

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURÇİN SARIDOĞAN

VURGUN

Pusulası Dağ

BURÇİN SARIDOĞAN

VURGUN

Pusulacı Dağ

LAPIS

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

*Bu kitap, yeniden başlamaktan ve kaybolan umutlarını
bulmaktan korkan; bir yerlerde hayata tutunma amacını arayan,
yaşamak için çırpınan herkese ithaf edilmiştir...*

GİRİŞ

Nare Mihmalli'nin günlüğünden...

9 Ocak, Yaş 19

Başa dönememek, olduğun yerde kalamamak.

Hiç böyle hissettiğiniz oldu mu?

Benim oldu. Öyle boktan bir duygu ki insanı çaresiz bırakmaktan başka bir şeye yaramıyor. Görmezlikten gelsen de susmuyor için, Nare—

Neden?

Sessizliğin uzun çırpınışlarını, kulaklarımı sağır eden uğultularını dinlemek hiç bu kadar ağır gelmezken. Ve artık yazmanın bile bana iyi gelmediğini anladığım anlardan birindeyken, insan nereye sığınır—

Neye koşar?

Yere devrilirken dimdik duruyormuş gibi davranmaktan yoruldun, Nare. Ağzını açtığı anda bile kaç tane kırgınlık yuttuğunu sayabiliyor musun? Ben artık saymayı bıraktım, diyorsun bu satırları yazarken bir yandan da.

İçim içime sığmıyor, bir mutluluk cümlesi olmalıydı. Ama benim içim, gerçekten de içime sığmıyordu ve ne yazık ki bunun mutlulukla uzaktan yakından alakası yok.

Çok yalnız hissediyorum; bir yerde okumuştum, insanın kurtarıcısı yalnızca kendisi olabilir diyordu.

Çok yoruldum, anlaşılmamaktan—

Görünmezlik pelerini giymişim gibi davranılmasından,

Bir kalbimin olduğunun unutulmasından—

Bugün 19. yaşıım için kendime çiçek aldım. On dokuz demet papatya. Sonra da bir kavanoza koydum, içine iki tane de küp şeker attım. Çiçekler severmiş şekeri. Umarım öyle olur da solmaz— kalbimdeki papatya çiçekleri...

Florebo quocumque ferar

—aldığım çiçekçinin kapısında bu söz yazıyordu. Anlamı, taşındığım her yerde çiçek açacağım demekmiş.

Yaş 19,

ruhumu sorma, hâlâ bir çiçek kadar kırılgan, kelebek ömrü kadar zayıf.

Özgür olmayı diliyorum, dedim—

19'a.

Lütfen, özgür olalım bir kelebek kadar,

Kelebek olayım, kelebek olayım, kelebek olayım.

Kelebek ol— Özgür ol, uç ve kaybol gökyüzünde.

Ben bir boşluktayım şimdi,

özgürlük ise

çok uzaklarda.

Kim bilir anne, baba, abla ve abi...

bir

gün

ben de özgür olurum,

doğum

günlerimi

kutlayacak kadar—

özgür.

Kalabalık bir sokakta,

İstiklal'de,

İki elim cebimde ağlarken duvarda görüyorum,

*“Dünya gözyaşları ve hayal kırıklıkları üzerine kurulu—”
uzunca bakakaldım,
anladım ki bu dünyada yaşamak biraz yanmaktan,
kabul—
çok
fazla
yanmaktan geçiyor.
— Bugün benim doğum günümdü anne,
kelebek olmayı diledim,
özgürce kutlayabilmek için
öldüğün günü.*

Nare Mihmallı'nın günlüğünden...

Ocak 9, Yaş 20

Sonra birden tüm hislerimden vazgeçtim,

İyileşmekten—

Bugün 20'yim ama 19'dan daha bok hissediyorum.

Hayır, anne...

ben elini iyileştiremediğim için tüm hislerimden vazgeçtim.

Sözlerimle, bakışlarımla...

*Bu, sana yazıp da veremediğim, söyleyemediğim kaçınıcı özür
hiç bilmezsin.*

Ben de artık inan bilmene

izin veremem,

kalbimi olduğu gibi göremediğinden.

Artık yazacak gücüm de yok sanki.

(Gözyaşı izi)

Çok yalnızım, biliyor musun?

Lütfen bir kez olsun sarıl bana.

Çok çaresiz hissediyorum...

İnsan niye sevmez evladını?

Gerçekten de mümkün mü anne?

Bir annenin,

evladını

sevmemesi...

Mümkün mü anne?

(Gözyaşları izi)

“Dün okul çıkışında şoförü kandırıp, yürüyerek eve döndüğünü yetmiyormuş gibi bugün de okula gitmemiş mi? Bu kız beni delirtmek istiyor! Amacı neymiş? Sordun mu?”

Umursamıyormuş gibi yapmaktan çok daha kötü bir şey varsa o da babamın ses tonu yüzünden Şebnem Ferah'ın en sevdiğim şarkısının bölünmesiydi.

“Kapıyı açmıyor ki sesleniyorum cevap da vermiyor. Sadece şu duyduğun şarkı. Başka da ses yok.”

Babam kapıyı tıklattı.

Dün İstanbul'a yılın ilk karı yağmıştı ve ben de her özgür insan gibi yürüyerek evime dönmek istemiştım. İzin vermeyeceklerini bildiğimden, sorma gereği duymadan şoförü eve yakın olan AVM'nin otoparkında bekletmişim. Eve geldiğimde de, “*Sen de ne yavaşsın, eve gel, ben çoktan döndüm,*” demişim.

Beni mecbur bırakıyorlardı. *Bırakmasalardı.*

Babam bir kez daha kapıyı tıklattı.

“Nare, kapıyı aç. Neredeydin saatlerdir? Akşam altıda evde olman gerekirken annen gece onda geldiğini söyledi.” Göremesem de burnundan soluduğunu biliyordum. “Nare! Neredeydin? Aç şu kapıyı!”

İlk kez arkadaşlarıma katılmışım. İlk kez davet edildiğim bir yere düşünmeden, bahaneler üretmeden *evet* diyebilmişim. “Aç şu kapıyı! Delirtme beni! Kırdırma bana bu kapıyı!”

Şarkının sesini kıstım, oturduğum yerden kalkıp kapıyı açtım. Babam kilit sesini duyduğunda sustu. Kapıyı açtım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. “Kahve alacağım,” dedim ve ikisinin de yanından hızla, rüzgâr gibi geçerek asansöre binip alt kata, mutfağa indim.

Babam bir an bile söylenmesini kesmeden ardımdan mutfağa geldi. “Bana cevap vereceksin, Nare! Neredeydin? Niye cevap vermiyorsun? Ben senin babanım, baban!”

Kahve makinesini ayarlayıp kupamı koydum ve makineyi çalıştırdım. “Arkadaşlarımla yemeğe gittim.”

“Nereye?”

“Mid Point. İstiklal.”

“Benden izin aldın mı?”

Cevap vermedim. Tekrar sordu. Yine cevap vermedim. Babam, kahve makinesinin haznesinde duran bardağı kavradığı gibi duvara fırlattığında yerimden sıçradım.

“Bir soru sordum sana!”

“Hayır,” dedim kısık bir sesle.

“Duyamadım?” diye bağırdı.

“Hayır, izin almadım,” dedim bu kez daha da yüksek sesle. Başım önde gözlerim ayaklarımdaydı, bedenim ise titrek bir halde karşıındaydı. Bana neden bunu yapıyordu? Bu korumak değildi. Koruduğunu düşünüyordu ama bana daha çok zarar veriyordu.

“Bir daha benden habersiz nefes bile almayacaksın.”

“Sadece...”

“Sadece, ne?” diye bağırdı. “Benden habersiz hiçbir yere gidemezsin!”

“Abim ve ablam gidiyor ama?” diyerek ona karşı çıktım. Gözlerim dolu, dudaklarım titrekti. “Onlara sunulan alan bana neden sunulmuyor, baba? Arkadaşlarımla dışarıda yemek yemişim, ne yapmışım, baba? Bu kötü bir şey mi? İlk kez! İlk kez arkadaşlarıma *evet* dedim.”

Ağlıyordum.

“Çok yorulduğum kısıtlanmaktan, her hareketimin sorgu-

lanmasından... Bu benim hayatım, baba! Senin değil! Ben bir oyuncak değilim, mağazadan seçip eve getirmedin! Boğuluyorum artık, görmüyor musun?”

Cevap beklemeden hızla merdiveni kullanarak odama geçtim. Kapıyı gürültüyle kapattığım için de kızacağını biliyordum ama umurumda değildi. Gözlerim kitaplığıma kaydı. İçinde kaybolduğum dünyalar vardı ama elim artık uzanmıyordu. Bir yılda o kadar çok kitap okumuştum ki herkes kitap okumamı *kaliteli zevk* diye adlandırmıştı ama benim için bir kaçış yoluydu. Ellerim uzandı, kitapları tek tek devirmeye başladım ve hıçkırarak ağladım. Gözyaşlarımdan önümü göremezken yatağımın bir köşesine kıvrıldım.

Odam deniz kenarına bakıyordu; nefes almam, eşsiz manzaranın tadını çıkarmam gerekiyordu değil mi? Bu iyi bir şey gibi görünebilirdi ama hayır, ben boğuluyordum. Adım sesi duyduğumda, babamın pişmanlık sözlerini duyacağıma daha da emin oldum. “Sakın, baba,” dedim titrek bir sesle. Bağırduğım için boğazım ağrıyordu. “Beni yalnız bırak.”

“Özür dilerim, Nare. Özür dilerim. Bak, bundan sonra haftada bir gün arkadaşlarınla görüşmene; yemeğe gitmene, sinemaya gitmene izin vereceğim. Ne istiyorsan onu yapabilirsin.”

“Ben kötü bir şey yapmadım, baba,” dedim. “Ben kötü bir çocuk değilim. Neden beni sevmiyorsunuz?”

Babam kapının ardından, “Seni çok seviyorum, Nare. Korktum sadece,” dedi. “Özür dilerim. Affet beni.”

Hiçbir zaman affetmeyeceğim ne annemi ne de seni.

“Lütfen, git baba. Uyuyacağım.”

Bir süre sessiz kaldı. Uyuyor olduğumu düşündüğü için bekledi, ardından kapıyı açtı ve uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra odaya girdi. Adımları ses çıkarmamak için özenle

yavaştı. “Özür dilerim, babacığım. Özür dilerim. Ben sadece seni tüm kötülüklerden korumaya çalışıyorum.”

İnsan sevdiğini tüm kötülüklerden korurdu. Siz beni sevmiyorsunuz ki. Sevgi, gerçekten böyle bir şey miydi?

Yaralar mıydı? Acı mı verirdi?

O zaman ben hiç kimseyi sevmek istemiyorum.

“*Sevgi hayat almaz, hayat verir. Sevgi acıtmaz. Sevgi kanatmaz,*” diyordu okuduğum kitapların birinde. Okuduğum kitaplar da mı yanılttı yoksa benim hayatım mı? Kitapları yazan yazar, gerçek hayatta böyle bir sevgi yoksa nereden bilebilirdi yazmayı?

“Nare’m...” Saçlarımdan öptü. “Özür dilerim.”

Bir süre bekledi, sonra da başucumda duran ışığı açtı ve odadan ayrıldı. Odanın kapısını kapattığı an gözlerimi açtım, perdemi hafifçe araladım ve gökyüzüne baktım. Komodinin üzerinden telefonumu alıp Şebnem Ferah’ın şarkısını açtım. Kulaklıklarımı taktım ve gözyaşlarım burnumdan akarak, yastığa süzülürken, *Bir kelebek gibi özgür olayım, ne olur, dedim içimden. Bir kelebek kadar özgür...*

Ben çimlere yalınayak basmayı, kitap okumayı, şarkı dinlemeyi, çeşit çeşit kahvaltılık türünde *bowl* tabağı hazırlamayı ve piyano çalmayı çok seven bir kız çocuğuydum.

Ama artık hayatın anlamını kaybetmiş gibi hissediyorum.

Bu his geçsin, diye uyuduğum gecelerden birindeyim. Bir gün özgür olmak için; en basitinden, hayalimdeki mesleği yapabilmek ve savaş vermeye devam eden o kız olabilmek için pes etmek istemiyordum.

Sana hiç değmedi gözümden akan yaş, baba. Hiç özür dileme benden.

Alnımdan akan ter, sana hiç değmedi...

Gözümden damlayan yaş, denizi bulmadı...

1

KADERE DÖNMEK

Mabel Matiz, Boyalı Da Saçların

Öfkem dindi.

Bu iyi bir şey değil.

Öfke hata yaptırsa da hırslı tutar. Benden alınan çocukluğun hesabını sorabilmem için öfkemin dinmesi iyi bir şey değil. Benim hep kaşlarımın çatık, başımın dik ve dudaklarımın düz olması lazım.

Ama o kadar huzurlu hissediyorum ki elimden alman çocukluğuma ve yalanların koynunda büyütülmüş olmama tepki bile vermek istemiyorum. Belki babamı görünce geçer bu his.

Belki de kendime bile yalan söylüyorum.

Öfkem dinmedi. Vural'ın kollarındaki huzur benden gitmesin diye en çok kendime yalan söylüyorum.

Öfkem ne zaman dinse aklımı yitiriyormuş gibi hissediyorum, öfkem dindiğinde yolu kaybediyorum. Ve ne zaman yolu kaybetsem, onun gözlerine bakıyorum. Yolu bulamıyorum belki ama onun gözlerine baktığımda yolu bulacak olma fikri bile güzel.

Bir çift göz kaybolduğunuzda ışık olabilirmiş, ben de bunu yeni öğrendim.

Parmak uçlarıma değen notaların sesi, dokunuşlarını hatırladıkça ve paylaştığımız özel anları anımsadıkça daha da anlamlı hale geliyordu. Aylar önce, bu piyanonun karşısına oturduğumda küçük bir kızdım. Şimdi her şeyin farkında olan ve büyümek zorunda kalan bir kadın olarak oturuyorum.

Her şey karmaşık hale geldiğinde düğümler kolayca çözülür, derler. Ben hangi düğümün başında duracağımı bilmiyorum.

Tek bir şey biliyorum; Vural'a duyduğum ve göğsümde bir yangını başlatan bu kocaman aşk ve sevgi, her düğümü çözmemde bana yardımcı olacak.

Artık yalnız hissetmiyorum. Yalnız büyümedik ama bir köşede annesi tarafından okşanmamış saçlarıyla kalakalan çocuklar, bir noktada hep yalnız hissetmiştir aslında. Artık bunun da sebebini biliyorum ve tam şu an gözlerimden akan yaşlar, bu kabullenışı onaylıyormuş gibiydi.

Ben bir zamanlar annesi tarafından çok sevilen bir kız çocuğuymuşum. Bir sebepten onu aldılar benden. Sonra kaybettim yolumu.

Annesiz her çocuk yolunu kaybetmiş gibi bir oraya, bir buraya savrulmaz mı zaten?

Ama sen çok güzelsin, çok güzel bir kız olacaksın, biliyorum. Ve o günleri görmek pahasına elimden ne geliyorsa yapacağım.

Zihnimden bir an bile kaybolmayan sesi, kulaklarımda yeniden yankılandığında parmak uçlarımda kayan notaların sesi daha gür, daha hızlı çıkmaya başladı. Ne zaman piyano çalsam kaybettiklerim haykırıyor sanki. Bu hissin bana bu kadar acı vermemesi gerekiyordu; artık o kadar acı veriyor ki hatırlamak, bilmek ve öğrenmek... Neden bilmiyorum, hep Vural'ın kollarının arasında kalmak istiyorum.

Hiçbir kötülük bana orada dokunamaz çünkü biliyorum.

Ama sen de biliyorsun. *Yaşamak ve yaşarken ölmek arasındaki çizgide yürümek aynı hissettirmiyor.*

Geleceğine anı biriktiriyorum; neden bilmiyorum, sanki bir gün bir yerlerde bu videolara ihtiyacın olacakmış gibi hissediyorum.

Piyano çalmayı durdurduğumda son sözler de sustu. Videodaki sesler sustu. Etraf sustu. Nefesim bile sustu ve birkaç saniye boyunca gözlerimi açamadım. Çok değişik, büyümlü bir andı çünkü bana iyi gelen ne varsa hepsi birleşmiş sırtımı sıvazlıyordu.

“Çok güzeldi,” diyen tanıdık sesi duyduğumda yumduğum gözlerimi usulca araladım ve anneme baktım. “Uzun zamandır seni piyano çalarken dinlemiyordum. Çok iyi geldi. Bu parçayı daha önce çalmamıştın diye hatırlıyorum. Yeni mi öğrendin?”

“İlk öğrendiğim parçalardan biriydi, uzun zamandır çalmıyordum çünkü kendimi uzun zamandır mutlu ve huzurlu hissettiğim bir an yoktu.” Gözlerine bakamıyordum. Sesini duyduğumda, ürperen tüylerim bir diken gibi dikilmeye devam ederken güçlölkle yutkundum. “Biliyor musun *anne*? Neden hatırlamadığını? Çünkü bu evde çok uzun zamandır mutlu bir anım olmadı.”

Anne. Tek bir sözcük. Ağzımdan çıkarken artık canımı yakmıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Elinin felçli olmasının sebebi ben değilim, anne. Artık biliyorum. Beni neden sevmediğini, kabullenemediğini bildiğim gibi.

Gözlerinin dolduğunu göremesem de titreyen sesinden hissetmiştim. “Artık mutlu olduğunu bilmek güzel, yalnız hissetmediğini bilmek de. Onu çok seviyorsun.”

Belki de ne diyeceğini bilmiyordu. Ne diyebilirdi ki? Geç-

mişin, geleceğimi mahvedeceğini bildiği için susuyordu. Hiç kimse bir insanın karşısına geçip kolayca, sesi bile titremeden, “*Sana sunduğumuz hayat bir yalandan ibaretti. Ben senin annen olamadım çünkü gerçekten de annen değildim. Seni hep hor gördüm, ite kaka büyümeğe izin verdim, yalnız bıraktım. Saçlarını taramadım, bir gün olsun yemeğini yedirmedim. Hastalandın, beni istedin yanında, gelmedim. Hepsinin tek bir sebebi vardı. Annen değildim,*” diyemezdi.

Eğer tüm bunları söyleyebilseydi şayet, *anne* derdim. *Haklısın. Kolay anne olunur ama her anne, anneliği beceremez. Sen de beceremedin.*

“Onu çok seviyorum,” dedim, dudaklarım yukarı doğru zoraki bir gülümsemeyle kıvrılırken. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak, gülmek zordu. “Bu odayı özlemişim.”

Gülümsemem anneme cesaret vermiş olmalıydı ki birkaç adım sonrasında piyanonun yanında duran tekli koltuğa yerleşti. “Bir parça daha çalmak ister misin? Yemek hazır olana dek.”

Usulca başımı salladım. Vural’ın buraya gelmeden önce uyardığı gibi sakın olacak, kimseye kötü davranmayacak ve sadece izleyecektim. “Ceylan teyzem çok solgun görünüyor,” derken gözlerim kısa bir an anneme kaydı. “Evladını kaybetti. Hiç yere. Öldürüldü.”

“Baban buna sebep olanı arıyor,” dedi, gözleri direkt olarak yüzümdeydi. “Seni kaçıranlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyor.”

Babamın yalanlarına karnım toktu. Emre’yi öldüren kişi Tarrık bile olsa sebebi olan bu evdeydi. Üstelik cezasını çekmesini sağlayacak hiçbir delil yoktu. Hayat çok acımasızdı. Perdenin ardında ölüme sebebiyet verenler, cezasını çekmeden hayata devam ediyordu. Ceza ise geride kalana ve ölene kesiliyordu.

“Ne olursa olsun Ceylan teyzemin de yemeklerini özlemiş-

tim, iyi ki geldik,” diyerek rol yapmaya devam ettim ve konuyu değiştirmeye çalıştım. “Vural da bir saate burada olur.”

“Harika! Kahve içelim mi? Anne ve kız. Baş başa.”

Doğrusunu söylemek gerekirse bu eve döndüğüm günden beri bir kez bile olsun bana kötü davranmamış, hep yanımda olmaya çalışmıştı. Eve geldiğim gün parti yapıldığını gördüğümde annem, babama ısrarla karşı çıktığını söylemiş ve o gece beni sakinleştirmek için yanımda kalmıştı. *Yanımdayım*, demişti. *Annem. Yanımdayım.*

Oyun mu oynuyordu yoksa gerçekten vicdan azabı mı çekiyordu, bilmiyordum. “Olur, içelim.” Annem telefonla mutfağa ulaşıp ikimize de sade Türk kahvesi söyledi ve ben aklıma gelen ilk parçayı çalmaya başladım. Sırtımın gerisinde kalan bakışları bilerek çalmak zor olsa da başardım. Piyano notalarına son kez, yavaşça dokunduğumda annemin alkışları odada yankılandı.

“Çok iyiydi, Nare! Çok!”

“Teşekkür ederim, anne,” dediğimde kalbime sanki bıçaklar saplanıyormuş gibi hissettim. Piyano kenarına bırakılan fincana uzandım. Bu sırada annem dikkatli, gülümseyen bakışlarını yüzümde gezdirirken kahvesinden birkaç yudum aldı. “Senden bir şey isteyebilir miyim?”

Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. “Evet?”

“Çalıştığım dernek, yarın kimsesiz çocuklar için yardım gecesi düzenliyor. Cemiyet için önemli bir dernek ve tüm tanıdıklarımız orada olacak. Düşündüm de... Belki derneğin yardım gecesi bize piyano resitali yaşatırsın. Nare, çok yeteneklisin. Bu yeteneğini herkesin görmesini istiyorum.”

Köy okullarına yardım eden bir dernekle en son iş yaptığımda başıma gelenleri hatırladım. *İyi ki* demek istemekle, diyememek arasındaydım.

Tuhaf bir şekilde heyecanlandım. Hatalarımdan ders çıkarma sürem bu kadardı. “Bilmiyorum...” dedim güçlükle yutkunurken. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Olur mu ki?”

“Sen istersin de olmaz mı? Eğer tamamsan hemen dernek başkanımıyla görüşeyim.”

“Öncesinde Vural’a sormam lazım, yarın için müsait mi bilmiyorum,” dedim. Görevini tehlikeye atacak herhangi bir harekette bulunmak istemiyordum. “Birazdan burada olur.”

“Umarım Vural için sorun olmaz ve yeteneğini herkese gösterebiliriz... Çok güzel olacak!”

Heyecandan çok kısa bir an soluğum kesiliyormuş gibi oldu. “Umarım...” dedim fısıltıyla ve kahvemi yudumlamaya devam ettim.

“Nasıl bir gösteri olacak? Herkesin gözleri senin üzerinde, sen de piyanonun karşısında, resital mi? Böyle bir şey benim gibi bir adama anında söylenir mi? Neden yavaş yavaş tane tane anlatmadın?”

“Senin gibi bir adam?” Göz ucuyla bir eli çenesinde, diğer eli saçlarının arasında, kafası karışmış ve söylediklerimden hiç hoşlanmamış olan mavi gözlerin sahibine baktım.

Vural, ayağının ucuyla piyano odasının kapısını ittirdi ve bedenimi aniden duvarla kendi arasına aldı. “Benim gibi bir adam,” dedi kısıp ses tonuyla. “Mağaramdan çıkarma beni, Nare. Böyle iyiyim.”

“Sen beni en ufak bir şeyden bile kuskanacak mısın şimdi?” Asıl şimdi yeni evli gibiydik sanırım. Gözlerimdeki heyecanı görebiliyor muydu bilmiyordum ancak ona olan hislerimin taşıtığını görememesi de bilmemesi de mümkün değildi.

“Benim için sadece senin mutluluğun önemli,” dedi, dudaklarının kenarına bir öpücük bırakmadan hemen önce. “Görüyorum ki bu piyano resitali seni çok heyecanlandırmış.”

“Beni hiçbir şey *senin* kadar heyecanlandıramaz.”

Bu kez dudaklarından öptü. Üstdudaklarını ele geçirip minik ısırmalar bıraktı. Bunu yaparken çıplak eli, sırtıma kaymış ve beni sanki mümkünmüş gibi daha da sıkıştırarak bedenini üzerime hapsedmişti. Dudaklarımı serbest bıraktığında titrek bir nefes bıraktım. Çenemin altından tutan iki parmak, başımı yukarı kaldırdı ve gözlerini gözlerime kenetledi.

“Biliyorum,” dedi yakıcı bir ses tonuyla. “Şimdilik bu kadar, fısıltı. Gece devamını getireceğim.”

“Nasıl getireceksin?” diye sordum, dudaklarımı yukarı doğru muzip bir tavırla kıvrırken.

“Unuttun mu?” Dilini damağına vurup şaklattı. “Hatırlatacağım, sevgili karıcığım. Sen hiç merak etme. Çünkü kulaklarımın pasını silen o inlemelerini ben hiç unutamıyorum.”

Omzuna vurdum. “Terbiyesiz misin sen? Ayıp bir şey!”

Kolunu boynuma atıp bedenimi kendine doğru çekti ve başıyla alnım arasında bir yere öpücük bıraktı. “Çiçeğim benim, güzel bebeğim...”

Masaya geçtiğimizde bir ölüm sessizliği kucakladım sanki. Vural, gözlerimin içine her baktığında konuşmam gerektiğini söylese de babamı görmek kalbime düşündüğüm gibi iyi gelmemişti.

“Kızım, neden hiç konuşmuyorsun? Bizi özlemedin mi?”

Babamın gözlerinin içine bakamadım, elimdeki kaşıkla çor-

bamı içerken boğazımı temizledim. “Vural”la siyaset konuşunca ne diyeceğimi bilemedim, ablam da bizi çağırıdı kendi yok şimdi.” Sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyordum. “Ne zaman gelir ki?”

“Toplantısı uzamıştı ve trafiğı de hesaba katarsak biraz gecikecek,” dedi annem. “Kemal, Nare yarınki dernek bağışında bize piyano çalacak.”

“Henüz kesin bir şey yok,” dedim. Başımı yana eğip direkt olarak annemin gözlerinin içine baktım. “Vural”la konuşma fırsatım olmadı.”

“Ne yani Vural *hayır* dediğinde piyano almayacak mısın?”

Babamın iğneleyici bakışlarının anlamını biliyordum. *Bana neden karşı çıkıyordun*, dediğini duyar gibiydim. *Ona tamam derken ve kendine karışma fırsatı sunarken neden bana karşı çıkıyordun?*

“Hayır, almayacağım. Hayatım tek kişilik değil ki tek kişilik kararlar alayım.”

Vural, elimi tuttu. “Nasıl istiyorsan öyle olsun, karıcığım. Beni de düşünmen ince bir hareket ama son karar hep senin.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim. Yarın sabah netleştiririm.”

Bu sırada babamın ceptelefonu melodisini duydum ve Vural, elimi daha da sıktı. Bu, babam için yaptığımız ilk hamleydi. Sonuncu da olmayacaktı. Babam, hafifçe kaşlarını atarken ceptelefonuna uzandı. Vural, o kadına ait olan videolardan bir fotoğraf yollatmıştı.

Ve eğer yarın konum attığı depoya gelmezse akşam dernekte bu fotoğrafın on saniyelik videosunu herkese göstereceğini de söylemişti. Babam, fotoğrafa bakakaldı. Görmememiz için telefonu tamamen kendine çevirip gömleğinin ilk iki düğmesini açtı ve önündeki suya uzandı. Ancak parmakları bardağı kavrayamadı, bardak yere düşerken büyük bir gürültü koptu.

“İyi misin?” diye sordu annem, ardından Vural’ın sesini duydum ama ben tuhaf bir şekilde sadece izliyordum. Çünkü ben de nefes alamamıştım. Gördüğümde soluğum kesilmiş, ağlayamayacak kadar donmuştum. *Göğsümdeki ağrıyı hiç unutamıyorum. Ve biliyor musun baba? Sana da unutturmayacağım.* Ağzım kuruduğu için masadaki suya uzandım, birkaç yudum aldım. “Kemal, iyi misin?”

“İyiyim, Asuman. Yemek soluk boruma kaçtı.”

Gülümseyip, “Telefona bakarken oldu aslında ama,” dedim. Kendimi zorlayarak bakışlarımı babama kaydırdım. “Bir şey mi oldu, baba?”

“Hayır, güzel kızım. Telefonla ne alakası var?” dediğinde, usulca anladım dercesine başımı salladım ve temiz bir bardağa su doldurdum.

“İç istersen, iyi gelir.”

Babam suyu bir yudumda bitirdi neredeyse. “Sizi beş dakika bekleteceğim,” dedi ve hızla masadan kalktı.

Vural gayet ciddi bir tavırla, “Ne oldu anlayamadım gerçekten,” dedi. “Az kalsın diğer tarafa gidecekti adam.”

“Ağzını hayra aç oğlum,” dedi annem. “Ne gördü de bu hale geldi anlayamadım...”

Annem de inanmamıştı.

“Yakında çıkar, anlarız,” dedim sakın bir ses tonuyla. “Bir anda iştahım açıldı. Vural, hiçbir şey yememişsin. Neden?”

“Bilmiyorum ki, aşkım,” dediğinde nabzım hızlandı. *Aşkım mı? Ne? “Ceylan Hanım döktürmüş yine. Ben de acıktım şimdi.”*

Vural, tabağına mezelerden ve ana yemekten alırken hâlâ söylediği kelime yüzünden kalbim hızla çarpıyordu. Yemek yeme faslı bittiğinde kahve içmek için salona geçtik ve babam

beş dakika dese de hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Annem, babama bakmak için yanımdan ayrıldığında Vural'a döndüm.

"Gönderdiğiniz numaraya ulaşmaya çalıştığina eminim, IP adresi almak için uğraşıyor olmalı."

"Hiçbir boka ulaşamaz," dedi gayet rahat bir tavırla. "Yazılımcılarım halletti o işi. Kiminle dans ettiğini bilmiyor ama öğreteceğim."

"Boğuluyorum sanki bu evde," dedim, dışarıda yağan yağmurun salonun uzun camında bıraktığı damlacıklara gözlerim takılırken. "Gidelim mi?"

"Biraz daha dayan, nasıl olsa gelecek. Sonra gideceğiz. Söz veriyorum."

Uzanıp yanağımdan öptü. "Yemekte seni dakikalarca gülümseten bir şey mi oldu?" Fark etmişti. Gülümsemiş miydim? Ben farkında değildim. "Söylesene, *aşkım*?"

"Sen çok fenasın."

"Hoşuna gidiyor ama."

"Evet," dedim yanağımı avucuna yasladığımda. "Bana *aşkım* demen çok hoşuma gidiyor, *aşkım*."

Vural, dudaklarını aniden dudaklarıma bastırdı. Saniyeler sonra geri çekildi ve babamla annem odaya girdi.

"Kusura bakmayın çocuklar," dedi babam. "Toplantıda bir pürüz çıkmış da. Onunla ilgilendim."

"Peki, sorun çözüldü mü?" diye sordum.

"Halletmeye çalışıyorum, güzel kızım."

"Ablam daha da gecikecek sanırım," dedim. "Biz kalksak olur mu?"

"Nereye gidiyorsunuz yahu?" diyerek salona girdiğinde, şansıma küfretmek istedim. Ardından abim de görüldü.

"Vay vay vay cemaat toplanmış, haberim yok."

Abimin gözleri bir süre babamda gezindi. “Baba? Ne oldu sana? Yüzün kireç kesmiş.”

“Ablam söylemedi mi? Toplantıyla ilgili bir pürüz çıkmış. Ona morali bozuldu.”

Ablamın yüz ifadesi değişti, gözleri babama değdi ve ardından onayladı. “Evet,” dedi. “Ama halletmeye çalışıyoruz.”

“Vural, n’aber? Görüşemedik.”

“İyi kardeşim, aynen, baya oldu görüşmeyeli,” dedi. “Sen de yoğunsun malum.”

“Çok yoğundur,” dedi babam, iğneleyici tonda. “O kız senin, bu kız benim. O kulüp senin, bu gece hayatı benim. Çok yoruluyor.”

“Hiç deme baba ya,” diyerek yanına oturdu ve bacak bacak üstüne attı. “Bir hafta sonra gidiyorum. Özlersin ama.”

“Yine mi ortalıktan kaybolacaksın? Baksana, artık şüpheleniyorum senden. Karın ve çocuğun mu var senin yurt dışında?”

“Evet,” diyerek alaycı bir yaklaşımda bulundu abim. “Bir sonraki gelişimde elimde yüzük, yanımda da karım olacak.”

“Sakın bak!” dedi annem, *bir tanesi bize yeter* gibiydi bakışları. “Kalbime indirme, oğlum!”

“Siparişlerini sonraya ertele anne, şu an gündemimde evlilik yok.”

Güldüm. “Böyle diyerek en büyük hatayı yaptın. Hayırlı olsun, evleniyorsun.”

“Kardeşim, sen bu konuda çok yeteneklisin. Baksana kocana, hey yavrum hey.”

“Ben diyordum sana aşkım, abin seni değil beni kıskanıyor diye. Kıskanma,” dedi Vural, yanağımdan makas alırken.

“Ya, aşığıma sana Vural,” dedi abim. “Senin gibisini bulamam.”

“Yarın sabah erken uyanacağım, Binbaşı Engin Karasu’nun yanına gitmem lazım. Rapor ve kâğıt işlerim var. Biz artık kalmayalım.”

“Olur,” dedim. “Benim de hazırlanmam gerek.”

Annemin gözleri parladı. “O zaman piyano işi kesinleşti?”

“Yani, evet,” dedim. “Düşündüm de... Güzel olabilir.”

“Nasıl yani?” diye sordu ablam. “Nare yarınki gecede piyano mu çalacak?”

“Evet, bir sorun mu var?” dedi annem. “Neden tepki gösterdin ki şimdi?”

Ablam, buruşturduğu yüzünü aniden toparladı. “Hayır, öyle şey olur mu ben sadece şaşırdım... Asla kabul edeceği bir şey değildi çünkü...”

“Bu eşsiz yeteneğini artık herkesin görmesini istiyorum,” dedi annem. Ablam tuhaf bir şekilde baktı. Bakışlarındaki ifadeyi anlayamadım. *Ya da anladın*, dedi iç sesim. *Ama kendine bunu itiraf etmek istemiyorsun*. “Yarınki planı sana mesaj atarım.”

“Tamamdır, iyi geceler hepinize...”

Babam beni sarıp sarmalarken tepkisiz kalmıştım. Dokunması, öpmesi midemi bulandırıyor. Dönüş yolunda ikimiz de kısa bir süre sessiz kaldık. Sonra bu sessizliği radyoda duyduğum şarkı bozdu. Sesi yükselttim. Mabel’dendi. *Boyalı da saçların*.

“Yarın için kararında kesin misin?”

Başımı yana yatırırken gözlerine beyaz bir ışık huzmesi değdi. Çok kısa bir an buz mavisi gözleri öyle bir parladı ki iç çekmemek imkânsızdı. *Gözleri çok güzeldi*.

“Evet, istiyorum,” derken kalbim heyecanla çarpıyordu. “Sen istemiyor musun yoksa?”

“İstiyorum, neden istemeyeyim? Sadece...”

“Babamın bize zarar vermesinden korkuyorsun. Biliyor musun? Haklısın. Ben de korkuyorum. Ama elimizde öyle bir güç var ki bir gecede güvendiği her şeyi yıkabiliriz.”

“Videolar konusunda itibarını zedeleyebiliriz ancak bize daha güçlü deliller lazım,” dedi. “Daha vurucu. Bir kez düşecek, ardından ayağa kalkamadan bir kez daha.”

Bir evlat, nasıl babasının böyle kötü bir hale gelmesini isteyebilirdi? Yaptıklarından sonra onu savunacak hiçbir şeyim yoktu. En son olayda tüm ipler kopmuştu. Çünkü nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı Mazin’e iletilmesini sağlayan babamdı. Vurulmama sebep olan da oydu. Sanki Vural, zihnimdeki düşünceleri okumuş gibi bir elini yarama kaydırdı ve hafifçe okşadı.

“Yaran nasıl?”

“Daha iyi,” dedim. “Eskisi kadar acımıyor. Sadece son günlerde biraz kaşınıyor.”

“Bu da iyileştiğinin göstergesidir derler.” Karnımdaki eli yüzüme kaydı, yanağımdan makas aldı. “Şimdi sana bir filtre kahve, bana da karamelli kahve. Yaralarımızı sarar.”

Gülümsedim. “Her zamanki yere mi götüreceksin beni?”

Vural, dilini damağına vurup şaklattı. “Daha güzel bir yere götüreceğim, fıstığım.”

Yazardan...

“Bunlar kimin başının altından çıkıyor, açıklayın biriniz bana!” diye bağırdı Kemal Mihmallı. “Delireceğim!” Ses tonu-

nu düşürdü. “Ercüment, Asena’nın videosu geldi bana. Bunu nasıl bilebilirler?” Kalbi sıkıştıyordu. Nare’nin bunu bir gün bilme ihtimaliydi kalbini sıkıştıran. Çünkü biliyordu. Tanıyordu kızını. Gerçek annesinin öldürüldüğünü bilseydi, peşine düşecekti. Ve katilini bulana kadar da durmayacaktı. Hatta buna sebebiyet verenleri...

Her şeyden önce itibarının zedelenmesi için elinden geleni yapacaktı.

“Nare bunu öğrenirse neler olur?” Ercüment, Kemal’in tüm sırlarını bilen ortağıydı. En başından beri birlikte çalışıyorlardı. “Beni bitirmek için gözlerini kırpmaz. Kimseye acımaz. Hem yanında o... O şerefsiz varken, ona bu kadar sahip çıkarken asla acımaz.”

“Yazılımcılarımız çalışıyor ama bulmalarının neredeyse imkânsız olduğunu söylüyorlar.” Kemal, cebinden sigarasını çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. Filtrenin ucunu ateşleyip derin bir nefes çekti.

“Bulacaklar!” diye yükseldi. Bu sırada Doruk, babasını izliyordu. Vural ona gerçekleri söylememişti. Doruk, Nare’yle üvey kardeş olduklarını bilmiyordu. Kemal’e gönderilen mesajlardan da haberi yoktu. Sadece bugün babasının bir şeyleri bildiklerinden haberdar olacağı söylenmişti. Doruk’un yüzünde keyifli bir ifade vardı. Kıvranışını ve köşeye sıkışmasını izlemek kadar keyif verici bir şey yoktu onun için şu an. “Onlara boşuna mı para ödüyorum lan ben? Boşuna mı para ödüyorum, anlatsana bana!”

“Sakin ol,” dedi Ercüment. “Halledeceğiz. Biraz zamana ihtiyacımız var.”

“Ercüment, eğer yarın bahsettikleri depoya gitmezsem akşamki davette görüntülerin sızacağını söylediler. Vaktimiz yok!”

“Ulan yarrak kafalı,” diye yükseldi bu kez Ercüment. “Anladık, sinirlisin. Anladık, sakın kalamıyorsun ama başımıza daha fazla iş açılmasın istiyorsan gerekirse gideceksin! Adres yok! Kimin gönderdiğini bilmiyoruz! Açıkça tehdit ediliyorsun! Kabul et, Kemal. Bir gün patlayacaktı. Biliyorduk. En kötüsü de ne biliyor musun? Düşündüğümüzden de daha fazlasını biliyorlar.”

“Patlamadı! Patlamayacak da! Nare hiçbir zaman öğrenmeyecek!”

“Bu senin elinde,” diye yanıtladı. “Yarın oraya gideceksin. Ben de geleceğim.”

“Tek gitmem gerekiyor, mesajda tek gelmem gerektiği yazıyordu,” dedi. Bu sırada Doruk, babasına doğru ilerledi ve Kemal aramayı, “Tamam, konuşuruz yarın sabah,” diyerek sonlandırdı.

Doruk, kış bahçesine girdi ve babasını kızarmış bir yüzle gördüğünde gülümsemesini zar zor bastırarak, “Ne oldu?” dedi. “Hararetli bir şekilde konuşuyordun? Ben gelince de kapattın?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Kemal Mihmallı, gözlerinden ateş püskürüyordu. “İbnelerle uğraşıyorum işte.”

Doruk içinden, *kırılıyorum* dedi. “Sen halledersin,” diye cevapladı Doruk, kış bahçesine ait olan dolaptan hem babası için hem de kendi için viski çıkarırken. “Bugüne kadar neyi halledemedin ki?”

Bu kez şansı olmadığını Doruk da biliyordu. Kristal bardağa koyduğu viskiyi babasına uzattı ve yeni yeni yanmaya başlayan şöminenin karşısına oturdu. “Nare’nin o adamla birlikte olmasını senin de istemediğini biliyorum.”

“Bir noktaya kadar böyleydi ama artık değil.” Doruk, kristal viski bardağını dudaklarına götürdü ve yavaşça yudumladı.

Alkolün keskin tadı dişlerini kamaştırırken güçlkle yutkundu. Bunları söylemek onun için de çok zordu. Ne olursa olsun Nare onun biriciğıydi. Başını yana eğdiğinde babasının şaşkınlıkla aralanan gözlerini gördü. “Onu çok seviyor. Ve Yüzbaşı da Nare’yi çok seviyor. Aralarında bir bağ oluşmuş, kendileri bile farkında değil ama kaderlerinde ne olursa olsun ayrılmak yok. Bir gün ayrılırsalar bile birbirlerini yeniden bulacaklarına eminim.”

“Böylesine çok seviyorlarsa neden ayrılırsınlar?”

“Ayrılacaklar demiyorum zaten. En kötü ihtimalde bile birbirlerini seveceklerini söylüyorum.”

“Orası hiç belli olmaz,” dedi Kemal. “Sevdiğin insan sana ihanet ettiğinde de onu sevebilir misin?”

Doruk, bu şekilde söylemesinin Nare ve Vural’la ne ilgisi olabileceğini düşündü. Kaşları çatıldı, sorgu dolu bakışları babasının yüzüne kaydığında, “Sen çok sevdiğin birine ihanet mi ettin?” diye sordu. Nare’ye ihanet etmişti. Bunu biliyordu. *Belki de bu yüzden söylemiştir*, diye düşünmeden edemedi. “Nare kaçırıldığında sessiz kaldın. Bu ona ihanet değil miydi? Neden şimdi seni sevmesini ve sözünü dinlemesini bekliyorsun?”

“Mecburdum. Torunlarımın torunlarının da geleceğini garanti almak zorundaydım. Baksana sen bana; ben olmasam, ablan olmasa... Gidebilir misin o Amerika’ya? İngiltere’ye? Canım karides çekti, bay baba, ben Tokyo’dayım! Canım kruvasan çekti! Bay baba, ben Paris’teyim diyebilecek misin? Kaç yaşındasın! Gezmediğin ülke, görmediğin memleket yok! Tanışmadığın insan yok! Gece hayatına devam edebilecek miydin?”

“Sen Nare’yi aylarca yapayalnız bıraktın, bunun affı yok. Sen ona ihanet ettin. İnan bana üzerinde bir gram hakkın yok.”

“Sen bırakmadın mı?” Babasının öfkeden kızaran gözleri Doruk’un direkt olarak gözlerinin içindeydi.

“Biraz bile inanmayacaksın ama benim mecburiyetlerim farklıydı, haberim bile yoktu. Eğer olsaydı; dağı ikiye yarar, yine de kardeşimi bulurdum. Benim yanlışlarımın olmadığını mı sanıyorsun? Benim de var. Ama sen... Senin affın yok.” Doruk birkaç saniye sessiz kaldı. “Nare’yi yapayalnız bıraktın. Çaresiz bıraktın.” Gözlerinden yanaklarına doğru süzülen yaşlara hâkim olamıyordu. Elinin tersiyle akan yaşları sildi. “Kaza geçirmiş, kırılmadık kemiği kalmamış... Uyandığında hafızasını kaybetmiş. Kendini bile hatırlayamamış. Bir tek o varmış yanında... Günlerce bizi sormuş. Ailem gelir, bulur beni demiş. İsteseydin bulurdun. İsteseydin, yalnız bırakmazdın. Sen onu ölüme terk ettin! Bunun affı yok! Biz Nare’yi ne zaman kaybettik biliyor musun? Yedi kat yabancıyı; anneden, babadan, abladan, abiden daha da yakın ettiğimizde...”

Doruk, kış bahçesinden çıktığında hıçkırıklarını durduramıyordu. “Özür dilerim, geç kaldım, çok geç kaldım...” Züleyha, Nare için ağlayan kardeşini gördüğünde güçlkle yutkunddu. *Hep onu çok sevdin*, dedi içinden. *Hep onu. Neden beni hiç sevmedin? Ben de senin kardeşin değil miyim?*

“Ablacığım,” dedi. Züleyha, ona doğru yürüyen kardeşine kollarını açtı ve sıkıca sarıldı. “Onu yapayalnız bıraktık. Ben bilmiyordum, peki ya sen? Annem?”

“Babam her defasında beni susturdu ve biliyorsun, sana ulaşmak da zordu...”

İki kardeş birbirine sıkıca sarılırken Doruk, Nare’ye tokat attığı elinin sızladığını hissetti. “Hiçbir zaman aşamayacağım bir vicdan azabı taşıyorum şimdi.”

“Hepimizin boynunda hiçbir zaman kurtulamayacağı urganlar yok mudur zaten? Bazı şeyler yaşanmak zorundaydı. Yaşandı. İlerisi yok.”

Nare Ahıskalı'dan...
Ertesi gün.
Resitalden saatler önce...

“Ne yani? Nare bugün bize piyano mu çalacak?” Cansu, Balım’ın saçlarını örerken çenesinden makas aldım.

“Evet, hem de çok kalabalık bir yerde.”

“Prensesler gibi elbise mi giyineceksin?”

“Sen de giyineceksen, giyerim tabii.”

Balım, dişlerini göstererek gülümsedi. “Nare, keşke sen de bizimle gelsen.” Vural, sabah toplantı için evden ayrılırken ben de Cansu’ya geçmiştim. Balım ve Cansu’yla kahvaltı yaptıktan sonra ikisi hazırlanmıştı. Cansu davetime en başta sıcak bakmasa da onu ikna etmiştim. Çocuklar için yapılan davete bir çocuğun gelmesi sorun olmazdı, annem sabah öyle yazmıştı. “Eski günlerdeki gibi.”

“Eski dediğin birkaç ay öncesi, cadı,” dedi Cansu. “Nare zaten bizimle gelecek. Öyle değil mi? Birlikte sana elbise seçeceğiz, sonra da...”

Balım heyecanla, “Sonra da alışveriş merkezindeki parka gideceğiz!” dedi.

Cansu, Balım’ın yanağından öptü ve kendi de kabanını almak için bizle birlikte aşağı kata indi. Kabanımı giydikten sonra Balım’ın montunun fermuarını çektim. “Havalar da iyice soğudu, kapat önünü. Hasta olma...”

Kısa bir an duraksadı. Buz mavisi gözleri montunun fermuarına takılı kaldı. “Hasta olursam babam gelir mi?” Çok kısa bir an Süreyya’nın söyledikleri kulaklarımda yankılandı ama Balım’ın son cümlesiyle boş bir umuttan ibaret olduğuna emin oldum. “Ama ölüler gelemeyebilir değil mi?”

“Gel buraya.” Balım’a sıkıca sarıldım. “Bir gün, belki, başka bir dünyada...”

Balım bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Ağlamamalıyım,” dedi. “Ağlayınca annem çok üzülüyor.”

“Evet, ağlamak yok.”

“Üzüldüğümü de söyleme ama olur mu?”

“Söylemem.”

“Siz ne karıştırıyorsunuz bakalım?”

“Nare bana kocaman sarıldı ve öptü,” dedi Balım. “Amcamı da böyle öperek mi kendine âşık ettin, yenge?”

Burnuna küçük bir fiske vurdum. “Bıdık, yürü, düş bakalım önüme.”

Alışveriş merkezine gittiğimizde Balım için birkaç mağaza gezdik ve ona prenseslerin giyineceği en güzel elbiseyi aldık. Sonrasında ise Vural’la daha önce getirdiğimiz oyun parkına götürdük. Bir saate yakın oyalandıktan sonra Vural da yanımıza geldi. Balım, Vural’ın kucığında otururken söylediği tatlıyı yiyor, bir yandan da amcasına yediriyordu.

“Elbiseni kuru temizlemeden alacağız daha, kalkalım mı?”

Vural’a yandan bir bakış attım. “Olur.”

“Yenge, sen ne giyineceksin?”

“Sürpriz!”

“Sürprizmiş, bal bebeğim. Kocasına bile göstermedi.”

Omuz silktim. “Kocam da beni gece sinir etmeseydi.”

“Balım, sen de yengene de ki amcamı omzundan ısırmasaydın o da senin kafanı ısırmasdı de.”

“İnanamıyorum amca sana ya! Yengem haklıymış!”

“Konuş, Balım! Konuş!”

Vural kulağıma eğildi. “Büyüleme özelliğinin sadece bana yaradığını düşünüyordum. Bu kız, birkaç ay önce beni sana yaklaştırmıyordu. Şimdi seni savunuyor.”

“Cadı cadıyı görünce sopasını saklarmış.”

Balım yanağımdan öptü. “Cadılık kazanacak!”

“Valla cadılık mı kazanacak bilemem ama biraz daha oyala-
nırsak sizi hiçbir yere götüremeyeceğim çünkü geç kalacağız.”

“Elbiseyi neden göstermek istemediğini şimdi anlıyorum...”

Vural, belimi kavradı ve ben merdiveni henüz bitirmek için hamle yapmışken kendine doğru çekti. Beni havaya kaldırdı, omzuma öpücük bırakırken ayaklarım yeniden zemine değdi. Kayık yaka, kırmızı renk bir elbise seçmiştim ve dudaklarıma da kırmızı ruj sürmüştüm. Göz makyajımı oldukça sade tutarken kirpiklerime de hafif maskara geçmiştim.

Vural, dudaklarını alnıma bastırdı. “Bu dudaklarım, dudakların için yanıyor,” dediğinde minik bir tebessüm dudaklarımın kıvrımında yer aldı. “Bu kadar güzel olman yasaklanmalı, Nare Ahıskalı. Çünkü kalbime zarar veriyorsun.”

Dudaklarım Vural’ın yanağına kaydı. “Senin için bulaşmayan bir ruj seçtim,” dedim. “Bu özel seriymiş, makyözüm öyle dedi.” Vural, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama o kadar kısa sürdü ki afalladım.

“Bir bakayım,” dediğinde holdeki boydan aynaya doğru ilerlediğini gördüm. Yüz hatları koyu renk saçlarını daha özenli yaptığı için daha da çekici duruyordu. Siyah renk kumaş pantolon, bacaklarını sıkıca kavrarırken beyaz gömleği de bedenini sarıyordu. “Hep bu rujdan sürsen keşke.”

“Bana söylüyorsun ama bence bu davete benim seni götürüyor olmam kalbime zarar.” Bir elimle alyansımı yokladım. “Beni sevdiğini söylemeseydin, seninle oraya gitmem mümkün değildi.”

Vural muzip bir ses tonuyla, “Kıskanırdın yani?” diye sordu. “Bak sen.” Vural, burnumun ucuna minik bir öpücük bıraktıktan sonra koluna girmem için harekette bulundu. “Gecenin yıldızı olacaksın, bunu biliyorsun değil mi?”

“Elim karıncalanıyor, böyle konuşma,” dedim. “Şimdiden gerildim. Keşke kabul etmeseydim.”

“Bana baksana sen,” dedi Vural, yanağını boшта kalan eliyle hafifçe sevmeye başladığında. “Sadece anılarımızı düşün. Senin ilhamın benim.”

“Bak ya. İlhamsın demek? Sen çok fena bir şey oldun.”

“Karım kim?”

Yazardan...

“Ne zaman gelecekler?” diye sordu gazeteci Selman. “Onur, eğer bu haber yalan çıkarsa seni bitiririm.”

“Kaynağım sağlam diyorum,” diye cevapladı Onur. “Nare Ahıskalı bugün piyano çalacak. Eşiyle gelecek.”

Bu sırada Vural, mekâna çoktan giriş yapmış ve aracını valeye bırakmıştı. Nare’nin elini sıkıca kavramış, davetin yapılacağı mekânın girişine doğru ilerliyordu. Arabada gözlerini bir an bile karısından çekememişti. Eli ise bir kez olsun elinden ayrılmamıştı. Mekânın girişinde fotoğraflarını çekmek için bekleyenleri gördüğünde ise sakinliğini korudu.

Kimin başının altından çıktığını biliyordu. “Annem, bu kapıda bekleyen gazetecilerin olmadığını söylemişti?”

“Babanın işi olduğunu düşünüyorum.” Vural, dudaklarının arasından sakin bir nefes bıraktı. “Sorun yok, güzelim. Sadece gülümse.”

Vural, Nare'yi belinden kavrayarak kendine doğru çekti. Bu sırada gazeteciler ikisine doğru ilerlemeye başladı. "Nare Hanım, iyi akşamlar. Bu gece için piyano hazırlığı içerisinde olduğunuz söylendi."

"Merhaba," dedi Nare, gerginliğini belli etmemek için gülmüsyordu. "Evet, doğru. Hepinize teşekkür ederim, bir an önce provaya geçmem lazım."

"Eşinizle skandal bir evliliğe imza attınız, bu konu hakkında ne söylemek istersiniz?"

Vural seğiren çenesini sıvazlarken Nare, "Bunları konuşmanın yeri burası değil, teşekkürler," dedi ve Vural'la hızla uzaklaşmaya başladı. Öncesinde gazeteciler bir sürü fotoğraflarını çekmeye başlamıştı ve bu fotoğraflar, yarın gazetede ilk sayfada yerini alacaktı.

"Sahte evlilik gerçeğe mi dönüştü? AHISKALI çifti yardım derneği gecesinde, evlendiklerinden beri ilk kez görüntülendi!"

Çünkü Kemal Mihmallı'nın değil, Şebnem'in isteğiydi.

Nare Ahıskalı'dan...

"Diğer kapıdan girdiğimizde gazetecilerin olmayacağını söylemiştin. İlk girdiğimiz anda yakaladılar."

"Geleceğini sadece derneğe üye olanlar biliyordu, Nare. Onlardan biri de söylemiş olabilir, üzgünüm."

"Hiçbir sorun yok," dedi Vural, kolumu tüy kadar hafif dokunuşlarla severken. "Prova yapacak mısınız?"

"Hayır, vaktim geldiğinde çıkacağım."

Annem, ailemizin olduğu masaya bizi yönlendirirken Vural

gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadı. “Gözlerini üzerimden çekemiyorsun,” dedim. “Büyülendin mi yoksa?”

“Aksini düşünebilir misin, güzelim?”

“İmkânsız.”

Vural ile masaya geçtik. Şebnem’i görmek beni sanırım artık sinirlendirmiyordu. Üzerinde yeşil saten kumaş ince askılı bir elbise vardı. Dudaklarında ise yılların silemediği mor ruju. İki-sinin alakası Şebnem’in olmayan tarzını gösteriyordu.

“Teyzeciğim? Hoş geldin. Duydum ki bugün bize piyano resitali yapacaktıydın. Heyecanla bekliyorum.”

Şebnem’i duymazlıktan geldim tıpkı masaya geçerken herkese selam verip, ona vermediğim gibi, görmezlikten geldiğim gibi. Tanımadığım insanlar konuşma yaptı; onlar alkışlandı, dernek sorumlusu konuşmaya başladığında çok değil, biraz geçmişe döndüm. Beni kandırmış olan dernek başkanının yaptıklarını hatırladım. Çağlar demişti ki, *küçük yaştaki sahipsiz çocukları ailelerinden ayırıp teröristlere götürüyormuş. Ailesine de sussun diye para veriyormuş. Güya dernek başkanı, güya hayır işi yapıyor...*

“Bir şey mi oldu? Daldın?”

“Dernek başkanı yüzünden başıma gelenleri biliyorsun,” dedim. Vural, avucunun içinde duran elimi sıktı. “Bu derneğin de böyle işler yapmadığı ne malum?”

“Seninle çalışan derneğe de geleceğiz, başkan zaten görevinden men edildi. Bunu sana söylemiştim.”

“Hepsiyle nasıl mücadele edeceğiz?”

“Zor, biliyorum. Çok ağır şeyler yaşadın, yeniden burada olman, piyano resitali vermeyi kabul etmen bile kendin için çok büyük bir adım. Ben hep yanıdayım, Nare. Birlikte aşıcağız.”

“İyi ki buradasın, Yüzbaşı. Sen olmasaydın, ne yapardım ben?”

Vural, elimi tersine öpücük bıraktı. “Asıl sen olmasaydın, benim tatlı belam olmasaydın ben ne yapardım?”

Ve sonra ismim sahnede anons edildi: *Ve işte sürprizimiz! Nare Ahıskalı, bugün sizler için piyano resitali verecek! Alkışlarınızla onu buraya alıyoruz!*

Vural da benimle hareketlendi. Elimi nazikçe tutarak sahenin hemen yanında duran, beyaz renk piyanoya doğru ilerlememe yardım etti. Piyano koltuğuna yerleştiğimde beyaz ışık, direkt olarak beni buldu. Derin bir nefes aldım ve sadece mutlu olduğum zamanlar çaldığım, *Kadere Dönmek* isimli, kendi bestelediğim parçayı çalmaya başladım. Gözlerimi yumdum.

Ve hiçbir şey düşünmedim. Sadece ana odaklandım.

Kırmızı rengin zarafeti içinde bir kadın, mekânın taş duvarlarının ardında gizlenen bir adam tarafından izleniyordu. Eşsiz bir resitale şahit olan insanlar, yüzlerinde gurur ifadesiyle kadını izliyordu. Yirmi dakikaya iki parça sığdıran kadın, anın büyümesine o kadar kapılmıştı ki kendisini hayranlıkla izleyen yüzlerin farkında bile değildi.

Piyano çalmayı bıraktığında güçlü bir alkış mekânı doldurdu. Genç kadın, gözlerini açtı ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle etrafı izlemeye başladı. Herkes gülümseyerek kendisini alkışlıyordu.

Oturduğum sandalyeden kalktığımda Vural’ın, elimi tutmak için yanımda olduğunu gördüm. Uzattığı eli sımsıkı kavrarken, “Çok farklı bir şeydi, harikaydı,” dediğinde bacaklarım daha da titremeye başladı. “Evdekileri iyi sanırdım ama bu çok başkaydı. İlk parçayı daha önce hiç duymamıştım.”

“Çünkü kendim besteledim.”

Vural, hayranlık dolu bakışlarını yüzümde gezdirirken, “Annem konuşmasını yaptıktan sonra lavaboya gideceğim,” dedim.

Masaya doğru ilerlerken herkes ne kadar güzel ve harika çaldığını söyledi. Ben de herkese tek tek teşekkür ettim. Balım, beni gördüğünde yanıma geldi. “Çok güzeldi, Nare. Bana da piyano çalmayı öğretir misin?” diye sordu.

Balım’ı yanağından öptüm. “Evet, öğretirim,” dedim. Annem, konuşmak için kürsüye çıktığında babam ona eşlik etti.

“Öncelikle, az önceki şahane performansıyla bize eşsiz bir resital yaşatan kızım Nare’ye çok teşekkür ederim.”

Beni ilk kez kutluyordu. Teşekkür ediyordu. Başarılarımı hep görmezlikten gelirdi. Daha öncesinde elimden ne gelirse yapardım, hiç görmezdi. Şimdi ise bir şeyleri görmek için mücadele veren o’ydu.

Ama bu kez ben eskisi gibi değildim.

Her şeyden önce onun gerçek annem olmadığını biliyordum.

Her şeyden önce bana bu kadar kötü davranmasının sebebi onun çocuğu olmamamdı. Bunu da biliyordum.

Annemin konuşmasını bitirdikten sonra Vural ile lavaboya geçtik. Vural, kapının önünde beni beklerken işlerimi hallettim. Elimi yıkamak için lavaboya girdiğimde aynaya yapıştırılmış, beyaz kâğıda yazılmış bir not gördüm:

“Annenin ölümü dedenin elinden oldu. Deden ise hiç ceza almadan, baban tarafından kaçırıldı. Başka bir kimlikle, başka bir şehirde hayat sürüyor. Baban seni istemedi. Anneni de öyle. O videolarda Samsun’daydınız. Annen babasından kaçtı, seni doğurdu, tek başına mücadele etti. Tek bir isteği vardı o da senden ayrılmamak. Birlikte büyümeniz. Sizi birbirinizden ayıran baban oldu, Nare. Hep öyleydi. Annen şu an hayatta değilse tek sorumlusu baban Kemal’dir. Bir gün karşına çıkacağım ve her şeyi anlatacağım. O güne kadar kendine iyi bak.

- *Anneni bir zamanlar çok sevmiş biri. Dost.*"

"Nare? İyi misin? İçeri giriyorum."

Vural, endişeyle kapıyı araladığında bozguna uğramış bir yüz ifadesiyle ona bakıyordum. Bazı gerçekler insanı kaderine döndürürdü. O gerçek bir kâğıt parçasındaydı. Bu notu yazan kişi günlerdir zihnimde dönen sorulardan haberdardı. Sanki zihnimi okumuştı. Vural, uzandı ve elimdeki kâğıdı aldı. O da benim gibi birkaç kez notun üzerinden geçti.

"Doğru olduğundan eminim," dedim, konuşmak için sesi mi aramıştım ve bulduğumda canımın ne kadar yandığını fark ettim. Ağlayamıyordum bile. "Hayatımın koca bir yalandan ibaret olduğunu da böyle bir kâğıt parçasından öğrendim; inanamadım, yalanladım. Kalbim inkârlara yatırdı ama sonuç ne? O kadın benim annemmiş Vural ve tek isteği ben büyürken yanımda olmakmış. Dedem, annemi öldürmüştü."

Vural tuvaletleri aradı. Ama kimse yoktu. "İçeriye kimse girmedi, Nare. Öncesinde bırakılmış olabilir mi?"

"Lavaboya girerken dikkat etmedim ki," dedim. "Belki de ben girdiğimde aynaya yapıştırılmıştı."

Vural, notu katladı ve cebine koydu. Elimi tuttu. "İyi değil-sen gidelim. İşimiz bitti."

"İyiyim, alıştım. Devam edebilirim."

"Lavabodan çıktığında hiçbir şey belli etmeyeceksin. Nare, her ihtimali düşünüyorum. Belki baban da bize oyun oynuyor? Aklınca bunu bizim yaptığımızı düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Kafam allak bullak oldu."

Yeniden masaya geçtiğimizde babamı göremedim. "Depoya gittiğine eminim," dedi Vural, kulağıma eğilerek. "Çünkü yarın saat sonra orada olması gerekiyor."

"Depoda kim var?"

“Hiç kimse. Demirhan ve Çağlar öncesinde hoparlörü bir yabancıya bıraktırdılar. Şimdi de seslerini değiştirerek hoparlörden konuşacaklar.”

“Nottan bahsetmeyelim şimdilik. Olur mu?”

“Olur, sevgilim.”

Tüm gece bir ateşin üzerinde oturdum sanki. Gülmeye çalıştım, Vural’la dans ettim ve Balım’ı annemin arkadaşlarıyla tanıştırdım. Hepsi onu çok sevdi. Cansu bir şeyler yaşadığının farkındaydı. Bu yüzden bana dışarıda hava almayı teklif ettiğinde kabul ettim. Vural, Balım’la kaldı. Cansu’yla mekânın arka balkonuna doğru yürüyüp dışarı çıktık.

Temiz hava bana oldukça iyi gelirken Cansu, “Yüzün kireç kesmiş gibi. İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” diyebilirdim, oysaki kötüyüm demeyi ne kadar isterdim. “Midem bulandı.”

Cansu pürdikkat bir yere kitlenmiş şekilde bakarken, “Ne oldu?” diye sordum. “Neye bakıyorsun?”

“Denizin karşısındaki bankta kıvranan kızı görüyor musun?”

Mekânın karşısı direkt sahile bakıyordu. Bakışlarım, bahsettiği yere kaydı. “Evet, biri var o tarafta,” dedim. “Kıvranıyor, ağlıyor gibi.”

Mekânın arka kapısı iki merdivene ayrılıyordu. Cansu’yla merdivenden indik ve kapıda bekleyen güvenlikle birlikte karşı caddeye geçtik. Kızın acıyla inleyen sesini duyduğumda tüyletim ürperdi. Bir eliyle karnını tutarken diğer eliyle bankı sıkıca kavramıştı.

“İyi misin?” diye sordum. “Neyin var?”

“Hamileyim. Sancım var,” dedi kız. “Kanamam da başladı. Ailemin haberi yok. Kendimi buraya zor attım. Yerimden kalkamıyorum. Lütfen, yardım edin bana.”

Kız küçük görünüyordu. On sekiz yaşında olduğunu tahmin ediyordum. “Ya bebeğime bir şey olursa? Lütfen, yardım edin bana. Lütfen.” Kız elini bana uzattı. Uzattığı eline baktığımda zihnimdeki düşünceleri bir an bile durduramadım. Kulaklarıma uğuldadı.

Tek bir isteği vardı o da senden ayrılmamak. Birlikte büyümeniz. Sizi birbirinizden ayıran baban oldu, Nare.

“Lütfen, hiç kimsem yok. Bana yardım et. Ne olursun.”

“Tamam, sakın ol,” diye kekeledim ve güvenliğe döndüm. “Ambulansı ara.” Ardından Cansu’ya baktım. “Vural’a haber verir misin? Onunla gideceğim.”

“Ambulansı aramamız yetmez mi, Nare? Tek başına gitmen sıkıntı olacak.”

“Haberı olmaz ve sen yanımda gelersen asıl bu sıkıntı olacak,” dedim. “Kızı tek bırakamam. Ailesinin haberi yokmuş.”

Güvenlik, ambulansı aradı. Ardından bana dönüp, “Ben de sizinle geleceğim, efendim,” dedi.

“Tamam,” diye cevapladım. Cansu, Vural’a haber vermek için gittikten birkaç dakika sonra ambulans geldi. Çalışanlar sedyeyi indirdi.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu çalışan.

“On sekiz,” dedi kız. “İki ay önce on sekiz yaşıma girdim.”

“Hastayı tanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedim. “Ben bir davetteydim, onu görünce yardıma geldik. Hamile olduğunu söyledi.”

“Aileme haber verilmesini istemiyorum,” dedi kız. “Lütfen, aileme söylemeyin!”

“Ambulansa sadece bir kişi alabilirim,” dedi çalışan. “Hanımefendi, buyurun.”

Güvenliğe döndüm. “Biraz önceki kadın ve eşim yanına geldiğinde hangi hastaneye gideceğimizi söyle. Onları orada bekliyor olacağım.”

“Peki, efendim.”

Ambulans sirenlerini yakıp yola çıktığında çalışanlar genç kıza yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. “Bebeğime bir şey olmayacak, değil mi? Lütfen bebeğime bir şey olmasın.”

Çalışan, “Sakin olun,” dedi. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, kız elimi tutuyor ve ağlıyordu. *Lütfen*, diyordu. *Bebeğime bir şey olmasın*. Elim onun gibi kanlıydı. Birkaç saniye sonra ise kaptana haber veriyormuş gibi, sadece ambulansa vurmakla yetindi. Genç kız ağlamaya devam ederken kısa bir süre sonra siren kesildi.

“Siren neden kesildi?” diye sordum çalışana. Sedyede uzanan kız yattığı yerden doğrulup gözyaşlarını sildi. Kalbim korkuyla çarparken, “Öncelikle sakın olmanı istiyoruz,” dedi. Ceketinin cebinden çıkardığı kimlik kartını bana uzattı. “Ben, İstihbarat için çalışan, ülkesi için elinden geleni yapan bir kadınıym. Sana söz veriyorum, kılına zarar gelmeyecek. Nare, seni biriyle tanıştırmak için bu göreve seçildim.”

“Ne?” Kekeledim. “Kiminle tanıştırmak için? Neden?”

“Bu soruna cevap vereceğim ama öncelikle şunu söylemeliyim: Yüzbaşı Vural’ın *görevini tehlikeye* attığını biliyoruz. Onu durdurmanın tek yolu sensin.”

Ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Gözlerim birkaç saniye elimdeki karta takıldı. “Görevini tehlikeye attığını biliyorsanız, sebebini de biliyorsunuzdur.”

“Zaten bu yüzden buradayım.”

“Ne zaman öğrendiniz bunu?”

“Dün gece. Yüzbaşı Vural, terörist gruplarının başı olan Mazin’in kızını kaçırmış. Bir süredir izliyorduk. Mazin, Engin Binbaşı’na her şeyi anlatmaya kararlı. Kızın bırakılması gerek.”

Her şeyi biliyorlardı.

“Ben ne yapabilirim, bilmiyorum. Onu bu yoldan ailesi döndüremedi. Ailesinden vazgeçti.”

“Nare, bir hiç uğruna hayatını mahvetmiş. Ailesini bıraktığını söylüyorsun... Vural’ın bu yalanın içinden çıkması için *ŞEHİT ÖMER HALİS* operasyonundan vazgeçirmen gerekiyor.”

“Neden bir hiç uğruna? Anlayamıyorum. Bu elimdeki kartla size güvenmemi istiyorsunuz ama yapamam. Bakın, başımıza o kadar kötü şeyler geldi ki-”

Sözümü bölen şey ambulansın durması ve kapısının açılmasıydı. “Bu yüzden bir hiç uğruna...” dedi kız. “Üstleri öğrendiğinde Yüzbaşı Vural’ın başı belada olacak ve affedilmeyecek. Sonunun ölüm olacağını söylesem sana yine de yardım etmez misin bize?” Başımı yana eğdim. Bakışlarım, bakışlarının odak noktasına kaydığında nefesim kesildi.

O karşımdaydı. Yaşıyordu.

Ya da ben delirmiştım.

Keşke delirseydim.

2

RULET ÇARKI

Nilüfer, Her Sevda Yeni Bir Veda

*Dünya şaşırtıcı derecede kusurlu şekilde çalışır. Siz insanlar sadece seçim yapabilirsiniz. Rulet tekerleği ise kendi kendine döner. Dünya böyle çalışır. Temel kuralları Tanrı koymuş olabilir ama insanlar bu kurallara uymak yerine özgürce seçimler yaparak sayısız anomali yaratır. Siz insanlar her şey için kaderi suçlamayı seversiniz ama kader, sizin verdiğiniz birçok seçimle örülen bir ağdan ibarettir.**

O karşımdaydı. Yaşıyordu.

Ya da ben delirmiştım.

Keşke delirseydim.

“Sen...” dedim fısıltıyla. “Ömer Halis... Sensin...”

İtiraz etmesini bekledim. Ben o değilim, karıştırdın. Yalanlaştın istedim. Ama o bana cehennemi yaşatmak istiyormuş gibi yalanlamadı. Sadece gözlerimin içine baktı.

Vural Emir Ahıskalı'nın aksine, gözlerinde buz mavileri taşı mıyordu. Bakışları da onun kadar soğuk değildi. Ama bir ölü kadar ifadesizdi. Tüm sesler sustuğunda kalbimi duydum. Onu gördükten sonra sıkıca yumduğum gözlerimi usulca araladım.

* *My Demon*, 2023 yapımı Güney Kore dizisinden bir alıntıdır. (e.n.)

“Benimle uzlaşacağınızı düşündüyseniz, yanıldığınızı bilmenizi isterim.” *Ona* hâlâ bakamıyordum. Bu ne kadar ağır bir yükü bana yüklediği... Nasıl? Nasıl? Gözlerimi açtığımda tekrar başımı yana eğdim ve *ona* baktım. Gerçekten de fotoğraflarda gördüğüm kişiydi. Daha da kilo almış, saçını sakalını uzatmıştı ama bu değişiklik onu tanıyamayacağım anlamına gelmiyordu. “Uzlaşacağınız ve tüm bunları söyleyeceğiniz kişi ben değilim.”

Bekle dercesine elimi *ona* doğru uzattım. Sonrasında dudaklarına götürdüm ve işaretparmağımla *sus* dedim. Vural’ın duymak için her şeyini vereceği o sesi, duymak istemiyordum. Ve *o* da sanırım bunu anladığından aralanan dudaklarına konuşmama emri verdi.

“Yüzbaşı Vural’ın üstleri bu durumu öğrendiğinde, sonunun ölüm olacağını biliyoruz.”

Nasıl küçük durduğunu düşünmekten kafayı yiyeceğim kızın yüzüne baktım. “Bir hiç uğruna da devam ettirecek, hiçbir güç onu bu yoldan döndüremez. Sandığınızın aksine o, ağabeyine sadakatle bağlı.” Gözlerim, çok kısa bir an ifadesizliği taşıyan kişinin yüzüne kaydı. “Gitmem gerek. Bunu nasıl saklayacağımı bilmiyorum bile. Saklamalı mıyım? Bu da şüpheli. Görmezlikten gelmek? Bunca şeyden sonra? Aklımı yitirecekmiş gibi hissediyorum. Lütfen beni evime bırakın. Ya da oynadığınız oyunu devam ettirin, eşim hastaneye varmak üzeredir.”

“Nare, seni anlıyorum. Şu an bir şok içindesin, kendimi senin yerine koyuyorum... Belki daha kötü olabilirdim ama hepimiz MİT’çiyiz. Hepimiz ölü insanlarız. Ülkemiz için çalışıyoruz. Vural Yüzbaşı’nın girdiği yol, yol değil. Mazin’in kızını bırakmak zorunda yoksa Engin Binbaşı’nın her şeyden haberi olacak. Size yardım etmek için buradayız, bizimle anlaşmak zorundasın.”

“Bunları bana söylememeniz gerekiyor! Ben neyim ki? Sivilim! Vural’la konuşmanız gerek! Asker olan, operasyonu kuran o! Ne için kurduğu da ortada! Bir hiç uğruna kurduğu da ortada!” Oturduğum yerden kalktım. “Madem her şeyi söyleyecek karara vardınız, bunu bana söylememeliydiniz. Ben bu kadar ağır bir yükü taşıyamam. Vural Emir’in...” *Ona* baktım. Ama o bana değil, yere bakıyordu. Ya da bir boşluğa. “Ne kadar acı çektiğini ve nelerden vazgeçtiğini bilirken, karşısına geçip hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranamam.”

“Tamam, sadece bugünlük sessiz kal,” dedi adının Ceylin olduğunu öğrendiğim kadın. “Sana birkaç gün düşünme fırsatı veriyoruz. Yapman gereken tek şey, onu bu operasyondan vazgeçirmek. Daha sakın bir kafayla düşündüğünde ne demek istediğimizi anlayacaksın. Bak, kendi hayatımızı ortaya koyduğumuz bir görevden döndük. Bu görevler için herkesten vazgeçmek zorunda bırakıldık. Mecburiyetlerimiz var. Senden tek bir ricam var, birkaç gün sakince düşünmen. Biz seni hiçbir şeye zorlamak istemiyoruz. Şimdi istediğin gibi hastaneye gidiyoruz.”

“Bana düşünme fırsatı vermenize gerek yok, Vural Emir’in karşısına geçip hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayacağım. Beni buna mecbur bırakmanıza izin vermeyeceğim.” Hâlâ kâbus gibiydi sanki. Sonra *ona* döndüm. Gözlerim yüzünde ya da bedeninde üç saniyeden fazla kalamıyordu. “Küçücük bir çocuğun aklıyla oynamak babalığa sığar mı lan?”

Ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Balım yaşadığını biliyordu. Tuhaf tavırları, babasıyla yaşadıklarını rüya gibi anlatması, babamı istiyorum gelsin artık demeleri... Hepsi gerçekten de yaşadığını bildiği içindi. Gerçekten de karşısına çıkmıştı, öyle mi? Peki, nasıl susturmuştu? Böyle bir acıyı ona

nasıl yaşatırdı? Gideceğini bilmesine rağmen her defasında nasıl gelebilirdi?

“Günlerce *babamı istiyorum* diye ağlayarak uyandı uykularından. *Nare, babamı çok özledim* dedi. Düşündüm, düşündüm, düşündüm. Bir çocuk hiç görmediği birini nasıl böyle özler? Mecburiyetlerin, açıklayacakların... Hiçbiri umurumda değil. Sen bir çocuğu yetim, bir kardeşi de ailesiz bıraktın. Bana verecek hiçbir hesabın yok.”

Ambulansın kapısını kapatmak için uzandığında gözleri çok kısa bir an gözlerime değdi. “Bu yaptığın abiliğe sığar mı?”

Ve ambulansın kapısı gürültüyle kapandı.

O dakikadan itibaren, hastaneye gidene kadar nefes alamadım. Sadece boşluğa daldım. Yanımdaki kadın da sessiz kaldı. Hastanenin acil ambulans girişinden geçtik; aracı kullanan kişi park ettiğinde indim, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve Ceylin’in beni hastanenin acil bölümüne götürmesine izin verdim. Acile geçip oturacak bir koltuk buldum.

Vural’ın yüzüne nasıl bakacaktım?

“Birkaç dakikaya burada olur,” dedi Ceylin. “Söylediklerimi iyi düşün.”

Direkt olarak gözlerinin içine baktım. “Düşüneceğim hiçbir şey yok. Muhatabınız ben değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım.”

Ceylin, saniyeler içinde acil bölümüne ilerleyerek gözlerimin önünden kayboldu. Vural, endişeli bir yüz ifadesiyle acile girdiğinde beni görmeden danışmaya ilerledi.

“Buradayım,” dedim. Gözleri, gözlerime değdiğinde yutkunamadım. Bu gözlerimin, yıllardır görmediği için hasretle yanan gözleri gördüğünü bilseydi, yine de bana böyle bakar mıydı? “Kızı ameliyata aldılar. Ben de seni bekliyordum.”

“Neden benden habersiz böyle bir şey yaptın? Neden beni beklemedin?”

“Haklısın, özür dilerim. Keşke seni bekleseydim.”

Soğukkanlı oluşum kafasını karıştırmış gibi baktı. “Bir şey mi oldu?”

“Kız bebeğini kaybedecekti, etkilendim,” dedim. Bu sırada avucumun içindeki sahte kan lekelerine baktım. O kız ambulanstayken bulaştırmış olmalıydı. “Çok yalnızım yardım et dedi. Ailesinin haberi yokmuş. Bebeğini kaybetsin istemedim. Ambulansı aradık, buraya geldik. Polis geldiğinde yazılı ifademe ihtiyaç duymadıklarını söyledi. Sonuçta ben hiçbir şey bilmiyorum ki. Başka da bir şey olmadı.” Vural, elini yüzüme götürdü. Başparmağı usulca yanağımda gezinirken, “Geceye dönebilir miyiz?” diye ekledim.

“Sen yine de bir daha bensiz bir yere gitme, tamam mı?”

“Özür dilerim, çok haklısın. Sensiz bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim. Defalarca kez özür dilerim. Çok korktun mu? Korkutmak istemedim. Çaresiz kalmıştı. Ambulans da bir kişi alabileceğini söyledi.”

“Tamam, sorun yok fıstığım. Bir daha gerçekten de bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin. Yasak sana. Konu kapandı.” Sanki ayaklarım tutmuyordu. “Doktoruyla görüştün mü? Biri kalsın kızın yanında.”

“Teyzesine haber verdiler, birazdan burada olur. Gidelim mi artık?”

Vural, neden yürümeye mecalimin bile kalmadığını sorgulasada da bir şey demeden bedenimi kucağına aldı. “Neden başka bir şey olmuş gibi hissediyorum?”

“Yaşadıklarım yeterince ağır değil mi, Yüzbaşı? Başka ne olabilir ki?”

Ağlamamam lazımdı. Yarım saat önce gördüklerim, duyduklarım gerçek miydi? Vural'ı neye mecbur bırakmıştı böyle? Sadece Vural değildi. İnsan kendi eşine; canına, kanına, bunu nasıl yapardı? Nasıl bir mecburiyetti ki böyle?

Baban sana nasıl yaptıysa, dedi çok ağır bir tokat gibi yüzüme çarpan gerçekler. Seni nasıl annenden ayırdıysa, ölmesine nasıl sebep olduysa.

Vural, bedenimi ön yolcu koltuğuna bıraktığında çok kısa bir an dengemi kaybettim ama o bunu göremedi. Başım dönmüştü. Vural da sürücü koltuğuna yerleştikten sonra motoru çalıştırdı.

“Biri seni tehdit mi etti, Nare?”

“Hayır, gerçekten böyle bir şey olmadı. Banktaki kız çok kötüydü. Bebeğini kaybetmek üzereydi. Zaaflar, insanların köşeli yanlarıymış gerçekten de. Üzüldüm ben de. Yardım etmek istedim. Ettim. Ailesi bilmiyormuş, ben de teyzesine haber verdirdim. Hepsi bu kadar. Mektup... Mektubu okumak beni dağıttı.”

“Samsun'da doğduğunu söylüyor adam. Baban henüz bununla ilgili bir itirafta bulunmamış.”

“Babam, sana hiçbir şeyin itirafını vermeyecek. Açık konuşayım mı? Boşuna kürek çekiyoruz. Bırak, ne hali varsa görsün.”

“Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Bugün değil ama bir gün ödeyecek. Biliyorum, Nare.”

Yapmadığımız her şeyin bedelini biz ödüyoruz, demek istedim. Onların bedel ödemediği yok. Çünkü kötüler. Saf kötüler.

Ben kötülerin bu dünyada bedel ödeyeceğine olan inancımı kaybettim.

“Neden her şeyi bildiğimi söylemiyorum? Bunu yaptın demiyorum? Bırak, söyleyeyim. Sonra da ne hali varsa görsün.”

“O günler de gelecek,” dedi. “Önce itirafını alayım.”

“İtiraf edeceğini nereden biliyorsun?”

“En sonunda köşeye sıkışacak. Nare, hiç doğrusu yok ki. Her şeyi yalan. Baştan aşağı yalan bir adam.”

“Şu anki planın ne?” diye sordum.

“Bu notun bir benzerini Çağlar’a yazdırıp sizin eve göndereceğim. İş sana dokunmasın, sırf öğrenme diye itirafçı olacak.”

Birkaç saniye duraksadım. “Peki, ya Mazin’in kızı?”

“Mazin beklediğim atakta bulunmadı, hâlâ sessiz,” dedi. “Bu beni şüpheyne düşürüyor.”

“Ya Engin Binbaşı’na operasyondan bahsederse? O zaman ne olacak?” Vural sessiz kaldı. “Söyler misin? O zaman ne olacak, Vural?”

“Bahsetsin. Her şey daha mı kötüye gidecek? Gitsin. Gözlerimin önünde kendini vurman kadar kötü hissettirmeyecek, inan bana.”

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Başımı çevirip, yüzüne bakma gücünü kendimde bulabildiğimde zaman yavaşladı sanki. Bir elim uzandı ve dizinin üstünde duran elini kavradı. Bu hareketim, kalp atışlarımı hızlandırırken ben de tıpkı onun gibi elinin tersine öpücük bıraktım. Vural, bunu beklemiyordu. Ama hislerim kalbimden taşıyordu. Uzanıp yanağından öptüm. Çok güzel kokuyordu.

“Kedi gibi sırnaşmanın bir sebebi var mı?” diye sordu, ses tonu da bakışları gibi yumuşacıktı. “Çok tatlısın. Bakma bana öyle.”

“Seni hak edecek ne yaptım?”

“Minik bir kaza. Sonrası malum. Bu kadar acının beni sana getirişi. Yine de gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Bir kaza geçirdim. Beni sana getirdi. Seni de bana. Hayatım-

da başıma gelen en güzel şey, o kazanın beni sana getirişiydi. Seni çok seviyorum. Yalnız değilsin, Vural. Ben hep yanımdayım.”

Ne olursa olsun aramızdaki bu özel bağı mahvetmeyeceğim. Söz veriyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Vural avucunun içindeki elimi dudaklarına götürdü ve iç çekerek öptü. “Ben de seni çok seviyorum, fıstığım.”

Zaman iyileştirmiyor. Alıştırıyor ama bu doğru. Acıya, hissizliğe, çaresizliğe.

Ertesi gün.

Vural babamı serbest bıraktıralı bir buçuk saate yakın oluyordu. İtirafı alamamıştı. İtiraf etmeyeceğini biliyordum. Sorduğu ve söylediği tek şey, *bunu size kim söyledi* olmuştu. Geceye geri döndüğümüzde ise yalnızca bir saat kalabilmiştik. Tüm bedenim uyuşmuştu çünkü. Sabaha kadar uyuyamamıştım, Vural da uyuyamadığımı biliyordu.

Gözlerimi yumduğumda *onun* gözlerini hatırlıyordum ve kalbime ağrı saplanıyordu. Az önce kahve koyduğum kupadan dumanlar süzülürken gözlerim test kitabındaydı. Konu çalışmıştım, sonra test çözmüştüm ama aklımın nerede olduğu belliydi. Bu sürede Vural da dosyalarla uğraşmış, telefon görüşmeleri yapmıştı.

“Fıstık?”

“Sevgilim?”

Vural, alnımla saçlarımin arasında bir yere öpücük bıraktı ve yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. “Bir sorun olduğunu hissediyorum, Nare. Konuşmak ister misin?”

Güçlükle yutkundum. “Mektubu okumak çok yaraladı beni, dağıttı,” diyebildim. Gözlerinin içine bakarken susmak ne zordu. Bunun uzun s rmeyeceğinin farkındaydım, kim dayanabilirdi? Kim susabilirdi böyle bir şeye? “Karamus’a ne zaman döneceğiz?”

“Bir hafta sonra,” dedi Vural.

“Anladım.”

“Böyle olma, böyle keyifsiz olmana dayanamıyorum. Bir sorun varsa bana a ık ol, Nare. Konu .”

“Babama açık açık her şeyi söylemek istiyorum.”

Vural, sandalyemi iki bacağının arasına çekti ve aramızdaki mesafeyi neredeyse kapattı. Avucunu yanağıma yasladı. “Bebeğim,” dedi sakın bir tonda. “İçindeki yangını görebiliyorum. Anlayabiliyorum.” Ba parmağı dudağıma takıldı. “Hissede biliyorum. Kendimi senin yerine koyduğumda ba latacağım yı-kımı da biliyorum. T k rmen gereken yüzlere g l msemin yarattığı   keyi de anlıyorum. Bazen susman ve görmezlikten gelmen gerekir. Şimdilik susmalıyız. Tekrar söylüyorum, bu onu affettiğin anlamına gelmiyor ya da için pe ini bıraktığın. İtiraf edecek, Nare. Yaptığı tüm pislilikleri itiraf edecek ve ben bunu video kaydına alacağım.”

Buz mavi gözlerinde gördüğüm   ke tanıdıktı. Göğsümden yükselen nefesin hırıltısı kulaklarıma uğuldadığında ve kalbim, derimi d vercesine attığında hâlâ gözlerinin içine bakıyordum. “Videoyu gören *ilk sen* olsaydın, benden gizler miydin?”

Vereceği cevabın bir noktada yoluma ışık tutacağını biliyordum. İkiisi aynı şeyler değildi, evet. İki kollu bir teraziye koyduğunda hangisinin ağır geleceğini bilemezdim ama merak ediyordum. *Yine de benden saklar mıydı?*

Vural çok kısa bir an sessiz kaldı. Gözlerinin içine cevap ver-

mesi umuduyla bakıyordum, bakmaya da devam ettim. “Bilmiyorum, bakma öyle.”

“Evet ya da hayır. Merak ediyorum.”

“Söylediğimde olacaklarla söylemediğimde olacaklar arasında bir denge kurmaya çalışırdım. Hangisi ağır gelirse onu seçerdim.”

“Yaralanacağımı bilsen bile mi?”

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı ve söylediğimi tekrar etti. “Yaralanacağımı bilsem bile.” Vural, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibiydi. Ama yapamadım. Dudaklarım konuşmak için aralanmadı.

“Bugün Balım’ı terapiye ben götüreceğim,” dedi. “Bir saate çıkmam gerek.”

“Tamam. Ben de şu kızı bir kontrol edeceğim. Sonrasında da size yemek ısmarlayabilirim?”

Dudaklarımı, dudaklarına bastırdım ve iç çekerek öptüm. Karşılığı gecikmedi. “Bir saatim mi var demiştin?” diye sordu kısık bir tonla, öpücüklerinin arasında. Deli gibi öpüşüyorduk. Yine sevgim dudaklarımdan taşıp onun dudaklarında kayboluyordu.

“Hıhı ama buna takılma,” dedim öpücüklerin arasından. “Senin için benim sonsuz ve asla tükenmeyecek zamanım var.”

Vural, bir elini belime kaydırarak beni tek eliyle kucağına aldı. Merdivenlere doğru yönelirken dudaklarımı dudaklarından ayırmadım.

Balım’ı terapiye bıraktığımda saat öğleden sonra dördü geçiyordu. Yarım saat sonra terapinin biteceğini biliyordum. Has-

tanenin önünde, aracın içinde bekliyordum. Dün gece tanıştığım, adının Ceylin olduğunu öğrendiğim kadın bindiğinde başımı ona çevirdim. Takip edildiğimi fark etmiştim. Buraya da geleceğini bildiğimden beklemiştim.

“Buraya getirdiğim kızı da biliyorsun, gördün değil mi?”

Hafifçe yan döndüm. “*Onun* kızı. Ve şu an, *onun* yüzünden burada. O kadar küçük ki, varlığını kaldıramadı. O kadar küçük ki babasının yaşadığını bir terapistten başka kimseyle paylaşamadı. Omuzlarındaki ağırlığı görebiliyor musun? Hissedebiliyor musun? Hissedemezsin. Göremezsin. Bak, bir bok yediniz ve bana bunu söylediniz. Ama yapamam.” Gözlerimi sıkıca yumdum ve ağlamamak için direndim. “Operasyondan vazgeçmemek için ve Engin Binbaşı hiçbir şey anlamasın diye benimle sahte bir evlilik yaptı. Ben de birkaç gün öncesine kadar bu operasyonun planıydım. Yapamam.”

Kulağına dokundu. “Yüzbaşı’nı ikna edemeyeceksin, doğru mu anlıyorum?”

“Cevabım, hayır. İkna edemem. Eğer gerçekten kardeşini düşünüyorsa bunu kendi yapmalı. Karşısına çıkmalı ve *ben yaşıyorum hayatını benim için yeterince mahvettin, artık mahvetme*, diyebilmeli. Çünkü gerçek bu. Vural’ın aklı da kalbi de intikam almaya programlanmış bir robot. Benim sevgim, bu yoldan dönmesi için yeterli değil.” *Onun* beni dinlediğini biliyordum. Ceylin, dinleme cihazıyla aracıma binmişti. “Başka söyleyecek bir şeyiniz yoksa aracımdan inin ve bir daha sakın karşıma çıkmayın.”

“Peki, karşısına çıkmazsa yine de gerçekleri söyleyecek misin?”

Birkaç saniye duraksadım. “Söylemeyeceğim çünkü bu benim haddime değil. Bu kadar ağır bir yükü taşıyacak dudaklarım da omuzlarım da yok.”

Ceylin birkaç saniye duraksadı. “Böyle olduğu için üzgünüm,” dedi. “Nare, seninle konuşmak istiyor.”

Ne halde olduğumu görmüyorlar mıydı gerçekten? Bu nasıl bir yüz­süz­lük­tü? Nasıl olurdu da benimle konuşmak isterdi? “Beni delirtmek mi istiyor?” diye sordum. “Şu an beni dinlediğini bilmeyecek kadar salak olduğumu size düşündüren nedir?” Dudaklarımın arasında çığlık olmayı bekleyen sözcükleri yutarken gözlerimi yakan gözyaşlarını da tuttum. “Benimle neden konuşmak istiyor? Bana neyin mecburiyetinden bahsedecek? Bahsetmesi gereken kişi ben değilim! Yapamam. Anlamıyor musunuz?” Ceylin gözlerini kıstı ve bakışları titreyen çenemin hâkimiyeti altına giren yüz hatlarımda gezindi. “Vural, onun sesini duymak için canını verir. Ben yapamam bu yüzden. Cansu, bir çocukla yıllardır savaş veriyor. Videolarını...” Göğsüm ağrıyordu. Sözcükler nasıl olurdu da böylesine kalbime vurup soluğumu keserdi? “...izliyormuş her gece uyumadan önce, sesini unutmamak için. Bakmasın bana. Çıkmasın karşıma. Konuşmasın benimle. Gözlerimin içine bakarken bile ömür boyu taşıyacağım bir vicdan azabı bıraktı bana. Hiç düşünmedi mi gerçekten de karşıma çıkarken tüm bunları? Hesap etmedi mi? Bu nasıl insanlık? Nasıl bu kadar kötü olabilir? Görevse görev! Ben anlamam! Bilmem! Acıya bakarım. Gözümün önünde yitip giden gençliğe bakarım! Nasıl bir mecburiyetti ki bu, kunda­daki be­be­ğinden bile vazgeçmek zorunda kaldı? Nasıl bir mecburiyetti ki Vural’ı bu hayatta yapayalnız bırakmaya sebep oldu? Ailesinden vazgeçti! Sevdiklerinden vazgeçti.” Sesim titriyordu. “Beni bile senin yerine koydu, ailesi benim dedi... Sırf sen kollarının arasında, kanlı bedenle öldün diye... Ben yaşayayım istedi, seni yaşatamadı diye...” Beni dinliyordu. “Beni duyduğunu biliyorum ama ben seni duymak istemiyorum. Ne

kadar süre susabilirim onu da bilmiyorum çünkü ben acı çekiyorum. Bu gerçekle ne kadar yaşayabilirim bilmiyorum. Ne kadar dayanabilirim? Nasıl dayanır insan?”

“Gerçekleri öğrenirse durmayacak. Yüzbaşı ortalığı birbirine katarsa ikinizin de aynı gece ters kelepçe alınması mümkün.” Ceylin, sakinliğini koruyarak konuşuyordu. Gözlerimiz birbirine değdiğinde soğukluğu karşısında ürperdim. Buz gibiydi bakışları, sözleri. “Biz ölü insanlarız. Ülkemiz için öldük. Yarın göreve gidiyoruz ve uzun bir süre de dönmeyeceğiz. Üstlerimiz, Yüzbaşı’nın son planladığı operasyonu baltalamak için kolları sıvadı. Gerçekleri bu saatten sonra söylemen bizim değil, sizin hayatınızı etkiler. Çünkü biz zaten yokuz. Anlatabiliyor muyum? Ölen bir daha ölemez. Ömer’in yaşadığını öğrendiğinde durmayacak, üstlerimiz de öyle. Dursun diye operasyon açığa vurulacak. Yüzbaşı hain ilan edilecek, sen de onun yanında olduğun için öyle anılacaksın. Yanındakiler de. Hatta... *abin* de. O bile bu işten sıyrılamayacak. Gizliliği olsa bile, işin ucu mutlaka dokunacak.” Bu kadar bilgiyi nasıl öğrenmişlerdi? “Bir daha gökyüzünü görebilir misiniz? Verdiğin kararın kaç kişinin hayatına sebep olacağını biliyor musun? Bizimle anlaşmayacağını anladık. Sana gelmemiz hataydı. Yargılayamam. Ama sen de bizi yargılama. Mazin’in peşini bırakmak zorunda. Öyle ya da böyle bu operasyonu bitirmek zorunda. Ömer engel olmasaydı, hepiniz farklı yerlerde ölmeyi bekliyor olacaktınız. Çünkü Mazin, kızını ona vermeseydik Engin Binbaşı ve üstlerine her şeyi anlatacaktı. Kabul etmemeni anlıyoruz ve sana bir seçim hakkı daha sunuyoruz. Sadece susacaksın. Başka yolu yok.”

“Susacağım, kimseye bir şey anlatmayacağım. Kızı ne zaman aldınız ve teslim ettiniz?” Ceylin sessiz kaldı. “Vural takip mi ediliyor?”

“Kızı bir saat önce aldık, şu anda babasının yanına götürölüyor,” dedi birkaç saniye sonra, bu bilgiyi öğrenmek bile mide-mi bulandırmıştı. “Biz sana geldik, operasyondan vazgeçirmeni istedik ama sen yapamayacağını söyledin ve diğler planı uyguladık. şimdi sadece canınız için susmalısın.”

Sadece kendi canım için değıl, herkes için susmam gerekiyordu. Ne kadar acı bir gerçektir ki bu, elimi kolumu bağılıyordu.

“Ne yaparsanız yapın vazgeçmeyecek, ta ki ölene kadar.” Vural’ı kaybetme fikri tenimi karıncalandırıp soluğumu zayıflattı. “Bu yola ölmek için çıktı. Geri dönmeyecek.”

“Yüzbaşı’nı durdurmaktan başka yolun yok.”

“Operasyona devam edebilmek için benimle evlendi, sahte bir evlilikti.”

“Sen de söylölyorsun. *Sahteydi*. Artık gerçektir ki Yüzbaşı’nın duymak için uğruna canını vereceğı sesi, duyma ihtimaline bile katlanamıyorsun.”

“Mazin, Ömer’in yaşadığını biliyor mu?”

“Hayır.”

“Mazin’in yanında çalışan bir terörist vardı, kaçıırıldığıım günden beri ölmemi istiyordu. Vural da onu yakarak öldürdü. Ölmeden önce de o adam Vural’a abisinin yaşama ihtimalini söylemiş. Üstü kapalı da olsa imaları Vural’ı delirtmek için yeterliydi. Peki, bu nasıl olabiliyor?”

“Nasıl bildiğini bilmiyorum ama Mazin’in hiçbir şeyden haberi yok.”

Usulca başımı salladım. “Operasyona devam ederse...”

“Ömer daha fazla engel olamaz, durmak zorunda,” dedi. “Ya da...”

“Ya da?”

Ceylin sessiz kaldı. Belki de susmasını söyleyen dinleme cihazının ucundaki sesin sahibiydi.

“Öyle. Durmalı.”

“Yapamam. Durduramam.”

“Devam ederse başınıza gelecekleri söyledim. Ömer, sadece bu kadarına engel olabilir. Gerisi için bir şey yapamaz. Mazin, sivilleri öldürmekle tehdit etmiş ama Vural, buna rağmen geri adım atmamış. Son çare olarak Engin Karasu’ya bir mesaj bırakmış. Bu kısımlar karışık, bazen benim de aklım almıyor bu kadar bilginin bize akışına. Bu operasyon başarısız oldu, Yüzbaşı daha da delirecek. Yeniden planlar yapacak, belki de aylar sonra yeni operasyon başlatacak ve Mazin’in adamlarının arasına bu kez kendi olarak karışacak. Bu daha da kötü çünkü Mazin, suçüstü patlamasına sebep olacak. Hem kendini öldürecek hem de Yüzbaşı’nı. Hiçbir asker gizli iş çeviremez. Bu iyi niyet gibi görünebilir ama üstler affetmez. Görevi kötüye kullanmaktan ihanettir, grup içinde gruplaşmak. Tüm yollar senin için çıkmaz. Sadece tek bir yol var, Nare. Yaşamamız için tek bir yol.”

“Neden beni seçtiniz? Ben bunu nasıl yapabilirim bilmiyorum...”

“Tek çare sendin.”

Hissettiğim acı ve içine çekildiğim karanlık, içimde nefesimi kesen bir güçle yayıldı. “Bir genç varmış, onun için hayat ölen abisinden ibaretmiş. Abisinin künyesini boynunda taşıyormuş, fotoğrafını da cüzdanında. Babası demiş ki *bırak mesleği, yuvaya dön. Bırakamam*, demiş. *Niye?* demiş babası. *Niye o dağları seçtin, bizi değil de niye o dağları? Dağlar bizden abimi aldı, onlara yar diye bağışlamam*, demiş. İntikam uğruna ailesinden vazgeçmiş. Bir gün bir kız bulmuş uçurum kenarında; abisi sanmış, abisi yerine koymuş, günlerce bakmış. Abisi ölmüş, kız yaşasın istemiş ve ailesi olmuş.” Gözyaşlarımı durdu-

ramıyordum. “Kıza aile olmuş, yuva olmuş. Karanlığın içinde aydınlık, ağladığında omuz. Sonra kız da ona yuva olmuş. Yalnızlığına çare, ağladığında başını koyacağı dizleri. Sonra zaman geçmiş... Karanlıktan çıkagelmiş bir siluet ve kızı bulmuş, uçurumda düşen kalbini ona zaaf et, demiş.” Gözlerimi yumdum. Zihnimde bir soru dönüp duruyordu.

“Uçurumda düşen kalbimi ona zaaf mı edeceğim?”

Masalın devamı sadece dilimi değil, kalbimi de yaktığından sustum. “Artık gitmelisin,” dedim fısıltıyla. “Bir daha karşıma çıkmayın.”

Ceylin, “Bir daha asla karşına çıkmayacağız,” dedi. “Kararın ne bilmiyorum, umarım en iyisi olur.”

Biraz daha sakinleştiğime emin olduktan sonra araçtan indim ve arkasından dolanarak kliniğin giriş kapısına doğru yürüdüm. Balım’ın olduğu odaya geldiğimde kapı açıldı. Zor da olsa gülümsedim.

“Balım, nasıl geçti?”

“Güzeldi,” dedi o da bana gülümserken. “Yenge, amcam da yemeğe gelecek değil mi?”

“Gelecek,” dedim, hafifçe eğildim ve burnuna başparmağımınla fiske attım. “Beni kapının önünde bekler misin?”

Balım usulca başını salladı. Bu sırada terapisti bana bakıyordu. Odanın kapısını yavaşça kapattım. “Eşim bizimle bireysel olarak ne zaman konuşacağınızı merak ediyor. Balım’ın anlattıklarıyla ilgili.”

“Biraz daha zamanı-”

Gözlerimi koyu kahve gözlere dikerek, “Ne anlattığını biliyorum,” dedim. “Bizimle neden konuşmadığınızı da. Balım’ın anlattıklarının belki bir halüsinasyondan ibaret olduğunu düşünüyorsunuzdur. Belki de... Hastalıklı olduğunu. Bu yüzden

ciddi bir gözlem içerisinde olmalısınız. Bize de hiçbir şey anlatmıyorsunuz çünkü...” *Hasta gizliliği yalanını sikeyim. O daha küçük, anlatması için zaman verin diye oyalamalarını sikeyim.* “Ya gerçekse, diyemeden alıkoyamıyorsunuz kendinizi her şeyden önce bir insan olarak.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ya da tüm bunlar parçası olduğunuz oyunun kuralıdır? Belki de siz sadece rulet çarkının dönmesini sağlayan o piyonsunuzdur? Ne dersiniz?”

“Balım’ın anlattıklarını normal bulmuyorum, evet,” diyerek onayladı beni, yüz ifadesinden afalladığını görebiliyordum. “Balım, eğer sizle paylaşmış olsaydı bunu mutlaka bana söylerdi. Siz nasıl öğrendiniz?”

“En başından beri biliyorsunuz nasıl öğrendiğimi.”

Kadın duraksadı. “Size bunu...”

“Evet, öğrendim. Biliyor musunuz? Şüphelenmiştim. *Bir terapist, hastası olan çocukta yanlış bir şey gözlemleyip nasıl olur da annesine anlatmamak için geride durur,* dedim. Haftalardır hem bizi hem de Balım’ı oyalıyorsunuz. Tek amacınız gerçeklerin ortaya dökülmemesi. Elim kolum bağlı olmasaydı hepinizin hakkından, hakkıyla gelirdim. İnanın bana.”

Kırmızı renk dudaklarını ıslattı. “Bana ne emredildiyse onu yaptım. Ülkemin askeri ne derse onu yaparım. Balım’ı bir hayale inandırmam gerektiği söylendi.”

“Amacınız kızı delirtmek miydi? Gördükleri gerçektir! *Gerçek!* Anlattıklarının ağırlığını, nasıl bir terapist olarak bu kadar basite indirgeyebilirsiniz? Ölü bir babayla görüştü! Bunu nasıl hafife alabilirsiniz? Ya kendine zarar verseydi? O daha küçük!”

“Ben yalnızca bana söyleneni yaptım. Başka çarem yoktu.”

“Balım’ın son seansı olduğunu bilmenizi isterim o halde.”

Gözlerim kısa bir an masasında gezindi. “Ses kaydı bile almamışsınız. Buradan bile anlamalıydım.”

“Cansu Hanım’a ne diyeceğim?”

“Bizi haftalardır hangi yalanlarla uyutuyorsan, aynı yalanlarla uyutmaya devam et,” diyebildim yalnızca. “Bir de midene sağlığın için koltuğuna dikkat ettiğinden çok daha fazlasını et.”

“Yani ben iyileştim mi şimdi, yenge?”

“Evet, fıstığım. İyileştin. Çok daha iyi olacaksın.”

“Peki, doktor sana bir şey söyledi mi?”

“Onları bana değil annene söyleyecek, güzelim,” dedim. “Ama iyileşmişsin. Çok daha iyi olacaktıydın. Bunu kutlamak için de pizza yemeye gideceğiz.”

“İşte bu harika bir haber!”

Balım, istediği şarkıları açtırırken yol boyunca gülümsemek için elimden geleni yapsam da düşünceliydim. Kadıköy’de, her zaman geldiğimiz pizzacıya geldiğimizde de öyleydim. Vural, yarım saat sonra bize dahil olduğunda yüzü kireç kesmiş gibiydi. *Sebebini biliyordum.*

“Amcam!” dedi Vural, kocaman elleriyle Balım’ın küçücük bedenini sarmalarken. “Güzelim benim, bal kızım. Ne var ne yok?”

“Ben bugün iyileştim!” dedi Balım. “Artık doktora gitmeyeceğim!”

Vural göz ucuyla bana baktı. “Evet,” diyerek onu onayladım. Vural, yavaşça bana doğru yürüdü. Balım’ı kucağından indirdi ve yanağımdan öptükten sonra çenesini hafifçe indirerek bana baktı. “Bize bir şey anlatmayacakmış. Cansu’yla görüşecekmış.” Bakışlarımı kaçırdım. “Senin canın mı sıkkın?”

“Biraz,” dedi Vural. “Kızı kaçırdığımı öğrenmişler. Tuhaf bir şeyler oluyor, anlayamıyorum.”

“Ne gibi?” Güçlükle yutkundum.

Vural, etrafına bakındıktan sonra konuşmayı kısık tonda sürdürdü. “Biri işime çomak soktu,” dediğinde soluğum kesildi.

“Mazin mi?”

“Mazin değil.”

“Peki, *kim?*” diye sordum.

“Henüz bilmiyorum.”

“Ne oldu ki?”

“Kızı dağ evinden almışlar ve alırken ne Demirhan’a ne de Çağlar’a zarar vermemişler. Mazin olsaydı ikisini de...” Sustu.

Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. “Bu işin sonu nereye varacak, Vural?”

“Nereye varmasını istersin?” diye sordu, ses tonumdan hoşlanmamıştı. Görebiliyordum. “En başından beri nereye varacağını biliyorsun ya hani. Yine de merak ettim. Nereye varmasını isterdin?”

“Neden böyle konuşuyorsun?”

“Bilmem. Ses tonun neden böyleyse, öyle. Geldiğimden beri gözlerimin içine neden bakmıyorsan, öyle.”

Gözlerinin içine baktım. “Bir şey yok, sadece düşünüyorum.”

“Neyi?”

“Hep böyle mi olacak?”

Kalbim ağrıyordu. Bunlar benim cümlelerim değildi. Gözlerimden anlamaz mıydı? “Ne diyorsun, Nare? Bir tuhafısın dünden beri.”

“Duygularımız bu evliliği gerçeğe çevirmeden önce beklen-tilerim yoktu ama artık var. Her kadın gibi.”

“Açık konuşmalısın, Nare. Ne beklentisi?”

“Akşam eve gidince konuşuruz, olur mu? Şimdi Balım’ı da huzursuz etmeyelim.”

Beklenti neydi? Ne beklentim olabilirdi ki benim? Yalan bile söyleyemiyordum, elime yüzüme bulaştırmıştım. Balım, oyun parkından yanımıza geldiğinde, beraber siparişlerimizi verip yemeğimizi yedik. Ama öyle kötüydüm ki her yutkundüğümde sanki boğazım yırtılıyordu. Balım, Vural’la gülüp eğlenirken ikisini izlemek gözlerimi buğulandırdı. Vural’ın fark etmemesi için direndim.

Nefes alamıyordum.

“Yenge, sen üzgün müsün bugün?”

Balım’ı eve bırakmak için yola çıkmıştık. “O nereden çıktı ki, bal kız?”

“Daha önce de beraber yemek yemeye gitmiştik. Ama sen bugün o kadar üzgündün ki bıraktığım ekmek kenarlarına bile kızmadın. Onları yemezsen arkandan ağlar demedin.”

Vural, sadece dinliyordu. Gözleri çok kısa bir an gözlerime değdi. “Dün gece pek uyuyamadım, bal kızım. O yüzden. Bazen olur öyle ama sonra geçer.”

Dakikalar sonra, Cansu’yu Balım’ı karşılamak için demir kapısının önünde gördüğümde göğsümdeki ateş, mümkünmüş gibi her yanıma daha da yayıldı. Nefes alamıyor değildim ancak aldığım her nefes bir bıçak gibi soluk boruma saplanıyordu. Cansu’nun gözlerinin içine bakamadım. Sadece selam vermekle yetindim, sonrasında ise sadece gülümsedim.

Evimize gitmek için yola devam ettiğimizde ise ikimiz de sessiz kaldık. Evlerimizin arası yakın olduğundan çok uzun sürmedi. Araçtan inip hızla eve yürüdüm, odaya geçtiğim gibi üzerimi çıkardım ve duşa girdim. Ilık su tenimden gümüş renkteki

deliğe süzülürken, gözyaşlarım yanağımda sıcak izini bırakarak kayboldu.

Kalbimi ona nasıl zaaf ederdim?

Ailesinden vazgeçmişti. Benden de geçerse ne yapardım?

Boğazımdan yükselen acı dolu hıçkırıkları yuttum. Zar zor duştan çıkıp bornozumu giyindim ve odaya geçtim. Odaya girdiğimde, Vural'ı yatağın ucunda otururken gördüm. "Buraya gel," dedi, ikiletmedim. Yanına oturdum. "Neyin var, fıstığım?" Merhamet dolu sesini duyduğumda gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. "Güzelim, neden ağlıyorsun?"

"Vural..."

"Efendim, fıstığım?"

"Ne olursun, vazgeç."

"Neyden vazgeçeyim?"

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Buz mavi gözlerini bana diktiğinde bakışlarına karşılık verdim ve yüz hatlarının endişeli bir ifadeye büründüğünü gördüm.

"Bir bebeğimiz olsun istiyorum." Vural'ın gözleri parladı. *Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.* "Korunmadım. Hiçbir birlikteliğimizde korunmadım. Sana korunacağımı söyledim ama yapmadım."

"Bir bebeğimizin olmasını ben de her şeyden çok isterdim ama..." dedi Vural. Konuşmasına izin vermeden araya girdim.

"İntikamın yüzünden yapamaz mıyız? Seni hep elim kalbimde mi bekleyeceğim? Her gün bir şey oldu korkusuyla mı yaşayacağım? Vazgeç, Vural. Hepsinden vazgeç. Hiçbir şey umurumda değil."

"Umurunda olmayan şey benim namusum," dedi. "Nare, bu yola ne için çıktığımı biliyorsun. Evliliği bile en başında neden yaptığımızı biliyorsun."

“Vazgeç, Vural. Görmüyor musun? Sonumuz olacaksın. Göremiyor musun?” Bornozumun göğsümden aşağı çekip ıslanan bandajı kaldırdım ve dikişlerimi gösterdim. “Senin için kaç kez daha öleceğim, söylesene bana?”

Bin kez daha ölürüm senin için ama ne olursun anla. Mecburlum. Mecbur bırakıldım. Kaybettim aşkımla olan savaşı.

Vural, “Bence sen ne dediğinin farkında değilsin, sinirlerin bozulmuş. Anlıyorum, Nare. Anlıyorum. Üzerine gelmeyeceğim. Sonra konuşuruz,” dedi. Ellerimi ona uzatarak yataktan kalkmasına engel oldum.

“Baban sana bir tercih sundu, vatanını seçtin. Bir gün ben de sana ya sorarsam-”

“Sakın!” diye bağırdı Vural, gerildiği için çenesi seğiriyordu. “Sakın, Nare. Bir kez duyarsam o cümleleri ağzından, biter gidersin benim için! Neler yaşadığımı en iyi sen bilirken, bana aynı soruyu sorarsan, biter gidersin benim için!” Gözleri öfke-den kararmıştı. “Lütfen bana bir tercih sunma. Çünkü seni...”

“Çünkü beni seçmezsin. Vazgeçmezsin. Babandan vazgeçtin, annenden, kız kardeşinden... Onların ne hissettiğini umursamayacak kadar acımasız birine dönüşmüştün. Sen yine hâlâ aynı adamsın, aşkın seni değiştirdiğini düşünmek benim aptallığımdı.”

“En başından beri nasıl bir adam olduğumu bilerek geldin bana, Nare. Görevim tehlikeye girmesin diye kendini vurdun sen! Şimdi karşıma geçmiş, bana tercih sunabileceğin bir ihtimalden bahsediyorsun! Aklımı mı yedirteceksin bana? Dün gece ne oldu? Ne oldu da bu hale geldin?”

“Annem gibi ölmek istemiyorum. Bir gün, bir bebeğimiz olursa Cansu gibi yalnız kalmak istemiyorum. Her şey açık ve net değil mi?”

“Aklımı yedirten nokta da bu. Sen dün geceye kadar bir be-beğimiz olsun da istemiyordun. Bilmiyorum, Nare. Aklım al-mıyor. Taşlar oturmuyor, oturtamıyorum. Ne değişmiş olabilir? Mektup mu? Video mu? Sunduğun sebepler mantık çerçevesi-ne oturmuyor.”

Bakışlarımı yüzüne dikerek, “Böyle devam edemeyeceğimi fark ettim, gözlerimi açan da mektup ve öğrendiğim gerçekler oldu,” dedim. Güçlkle yutkundum, kafamın içindeki uğul-tuyu susturamıyordum. “Mazin, durmayacak! Kızına kavuştu-ğunda ilk işi seni Engin Binbaşı’na söylemek olacak! Bir kez tehdit etti bizi bununla! Yine yapacak! Ömür boyu hapislerde mi çürümek istiyorsun? Vatan haini diye mi anıl-”

Vural, yumruğunu duvara geçirdiğinde sözcükler dudakla-rımın arasına gömüldü. “Ben vatanıma ihanet etmem,” dedi. “Hiçbir Türk askeri vatanına ihanet etmez! Mecburiyetim var benim! Abim...” Nefes nefeseydi. “Abim öldürüldü lan be-nim... Kundakta bebeği vardı, bir gün bile olmamıştı. Abim öldürüldü benim... Ne yapsaydım? Kapattılar dosyayı! Açma-dılar! Yalvardım! Böyle olmaz dedim! Kimse dinlemedi beni! Planlar yaptım, Engin Binbaşı’na sundum, hiçbirini kabul et-medi!”

Dudaklarım konuşmak için aralansa da zihnimde yankıla-nan sesler sustu.

Sadece tek bir yol var, Nare. Yaşamamız için tek bir yol.

“Bu şekilde devam edemem. Önümü göremediğim hiçbir yolda yürüyemem seninle.”

“Ben seni çok seviyorum, fıstığım. Nare’m, gece ışığım. Seni çok seviyorum. Ne olursun konuşma böyle. Ne olduysa, ne geldi-yse başına, anlat bana. Biri seni tehdit mi etti? O yüzden mi böyle konuşuyorsun? Ne olduysa anlat bana ama böyle konuşma.”

“Hiçbir şey olmadı, hiç kimse beni tehdit etmedi. Ben artık sana olan hislerimi kontrol edemiyorum. Bir çığ gibi büyüyor, geleceğimi de içine alarak... Sana kontrolsüzce âşık olacağımı ben de bilmiyordum. Işıklar yanmıyor, Yüzbaşı. Verdiğin sözü tutamadın. Daha da karanlığa gömülüyoruz.”

“Yalvarıyorum, veda eder gibi konuşma benimle.” Gözlerine bakamıyordum. Bir eli uzandığında geriye kaçtım ve bana dokunmasına izin vermedim. *Özür dilerim, sevgilim.* “Başka bir yol olsa yürümez miyim sanıyorsun? *Yok.* Bu yoldan başka yol yok benim için.”

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken titreyen çenemi kaldırdım ve bakışlarımı, gözlerine sabitledim. “Işıklar yanmayacak, kabullendim.” Vural, titreyen elleriyle saçlarıma dokunmak istedi ama izin vermedim. “Daha da karanlığa gömüleceksin, bunu da kabullendim.” Ceylin’in söyledikleri zihnimin içinde büyürken delirecekmiş gibi hissediyordum. Mide bulantım giderek artarken gözyaşlarımdan artık yüzünü de bulanık görüyordum. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Ama beraberinde seninle o karanlığa gömülmeyeceğim. Yarın kapımıza kaçırılan sivillerden birinin daha cesedinin gelmeyeceğinin garantisini bana verebiliyor musun? Hayır, veremezsin. Belki de hepsi öldürüldü. Belki Engin Binbaşı her şeyi öğrendi? Öğrenmeyeceğinin garantisini verebiliyor musun? Bu yola girdiğimizde böyle olacağını bilmiyordum. Sana kontrolsüzce âşık olacağımı ve bu aşkın da sonumu getireceğini bilmiyordum.”

“Vazgeçiyor musun benden? Bırakıp gidecek misin beni?”

Özür dilerim, Yüzbaşı. Her şey için özür dilerim. Tek bir yol var, dediler. Özür dilerim. Seni bu işin içinden başka nasıl sıyrıp alacağımı bilmiyorum.

“Vazgeçiyorum senden çünkü sen operasyondan vazgeçme-

yecek, ikimizi de mahvedeceksin. Kalamam, Yüzbaşı. Daha fazla kalamam.” Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. “Keşke anem de babamdan vazgeçseydi de ben yapayalnız kalmasaydım. Bu yol zehir, Yüzbaşı. İkimiz de bu yolun sonunda öleceğiz.” Derin bir iç çektim. “Ama ayrı ayrı.”

“Asla izin vermem! Beni bırakıp gidemezsin! Asla izin vermem!” Vural, kolumdan tuttu ama onu göğsünden tutarak itmeye çalıştım.

“Bir karar ver, sonra bu sözleri söyle bana,” dedim. “Ben, bu yolda seninle yürüyemem.” Vural’ın kolları bedenimi sardı. Beraber dizlerimizin üzerine yığılırken, “Yalvarırım bırak beni. Yapamam. Kalamam,” dedim gözyaşları içinde.

“Bırakmam,” dedi, saçlarıma öpücükler bırakıyordu. “Vazgeçmem senden. Bırakmam.”

“Böyle olmaz, anla beni.” Titriyordum. Bir elimi Vural’ın yanağına yasladım. “Gözlerimin içine bak ve bana kararını söyle. Ben seninle böyle devam edemem, vazgeçecek misin?”

“Tercih yaptırma bana, ne olursun. Neler yaşadığımı bilmiyormuş gibi konuşuyor, davranıyorsun.”

“Bir kez daha ölürüm senin için, yemin ederim ama böyle değil. Bu yol uğruna değil.”

Vural dudaklarımdan öptü. “İzin vermem gitmene,” dedi öpücüklerinin arasından. “Seni o kadar çok seviyorum ki. Kurban olayım, yapma. Ne olursun. Biliyorum, gözünün önünde yaptım her şeyi. Detay verdim. Söz veriyorum, tüm bunlardan uzak tutacağım seni.”

Yüzümü, yüzünden geriye doğru çektim. “İstesen de yapamazsın çünkü ben yaşanan her olayın merkezindeyim. Görmek istiyorsan uzakta arama, yarama bak,” dedim. “Bu operasyondan vazgeçecek misin? Karamus’taki görevini İstanbul’a taşıya-

bilecek misin?” Vural, sessiz kaldı. “Vazgeçmeyeceksin. Taşımayacaksın. Bırak, beni. Lütfen, bırak.”

Bedenimi zar zor Vural’ın kolları arasından ayırdım. Vural, dizlerinin üzerinde kalakalırken dolaptan birkaç parça kıyafetimi aldım ve odadan ayrıldım. Odadan çıkar çıkmaz büyük bir gürültü koptu. “Amına koyarım lan ben böyle işin!” diye bağırıldığını işittim. Yan odaya girdiğimde avucumu ağzıma dayadım ve sessizce ağlamaya devam ettim. “Böyle aşkın ıstırabını sikerim lan!”

Ellerim titreyerek geceliklerimi giyindim, yatağa girdim ve yorgani başıma kadar çektim. Vural ise yıkıp dökmeye, bağarmaya devam etti. Sonra sesler kesildi. Uzun bir sessizlik ikimizi de yuttu. Gözyaşlarım kurudu. Başımı kapıya çevirdiğimde siluetini gördüm. Kapının önüne oturmuştu. “Neden inandırdın beni?” diye sordu, fısıltıyla. Sesi bağırmaktan kısılmıştı. “Bırak, diyorsun. Nasıl bırakacağım ben seni?” Birkaç saniye duraksadı. “Beni duyduğunu biliyorum. Cevap ver.”

“Verecek bir cevabım da söyleyecek bir şeyim de yok. Son sözümü söyledim. Yarın gideceğim.”

“Hiçbir yere gidemezsin.”

“Zorla mı tutacaksın bu evde beni?”

“Gerekirse zorla.”

“Ben seni böyle kabul edemem, sen de yemininden vazgeçemezsin. Bizim için söyleyecek bir şey kalmadı.”

“Bu evden dışarı adımını atmayacaksın,” dedi Vural. “Madem güzellikten anlamıyorsun, zordan anlıyorsun, buyur.”

“Sonsuza kadar burada kalmayacağımı sen de ben de biliyoruz.”

“Sen benim *karımsın*. Nerede istiyorsam orada kalacaksın! Anladın mı?”

“Boşanacağım da senden,” diye tersledim.

“Nare!” diye bağırdı, kalan son gücüyle. “Delirtme beni! Bak, son kez soruyorum, seni bu noktaya getiren ne oldu? Güzelce anlat bana.”

“Sadece birikmişlik ve yaşadığım son olayların etkisi.” Birkaç saniye bekledim. “Bunlar yeterli değil mi? Başka ne olabilir? Kaldıramıyorum. Göremiyor musun? Ne hale geldik, göremiyor musun?”

“Bir kez daha ölmek zorunda kalmayacaksın benim için, merak etme,” dedi. “İstediğin gibi olsun. Yarın avukatınla görüş, davayı aç. Çünkü ben yolumdan dönmeyeceğim.”

“İstediğin gibi olsun, Yüzbaşı.”

“Benim değil, senin istediğin oluyor. *Ayrılacağım*, diyorsun! *Bırakmam seni* diyorum, ağzına geleni sayıyorsun! Bu yolda ilerlediğimi bilerek gelmedin mi sen bana? Şimdi ne değişti?”

Bir hiç uğruna gençliğini mahvettiğini öğrendim.

“Vazgeçecek misin?” Vural sessiz kaldı. “Yarın avukatıma gidip boşanma davasını açarım. Merak etme.”

Son konuşmamız bu oldu. Vural’ın gitmesini bekledim ama gitmedi. Kapının önünde, giderim korkusuyla beklediğini biliyordum. Ama gidemeyeceğimi biliyordum. Bunun için nasıl cesaret toplayacaktım? Nereye kadar böyle devam edebilirdi? Vural, uyuduğumu düşünmüş olmalıydı ki odaya girdi. Yatağın kenarına çöktü. “Bir şey oldu ama bana söylemiyorsun,” dedi fısıltıyla. “Sen benim için ölmeyi göze aldın, Kelebek Nar. Şimdi aynı sebepten beni terk ettiğini söylüyorsun. Nasıl?” Başını bedenimin yanına bıraktı. “Yalvarırım, bırakma beni. Seni o kadar çok seviyorum ki. Seni herkesten, her şeyden çok ama... Bu başka... Benden istediğini yapamam...”

Vural’ın nefesi düzene girdiğinde uyuyakaldığını anladım.

Bir elimi saçlarına kaydurdım. *Affet beni*, dedim içimden. *Affet beni*.

Vural uyandığımda yanımda değildi. Banyodaki işlerimi hallettikten sonra odadan çıktım. Gözlerimin ucuyla odamıza göz gezdirdiğimde orada olmadığını fark ettim. Mutfığa girmek üzereydim ki kokusundan mutfakta olduğunu anladım. Tuhaf bir gerginlikle içeri geçerken kendine kahve yaptığını gördüm. Bir şey söylemeden buzdolabını açtım, sandviç yapmak için kahvaltılık malzeme çıkardım. Vural, kahvesine sıcak su ekledikten sonra bir şey söylemeden mutfaktan ayrıldı. Sandviç yaptım ama yiyemedim. Ben de kendime kahve yapıp salona geçtim.

Vural, bilgisayar masasından başını kaldırmadı. Televizyonu açtım, sabah programında durdum ve son ses verdim. Vural'ın derin bir nefes bıraktığını işittim ama umursamadım. Bir süre sonra, "Sesini kısar mısın?" diye sordu. "Dikkatim dağınıyor." Cevap vermedim. Sesi biraz daha yükselttim. "Dikkat mi çekmeye çalışıyorsun? Boşayacağın bir adamın dikkatini neden çekesin ki?"

"Sen de operasyon için yeni planlar mı yapıyorsun?"

"Orası seni hiç alakadar etmez artık," dediğinde omzumun üzerinden ona baktım. "Benimle ilgili hiçbir şey seni ilgilendirmez artık."

Birkaç saniye duraksadım. "Bir geleceğimiz yok, göremiyor musun? Böyle giderse hiçbir zaman da olamayacak. Kararımdan vazgeçmeyeceğim."

"Bu yola bunu bilerek çıkmadın mı?"

"Bu yola çıktığımızda seni böylesine sevmiyordum!" Oturduğum koltuktan kalktım. "Gerçek değildi!" *Vazgeç artık, Yüzbaşı. Yalvarırım vazgeç.* "Bir karar vereceğini düşünüyordum.

Bir nebze olsun bu kararın benden yana olacağını sanmıştım ama yanıldım. Ben gidiyorum.”

“Bok gidersin, tüm kapıları kilitledim ve anahtarları da sakladım. Hiçbir yere gidemezsin.”

“Ağzın da bozulmuş!”

“Ayarlarımla oynadın. Geç otur, sesini de çıkarma.”

“Kaba adam!”

“Özlemişsindir hödüklüğümü,” dedi alay dolu bir ses tonuyla. “Bundan sonra da aynen böyle hödük olacağım. Çiçekten böcekten anlamıyorsun sen.”

“İstediğin kadar kilitle kapıları, pencereleri... Kararın değişmediği sürece hiçbir şey olmayacak.”

“Bana mantıklı bir sebep sun.”

“Sebeplerim açık değil mi? Kaldıramıyorum, göremiyor musun?”

“Seni tanımadığımı düşünüyorsun.” Güldü, sesi alay doluydu. “Gözlerine baktığımda ardında ne hissettiğini görüyorum. Bir şey oldu. O şey her neyse bu karara götürdü seni. Ama öğreneceğim.”

“Sen öyle san, beni ne kadar süre buraya hapsedebileceğini sanıyorsun? Şimdi ben yukarı çıkıyorum, eşyalarımı toparlayacağım. İster inan Vural, ister inanma. Bu gece bu kapıdan çıkıp gideceğim.”

Vural sessiz kaldı. Yukarı çıktığımda yatağa uzandım. Eşyaları toparlayacağım yoktu; bu durumun daha da uzayacağını biliyordum, peşini bırakmayacaktı. Bir saat kadar yatakta öylece durup tavanı izledim, sonra yeniden alt kata indim. İki tane yaptığım sandviçten birinin olmadığını fark ettim. Diğerini de ben yedim. Salona geçtiğimde Vural’ın hâlâ bilgisayar karşısında olduğunu gördüm.

“Topladın mı eşyalarını?” Cevap vermedim, koltuğa uzandım ve yeniden televizyonu açtım. “Sandviç güzeldi.” Yine cevap vermedim. Oturduğu yerden kalkıp yanıma doğru geldi ve gözleri çok kısa bir an yüzümde gezindi. “Doğruları konuşacak mıyız?”

“Hâlâ farkında değilsin, yazık gerçekten. Ya, sen ne olsun istiyorsun? Yaşadıklarımı bu kadar küçümseyemezsin. Bir şey olmadı! Yoruldum!” Vural, konuşma tarzımı duyduğunda öfkeden gözleri kızarmaya başladı sanki. Biraz daha keskin, acı konuşmalıydım. Bana inanmalıydı. Hiçbir şey olmadığına inanmalıydı. “Mazin öldüğünde, abin geri gelecek mi? Dirilecek mi?” Ayaklanıp karşısında geçtim ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. “Bu operasyon devam edecek mi sanıyorsun? Belki de Mazin kızını aldı, ona kavuştu ve Engin Binbaşı’na her şeyi anlattı. Belki seninle ben de ters kelepçe içeri alınacağım? Abim? Çağlar? Demirhan? Bahar? Yaren? Kendinden başka kimseyi düşünmez misin sen?”

“Bu operasyondan vazgeçtiğimde yüzüme nasıl bakacaksın? Yüzüne her baktığımda bu sözleri hatırlayacağım. Bir gecede nasıl olur da böylesine değişebilirsin?”

“Bataklığa saplanıyoruz, ilk aydınlanan ben olduğum için mi yüzüme bakamayacaksın? Seni düşünüyorum! Geleceğimizi!”

“Gelecek diye bir şey yok!” diye bağırdı ve ayağının altındaki vazoya vurdu. Vazo karşı duvara hızla çarparak kırıldı. “Sen ve ben diye bir şey olacak mı sanıyorsun?”

“Diğer türlü de olmayacak ama böyle en azından gözümün önünde duracaksın. Her gün kalbim elimde, korkuyla beklemeyeceğim. Bir hiç uğruna, Vural. Bir hiç uğruna ölmeni beklemeyeceğim.”

“Bir hiç uğruna mı?” Gözlerinde bir hayal kırıklığıydım ama doğru olan buydu. Yapmam gereken buydu. “Yaşadıklarım senin gözünde bir hiç mi?”

Dudaklarım cevap vermek için aralandı ama Vural’ın cep-telefonunun melodi sesini duyduğumda vazgeçtim. Ekrandaki ismi gördüm. Derin’di.

“Efendim?”

“Abi,” dedi Derin, telaşlı ses tonuyla. “Babam kalp krizi geçirdi. Ameliyata aldılar. Ne olursun, gel. Yalvarırım.” Ağlıyordu. “Ne olursun, gel.”

Vural, “Hangi hastanedesiniz?” diye sordu, bu sırada merdivene yönelmişti. “Ağlama, abim. Ağlama. Geleceğim.”

Vural, eşofmanlarını çıkardı ve hızla pantolonunu giydi. “Hazırlan, gideceğiz,” dedi. “Bana bak, pijamalarla alır götürürüm seni. Hazırlan diyorum!”

Dolaba ilerlerken, “Nasıl olmuş? Kalp krizi mi geçirmiş?” diye sordum şaşkın bir ses tonuyla. Alelacele pantolon ve *sweat* giydim. Saçlarımı topladım, montumu giyindiğimde ikimiz de hazırдық. Vural, aracın anahtarını aldıktan sonra kapıyı açtı. Kilitlememişti bile. Ben de yönelmemiştim zaten açmaya. Beni mi denemişti?

“Derin ağlamaktan konuşamıyordu ki. Bilmiyorum.”

Hızla araca geçtik. Vural, gerginlikle kavradığı direksiyonu yönlendirirken parmak boğumları beyazlamıştı. Elini tutmak istesem de yapamadım. Bildiklerimi anlatmazsam olacaklarla, anlatırsam olacakları tarttım. Bir karar verdim. Vural, kısa bir süre sonra Derin’in konum attığı hastanenin otoparkına aracı park etti. Bizi karşılaması için Derin’i aramıştı. Derin’i hastanenin kapısında ağlarken gördüğümde içim parçalandı ve bildiğim o gerçek bu kez çok daha fazla canımı yaktı.

Onun yüzünden kaç kişinin hayatı mahvolmuştu. Vural yapayalnız kalmıştı. Cansu da. Balım, babasız kalırken Vural da ailesinden olmuştu. Cansu'nun gözyaşlarının bedelini nasıl ödeyecekti? Ve ben bunu bilirken nasıl yüzlerine bakacaktım?

“Ameliyata aldılar.” Derin, Vural’a sımsıkı sarıldı ve Vural da bu sarılışına kayıtsız kalmadı. “Annem çok kötü. Sakinleştirici verdiler. Cansu abla da yolda, geliyor. Balım’ı arkadaşına bırakacaktı.”

“Biriyle mi kavga etti? Ya da canını sıkan bir şey mi oldu?”

“Bir adamla toplantısı olacağını söylemişti, toplantı sırasında kalp krizi geçirmiş. Apar topar hastaneye kaldırmışlar. Bana da asistanı haber verdi.”

“Gelin, yukarı çıkalım.”

Vural, Derin ve ben ameliyathane katına çıktığımızda otomatik açılan kapının önünde ağlayan Belçim Hanım’ı gördüm ve bana sarıldığı anı hatırladım. *Oğlumun kokusunu çok özledim. Oğlumun kokusu senin üstüne sinmiştir... Bu kollarım yıllardır sarmalamıyor onu.*

“Oğlum,” dedi Belçim Hanım, Vural’ı gördüğünde. “Baban da mı bırakıp gidecek beni?”

Vural, hiçbir şey demeden annesine doğru yürüdü ve kollarının arasına aldı. Gözyaşlarım ardı ardına süzülürken, “Ben buradayım,” dediğini işittim. Burnunu annesinin saçlarının arasına gömmüştü. Belçim Hanım da Vural’ı sıkıca sarmaladı. “Oğlum,” dedi hıçkıra hıçkıra. “Buradasın. Sonunda geldin oğlum. Seni ne kadar çok özledim.” Belçim Hanım’ın elleri Vural’ın sırtını sıvazlıyordu. “Vural’ım, Emir’im, Yüzbaşı’m. Canımın içi oğlum. Baban da bizi bırakıp gitmesin. O zaman dayanamam.”

“Gel buraya annem, oğlun kurban olsun sana.”

Uzandım ve Derin'e sarıldım. "İyi olacak."

"Ne olursun bizi bırakma baba."

Vural, annesinin koltuklara oturmasına yardımcı olduktan sonra başını omzuna yasladı ve koyu kahve saçlarını severek sakınleştirdi. "Vural'ım," dedi annesi defalarca kez. Elinin tersinden öptü, gözlerinden öptü, yanaklarından öptü ve Vural, ağlamamak için sıkıtuğu çenesine yenildi. Bir damla yaşın yanaklarından süzülmesine engel olamadı. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Buradayım, anne. Artık hiçbir yere gitmeyeceğim."

Cansu, Derin ve ben dizili koltuklarda oturuyorduk. Vural ve Belçim Hanım da karşımızdaydı. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ameliyathane kapısı açıldığında doktoru ve iki hemşireyi gördük. Hepimiz aynı anda ayağa kalktık. "Durumu nasıl?" diye sordu Vural. "Görebilir miyiz?"

"Ameliyat iyi geçti, yoğun bir şekilde gözlem altında tutacağız. Faran Bey güçlü çıktı."

"Çok şükür," dedi Belçim Hanım. "Görebilir miyiz?"

"Sadece bir kişi. O da şu an değil. Birkaç saat sonra."

"Vural, sen gir oğlum," dedi Belçim Hanım. Vural aşağı yukarı başını sallamakla yetindi. Hepimiz yerimize geçtik tekrardan. Çok kısa bir an Vural'la göz göze geldim. Başıyla dışarıyı işaret etti, ben de gözlerimle onu onayladım. "Su alıp geleceğim. Çağlar'a da haber verdim, yemek getirecek."

"Tamam oğlum. Çok şükür iyi haber aldık."

"Birazdan geliriz."

Vural hastanenin kahve makinesinden ikimiz için kahve aldı. Beraber dışarı çıkıp banka geçtik. İkimiz de sessizdik. "Bir karar verdim," dedi. Başımı yana eğdim ve ona baktım. "Operasyonu bitirdim." Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Sevinmedin mi? Hâlâ gidecek misin?"

“Bence sen beni kandırıyorsun,” dedim, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. “Asla böyle bir şey yapmazsın.”

“Yaptım.”

“Nasıl... Ben... Ne diyeceğimi bilemedim. Gerçekten vazgeçtin mi, Yüzbaşı?”

“Vazgeçtim, Kelebek Nar.” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Vural, boşta kalan elini montunun cebine kaydırды ve künyesini avucumun içine bıraktı. “Ama sorarsan bana, *biz ne olacağız* diye, bizim için de bir karar verdim.” Künyeye baktım. Vural’a aitti. “Bana gerçekleri anlatana kadar *biz* diye bir şey olmayacak.” Bir eli yanağıma kaydı. “Belki de *biz* diye bir şey hiç olmamıştır, Nare Mihmallı. Sen benden hiçbir şey gizlemezdin. O gece bir şey yaşandı. Kimden korktuğunu bilmiyorum, söylemiyorsun. Unuttuğun bir şey var ki ben seni o bal rengi gözlerinden tanıyorum. Bir bakışından ne demek istediğini anlıyorum. Operasyondan vazgeçtim, sen gerçekleri anlatana kadar *bizden* de.” Oturduğu banktan doğruldu. Yüzüme doğru eğildi, gözlerini direkt olarak benimkilere sabitlemişti. Buz mavisini gözlerinde hayal kırıklıkları vardı.

“Uçurumda düşen kalbini, kandıra kandıra, bana zaaf ettin.”

Vural yanımdan uzaklaşırken elimde künyesiyle öylece kalmakaldım. Cümlesi kulaklarımda yankılandı: *Belki de biz diye bir şey hiç olmamıştır, Nare Mihmallı.*

Yazardan...

Genç adamın gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. Yoğun bakım odasına alınan babasını görmek için hasta kıyafetlerini üzerine geçirdi. İçeri girerken ışıklar yandı. Otomatik kapı açıldı, beyaz örtülerle sarınmış olan babasını gördüğünde güçlükle yutkundu. Odanın içindeki sessizlik, duvardan yansıyan

monitörlerin hafif vızıltısı ve babasının düzenli solunumuyla bozulmuştu.

Babası solgun cildi ve kırışmış yüzüyle yatakta uzanıyordu. Vural'ın her adımında koridorun ışığı yanmıştı ve odaya girdiğinde ise hepsi sönmüştü. Babasının yanına yaklaştı, titreyen eliyle babasının eline hafifçe dokundu. "Beni en dibe gömdün ama bak yine buradayım." Sol gözünden bir damla yaş yanağından kaydı ve maskenin altında kalan çenesinden süzülerek kayboldu. "Baba, bizi bırakmadığın için teşekkür ederim. Sen de gitseydin, nasıl ayakta kalırdım?"

Babasının elini tuttu. "Dün gece rüyamda abimi gördüm. Sanki hiç ölmemiş gibiydi. Hiç bizi bırakmamış gibi... Eskisi gibiydik. Bana dedi ki, *ailemize dön*. Ben yıllardır sizden ırak, gönlünüzden bir haberim. Yıllar sonra ilk kez yanıma geldi ve *ailemize dön* dedi. Kurban olurdum, bir gençlik daha verirdim yaşasaydı diye. Olmadı, baba. Yapamadım." Gözyaşlarını durduramıyordu. "Yüreğim ateşler içinde ama operasyondan vazgeçtim. Vazgeçmek zorunda kaldım çünkü Nare de giderse, kaybolursa... Bir daha yaşama dönemem. Nare'yi kaybetmek için tüm yenilgileri kabul ettim." Babasının elinin tersini öptü. "Biri daha benim için ölmesin diye, Nare de sizin gibi, benim için bir kez daha ölmesin diye..." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Oğlun geldi, baba."

Bu sırada Mazin, Vural'ın yazdığı notu okuyordu. Vural, kızının montunun cebine ilk kaçırdığı gün bir not bırakmıştı. "*Bu nota ulaştıysan kızın bir şekilde serbest kalmış ve yanına gelmiş demektir,*" diye başlamıştı cümlelerine. "*Bu kez tek başıma meydandayım demektir bu. Operasyondan vazgeçmişimdir ve yenilgiyi kabul etmişim demektir. Beni bul, Mazin. Ya sen ya ben. O yürek var mı sende?*"

3

EN BAŞA DÖNMEK

SYML, Fear of the Water

Bu aralar ince bir ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissetti-
riyordu hayat.

Gözlerim buğulu, baktığım deniz bile sanki anlamıyor
beni. *Sustuklarımı*. Susmak zorunda kaldıklarımı. Konuştu-
ğum insanlar, gözlerimin *anla* diye baktığı insanlar.

Akacak gözyaşım kalmadı, onlar da benim gibi tükendi.
Ama biliyorum, Vural bir kez daha gözlerimin içine baka-
rak, *operasyondan vazgeçtim, sen gerçekleri anlatana kadar biz-*
den de dese, bir çocuk gibi kapı arkasına siner ve gözyaşlarım
okyanus olup beni boğana kadar ağlarım.

Ama bir şey var kalbimde, nefes almama izin vermiyor. Gözle-
rimi yumuyorum, görmezlikten geliyorum... Başka şeyler düşün-
meye ve odaklanmaya çalışıyorum ama sonra yine kendimi düz bir
duvarı izlerken, bazen de tavana bakarken buluyorum.

Cebime saklarsam acısını hissetmem sandığım asker kün-
yesini tekrar aldığımda burnumu çektim. Bana suçluluğumu
hatırlatmak için vermişti. Ne zaman bakarsam hatırlayacaktım.

Hiç tanımadığım bir insanı karşıma alsam ve olanları anlat-
sam bana kızacak, *anlatmalıydın* diyecekti. Ama bu ağır yükü

omzuma bırakırken söylememem için vurulan kilitleri anlamayacaktı. Karşımda bir insan değil, üstler vardı. İki dudağımın arasında olan hayat, sadece bana ait değildi.

Herkesin gözünün içine baka baka bir sırrı saklamak...

“O simitleri marılara atmak için mi aldın yoksa kendin için mi?”

Tanıdık sesi duyunca daldığım için ilk önce oturduğum yerde sıçradım, sonra da abime baktım. “Nasıl yani?”

“Kaçmışsın.”

“Kaçmadım. Biraz hava almak istedim.”

“Hastane şehrin bir ucunda, burası da şehrin diğer ucunda. Ne güzel *hava almak* öyle.” Abim elimde duran künyeye, ardından da simide baktı. Künyeyi avucumun içinde sıktım, sonra da cebime koydum. Simit alıp yanıma oturdu. “Kocanla mı tartıştın?”

“Evet, sevinebilirsin.”

“Bir boklar dönmüş, farkındayım.” Abim gözlerimin içine sorguyla bakıyordu. “Dün kaçırdığımız kızı tekrar başkaları kaçırdı. Vural operasyonu bitirdi. Sözleşmelerimizi yırttı, yetmedi yaktı. Sonra babası kalp krizi geçirmiş... Dün siz ne yaşadınız? Ne oluyor lan?”

“Ben de bilmiyorum,” diyebildim. “Sen beni nasıl buldun ya?”

“Plakanı sorgulattım.”

“Anladık konumun dış söktürür de gerçekten buna gerek var mıydı? Yalnız da kalamıyorum!”

“Sus kız, çok konuşma. Anlat bana, ne oldu da operasyondan vazgeçti? Kızım, bu adam benim haftalarca peşimde koştu. Günlerdir *B planı* hazırlıyordu. Gece toplantı yapacaktık. Şimdi... Ne oldu da vazgeçti? Ne biliyorsan anlat.”

“Bilmiyorum, abi. Neden kurduğum cümleler ilk söyleyişimde anlaşılmıyor?”

Abim, “Hiç uyumadın mı?” diye sordu. “Gözlerinin altı berbat durumda.”

“Bankta sabahladım.”

“Üşümedin mi?”

“Sabaha karşı biraz soğuk oldu.” *Beni üşüten başka bir şeydi*, demek isterdim. “Ama kendime sarıldım, geçti.”

“Abim, tartıştınız mı? Ne oldu? Neden güzelce anlatmıyorsunuz? Yardım edebileceğim bir şeydir belki de.”

“MİT için çalıştığını neden bizden gizlemek zorunda kaldın? Bu işler zor olmuyor mu? Bir de... Herkesin seni ölü bilmesi gerekmiyor mu? Öyle bir şeylerden bahsetmişti, Vural.”

“Benim de çok yaşadığım söylenemez, trafo. Göreve gittiğimde ben de ölüyorum bir nevi.”

“Neden bizden gizliyorsun?”

“Çünkü olmaz. Her görev için belirli şartlar var. Kimliğim sizin için değil, kendim için tehlike. Görevlerim için.”

“Nasıl görevler?”

“Bir görevimde nişanlı oluyorum, diğer görevimde de evli. Bazen hiçbiri. Bazen görev gereği kadınlarla yaklaşıyorum, bazen ise hiçbirini yapmadan asker kimliğimle göreve katılıyorum. Ve hepsi de uzun sürüyor.”

“Peki, bunu bilmem senin için sorun oluşturmayacak mı?”

“Hayır, benim için tehlike olan sen değilsin. Kim olduğunu da gayet iyi biliyorsun.”

“Anladım.”

“Asıl sormak istediğini sor.”

“Ölü gibi gösterilen arkadaşların var mıydı?”

“Bunu ancak aynı görevdeyse bilebilirim,” dedi. “Gizlilik esastır, Nare.”

“Ölü gösterilenler, bir daha gerçek kimliğine erişemez mi?”

“Bu kadar içinde değilim; sonuç olarak yaşıyorum, değil mi?” Abim, elimdeki simitten kopardı. “MİT’çi tanıdığın mı var? Hayırdır bu ne sorgu sual?”

“Yok, aklıma takıldı sadece. Merak ettim.”

“İyi o zaman. Şimdi sen de benim sorularıma cevap ver.”

“Hımm,” dedim ağzımın içinden, bu sırada simitten bir parça dişlemiştim.

“Vural’la ne oldu?”

“Operasyondan vazgeçmezse boşanacağımızı söyledim.” Çiğnediği simit boğazında kalmış olmalıydı ki öksürük krizine girdi. Omuz silktim ve konuşmamı sürdürdüm. “Vural benden de operasyondan da vazgeçtiğini söyledi. Başka bir şey olup olmadığını soruyor ama gözlerimdeki yorgunluğu görmüyor.”

“Mantıksız çünkü,” dedi abim toparlandığında. “Sen bu adamın mesleğine zarar gelmesin diye evlenip bir de operasyon düşmesin diye kendini vurmadın mı?”

“Sürekli bunu mu öne sunacaksınız? Evet, yaptım. Ama anladım. Bunun sonu yok. Her gün öleceğimi düşündüğüm bir hayat istemiyorum. Yaşamak istiyorum. Normal bir hayat istiyorum. Bunun neresi tuhaf? Neyi mantıksız?”

“Şimdi sen Vural’a *operasyondan vazgeç*, dedin. O da vazgeçti. Öyle mi?”

“Vazgeçtiğini söyledi, evet. Ben de ilk inanamadım.”

“Vazgeçtiğini zannetmiyorum.”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Sözleşmelerinizi yırttığını ve yakıtığını söyledin.”

“Operasyondan vazgeçtiğini söylemiş, intikamdan değil.”

Derin bir iç çektim. “Her şeyden vazgeçtiğini söyledi hatıra...” Bir an duraksadım. “Ailesine döndü. Hepsıyla barıştı.”

“Sen yine de Vural’ı gözünün önünden ayırma, hiç belli ol-

maz.” Oturduğu yerden kalktı. “Beraber mi gidelim yoksa geldiğin gibi mi döneceksin? Hastaneye uğrayacağım.”

“Neden öyle dedin ki? Operasyonu tek başına devam ettiremez, değil mi?”

“İhtimalleri düşünüyorum, trafo. Bu arada... Bir şeyleri söylerken ya da sorarken benim asker olduğumu unutma. Olur mu?”

“Bu ne demek?”

“Gerçekleri anlatana kadar susuyorum demek.”

“Gerçekler, gerçekler, gerçekler...” Güldüm, alay doluydu. “Ne kadar uzattınız. Anlayın, artık! Anlayamıyorsanız da görün! Yoruldum! Kaldıramıyorum!”

Söyleyemiyordum, evet. Neden kimse bunu anlamak istemiyordu? Tehdit edilmişim. Bir canla değil, birçok insanın canıyla. Başta abim olmak üzere operasyondaki herkesin canıyla tehdit edilmişim. Bir grup terörist tarafından değil, üstelik. *Üstler* tarafından... Buna nasıl karşı gelebilirdim? Sivildim, halktan biriydim ben, *üstlerle* nasıl mücadele edebilirdim? Bu gerçeği bilmek bana ne kadar ağırsa susmak da öyleydi. Vural’a bir soru sormuştum, *canımın yanacağını bilmene rağmen benden saklaman gerekseydi saklar mıydın* diye, *saklarım*, demişti. O gün gelir miydi bilmiyorum, tek isteğim beni anlamasıydı. Operasyona devam etmemesi için evliliğimizi ortaya koymuştum, gerekirse canımı da ortaya koyardım.

Çünkü gençliği bir hiç uğruna mahvolmuştu... Şimdi... Geleceğimiz de öyle mi olacaktı? Salim bir kafayla düşünmem gerekiyordu. Karşısına geçip nasıl *abin yaşıyor, bir günlük bebeğini ve sizi görev için bırakmış*, derdim? Bunu diyebilecek gücüm de cesaretim de yoktu. İpuçları versem anlayabilir miydi? Delirir miydi? Mezarını mı açtırırdı yoksa Balım’ı mı sorgulardı? Omuzlarım yenilgiye uğramışçasına çöktü. Abime ait olan,

park halindeki araca doğru ilerlerken çok kısa bir an başım döndü ama çabucak toparladım. Ön yolcu koltuğuna yerleştim ve gözlerimi yumdum.

Uzun bir gün olacağını biliyordum.

Arabada yarım saat kestirdiğimi anımsıyorum ama kalbimin ağrısından, düşüncelerimin ağırlığından uykuya dalamadığının da bilincindeydim. Abim hastanenin otoparkına girdiğinde gözlerimi açmıştım. Kısa bir süre sonra aracını park edecek bir alan buldu ve araçtan indik. Beraber yoğun bakım odasının olduğu kata çıktık, tüm bunlar yaşanırken sessizdim. Keşke zihnim de öyle olsaydı.

Koridora doğru ilerlerken Vural'ı gördüm. Sırtı dönüktü. Genç, uzun boylu sarı saçlı hemşireyle konuşuyordu. Genç, güzel ve uzun boylu, sarı saçlı hemşire... *Hımm, bak sen. Yaklaştığımızda sesini biraz daha net duyabildim.*

“Normal odaya ne zaman alınır?”

“Size doktorunuzla görüşmenizi tavsiye ederim. Şimdilik durumu stabil, doktor bey bir saat içinde burada olur, merak etmeyin. Elimden geldiğince yardımcı olacağım.”

Abartma, Nare. Abartma. Öyle bir haldesin ki şu an, inan bu abartacağın ve takılacağın en son nokta.

“Teşekkürler.”

Genç kadın başını sallayarak, uzaklaşırken Vural, abimin sesiyle bize doğru döndü. Gözlerimiz çok kısa bir an birbirine değdi. “Geçmiş olsun, yapabileceğimiz bir şey var mı? Durumunu az önce hemşire hanımdan duydum ama sana da sorayım.”

“Normal odaya almalarını bekliyoruz, durumu şu an stabil,” dedi Vural, sakın bir tonda. Hiç uyumamıştı ama onun için sorun olduğunu sanmıyordum, vücudu uykusuzluğa karşı dayanıklıydı. Birkaç saniye duraksadı. “Siz birlikte miydiniz?”

“Yolda üzgün, martıları besleyen bir kelebek gördüm. Yakaladım, buraya getirdim. Yolunu kaybetmişti sanırım.”

Abime en kötü bakışlarımı atarken bir ayağımla ayağına vurdum. Vural’ın dudağının kenarında belli belirsiz bir gülümseme geçti ya da bunu ben uydurdum. O kadar kısa sürmüştü ki emin olamadım. “Kaşınma, playboy. Kaşırım.”

“Yolunu kaybetmez, kaybolmaz, döner gelir yuvasına.” Bunları söylerken gözlerimin içine bakmıyordu ama kalbim o kadar yumuşacık olmuştu ki, *ona* bunu yaşattığım için kendimi hiçbir zaman affedemeyecektim.

“Annenler nerede?” diye sordum, sesim tekdüzeydi.

“Annem için bir oda ayarladık, kızlar da yanında. Sakinleştirici yaptılar, uyuyor. İkinci kat, dört yüz yedi numara.”

“Tamam, ben oraya geçeyim. Kahvaltı yaptın mı?”

“Yedim bir şeyler.”

Vural’ın gözlerinin içine baktım. İfadesizdi. Başka bir şey söylemeden yanlarından uzaklaştım. İkinci kata indim, bahsettiği odaya girdim ama kimseyi göremedim. Yanlış mı baktım diye kontrol etmek için odadan çıktım. Kapının üzerinde yazan numaraya baktığımda doğruydu.

“Neden burada kimse yok?” diye kendi kendime söylenirken tekrar odaya döndüm, saniyeler sonra ise Vural’ı gördüm.

“Annenler burada değil? Gittiler mi?”

Bana cevap vermeden odanın kapısını kapattı, kilitledi ve anahtarı cebine attı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken sadece onu izledim. Yatağa uzandı, iki elini boynunun altına aldı ve gözlerini yumdu.

“Tam olarak ne yaşandı şu an?”

“Susar mısın? Uyumaya çalışıyorum.”

“Kapıyı aç o zaman, annenlerin yanına gideyim.”

Dilini damağına vurup şaklattı, *cıks* dedi. “Sus, uyuyacağım.”

“Susmayacağım.”

“Koca sözü dinle. Sus diyorsa kocan, sus. Yoksa başka türlü susturulmak zorunda kalırsın.”

Heyecanlandım. “Nasıl başka tür?” Öpüşebilirdik, bana uyardı. Belki bu kasveti az da olsa azaltabilirdik... Tabii... Benim aklım yine bildiğim gerçeklere kayıp her şeyi mahvetmezse...

“Ağzını bantlarım.”

“Bıdı bıdı bıdı.”

“Susmayacaksın sanırım?”

“Uyumak istiyorsan odadan çıkmama izin ver.” Cevap vermedi. “O zaman hep konuşacağım. Şarkı söyleyeceğim.”

“Bir gelsene,” dedi, ona doğru yürümeye başladım. Bileğimden tuttuğu gibi beni yanındaki o küçük boşluğa yatırdı ve bedenim, uyguladığı kuvvetten ötürü karşılık veremedi. “Uyuyacağım. Sus.”

“Ben arabada uyudum. Uykum yok.”

“Bensiz uyuyabildin demek? Ben sensiz uyuyamazdım.”

“Hani vazgeçmiştin? Bu ne şimdi?”

“O konulara girme, işin içinden çıkamazsın,” dedi, ses tonu sakindi ve *lütfe* bırak da uyuyayım, der gibi yorgundu. “Babamı iki saat sonra normal odaya alacaklar, bırak da o zamana kadar uyuyayım. Hiç mi insafın yok?” Sessiz kaldım. Burnunu saçlarımın arasına gömdü ve çok kısa bir süre sonra göğsü düzensiz bir şekilde inip kalktığına uyuduğunu anladım.

Vural’ın ceptelefonunun melodi sesiyle kirpiklerimi zar zor

araladım. Vural, hareketlendiğim için uyandığında, “Telefonun çalışıyor,” dedim, sesim de uyku mahmuruydu. “Hâlâ çalışıyor. Aman, çalışıyor ne? Çalışıyor. Ne güzel uyuyordum.”

Vural gözlerini açıp direkt olarak yüzüme baktığında çok kısa bir an duraksadı. “Ne oldu?” diye sormadan duramadım. Bakışları tuhaftı çünkü...

“Hiç, dalmışım,” dedi ve o tuhaf bakışlarını hemen toparladı. Bir eli cebine uzandı, hâlâ çalmakta olan ceptelefonunu çıkardı ve aramayı yanıtladı. Ekranı göz ucuyla baktığımda arayan kişinin Derin olduğunu gördüm. “Uyuyakalmışım. Tamam. Geliyorum.”

Vural, “Uykumun arasında neden bana sarıldığını anlamış değilim. Umarım faydalanmamışsındır benden,” dedi.

“Önce sen beni koala gibi neden sardığının hesabını ver, sonra bana neden sarıldığımı sorarsın.”

“Seni sarmam ben, rüyada görmüşsündür.”

Direkt olarak gözlerinin içine bakmak iyi gelmedi. *Bizden de vazgeçtim*, deyişi kalbime doğrultulan bir silahtı. İkimizi vuracağını düşündüm ama onu kaybetmemek için girdiğim bu yolda kendimi yaraladım. “Öyleyse güzel ve imkânsız bir rüya olmalı artık.”

“İmkânsızlaştıran sensin,” diye karşılık verdi. “Benden her ne gizliyorsan bulacağım.”

“Peki, korkmuyor musun?”

“Benden bir şeyler gizlediğini kabul ediyorsun yani?”

Sakladıklarım bir rüzgâr olup yüzüme doğru esti ve düşüncelerime kadar darmaduman oldum. “Senden bir şey gizleme ihtimalim korkutmuyor mu? Ya bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmazsa diye korkmuyor musun?”

“Gerçekleri anlatmadığın sürece hiçbir şey bir daha eskisi

gibi olmayacak. Nare, ben vazgeçtim. Bizden de vazgeçtim. Bu ne demek biliyor musun? Bu ihtimal seni hiç korkutmuyor mu?”

Daha da şüphelenmesini sağlamalı mıydım? İpuçları vermeli miydim? Kafam o kadar karışık ki. “Operasyondan vazgeçtiğine inanmıyorum. Bizden de. Sadece emin olmak istiyorsun.” Uzandığım yataktan kalktım. “Beni tanıyorsun, Vural. Sen de söyledin.”

“Ne demek bu? Açık konuşsana, Nare. Delirtecek misin beni?”

“Kapıyı açar mısın? Gitmek istiyorum.”

“Önce sorduğum sorunun cevabını ver.”

“Hiçbir şeyin cevabını vermek zorunda değilim. Daha fazla üzerime gelme,” dedim. “Kapıyı aç, gitmek istiyorum.”

“Gitmene izin vermiyorum.”

Gözlerinin içine baktım. “İzin istemiyorum. Gitmek istiyorum ve gideceğim.”

“Dilin çok fazla uzamış,” dediğinde göz devirdim. “Nasıl sustursam acaba seni? Koli bandı da yetmeyecek gibi.”

“Sen de çok hanzo oldun. Aç diyorum, gitmek istiyorum diyorum! Anlamıyor musun?”

Vural, çok sakindi. Adımlarım olduğum yere doğru yöneltti, her adımında ben de geriye gittim. Korktuğum için değildi, hislerim ona karşı gelmeme engel olduğu içindi. Sırtım kapıya değdiğinde artık kaçacak hiçbir yerim kalmamıştı. İstemsizce parmak uçlarımda yükselirken dudaklarımız birbirine daha da yakınlaştı ve iç çekmeme neden olan kokusunu artık daha net alabiliyordum. Yüzümüzü eşitledi, çenesini çeneme sürttü.

“Bizi mahvetme.” Gözyaşlarım şiddetle akmaya başladığında gözlerimi, gözlerinden çektim. “Bizden vazgeçmeme izin

verme. Bu işin peşini bırakmayacağımı biliyorsun, öyleyse bize bunu neden yapıyorsun? Bir çember düşün, etrafında bir sürü acı. Merkezini ayırdım ve seni koydum. Öncem yok ama bana sorsalar, sanki vardın. Bizi mahvetme. Benim senin için affedemeyeceğim insan yok. Senin için yapamayacağım şey yok. Ama bana gerçeklerle gelersen, Nare. Anladın mı?”

Dudakları gözyaşlarına dokunduğunda, “Lütfen yapma,” diyebildim fısıltıyla. “Mecbur kaldığın için vazgeçmiş olman bir bıçak gibi her an bana saplanacak, bakışlarınla yapacaksın. Bazen de sözlerinle. Seninle ne yaparsak yapalım o yolda devam edemem.” Avucumun içinde sıkışmış künyesini gösterdim. “Artık sen de benimle bu yolda değilsin. Bizden de vazgeçmişsin. Öyle dedin.”

“Bu yüzden sana bizi mahvetme diyorum, anlamıyor musun?”

Söyleyebildiğim şey, “Lütfen kapıyı açar mısınız?” oldu. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Sürekli *gerçekler* deyip duruyorsun ama sana söylediğimden ilerisi yok.”

Vural cebindeki anahtarı çıkardığında, “Zaten açtı, gitmek isteseydin benden önce kapı kulpuna dayanırdın,” dedi. “Biz diye bir şey hiç olmamış, Nare. Olsaydı eğer saklamazdın. Susmazdın. Bana ne olduğunu anlatırdın.”

Elim kapı kulpuna uzanmadan önce gözlerine baktım. *Özür dilerim, Yüzbaşı. Affet beni. Ama gerçekleri bilerek gözlerine bakmak, hiçbir şeyden haberim yokmuşçasına davranmak çok zor. Omuzlarımda kaldıramayacağım bir yalanın vicdanını taşıyorum, inan bana, ben de nefes alamıyorum. Utanıyorum. Çok utanıyorum.*

“Son kez söylüyorum, bir daha da söylemeyeceğim. Senden hiçbir şey gizlemiyorum.”

Kulpu indirip kapıyı açtım, odadan çıktım ve nereye gideceğimi bilmezmişçesine koridorun sol tarafına dönüp yürüdüm. Omzumun ardından ona bakamadım, oradaydı, hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu.

Kalbim çok ağrıyordu. Koridorun sonuna geldiğimde yukarı kata çıkan merdivene yöneldim ve artık beni göremeyeceğine emin olunca sırtımı güçlkle duvara yasladım. Tam karşımda lavaboyu gördüğümde hızla ilerledim. Elimi yüzümü yıkadım, buz gibi suyu yüzüme çarpmak iyi gelmişti. Aynada kendimi gördüğümde ne kadar bitkin durduğumu fark ettim. Gözlerim kızarmıştı ve hafifçe şişmişti. Gözlerimin kahvesinin canlılığı yoktu sanki. Aylar önce kendimle bir ayna karşısında yeniden tanışmıştım, o gün bedenimin ve ruhumun ne kadar acı çektiğini biliyordum. Ama tam da şu an, o günden ileriye bir adım bile gidememişim gibi hissediyordum. *"Elini yüzünü yıkayım,"* demişti bana. Banyoya girmeden önce ışığı yaktığını hatırlıyordum, karanlıkta ellerimi tuttuğunu. *"Göğsüme yaslan, alçıya basma,"* dediğini de.

Çok uzağında değilim o günün.

Bir kaza yaptım, hayatım değişti ve hayatımın değiştiği o anın çok uzağında değilim. *Öldüm,* dediğim o andayım hâlâ ama ne çaresiz nefes alıyordum.

Eve dön, en başa dön, dedi içimdeki o kırgın kız çocuğu. *Eve dön, en başa dön.* Dönsem ne olacaktı? İyileşir miydim? Şimdi gitsem o eve tekrar; geçsem aynanın karşısına, iyileşebilecek miydim? Babamın yaşattıklarını unutabilecek miydim?

Babam yüzümden çocukluğum ölmüştü benim, yine de kalkıp hesap soramamıştım. Bir can yitip gitmişti, bir gençlik, yine de karşısına geçip tek kelime edememiştım... Babama karşı patlama noktam olacaktı, böylesine bir nefreti taşımanın sonucu hiç kimse için iyi olmayacaktı, biliyordum.

Bir elim uzandı, kolyemi kavradı. Bu kolye gerçekten de rüyalarımda gördüğüm gibi, anneme aitti. Beni çok sevdiği için ölmüş olan anneme. Beni çok seven ama öldürülen anneme. Gerçekten de öldürülmüş müydü? Yoksa bambaşka bir durum mu vardı? Hiç kimsenin karşısına geçip hesap soramamak ne kötüydü. Bir gecede söylenen tüm sözlerin ve tüm hayatımın yalan olduğunu öğrendim ama kimsenin karşısına geçip hesap soramadım. Bir gecede bildiğim her şeyin yalan olduğunu, hiç olduğunu öğrendim.

Sevgilim, senin de benim de hayatım hiç edilmiş. Ve ikimiz de kimsenin karşısına geçip hesap soramıyoruz.

Gözlerimi yumdum; başım dönüyordu, ellerimi lavabo kenarına bırakırken nefesimi dizginlemeye çalışıyordum.

“İyi misiniz?” diye sordu yabancı bir ses. “Hemşire çağırırım mı?”

“İyiyim,” dedim güçlkle. “Başım çok dönüyor. Elimi tutup en azından beni dışarı çıkarabilir misiniz? Koridorda bir köşeye otursam geçecek.”

Sıcacık bir ten tenime değdi. “Bu taraftan,” dedi ve elimi sıkıca tutarak beni yönlendirdi. Adını bilmediğim kadın oturacağım bir yer bulduğunda, “Daha iyi misiniz?” diye sordu. “Aileniz nerede?”

Sıkıca yumduğum gözlerimi yavaşça aralarken karşımdaki genç kızın endişeli bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. “Stresli bir gün geçiriyorum da o yüzden oldu. Birazdan kendime gelirim. Teşekkür ederim.”

“Geçmiş olsun. Kendiniz için mi buradasınız?”

“Pek sayılmaz.”

“Öyleyse aileniz... Onlar burada mı?” diye sorarken gözleri alyansıma takıldı,

“Evet, siz gidebilirsiniz. Tekrardan sağ olun.”

Genç kız, “Rica ederim,” dedi. “Eşinize haber vermemi ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Halledebilirim.”

Genç kız, kahverengi çantasını omzuna attı ve başka bir şey söylemeden lavaboya girdi. Biraz durdum, dinlendim ve oturduğum yerden yavaşça doğruldum. Ceptelefonumu cebimden çıkarıp Derin’i aradım. Oda numarasını öğrendim ve Faran Bey’in alındığı odaya doğru çıkmak için merdivene yöneldim. Dakikalar içinde odanın kapısı önünde bekleyen Vural’ı gördüm.

“Durumu nasıl?” diye sordum. “Görebildin mi?”

“Annem ve Derin içeride. Babam hâlâ uyuyor. Daha iyi.”

“Sevindim.”

“Neredeydin?”

“Lavabodaydım.”

“Yüzün yorgunluktan kireç kesmiş. Hadi gel, seni eve bırakayım, dinlen.”

“Sen de gelecek misin?”

“Ben de duş alacağım, üzerimi değiştireceğim.”

“Olur o zaman.”

“Gece hastaneye gelme, oradan seni Cansu’ya bırakırım. Annemle ben kalırız.”

“Peki.”

Bir hafta sonra...

Yatak odasında, saçlarım ıslak bir halde pijamalarım ile otuyordum. Hiç iyi hissetmiyordum. Saç kurutma makinesinin

sesini duyduğumda Vural'ın duştan çıktığını anladım. Bir süre aynadan kendimi izledim. Gözlerim kısa bir an bildirim sesiyle aydınlanan ekrana kaydığında tarihi gördüm.

Tarihlerden de bir haberdim.

En son bir hafta önce gelmiştik bu eve. Bu süre boyunca Vural'ı neredeyse hiç görememiştik, beni Cansu'dan almaya geldiğinde avuç içlerim karıncalanmıştı ve bu tuhaf heyecanlanma bile beni gülümsetmişti.

Vural, banyo kapısını açtığında oda aniden kokusuna büründü ve ben derin bir iç çektim. Onu çok özlemiştim. Sertçe yutkundum ve omzumun üzerinden buz mavi gözlerin sahibine baktım. Elinde kurutma makinesiyle bana doğru geliyordu.

“Saçlarını her gün ıslak bıraktığın için mi hasta oldun yoksa? Havalarda soğudu, bu kış sert geçecek.”

Her anlamda.

Öksürdüm, sanki ciğerim sökülüyordu. “Halim yok pek,” diyebilirdim sonrasında. “Üşüyorum biraz da.”

Vural, elinin tersiyle ateşimi ölçtü. “Böyle anlayamadım,” dedi ve ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarını alnımda hissettirdi. Dudakları yanağıma kaydığında soluğum kesildi sanki. Kalbimdeki acının sebebi birbirimizden uzak düşmekti ve gözlerine her baktığımda gözyaşlarıma kadar yandığım o gerçektir. “Biraz ateşin var. Saçlarını kurutayım. Zayıflamışsın da. Hiçbir şey yemedin mi?”

Doğru düzgün hiçbir şey yiyemiyordum, bu doğrudu. Hatta bir gece, Balım uykusunda babasını sayıklamıştı ve sabaha kadar aralıksız ağlamıştı. O gecenin sabahına başlamıştı vicdan muhakemem. “*Lütfen gitme, baba,*” demişti. “*Gitme baba.*”

Küçük bir kız çocuğu ateşler içinde seviyordu babasını.

Büyüdüğünde canının çok yanacağını keşke söyleyebilseydim.

Vural, kurutma makinesi fişini prize taktığında düşünceleirim bölündü ve irkildim. Sıcak havayı, oldukça uzayan saçlarıma vurduğunda gözlerimi yumdum ve ellerinin saçlarıma arasında usulca gezinmesine izin verdim. Bir süre sonra kurutma makinesi kapandı, bu kez usulca saçlarımı taradı.

“Hadi biraz yatağa yat.”

Her zaman uyuduğum tarafın pikesini kaldırdı, battaniyeyi dolaptan çıkardı ve bacaklarıma kadar örttü.

“Sen ne yapacaksın?”

“Birazdan görürsün.”

Vural yarım saat sonra geri döndüğünde elinde servis tepsi vardı. Bana doğru gelirken üzerine kaşar rendelenmiş bir domates çorbası, ktır ekmek ve pesto soslu makarna gördüm. İki tabak, iki çorba, iki içecek bardağı.

Vural, yanıma kıvrılmadan hemen önce çok kısa bir an duraksadı ve gözlerimin içine uzunca baktı. “Nasılsın?”

“Pek iyi sayılmam,” diyerek ona doğru cevabı verdim. “Sen?”

“Ben de... Pek iyi sayılmam.”

Gözlerimin içine, *sensiz* diyordu sanki. *Sensiz hiç iyi sayılmam.*

“Domates çorbası yaralarımıza iyi gelip sarar belki.”

“Belki,” diye yanıtladı. “Sıcak, dikkat et.”

İkimiz de sessizce yemeğimizi yedik, bazen birbirimizin gözünün içine baktık, bazen ise gözlerimizi kaçırdık. Yemek faslı bittiğinde Vural bana grip için ağrı kesici ilaç ve su getirdi. “Biraz dinlen, ben de uçak biletlerini ayarlayacağım,” dedi. “Yarın babamı görüp yola çıkarız.”

“Karamus’ta kıyafetlerim var, bakım ve kozmetik eşyalarımı koysam yeterli. Biraz dinleneyim, halim kalırsa yaparım.”

“Çok acıdı mı?”

Onun ne demek istediğini anında anlamak... Dün dikişleri mi aldırıştı. İz kalmıştı. Doktorum bir de merhem ve yağ tavsiye etmişti. Daha fazla iz kalmaz, demişti. İzlerin de iyileşir.

İyileşmesini hiç istemediğim bir yaranın izini taşıyordum.

“Çok acımadı.”

“Bakabilir miyim? Merhem vermiş. Kantaron yağda almışsın. Sürdün mü?”

“Cansu yardım etti. Sabah süremedim, sen geldin. Sonra da unuttum.”

“Nerede olduğunu söyle getirip süreyim,” dedi. “İz kalmasın.”

“Banyo dolabının en üst rafında.”

Vural banyoya geçti, saniyeler içinde merhem ve yağ ile geri döndü. Bluzumu sıyırarak yara izimi açtım. Vural, merhemi başparmağına aldıktan sonra yara izimde gezdirdi. Dokunuşuyla sertçe yutkundum. Bakışları dikkatli, dokunuşları ise şefkat doluydu. “Bitti.” Bluzumu kapattım. “İki saat sonra beni uyandırır mısın? Eşyaları toplayayım.”

“Uyandırırım, birlikte toplarız.”

“Tamam.”

Yatağın içine daha da yayıldım ve yorganı üzerime çektim. “Üzerini çok fazla örtme, ateşin yükselir.” Başımı usulca salladım. Vural, son kez gözlerimin içine baktı ve odadan ayrıldı.

“Çok terlemişsin,” dedi bir ses. Çok yabancıydı ama bir o kadar da tanıdık. “Ateşin mi yükseldi? Anneciğim, ben sana yorganı bu kadar fazla örtme, demedim mi?”

Gözlerimi araladığımda o kadını gördüm. Videodaki o kadın başucumdaydı ve bana anneciğim diyordu. Ama bunu hiç garipsemeden, “Anne çok üşüyorum,” dedim. “Anne, çok yalnızım. Çok üşüyorum.”

"Yalnız değilsin, ben hep buradayım."

"Anne, neden beni hiç sevmedin?"

"Seni o kadar çok sevdim ki bu benim sonum oldu," dediğinde, soluğum kesildi ve ateş gibi yanan yanaklarıma buz gibi gözyaşları süzölmeye başladı. "Sevgi, her zaman kurtarmaz Nare. Bunu öğrendiğimde çok küçüktüm ve kollarımda sen vardın."

"Özür dilerim, anne," diyordum, ellerini öperken. "Özür dilerim, anne. Ne olursun affet beni."

Gözlerimi araladığımda karşımda onu göremedim. "Gitme... Yalnız bırakma beni..." dediğinde, "Beni bul, Nare," dedi. "Beni bul."

"Seni nasıl bulacağım, anne? Çok korkuyorum, gitme."

"Nare, ne olursun bul beni..."

Yüzüme buz gibi soğuk suyu yiyince dişlerim birbirine vura vura gözlerimi açmaya çalıştım. "Anne," diye sayıklıyordum kendime engel olamadan. "Seni nasıl bulacağım?" Bedenim soğuk suyun altında ıslanıyordu. "Anne, gitme..."

"Nare, aç gözlerini fıstığım. Bebeğim, bak bana. Çok ateşin var. Kâbus gördün."

"Anne..." dedim bir kez daha. "Bırakma beni..."

Yüzümün önüne bir perde gibi düşen saçlarım sert bir el tarafından çekildiğinde ve gözlerim, buz mavi gözlere değdiğinde kâbus gördüğümü anladım. "Üşüyorum," dedim titrerken. "Yüzbaşı, çok üşüyorum. Ben çok yalnızım. O kadar yalnızım ki üşüyorum, bak."

"Ben buradayım, fındıki fıstıki... Seni hiç yalnız bırakır mıyım?"

Vural da yanıma, buz gibi suyun altına girdi ve bedenimi kollarının altına aldı. "Özür dilerim," diyebildim yalnızca. "Özür dilerim, Yüzbaşı."

"Neden özür diliyorsun, Kelebek Nar?" diye sordu ama ce-

vap veremedim. Gözlerinin içine baktım yalnızca. “Susuyorsun yani?”

“Bilmiyorum ki,” dedim. “Çok üşüyorum.” Kollarının arasına daha da sindim. “Kolum kalkmıyor. Vücudum çok ağrıyor. Ağlıyor muydum?”

“Hem ağlıyor hem de sayıklıyordun. Üşüyorum dediğinde duşa sokmak için kucağıma aldım seni.”

“Kaldıramıyorum sanırım.”

“Tüm bunları yaşadığın için kahroluyorum, inan bana,” dediğinde acı dolu bir tebessüm yüz hatlarıma dağıldı. Asıl tüm bunları yaşadığı ve gençliğini bir hiç uğruna mahvettiği için ben kahroluyordum. Dudaklarını alnıma bastırdı. “Üşüyor musun hâlâ?”

“Daha iyiyim,” dedim. “Ama kalkacak gücüm yok.”

Vural, su fiskiyesinden akan suyu kapattıktan sonra bir elini bacaklarımin altına diğer elini belime kaydırды ve bedenimi çöktüğüm yerden kaldırdı. “Etrafı biraz kirleteceğim, sövme bana.”

“Ev senin evin, neden sövecekmişim?”

“Kendine geldiğin çok belli.”

“Nereden belli?”

“Senin benim yapmaya başlamandan.”

“Sen dememiş miydin, *belki de biz diye bir şey hiç olmamıştır* diye? Sana göre konuşuyorum işte.”

Mihmallı, demişti bir de... Ahıskalı'ydım ama ben, bakabilirdi kimliğime. Kimlikte ne yazıyordu? Ahıskalı. Kalbimde? Ahıskalı. Nasıl Mihmallı olurdum?

“Sen benim ne söylediğime çok takılma.”

“Bıdı bıdı bıdı. Sakın beni yatağın üstüne koyma. Burası ıslanırsa yatacak yerim yok.”

“Beraber koltuğa sığışır uyuruz. Yere mi yatırayım seni?”

“Diğer odaya git. Uyumam ben seninle.”

“Nare, sus.”

“Ağzımı mı bantlarsın yoksa?”

“Yok, başka bir şey ederim.”

“Ne edersin?”

“Hiç girme o mevzulara kafam atıyor.”

“Niye?” dedim. “Söylesene, ne yaparsın?”

“Söylemek yerine göstermeyi tercih ederim.”

“İşte tokadı öyle bir yersin ki... Mihmallı demeden önce düşünenecektin onu.”

“Sinirliydim.”

“Oldu o zaman, ben de sinirle tokadı basarım affedersin.”
Bedenimi yatağa bıraktı. “Islanacak diyorum ya...”

“Diğer odada uyuruz. Boşuna mı yatak koydum?”

“Burası benim odam, sen gidebilirsin.”

“Çok konuşma da üzerini değiştireyim. Az önce yavru ceylan gibi titriyordun, konuşamıyordun bile. Soğuk suyu yiyince ayıldın tabii.”

“Travmalarımınla dalga geçmezsen yalnız...”

“Travmalarını da seni de yerim, görürsün.”

“Sen beni artık rüyada bile yiyemezsin. Nare *Mihmalli*’ymişim ya ben!”

Vural giyinme odasından pijama takımı getirdi. İç çamaşırı da. Yanaklarımdan başıma doğru sıcaklık bastı ve bunun sanıyorum ki ateşle ilgisi yoktu. *Keşke öyle olsaydı*. Büyük elleri, iki kolumdan kavrayıp yukarıya kaldırdı ve üzerimdeki ıslak bluzu çıkardı. Vural, üst bölgemi tamamen çıplak bıraktı ve saniyeler içinde üzerimi giyinmeme yardımcı oldu. Kopçamı ilk deneyişte taktı, halim olsaydı onunla dalga geçerdim. Vural, kendisi için de temiz kıyafetler çıkardı ve dakikalar sonra yanıma geldi.

“Ne gördün rüyanda?”

Yatağın içine mümkünmüş gibi daha da gömüldüm. “Rüya mıydı yoksa kâbus muydu bilmiyorum. İlk kez gördüm.”

“O kadını mı?”

“Evet. *Beni bul*, dedi. *Ne olursun, bul beni*. Vural... Mezarını bulabilir miyiz?”

“Kendi ismiyle mi gömüldü yoksa başka bir isimle mi? Sadece adını biliyoruz. Yarın Karamus emniyet müdürüyle görüşeyim, ne yapabiliriz bakalım.”

“Göreve dönüyorsun.”

“Öyle, evet.”

“Birkaç gece eve geleceksin, birkaç gece hayır... Öyle mi olacak?”

“Evet. Uzun süreli göreve gittiğim zamanlar İstanbul’a dönersin, önümüzdeki birkaç hafta tek tük nöbetlerim dışında gitmeyeceğim. Yine de ne olur bilemem tabii.”

“Son bir şey daha sorabilir miyim?”

“Sor, sonra da çay koyayım. İçelim. Bilet aldım. Gece bineceğiz. Abin havalimanına bırakacak bizi.”

Biraz da olsa normale dönebiliyorduk ama gözlerinin içine iki saniyeden uzun baktığımda aklıma gelenleri nasıl normalleştirecektim, onu bilmiyordum işte. Vural’ın künyesini avuçlarımın içine bırakıp bizden de vazgeçtim derken ki kırgın ve hayal kırıklarına uğramış bakışlarını unutamıyordum.

“Bizden de vazgeçtiğini söyledin. En başa mı döndük?”

“Bilmem, dönmek ister miydin? Dağındaki karı hiç erimeyen o eve dönmek ister miydin? Seni bulduğum, günlerce başında beklediğim ve üç yılının geçtiği o eve? Bir farkla... Artık sana yabancı değilim. Birinin önceliklerini doğru belirleyememesi yüzünden birbirine âşık olan iki insan arasındaki sessizliğin çok daha gürültülü olacağı o eve... İster miydin?”

“Keşke gitmeme izin verseydin. O zaman her şey daha kolay olabilirdi. Gözlerimin içine baka baka bizi tüketeceğini söylüyor-sun. Bu en zoru. *Operasyon üzerine kurduk bu sahte evliliği*, de-din. *Benden neden böyle bir şey istiyor...* Ama kaldıramıyorum. Bana bak, bana. Hikâyenin en başındaki kızı görebiliyor musun?”

“Ben de hikâyenin en başındaki o adam değilim, sen bunu görebiliyor musun? Ben *sana* döndüm! *Aileme* döndüm! Bizden vazgeçtim çünkü bana gerçekleri anlatmıyor ve yalandan ma-sallar okuyorsun! Görevimden olmayayım, operasyon bitmesin diye kendini vurdun. Sen beni aptal mı zannediyorsun? Ope-rasyonu bitirmeliymişim yoksa beni boşarmışsın? Sikerler öyle boşanmayı!”

“Tam da üstüne bastın, Yüzbaşı. Artık kimse için ölmek is-temiyorum. Kimse için ölmeni de istemiyorum. Emre boktan bir sebep için öldü! Öldürüldü! Bir şey yapabildik mi? Yarın sen ölsem, ben bir şey yapabilir miyim? Sadece kendin için yaşa. Bundan sonra sadece kendin için. Anladın mı?”

“Kapat şu konuları! Yeter! Sus!” diye yükseldi odadan çı-karken, burnundan sert bir nefes çekmişti. “Ben çay içelim di-yorum yine aklıma getiriyorsun, deliriyorum! Sorma bana bir daha bir şey! Ağzına sıçtım ortalığın, bitirdim işte operasyonu! Yeter!”

Birinin önceliklerini doğru belirleyememesi yüzünden birbiri-ne âşık olan iki insan arasındaki sessizliğin çok daha gürültülü olacağı o ev.

Vural’la şömine karşısına geçtiğimizden beri kafamda dö-nüp duran cümle buydu. “Ne düşünüyorsun?”

“Kitaplarım için ayrı bir valiz mi yapsaydık?”

“Nare, Nare, Nare...”

“Yüzbaşı, Yüzbaşı, Yüzbaşı... Efendim?”

“Başka bir şey düşündüğünü biliyorum.”

“Karamus’a döneceğiz ya... Belki de orası bize iyi gelir. Onu düşünüyordum. Biz derken, sen ve ben. Ayrı ayrı biz.”

Ya he he Nare.

“Orası bana hiç iyi gelmemişti.” Bakışları durgundu. “Ta ki seni bulana kadar. Ben seni bulduğumda çok yalnızdım, Nare. Yatakta hiç kımıldamadan yatıyor olman bile yalnızlığıma yoldaştı.”

Benim için değil kendine çıkardığını söylediği burçak bisküviyi çaya batırdım. “Anlatsana... Nasıl geçerdi günlerin?”

“Önceki evin balkonunda sigara içerdim. Soğuk pek etkilemezdi beni. Çayımı kahvemi alıp dağa karşı otururdum. Bazen o kadar düşünürdüm ki zihnim patlardı. Kafamda bir sürü senaryo ama hiçbirinde sonuç değişmiyor, abimi kurtaramıyorum.”

Geçmiş zihnimde bir kapı gibi gıcırdayarak açıldığında sesini duydum. O evin içindeydik, “*Ben çok düşünürüm, Nare. O kadar çok düşünürüm ki zihnim bir noktadan sonra patlayacak gibi hissederim. Ben çok düşünürüm, ıstırabım çok düşünmek...*” dediği an bir perde gibi düştü gözlerime.

“Mazin ölseydi, abin yine de kurtulacak mıydı? Ya da tüm bunlar öğrenildiğinde görevini kötüye kullanmış bir asker olarak anılmayı kendine yedirebilecek miydin? Vazgeç, Vural. Sen mesleğine âşık bir adamsın. O lafları kendine yediremezsin.”

“Abimi mesleğimden daha çok seviyordum, ona özendiğim için gittim asker oldum. Nare, kalbimde öyle bir sevgi taşıyorum ki bizi ayıran ölüme bile düşmanım. Güzel günlerimiz ola-

çaktı. Balım en çok beni seviyor diyecektim, sinirlendirecektim. Birlikte maçlara gidecektik. Balım'ı Fenerbahçeli yapacaktım ve o da *Galatasaraylı benim kızım uzak dur*, diyecekti. Ailemiz parçalanmayacaktı. Derin'i yapayalnız bıraktım, yutamıyorum. Kendimi affedemiyorum.”

Gözlerinin içine *özür dilerim*, der gibi baktım ama o bunu anlayamadı. “Görevini kötüye kullandığın öğrenilse neler olur?”

“Yüksek ihtimal içeriyi boylayacağım.” Yüzündeki alay dolu ifade canımı yaktı. “Belki de sessiz sedasız halledeceklerdi işimi. Bilmiyorum. Vatan, ihaneti affetmez. Ben ihanet etmedim, tek isteğim o pislikleri içeri tıkmaktı ama başaramadım. Nereden bakarsak bakalım örgütlendik, kapımın önüne şehit geldi.”

“Siviller hâlâ ellerinde değil mi?”

“Aylardır hem de. Devlet hiçbir şey yapamıyor. Anlaşma desin yok, itlerle neyin anlaşması yapılır?”

“Basın da bahsedemiyor. Yazamıyor.”

“Baban senden sonra yayın yasağı getirdi çünkü.”

“Gücünü hafife aldım, sanırım.”

“Baban iyi bir iş insanı profili çiziyor, öncesinde de söylemiştim. Şikâyet etsek de boşuna, basına düşmez bile.”

“Bu yüzden benimle yıkmaya çalışıyorsun.”

“Senin adına bir mektup geleceğinden bahsetmiştim, hatırlıyorsun değil mi? Babana Trabzon'dan bir mektup göndermelerini sağladım. En azından bu konuyla onu tehdit edeceğim.”

“Operasyona devam etmiyorsan tehlike yok demektir?”

“Neden korkuyorsun?”

“Korkmuyorum.” Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. “Bu da nereden çıktı?”

“Yüzleşmekten neden korkuyorsun?”

“Korkmuyorum. Sadece...”

“Sadece, ne?”

“Babamın karşısına geçip, her şeyi itiraf ederken bir güzel ağzıma ne geliyorsa sayarak çekip gitmeyi istiyorum, evet. Ama *dur*, dedin bana.”

“Öğrendin mi, öğrenmedin mi, bir şey biliyor musun, bilmiyor musun diye kafada kurmasını, acı çekmesini ve başını yastığa rahat koyamamasını... Ben bunları istediğim için *dur*, dedim Nare. Tek hamlede babanı içeri sokamayacağı mı zaten biliyorum.”

Tedirgindim. Yok saymaya çalışıyordum ama imkânsızdı. “Mektup eline geçtiğinde sence beni arayacak mı?”

“Aramama gibi bir ihtimali olamaz. İçi içini yiyecek.”

“Peki, babamın Mazin’le olan ilgisi?”

“İstanbul’daki işlerini yürüten bir diğer isim baban, evet,” dedi. “Aralarında nasıl bir ilişki var bilmiyorum. Ne için haberleştiklerini de öyle. Uyuşturucu? Belki. Silah kaçakçılığı? Yüksek ihtimal. Baban hep güçlü ve dokunulmaz bir adamdı da sen mi bilmiyordun, Nare? Bu gücü nasıl elde etti sanıyorsun?”

“Hani sen beni geçen gün yalıdan alıp, Cansu’ya bırakmıştın ya... Dedem, yani... Annemin babası.” İçimde tuhaf bir his oluşmuştu. “Bize geldi. Babamla bir konuşmasına şahit oldum. Üstünde duramadım çünkü ben odaya girince konu kapandı direkt.” Çok kısa bir an duraksadım. “Net değil ama... Bir adamdan bahsetti. *Başımıza ilerde bela olacak demiştim, niye beni hiç dinlemiyorsun*, diyordu.”

“Dedeni tanıyorum, o da pek iyi işlerin içinde sayılmaz. Baban zaten onun işçiliğini yapıyor. Uyuşturucu için bir şey diyemem ama silah kaçakçılığında iyi para kaldırdı.”

“Ne güzel ailem var değil mi?” Gülümsedim ama mutluluk-

tan uzak, alay doluydu. “Bildiğim bir şey var ki Yüzbaşı... Bir gün babamı biz bitiremezsek, kendi kendini bitirecek.”

Şöminenin yüzüme vuran sıcaklığı mayışmama neden olurken, çok kısa bir an gözlerimi dinlendirmek için kapattım. Bu sırada, “Yarın kahvaltıya aileme gideceğimizi biliyor musun?” diye sordu Vural.

Uyku gözlerimden anında çekildi. “Şimdi mi söylenir bu?”

“Heyecanlandın mı?”

“Ailenin... Yani... Babanın ve annenin çok iyi insanlar olduğunu görebiliyorum, Vural. Babanın hastanede, sanki aranızda uçurumlar girmemiş ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasından da anlayabiliriz. Gözlerini açtığında ve seni gördüğünde nasıl gülümsediğini hatırlamıyor musun?”

“Hiç aklımdan çıkmıyor ki.”

Elim, eline uzandı. Sıkıca sardım. “İnan bana en doğrusunu yaptın.”

Vural, avucumun içini öptü. Elimi, elinin arasından çektim ve yanındaki beyaz pufa kıvrıldım. “Yine kâbus görür müyüm? Uyumak istemiyorum.”

“Ben yanında olursam görmezsin.”

“Ya olmadığın günler olursa?”

Boynumdaki künyesine dokunabilmek için elini göğsümden içeri kaydırды. Vücudum anında tepki gösterdi. Buz eli, sıcacık tenime değdiğinde sertçe yutkundum. Künyesini boynumdan çıkardı. Başımı usulca kaldırdım ve gözlerimi, buz mavi gözlerine sabitledim.

“Benim olmadığım yerde izim olur, izimle bile her şeyden çok olurum.”

Saçlarımı sevmeye başladığında eski evdeki o anı hatırladım. *Saçlarımla oynanınca uyuyorum demek ki*, demiştim. O da

cevap olarak saçlarımı sevmeye devam etmişti. Vural da yanıma kıvrıldığında gözlerimi yummadan hemen önce iri cüssesi sanki yanımda küçücük kalmıştı. “Kanatları benekli, zehirli, kırmızı kelebek... Bir varmışsın, bir yokmuşsun...” O gece kurduğum cümlelerimi tekrar ediyordu. “Kanatları yaralı, yorgun kelebek, *Nar*... Bir varmışsın, bir yokmuşsun. Hatırlarında kaybolmuşsun.”

Uyku ve uyanıklık arasında bir yerde, kirpiklerimi hafifçe araladığımda buz mavi gözlerden akan yaşları gördüm.

Acı çekiyordum, acı çekiyordu. Ve hiçbir şey yapamıyordum. Avucumun içiyle gözyaşlarını silip yanağını sevdim.

Kelebek Nar’ın kanatlarına gözyaşlarını damlatan adam, Yüzbaşı Vural’mış...

Yalının geniş bahçesi en son geldiğimde rengârenk çiçeklerle sarılıydı ama şu an hepsi solmuştu. Bazılarının izi bile kalmamıştı ancak gölgelik ağaçlar yaprakları kurumasına rağmen ayakta idi. Bahçenin girişinde iki demir kapı ve yanında ise zarif lamba bulunuyordu. Bahçeden geçtik, bu evde dikkatimi çeken ilk şey kış bahçesine doğru ilerlerken zarif deniz kızı modelli fontenin içindeki sarı ve kırmızı balıklar olmuştu.

Yalının mahremiyetini sağlayan duvarların önünden yürürken Vural’ın heyecanlandığını hissettim. “Heyecanlandın mı?”

“Öncesinde burada yaşamıyorduk; iki katlı, müstakil bir evdi. Babam ve Derin işleri daha da büyütmüş, bir de dedem ölüp babama miras bırakmış. Öyle almışlar burayı. Gazeteden okumuştum, babamın röportajında. Birkaç kez önünden geçmişliğim oldu ama şimdi... Garip hissetmediğimi söylesem yalan olur.”

Elinde annesi için aldığı çiçekler vardı. Kasımpatı çok sevmiş, öyle dedi... Gözlerinde geçmişin bıraktığı buruk hissi görebiliyordum. Bir hafta içinde çok fazla duygu yoğunluğu yaşadığının da farkındaydım. Sabah uyandığında özenle hazırlanmıştı. Düz kesim, buz mavisi bir gömlek ve siyah kumaş pantolon giyinmişti. Koyu renk saçlarını da özenle taramış, sabitleyici saç spreyi bile sıkıyordu.

Vural, kapının önüne geldiğimizde çiçeği daha da sıkı kavradı ve boşta kalan elini bana doğru uzattı. Uzattığı eli kavradım, ardından zile bastım. Birkaç saniye sonra Vural'ın annesi Belçim Hanım gülümseyerek kapıyı açtı ve Vural'ın elindeki kasımpatıları gördüğünde gözlerinin saniyesinde dolmasını engelleyemedi.

“Oğlum,” dedi, ses tonu sanki ona dünyaları getirmişiz gibi yumuşacık ve mutluydu. “Nare... Güzel kızım. Hoş geldiniz.”

Belçim Hanım, Vural'ın elinde tuttuğu çiçekleri aldı. “Bana mı bunlar?”

Vural, annesine sıkıca sarıldı. “Senin kadar güzel değiller; biliyorsun, hiçbir zaman da olmadılar.”

“Günlerdir sanki rüyadayım... Vural, gerçekten buradasın değil mi? Bizi affettin, geri döndün, evine döndün...”

“Size döndüm, anne. Evime. Aileme.”

Bu sırada merdivenin önünde, Vural ve Belçim Hanım'ın ardında kalan Balım'ın elinden tutarak bize bakan Faran Ahıskalı'yı gördüm.

“Emir'im, oğlum... Hoş geldin evine...” dediğinde gözlerim saniyesinde doldu. Vural, babasına sarılmak için annesinden ayrıldığında Belçim Hanım bedenimi anne şefkatiyle sarmaladı. Vural, babasına sarıldı ve o sırada Balım, “Amcam ve dedem barıştı!” diye bağırdı sevinçle. Sonra derin bir hüznün geçti gözlerinden. “Keşke babam da görebilseydi...”

Vural, babasını uzun kolları ve geniş cüssesiyle sıkıca sarmalarken Balım'ın sözleriyle çok kısa bir an duraksadı. Dizlerinin üzerine eğilip Balım'la aynı boya geldiğinde, "O hep bizimle, bal bebeğim," dedi. "Gel buraya."

Balım, Vural'ın kucağına sığınırken yaşlı gözleriyle bana baktı. Havadan attığım öpücüğü yakalayıp bana tekrar gönderdi.

Ömer Halis Ahıskalı'nın hiçbir zaman affedilmeyeceği gerçeğiyle tam da bu an yüzleştim. Omuzlarıma yüklediği vicdan azabını geçtim, küçücük bir çocuğa yaptıkları yüzünden affedilmemeliydi. Cansu ve Derin de bize katıldığında kendimi ilk kez mutlu bir aile tablosunun içindeki üyelerden biri gibi hissettim.

Benim evimde fotoğraf çekildikten sonra yüzler düşer, herkes kendi köşesine çekilirdi. Ama burada... İçimi acıtan bir sıcaklık vardı. En başından beri böyleydi. Bu his Belçim Hanım davette beni gördüğünde, *sana sarılabilir miyim çünkü oğlumu çok özledim*, dediğinde başlamıştı. Kahvaltı yapmak için kış bahçesine doğru ilerlerken buz mavi gözler, kızarmış gözlerime değdi.

Gülümsedim, Vural da gülümseyişime karşılık verdi.

Cam tavan güneş ışığını kış bahçesinden içeriye girmesine izin verirken özenle hazırlanmış olan kahvaltı masasını gördüm. Kahvaltılıklar antik bir ahşap masa üzerine yerleştirilmişti. Masanın ortasında Vural'ın annesi için aldığı kırmızı ve beyaz renkteki kasımpatılar vardı, vazoya koyulmuştu. Beyaz renkteki tabaklar, gümüş çatal-bıçak setleri ve kristal bardaklar zarafetle dizilmişti. Masanın etrafındaki ahşap sandalyeler, yastıklı minderler ve yumuşak battaniyeleriyle sıcacık bir ortam yaratılmıştı. Kış bahçesinin içindeki bitkiler, yeşil yaprakları ve

rengârenk çiçekleriyle de o sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu çiçekler Belçim Hanım'ın özenle her sabah suladığı çiçeklerdi.

Vural, yanına oturmam için sandalye çekti. Hep beraber kahvaltı masasına oturduğumuzda Faran Bey, gülen gözleriyle Vural'ı izliyordu. Gözlerini bir an bile Vural'dan çekmiyordu.

“İyi ki geldiniz oğlum. Evim neşelendi.”

Vural, babasının elini sıkıca kavradı. “Eskisinden çok daha iyi olacağız, söz veriyorum baba.” Bu sırada bakışları Balım'a, sonrasında da yardımcı kadına değdi. “Balım çikolatalı süt olmadan kahvaltı yapmaz. Birlikte gidip getirir misiniz?”

Yardımcı kadın gülümsedi ve Balım'm elinden tutarak, “Gel seninle çikolatalı süt getirelim,” dedi. Balım gözlerimizin önünden kaybolduğunda Faran Ahıskalı konuşmasını sürdürdü.

“Bana bir daha yarana bakar gibi bakmayacaksın, değil mi?”

Vural, güçlkle yutkundu. “Benim yaram yok, iyileştirdim. Daha da iyi olacağım. Bir daha bırakmayacağım sizi. Siz beni bir daha bıraksanız bile... *Önce aile*, demiştin bana. Ben de sana *önce vatan*. Fikrim değişmedi, değişmeyecek de hiçbir zaman.” Vural, silahını ve asker kimliğini masaya koydu ve gözlerini babasının yüzüne dikti. “Beni her halimle sevecek misiniz?”

Aldığım nefesi göğsüme düğümleyecek o hamle geldiğinde yutkunamadım bile. Belçim Hanım'ın gözyaşları akmak için hazır da beklerken herkesin gözleri pürdikkat Faran Ahıskalı'ya kaymıştı. Vereceği cevabı kalbim ağzımda bekliyordum.

“Bir oğlumu toprağa yeni vermiştim, canım çok yanıyordu. İstedim ki seni avucumun içinde tutayım, kalbimin içinde. Solup gitme... Ama başaramadım... Sana çok geç kaldım, oğlum... Aklım başıma geldiğinde sen bizi istemedin, haklıydın.” Faran Ahıskalı, gözyaşları içinde oğluna bakıyordu. Gözlerinin mavisi cam gibi parlıyordu. “Ben her doğum gününde yaşadığın evin

kapısının önüne gelip içeri giremeyen o korkak babayım. Af buyur, asıl sen bizi her halimizle sevecek misin?”

Vural’ın bedeni kaskatı kesildi. “Yalnız hissettiğim her doğum günümde, aslında kapımın önünde miydin?”

“Ağlayarak dua ettiğin o kapının ardındaydım. Bir keresinde görevdeydin, evinin ışıkları kapalıydı. Ben yine oradaydım. Seni bekledim.”

Vural’ın buz mavi gözlerinin etrafını çevreleyen beyaz ak kırmızıya döndüğünde ve bir damla yaş yanağından kayıp göğsüne düştüğünde ateşler içinde yanarken susmak nasıldı, çok iyi anladım. Gözlerimi kırpmadan ikisini izlerken günler önce *onu* gören gözlerim hızla yanmaya başladı.

Ömer Halis Ahıskalı ailesinden vazgeçmemiş, onları parçalara ayırmıştı. Vural, şehrin bir ucunda yanarken babası da ondan farklı bir durum içerisinde değildi.

“Bizi bir daha sensiz bırakma, Emir.” Faran Ahıskalı eğildi ve Vural’ın elinden öptü. “Oğlum... Yavrum...”

4

YIRTIK KÂĞIT PARÇALARI

Gus Black, Love Is A Stranger

“Vural, uçağınız saat kaçta? Oğlum, yine geleceksiniz ama değil mi?”

Vural, tereyağı üzerine çilek reçeli sürdüğü ekmeği üçüncü kez bana uzatırken bakışları annesindeydi. “Yine geleceğiz, annem. Hiç merak etme. Senin bu gelinin bırakmaz İstanbul’u.”

“Sen benden çok seviyorsun ama burayı. Belçim Hanım, Vural bana ilk zamanlar İstanbul’a kalabalığından ötürü katlanamadığını söylemişti. Bu yüzden gelmek de istemiyormuş. Ama benden sonra öyle olmadı. Neden acaba?”

“Aşkım her doğru her yerde söylenmez ama değil mi?” *Aşkım* mı? Aşkım değişimin kalbimde bıraktığı hasarı ve heyecanı yüz hatlarımda gördüğü için sırttı. “Bir şey mi oldu *aşkım*?”

“Kızı neden utandırırıyorsun hergele!” diye araya girdi Belçim Hanım. Yanaklarım yanıyordu... Aşkım, değişimini atlatamazken Belçim Hanım, “Bana *anne* de Nare,” dediğinde ağızımdaki lokmayı yutamadım. “Tabii ki istersen. Sen de benim bir kızımsın. Ne derdin, neye ihtiyacın olursa her zaman burada olacağım.”

Bana anne de Nare.

Anne, benim için çok yabancı bir kelimeydi. Çok yaralayıcı.

Yıllarca bir kadının gözlerinin içine baktım *beni sev* diye. Annemin gözlerinin içine... *Ama annem değilmiş ki. Annem olmadığı için sevmemiş zaten beni.*

“Ben annesi tarafından sevilen bir çocuk olamadım hiç.” *Kırgınlıklar dudakların arasından dökülürken büyük bir gürültüye sebebiyet veriyorsa artık, kalbe sığmadığından.* “Yıllarca annemin gözlerinin içine baktım *beni sev* diye. Ne yaparsam yapayım sevmemi. Benim için çok yaralayıcı bir kelime. Şimdi siz de böyle söyleyince...” Gözyaşları yanaklarımdan çeneme doğru pat pat dökülüyordu. “Özür dilerim, sadece...”

“Herkes doğurabilir ama herkes anne olamaz. Vural gittiğinde, gitmesine izin verdiğimde ve geri döndüğünde kapıyı açıp ona sarılamadığımda *ben anne değilim* dedim.” Belçim Hanım’ın gözleri Faran Bey’e takıldı. “Sen de baba değilsin. Bir evlat nasıl hata yapabiliyorsa, anne ve babalar da öyle. Ne yaşadın da kutsal diye bilinen bir sözcük sende yara anlamı taşıdı bilemem ama ben, eğer istersen, ablan da olurum senin. Sen benim canımın canısın. Her şeyden önce güzel gelinimsin, kıızımsın. O gece sana geldiğimde ve sarılmak istediğimde beni geri itebilirdin, konuşmayabilirdin. Vural ile aranın bozulacağını bilmene rağmen bana yardım ettin. Bu iyiliğini hiçbir zaman unutamam.”

Şimdilik hazır hissetmiyordum, ona *abla* deseydim bana kırılır mıydı? Benim için söylemesi zor bir kelimeydi. Güçlkle yutkundum. “Teşekkür ederim Belçim abla,” dedim. Belçim abla *anne* demişim gibi sevindi, gülümsedi. En azından anlayabiliyordu. Gerçekten zordu. Bir gün isterdim... Bir gün gerçekten de Belçim ablaya anne demek isterdim.

Kahvaltı faslı bittiğinde Balım’ı salıncakta sallamak için bahçenin yan tarafına geçtik. Balım, salıncakta sallanırken göz-

lerim bir anlığına babasıyla konuşan Vural'a kaydı. Yüz ifadesi ciddiye. Çok kısa bir an göz göze geldik, bu sırada öksürme bahanesiyle gözlerimi ondan kaçırdım.

“Yenge, şimdi amcam yeniden göreve dönecek ya. En azından sen gitmesen olmaz mı? Benim sız siz burda canım çok sıkılıyor.”

“Hemencecik geri döneceğiz, bal kızım. Söz veriyorum.”

“Okulum tatil olduğunda belki biz geliriz, olmaz mı?”

Bu sırada Vural'ı elinde bir bardak suyla bize doğru yürürken gördüm. “Çok güzel olur,” dedim. “Bal kızım.”

“Ne çok güzel olur?”

“Amca, okulum tatile girdiğinde belki biz geliriz. Olmaz mı?”

“Olur, amcam. Tatil ne zaman başlıyor?”

“Bilmiyorum ki anneme sorup geleyim.”

Salıncağı yavaşlattım, Balım hızla indi ve heyecanla, “Anne!” diyerek yanımdan uzaklaştı. “Anne, okulum ne zaman tatil oluyor?”

Vural, “Nasıl oldun?” diye sordu tekdüze bir ses tonuyla. Gözleri dikkatle yüz hatlarımda geziniyordu. “Öksürüyordun.”

Burnumu çektim, ses tonum da değişmişti ama dünkü kadar yorgun hissetmiyordum. “Bakıldığında daha kötü görünebilirim ama en azından kemiklerim ağrııyor.”

Vural, avucunu açtı ve iki ilaç kutusunu bana uzattı. “Biri ağrı kesici, biri de soğuk algınlığı ilacı.” Eğildi ve yüzümüzü eşitledi. Ani hareketi yüzünden afalladım. Dudaklarını yanağıma değdirdi. “Anlayamadım.” Diğer yanağıma kaydı. “Hımm...” Bu kez dudakları, dudak kenarıma kaydı. Tüy kadar hafif bir öpücük bıraktığında uzuvlarıma kadar uyuştum sanki. Kalbim, derimi delercesine atıyordu. “Ateşin yok.”

“Üçkâğıtçı, Yüzbaşı.”

Gülümsedi. “Nedenmiş?”

“Ateşe ne zamandan beri *oradan* bakılıyor?” Ses tonum da bakışlarım gibi imalıydı.

Gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Nereden baktım ki?”

“Bilmem, unuttum.”

“Hatırlatırım, Nare. Benimle oynama.”

“Sen de benimle oynama. Sözünün arkasında dur.”

“Duruyorum, hiç merak etme. Hiç dokunuyor muyum sana? Gözlerinin içine bakıyor muyum? Vazgeçtim, duruyorum işte.”

“Hâlâ üçkâğıtçılık yapmaya devam ediyorsun.” Bakışlarım gözlerine yoğunlaştı. “Teşekkür ederim, kocacığım.”

Vural, dudaklarının arasından kaçan minik kıkırtılara izin verdi. “Rica ederim, prensesim. Sen yeter ki iyi ol.”

Avucunun içindeki ilaçları ağzıma atıp getirdiği suyu içtim. “Bunlara rağmen iyi olmazsan gece doktora götürürüm.”

“Gerçekten de o eve mi dönüyoruz, eğer öyleyse neden? Bizim zaten bir evimiz vardı orada.”

“Öyle gerekiyor.”

“Nasıl öyle gerekiyor?”

Dudakları cevap vermek için aralandı fakat ceptelefonunun melodi sesi engel oldu. “Abin arıyor, önemli.”

“Doruk? Bir saniye. Aynen...”

Ve yanımdan uzaklaştıktan sonra konuşmasını sürdürdü. Balım geri döndüğünde yanında Cansu da vardı.

“Annem tamam dedi Nare! Çok heyecanlıyım!”

Cansu’nun gözlerinin içine bakamıyordum. “Aslında tam da öyle demedim, şartlarım vardı.”

“Şart yok, anne. Uslu duracağım. Söz.”

“Kaç gün sonra tatile girecekmişsiniz?” Bakışlarımı Balım’a çevirdim.

“İki hafta sonra. Çok mutluyum. Uzun günler beklemeyeceğiz, hemen kavuşacağız.”

Eğildim ve Balım’a sarıldım. “Ben de çok sevindim bal kız.”

Cansu, “Nare, sen iyi misin?” diye sordu. “Geldiğinden beri hiç konuşamadık hatta bizde kaldığında da bir gariptin.”

“Hayır, o nereden çıktı?” diyerek toparlamaya çalıştım. Derin bir nefes alıp gülümsedim ve zor da olsa Cansu’ya baktım. “Son günlerde Vural’la pek iyi değildik. Sonra Faran Bey’in hastalığı derken her şey daha da kötü oldu. Şimdi de hastayım, pek halim yok.”

“Konuşmak istersen buradayım.” Kolumu sıvazladı. “Her zaman böyleydi, biliyorsun.”

“Biliyorum, teşekkür ederim.”

“Hadi gelin, kahvelerimizi içelim.”

Akşama doğru, havalimanına götürmek için abim bizi almaya geldiğinde Vural’ın babasına selam vermek için yalya gelmişti. Vural ve ben kapıda onu bekliyorduk.

Abim, “Kayınçonu bir kahveyle mi kandıracaksın lan?” diyerek demir kapıdan bahçeye girdiğinde gülümseyişi daha da büyüdü. “N’aber kız trafo? İnsana benzemişsin biraz. Can gelmiş yüzüne.”

“Karımla güzel konuş da ağzını yüzünü yer değiştirmeyeyim. Döndüğümde ödeşiriz.”

“Senin karınsa benim de kardeşim lan, ötede oyna.”

“Kaçınıcı sınıfsın sen ya?”

“Valla oraya kadar okumadım. Hani nerede kahvem?”

Abim, beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sardı. “Güzelim benim. Çiçeğim. Annem gideceğinizi bilmiyormuş, söylememişsin. Alındı, diyeyim.”

“Aklımdan çıkmış,” diye yalan söyledim. İçimden konuşmak da gitmek de gelmiyordu. İnsan nasıl olurdu da küçük yaştan beri evinden uzakta mutlu olabileceğini düşünürdü? “Ararım sonra.”

“Bir sorun yok değil mi?”

“Hayır, bu nereden çıktı?”

“Birkaç gündür annemin de pek keyfi yok. Babamın da öyle. Anlayamadım.”

Mektup?

“Ben de çok anlayamadım. Neyse. Kahveni iç de çıkalım.”

“Tamam çiçeğim.”

“Sen ne zaman gideceksin?”

“Şimdilik belirli bir şey yok, işler kesat.”

Güldüm. “Dalga geçme.”

“Bakıp göreceğiz.”

Kış bahçesine geçtiğimizde abimin kahvesi hazırды. Faran Bey abimi gördü ve gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. “Hoş geldin, Doruk.”

“Hoş buldum. Daha iyisinizdir umarım?”

“İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın? Bizimkileri havalimanına götürecekmışsin sanırım.”

“Senin oğlan durmuyor, görev de görev. Mecbur götüreceğim.”

“Öyledir, öyle. Sen onu bana anlatma.”

Abim kahvesini içtikten sonra gitme zamanımız gelmişti. Balım’ın gözlerinden boncuk boncuk yaşlar dökülürken, “Ama iki hafta sonra kavuşacağız, ağlama,” diyebildim, buruk bir gülümseme yüz hatlarımdaydı.

“Ama ben sana da çok alıştım, yenge.” İçim kan ağlasa da gülümsedim. Hislerim paramparçaydı. “Şimdi sen de gidiyorsun. Keşke alışmasaydım.”

Dizlerimin üzerine eğildim. “Seni her okuldan gelişinde görüntülü arayacağım, karşılıklı kahve içeceğiz, yemekler yapacağız. Ben çalışmıyorum ki, amcan çalışıyor.”

Gülümsedi. “Oyun arkadaşım mı olacaksın? Uzaktaki oyun arkadaşım?”

“Evet, bal kız. Biz seninle en güzel oyun arkadaşı olacağız.”

“Söz verdin.”

“Söz.”

Balım daha sonra amcasına sarıldı. Herkesle vedalaştıktan sonra son cümleyi söyleyen Vural’ın babası oldu: “Birbirinize emanetsiniz,” dedi Faran Ahıskalı. “Kendinize dikkat edin.”

Araca geçtiğimizde abim ve Vural sanki araları bir zamanlar hiç bozuk değilmiş gibi askeri olaylar hakkında derin bir soh-bete girdiler. Ben de hiç müdahale etmeden ikisini dinledim, bazen de dinliyormuş gibi yaptım ama denizi izledim.

Abim, “Hangi evde kalacaksınız? Diğerinde deme geri döndürürüm arabayı,” dediğinde dikkatimi Vural’a yönelttim.

“İlk evde. Diğer pek güvenli değil.”

“İlk evini bilmeleri tehlikeli olduğu için taşınmamış mıydık?” diye sordum.

“O ev de bizim, diğer ev de. Fark eden bir şey yok. Bir evde sürekli kalmamız doğru değil. Operasyonu bitirdim, eminim Mazin bunu kızını gördüğünde anladı. Ne yapacağı belli olmaz. Diğer ev karargâha daha yakın üstelik.”

“Peki.”

Havalimanına geldik, abim bizi giriş kapısında bıraktı. “Vural, Cansu ve Balım geldiğinde bir iş çıkmazsa sen de gel, dedi.”

Abime sarıldım. “Olur, gel.”

“Kendine dikkat et, tamam mı? Dersini aksatma.”

“Bu aralar biraz savsakladım ama dönmemiz bir bakıma bu yüzden de iyi oldu. Oturup ders çalışacağım.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa ara.”

“Teşekkür ederim.”

Bu sırada ceptelefonumun melodi sesi yükseldi. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım, arayan babamdı. Vural, yanıtlamam için gözüyle işaret verdi. Yanıtladım.

“Baba, efendim?”

“Neden gittiğinizi kapının önündeki korumadan öğreniyorum?”

“Ani gelişti.”

“Abine söylemen de mi?”

“Ani gelişti, baba. Abim Vural’ın yanındaymış, ben bir şey söylemedim. Vural göreve dönmek zorunda,” diye geçiştirdim.

“Bir şey mi oldu?”

“Sen iyi misin? Neden bana soğuk davranıyorsun? Bir sorun mu var?”

Sorun, *her şey* baba. *Her şey*. Bunu yeni mi fark ettin?

“Hayır, babacığım. Hiçbir sorun yok. Döndüğümde ilk iş yanına gelmek olacak. Şimdi kapatmak zorundayım. Uçağa yetişmem gerek.”

“Tamam böylece seni affedebilirim. Kendine dikkat et. Vural’a selam söyle.”

“Sen de baba. Öptüm.”

Abim ve Vural da selamlaştıktan sonra havalimanına giriş yaptık. Bavullarımızı teslim edip Vural’la içecek bir şeyler almak için alana yöneldik. “Ne içersin fıstık?”

Gülümsedim. “Sen bana asılıyor musun? Eski günlerdeki gibi?”

“Karıma fıstık derken senden mi izin alacağım?” Göz kırptı. “Benim tarzım bu. Nerede, ne şartlarda olursa olsun karıma yürümek. Canım karım, beğenmedin mi yoksa?”

“Bazen erkekler şeydir...”

Sözümü kesti. “Ler?”

“Lafın gelişi.”

“Lafın gelişini sevdirme bana, Nare.”

“Neymiş Yüzbaşı Vural, söylesene bir?”

Kahve alacağımız alanın önünde duruyorduk. Uzandım ve yanağından öptüm. Bu hareketime şaşırmış gibi olsa da, “Pamuk kalplidir,” dedim. “Filtre kahve istiyorum.”

Vural, “Tamam. Sipariş verip geliyorum,” dedi ve kahve alanına yöneldi. Vural’a bakarken on üç ya da on dört yaşlarda olduğunu düşündüğüm bir çocuk, ayağının altındaki paten ayakkabılarla hızla bana doğru geldi. Elindeki kâğıdı bana uzatırken yavaşladı, sonra ise hızla, daha ben ne olduğunu anlayamadan uzaklaştı.

Gözlerimi çocuktan zar zor ayırdım ve elimdeki kâğıda baktım. *Yüzbaşı Vural’ı operasyondan vazgeçirdiysen kâğıdı yırt ve çöp kovasına at. Seni izledik, Nare. Her hareketini, her davranışını. Hiçbir şey söylemediğini biliyoruz ama yine de bize kendini ispat etmelisin.*

Vural’a baktım. Birazdan bana doğru yönelecekti. Etrafıma bakındım, dikkatimi çekecek hiçbir şey yoktu. Kimse de yoktu. Çok kısa bir an başım döndü; endişeden, korkudan vücudumun titrediğini, nefesimin daraldığını hissettim ve duyduğum tüm sesler kulaklarıma uğuldadı. *Sakinleş, Nare. Kâğıdı yırtıp atmalısın.* Kâğıdı yırttım ve az önce gördüğüm, yürüyen merdivenin yanında duran çöp kovasına doğru ilerledim. Çöp kovasına bir an bile geri dönüp bakmadan Vural’a doğru yürüdüm.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu, yüz ifademi gördüğünde. Gözlerine endişe sisi yayılmıştı. “Nare, yüzün kireç kesmiş. Ne oldu? Biri mi bir şey yaptı?”

Güçlkle yutkundum. “Hiçbir şey olmadı,” dedim. “Pano-da bir şey dikkatimi çekti, ona bakıyordum. Bir de... Birkaç gündür, neden bilmiyorum, başım dönüyor. Midem bulanıyor. Döndüğümüzde bir doktora gidelim olur mu?”

“Tamam, fıstığım. Merak etme. Hadi, aldım kahvelerimizi. Alana geçelim.”

“Olur.”

Vural, bir eliyle servis tepsisini tutarken diğer eliyle de elimi kavradı. Zor da olsa güçlü adımlarla yürürken uzattığı elini sıkıca kavradım.

Bir karar vermiştim.

Sonuç ne olursa olsun, Vural’a gerçekleri açıkça söyleyemem bile her şeyi anlamasını sağlayacaktım.

İki gün sonra...

Vural’ın işten gelmesine yarım saat kalmıştı. İlk günü garipsemiştim, yeniden bu eve dönmek tuhaf hissettirmişti. Henüz günlerce hareketsiz yattığım o odaya girememiştim, kapısının önünden geçmek bile tuhaf hissettirmişti ve Vural’ın dediğine göre odayı eski haline çevirmişti.

Aramız biraz daha iyi durumdaydı. En azından İstanbul’daki kasvetli havadan uzaklaşmıştık.

Yüzbaşı Vural: *Fıstık, ne yapıyorsun?*

Nare Ahıskalı: *Ders çalışıyorum. (: Sen?*

Yüzbaşı Vural: *Yemek ne var?*

Nare Ahıskalı: *Sen çok öküzsün ya!*

Yüzbaşı Vural: *Sinirlenmen çok hoşuma gidiyor.*

Nare Ahıskalı: *Biliyorum*

Yüzbaşı Vural: *Yarım saate gelirim, çiçeğim. Bir şey istiyor musun?*

Nare Ahıskalı: *Hayır, Yüzbaşı. Sana bir şey diyeceğim. Alt kattaki spor odasına baktım da... Baya iyiymiş... Dün gece neden kendini yorduğunu anladım. Rövanş alınsın mı?*

Yüzbaşı Vural: *Başka şeylerle yorulmak isterdim. Alınsın bakalım (:*

Nare Ahıskalı: *Üçkâğıtçı Yüzbaşı.*

İki günden beri kafamda tek bir soru dönüyordu. *Vural'a gerçekleri açıkça söyleyemedim her şeyi anlamasını nasıl sağlayabilirdim?* Karşısına çıkıp gerçekleri söyleyemezdim; buna cesaret de edemezdim, anlamasını sağlayabilirdim. İnanır mıydı? İçim öyle kasvet doluydu ki hiçbir şeye doğru düzgün odaklanamıyordum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, çözdüğüm sonuncu paragraf sorusunda kapı çaldı.

Kapıya yaklaştığımı anladığında, dün olduğu gibi bugün de Vural, "Ben geldim, Nare," dedi. Kapıyı açtım ve elindeki çiçekleri gördüm. Kalbimde kuruttuğum papatya çiçeklerine benziyordu...

Vural direkt olarak gözlerimin içine bakıyor ve tepkimi ölçmeye çalışıyordu. "Niye öyle gülüyorsun? Hoşuna gidecek bir şeyler mi yaptı bu öküz?"

"Biraz öyle oldu..." dedim, bana doğru uzattığı papatya çiçeklerini kavradığımda.

"Biraz mı? Sen de çok nazlı çıktın. Bak alırım intikamını."

Gülümsemem daha da büyüdü. “Ya Vural ya... Bir anda öyle seni çiçeklerle görünce mutlu oldum... Gerçekten... Çok teşekkür ederim.”

“Ya Vural ya,” derken ses tonunu aynı benim gibi inceltti. “Al kız, tam tut şu çiçekleri. Kolum ağrıdı.”

Çiçeklerimi kucakladım, yüzümdeki gülümseme dudaklarımın arasından kopan minik kıkırtılara dönüştü. “Yemek öncesi alıştırmaya iyi gider. Üstümü değiştireyim, geliyorum.”

“Yemek yapmadım ki. Ders çalıştım.”

“Ee tamam olsun, bugün dışardan yeriz. Dün de yemiştik. Ya da beraber yaparız. Siktir et, çalışmana bak. Kazanacaksın okulunu, ben de karımı okutacağım.”

“Şimdilik iyi gidiyorum biliyor musun? Unuttum diye korkmuştum ama. İyi ki döndük, hevesim de geri geldi. İstanbul’un kasvetli oluşuyla ilgili haklı olabilirsin. Bize iyi geldiği söylenemez.”

Vural, “Galiba haklısın çiçeğim,” dedi. “Yokluğumda çok evrak işi birikmiş, canım çıktı. Seninle şu işimizi halledelim bir güzel uyuyacağım.”

“Hani bensiz uyuyamazdın?”

“Seninle uyuyacağım zaten.”

Dudak büktüm. “Ben de film izleriz diye düşünmüştüm.”

“Onu da yaparız, yavrum. İstersen yatak odamızda kendi filmimizi de çekeriz?”

Ayağımı kaldırdım ve bacağına vurdum. “Sen ne terbiyesiz, arsız oldun ya.”

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. “Kurudum, Nare. Spordan sonra odamızda çekelim.” Ona karşı attığım kötü ve kısıp bakışlarımı gördüğünde, “Yani, izleyelim filmi. Bakma kız öyle,” diye düzeltti sözlerini.

“Hadi, üzerini değiştir, sonra ben de sporcu kıyafetlerimi giyineyim. Çok hamladım. Çok.”

Beria’nın bahsettiği spor odasını hiç görmemiştim ama duvarları yalıtım köpüklerle dizayn ettirdiğini, bu yüzden de dışarı ses gitmediğini söylediğini hatırlıyordum. Üstelik bir önceki evimize geçtiğimizde Vural da bu evdeki spor odasının daha kapsamlı olduğunu söylemişti. Oturma odasından alt kata giden bir merdiven vardı. Merdivenden inerken daha da heyecanlandım. Vural, ışıkları yaktığında oda aydınlandı. Işık bizim için bir metafordu sanki. Kapalı olan ışıkları her zaman Vural açardı. Karanlık odayı her zaman Vural aydınlatırdı. Karanlık sokağı, karanlık evi. Hatta karanlık bir hayatı da... Bir adım önümde olurdu. Bir adım önümde olması bile güvenli hissetmemi sağlıyordu.

“Burası baya iyiymiş yalnız...”

Odanın ortasında bir boks ringi vardı. Etrafı halatlarla çevriliydi. Duvarlarda eski boks maçlarının afişleri ve ünlü boksörlerin fotoğrafları asılıydı. Ring köşesindeki büyük ve uzun çekmecedan boks eldivenlerini alırken benimkini de çıkardı. Dün almıştı. Farklı ağırlıkta dambıllar, eliptik bisiklet, koşu bandı ve adını bilmediğim birkaç spor aleti daha vardı. Vural, bir elini bana doğru uzattı. Uzattığı elini tuttum.

“Öğrettiğim taktikleri hatırlıyor musun?” diye sordu, dudaklarının köşesi alayla kıvrılmıştı. “Yoksa tekrar hatırlatayım mı?”

Dudaklarıma ben de onun gibi alay dolu bir gülümseme yerleştirdim. “Çok komiksin,” derken ringe çıktım. “Gel buraya da ifadeni alayım.”

Vural da ringe çıktığında, “Acımam bak,” dedi. “şarkıyı da açalım.” Vural, bilgisayarından yüksek sesli hoparlöre bağlandı. “Sago’yla başlayalım.”

Sonrasında ise ikimiz de sustuk, birbirimize odaklandık. Kaslarım gergin, bakışlarım dikkatlice onu izliyordu. Hızlı ve keskin hareketinin ne zaman geleceğini bilmiyordum, beni fena benzetir miydi?

Ben neden korkuyordum ki? Onu neden bekliyordum? Korkmamalıydım. Nefesimi tamamen düzenlediğime emin olduktan sonra harekete geçtim. Vural, ona doğrulttuğum yumruğu ustalıklıca alt edip geri çekildi ve vücudunu korumak için kollarını kaldırdı. İkinci darbe de benden geldi, bu kez Vural bilerek kaçmadı.

“Niye kaçmıyorsun?” diye sordum. “Böyle olursa oynamam.”

“Güzelim, sevgilim, dövüşelim ama... Bir tane vursam uçar gidersin ringden. Ben sana nasıl kıyayım? Üstelik ısınmadık daha. Kum torbası dövmeye benzemez bu.”

Omuzlarım düştü. “O zaman öğret bana.”

Vural, bir öncekinden farklı olarak hareketleri daha detaylı anlattı. Yarım saat boyunca devam ettik. “Biraz daha ısındın sanki,” dedi. “Gel karşıma.”

Vural, ilk hamleme karşılık verirken ikinci hamlede ne olduğunu anlayamadan kendimi altında buldum. Tüm ağırlığı üzerimdeydi ve bakışları, dudaklarımdaydı. Nefes nefeseydik.

“Heyecandan mı titriyorsun yoksa?” Sıcak nefesi yüzüme değdi. “Özledin mi beni?” diye sordu ve ben güçlkle yutkunurken o konuşmasını sürdürdü. “Ağzımı ağzına dayamamı, bedenini titreterek rahatlatmamı...” Kendini bana bastırdı. “İçine içine vurmalarımı... Özlemedin mi?”

Kalbimdeki ağrı daha da büyüdü. “Seni hep özlüyorum, hep,” dediğimde omuzlarım çöktü. Elim, yüzüne kaydı. Yüzünü parmaklarımın ucuyla severken, avucumun içiyle hapseder-

ken konuşmamı sürdürdüm. “Bakışlarını, dudaklarını, nefesini, her şeyini...”

Dudaklarımı dudaklarıyla kapattım ve deli gibi öpüşmeye başladık. Vural, birkaç dakika sonra geri çekildi. İkimiz de birbirimizin nefesinde soluklandık. Dilini çeneme kadar indirdi ve hem dudaklarımı hem de çenemi yaladı. “Sakın bir daha bana, beni terk edeceğini söyleme,” dedi boğuk bir sesle. “Bir daha sakın, Nare. Seni ölsem bırakmam. Gitmene izin vermem. Duydun mu?”

“Ölsen bile...” diye tekrar ettim onu.

“Ölsem bile.”

Tırnağım boynundan kulağına doğru çizdiğinde bu hareketimin onun hoşuna gideceğini biliyordum. Bedenim altında yanıyordu.

“Ben hep sana aitim ama sanki unuttum,” dedim fısıltıyla. “Hatırlatmak ister misin?”

“Öyle bir hatırlatacağım ki bir daha unutamayacaksın.”

Üzerimdeki crop sporcu atleti yukarı sıyırdı. Göğüs ucumu dudaklarının arasına aldığı anda ve ezmeye başladığında başımı arkaya doğru atıp inledim. Dili, beni delirtiyordu. Bir eliyle de diğer göğüs ucumu okşarken verdiğim nefes iniltiye dönüştü. Göğsümdeki elini çekip iki bacağımın arasına soktu. Taytımın üstünden elini hissettiğimde nefesim kesildi. Dudaklarını göğüs ucumdan ayırdı, hızlı hareketleriyle taytımı çıkardı ve hemen sonra kendi kıyafetlerini de. Üzerime yeniden eğildiğinde, “Burada mı?” diye sordum, heyecandan nefes nefeseydim.

Birbirimizi çok özlemiştik.

Onu çok özlemiştim.

“Burada,” dedi kendinden emin, net sesiyle. “Seni burada bağıştırmak istiyorum. İnle, adım haykır istiyorum.”

Beni öldürmek istiyordu yani? Dudaklarımız yeniden birbirine yaslanırken dilim çenesinde ve yüzünde gezinmeye devam ediyordu. Bir elini külotumun üzerinden kadınlığıma değdirdi. “Bunu istiyorum, seni istiyorum,” dedi ve hiç beklemediğim bir anda, külotumun yırtılma sesini duydum. Vural, “Of, nasıl ıslanmışsın, nasıl... Aklımı yitireceğim,” dediğinde, “Lütfen,” diyebildim.

“Lütfen, ne?”

Yanaklarımın içini dişledim. “Dokun bana.”

Parmağını klitorisimin tepesine bastırduğında dudaklarımdan bana çok yabancı olduğunu düşündüğüm bir inilti döküldü ve yeniden dudaklarının arasında kayboldu. Vural, iki parmağını da içime kaydırırken soluğum kesildi. Hareketleri önce yavaştı, sonra ritme girdi. Altında mahvolurken, inlememi durduramazken hafifçe yukarı çıkmasını istedim ve ben de aletini kavradım. Avucumun içinde bir kalp gibi atıyor, zonkluyordu. Vural, aletini kavradığımda dudaklarının arasından iniltilerin dökülmesine izin verdi. Aletinin üzerinde git gel yaptım, sonra, “Dayanamıyorum,” dedi ve kendi kontrolü ele aldı. Aletini ıslak yüzeyimde hissederken nefes nefese, “Ben de,” diye karşılık verdim.

Vural, birden içime girdiğinde dudaklarımdan dökülen ilk ağrılı, sonrasında ise normale dönen sesleri durduramadım. O da zaten engel olmamı istemiyordu, öyle değil mi?

“Of, çok dar, hep olduğu gibi. Hep istediğim gibi...”

Her içime girip çıktığında odada yankılanan o ilkel ses, hızını artırmasıyla daha da başımı döndürür hale geldi. Bir bacağımı omzuna attı, ben de onu daha da hissetmek için kendimi ona doğru itmeye başladım. “Nefesim kesiliyor, o kadar güzel ki...” dedim, sarhoş olmuşçasına. “Bana neler yapıyorsun, Vural? Öldürüyorsun beni.”

“Sanki sen bana farklı bir şey mi yapıyorsun, bebeğim?” diye sordu. Hareketleri hızlandı, kalp atışlarımız da öyle. “Siktir, siktir, of...” diyerek kalçalarını avuçladı. Hareketleri bir an bile kesilmezken, “Geleceğim,” dedim nefes nefese. “Çok... Fena-yım... Geleceğim...”

“Gel bebeğim... Etrafıma ak... Gel, sevgilim...”

Vural, benimle kendini rahatlatı.

Terli bedenlerimiz birbirinin yanına düştüğünde, “Bebeğim,” diye fısıldadı Vural. Halim kalmamıştı ki... “Seni odamıza çıkarayım mı?”

“Lütfen,” diye fısıldadım. Vural, bir elini bacaklarıma diğer elini de belime kaydırıp ve bedenimi kucağına aldı. “Vural...”

“Efendim, sevgilim?”

Gözyaşlarım damla damla yanaklarımdan süzülürken, “Ne olursun bırakma beni, yalvarırım bırakma ellerimi,” dedim. “Sensiz kaybolurum ben. Kaybolmama izin verme.”

“Hiç bırakır mıyım seni? İhtimal söz konusu bile olamaz, hiçbir zaman olamaz, gözbebeğim,” dedi saçlarımla alnım arasına bir yere öpücükler bırakırken. Sımsıkı sarıldım. “Seni asla bırakmam, Kelebek Nare’m. Ölsem bile bırakmam seni.”

Yüzbaşı Vural’ın Nare’si...

Kelebek Nare’si...

Leylifer’i...

Hiç bırakmazdı değil mi beni?

5

KAPANAN IŞIKLAR

Dedublüman, Günü Gelir

Geçmiş...

Nare Mihmalli'dan...

Yaş 17

“Dün okul çıkışında şoförü kandırıp, yürüyerek eve döndüğünü yetmiyormuş gibi bugün de okula gitmemiş mi? Bu kız beni delirtmek istiyor! Amacı neymiş? Sordun mu?”

Umursamıyormuş gibi yapmaktan çok daha kötü bir şey varsa o da babamın ses tonu yüzünden Şebnem Ferah'ın en sevdiğim şarkısının bölünmesiydi.

“Kapıyı açmıyor ki sesleniyorum cevap da vermiyor. Sadece şu duyduğun şarkı. Başka da ses yok.”

Babam kapıyı tıklattı.

Dün İstanbul'a yılın ilk karı yağmıştı ve ben de her özgür insan gibi yürüyerek evime dönmek istemiştim. İzin vermeyeceklerini bildiğimden, sorma gereği duymadan şoförü eve yakın olan AVM'nin otoparkında bekletmiştim. Eve geldiğimde de, “*Sen de ne yavaşsın, eve gel, ben çoktan döndüm,*” demiştim.

Beni mecbur bırakıyorlardı. *Bırakmasalardı.*

Babam bir kez daha kapıyı tıklattı.

“Nare, kapıyı aç. Neredeydin saatlerdir? Akşam altıda evde olman gerekirken annen gece onda geldiğini söyledi.” Göreme-

sem de burnundan soluduğunu biliyordum. “Nare! Neredeydin? Aç şu kapıyı!”

İlk kez arkadaşlarıma katılmışım. İlk kez davet edildiğim bir yere düşünmeden, bahaneler üretmeden *evet* diyebilmişim. “Aç şu kapıyı! Delirtme beni! Kırdırma bana bu kapıyı!”

Şarkının sesini kustum, oturduğum yerden kalkıp kapıyı açtım. Babam kilit sesini duyduğunda sustu. Kapıyı açtım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. “Kahve alacağım,” dedim ve ikisinin de yanından hızla, rüzgâr gibi geçerek asansöre binip alt kata, mutfağa indim.

Babam bir an bile söylenmesini kesmeden ardımdan mutfağa geldi. “Bana cevap vereceksin, Nare! Neredeydin? Niye cevap vermiyorsun? Ben senin babanım, baban!”

Kahve makinesini ayarlayıp kupamı koydum ve makineyi çalıştırdım. “Arkadaşlarımla yemeğe gittim.”

“Nereye?”

“Mid Point. İstiklal.”

“Benden izin aldın mı?”

Cevap vermedim. Tekrar sordu. Yine cevap vermedim. Babam, kahve makinesinin haznesinde duran bardağı kavradığı gibi duvara fırlattığında yerimden sıçradım.

“Bir soru sordum sana!”

“Hayır,” dedim kısık bir sesle.

“Duyamadım?” diye bağırdı.

“Hayır, izin almadım,” dedim bu kez daha da yüksek sesle. Başım önde gözlerim ayaklarımdaydı, bedenim ise titrek bir halde karşısındaydı. Bana neden bunu yapıyordu? Bu korumak değildi. Koruduğunu düşünüyordu ama bana daha çok zarar veriyordu.

“Bir daha benden habersiz nefes bile almayacaksın.”

“Sadece...”

“Sadece, ne?” diye bağırdı. “Benden habersiz hiçbir yere gidemezsin!”

“Abim ve ablam gidiyor ama?” diyerek ona karşı çıktım. Gözlerim dolu, dudaklarım titrekti. “Onlara sunulan alan bana neden sunulmuyor, baba? Arkadaşlarımla dışarıda yemek yemişim, ne yapmışım, baba? Bu kötü bir şey mi? İlk kez! İlk kez arkadaşlarıma *evet* dedim.”

Ağlıyordum.

“Çok yorulduğum kısıtlanmaktan, her hareketimin sorgulanmasından... Bu benim hayatım, baba! Senin değil! Ben bir oyuncak değilim, mağazadan seçip eve getirmedin! Boğuluyorum artık, görmüyor musun?”

Cevap beklemeden hızla merdiveni kullanarak odama geçtim. Kapıyı gürültüyle kapattığım için de kızacağını biliyordum ama umurumda değildi. Gözlerim kitaplığıma kaydı. İçinde kaybolduğum dünyalar vardı ama elim artık uzanmıyordu. Bir yılda o kadar çok kitap okumuştum ki herkes kitap okumamı *kaliteli bir zevk* diye adlandırmıştı ama benim için bir kaçış yoluydu. Ellerim uzandı, kitapları tek tek devirmeye başladım ve hıçkırarak ağladım. Gözyaşlarımdan önümü göremezken yatağımın bir köşesine kıvrıldım.

Odam deniz kenarına bakıyordu; nefes almam, eşsiz manzaranın tadını çıkarmam gerekiyordu, değil mi? Bu iyi bir şey gibi görünebilirdi ama hayır, ben boğuluyordum. Adım sesi duyduğumda, babamın pişmanlık sözlerini duyacağıma daha da emin oldum. “Sakın, baba,” dedim titrek bir sesle. Bağırdığım için boğazım ağrıyordu. “Beni yalnız bırak.”

“Özür dilerim, Nare. Özür dilerim. Bak, bundan sonra haftada bir gün arkadaşlarıyla görüşmene; yemeğe gitmene, sinemaya gitmene izin vereceğim. Ne istiyorsan onu yapabilirsin.”

“Ben kötü bir şey yapmadım, baba,” dedim. “Ben kötü bir çocuk değilim. Neden beni sevmiyorsunuz?”

Babam kapının ardından, “Seni çok seviyorum, Nare. Korktum sadece,” dedi. “Özür dilerim. Affet beni.”

Hiçbir zaman affetmeyeceğim ne annemi ne de seni.

“Lütfen, git baba. Uyuyacağım.”

Bir süre sessiz kaldı. Uyuyor olduğumu düşündüğü için bekledi, ardından kapıyı açtı ve uyuyup uyumadığımı kontrol ettikten sonra odaya girdi. Adımları ses çıkarmamak için özenle yavaştı. “Özür dilerim, babacığım. Özür dilerim. Ben sadece seni tüm kötülüklerden korumaya çalışıyorum.”

İnsan sevdiğini tüm kötülüklerden korurdu. Siz beni sevmiyorsunuz ki. Sevgi, gerçekten böyle bir şey miydi?

Yaralar mıydı? Acı mı verirdi?

O zaman ben hiç kimseyi sevmek istemiyorum.

“*Sevgi hayat almaz, hayat verir. Sevgi acıtmaz. Sevgi kanatmaz,*” diyordu okuduğum kitapların birinde. Okuduğum kitaplar da mı yanılttı yoksa benim hayatım mı? Kitapları yazan yazar, gerçek hayatta böyle bir sevgi yoksa nereden bilebilirdi yazmayı?

“Nare’m...” Saçlarımdan öptü. “Özür dilerim.”

Bir süre bekledi, sonra da başucumda duran ışığı açtı ve odadan ayrıldı. Odanın kapısını kapattığı an gözlerimi açtım, perdemi hafifçe araladım ve gökyüzüne baktım. Komodinin üzerinden telefonumu alıp Şebnem Ferah’ın şarkısını açtım. Kulaklıklarımı taktım, gözyaşlarım burnumdan akarak yastığa süzülürken, *Bir kelebek gibi özgür olayım, ne olur,* dedim içimden. *Bir kelebek kadar özgür...*

Ben çimlere yalınayak basmayı, kitap okumayı, şarkı dinlemeyi, çeşit çeşit kahvaltılık türünde *bowl* tabağı hazırlamayı ve piyano çalmayı çok seven bir kız çocuğuydum.

Ama artık hayatın anlamını kaybetmiş gibi hissediyorum.

Bu his geçsin, diye uyuduğum gecelerden birindeyim. Bir gün özgür olmak için; en basitinden, hayalimdeki mesleği yapabilmek ve savaş vermeye devam eden o kız olabilmek için pes etmek istemiyordum.

Sana hiç değmedi gözümünden akan yaş, baba. Hiç özür dileme benden.

Alnımdan akan ter, sana hiç değmedi...

Gözümünden damlayan yaş, denizi bulmadı...

Günümüz...

Vural'sız geçen gündüz saatlerim fotokopiyle çoğaltılmış gibiydi.

Genel olarak ders çalışıyor, çalıştığım konularla ilgili testi mi çözüyor ve anlayamadığım konuları da YouTube'dan dinliyordum. İstanbul'da olduğumuz zaman dilimine göre iyi ders çalışıyordum, bu yadsınamaz bir gerçektir. Bir saat sonra Vural gelecekti ve ben bugün gerçekten de midesini bayram ettirecek bir menü hazırlamıştım. Et sote, pilav ve mercimek çorbası... Pilavı güzel yaptığımı düşünüyordum, her ne kadar ilk anda şehriyeleri yakmış, onları çöpe dökmek zorunda kalıp yeniden yapmış olsam da...

Biraz daha ders çalıştım, ardından Vural'a ait olan aracın motor sesini duydum. Kısa bir süre sonra kapı çaldı. Önce tahta kapıyı açtım, demir kapının aralıklarından Vural'ı gördüğümde heyecanla gülümsedim. "Fıstık?" deyişi nabzımı hızlandırırken demir kapıyı da açtım.

Vural, asker botlarını çıkardıktan sonra direkt olarak dudaklarını, dudaklarıma bastırdı. “Seni ne kadar çok özledim,” dedi. “Bugün zaman geçmek bilmedi, sevgilim.”

Uzanıp kollarımı boynuna sardım. Vural, iki eliyle belimden kavradı ve beni kucağına aldı. Bacaklarımı beline doladım. “Çok tatlısın.”

Güldü. “Sen de koala.”

“Sence bir koala, başka bir koalaya ne der?” Vural, *gerçekten bunu sordun mu*, der gibi baktı. “Ne der ya, hadi, sor.”

Burnumdan öptü. “Ne der?”

“Gel de beni koala der.”

Vural, “Nare,” dedi ve başını hafifçe geriye atıp güldü. “Sen bugün çok mu ders çalıştın?”

“Sana da şebeklik yapılmıyor. İndir beni. Enerjimin içine yine limon sıktın.”

“Yine?”

“Evet, yine.”

“Seni bir öpersem görürsün.”

Vural, dudaklarımdan öptü. “Regl mi olacaksın? Göğüslerin de şişmişti sanki.”

“Ya ne kadar ayıp şeyler söylüyorsun!”

“Kesin olacaksın.”

Bu kez onu öpen ben oldum. “Çok mu belli ediyorum?”

“Biraz, aşkım. Gerginlikten olsa gerek.”

“Biraz sıkıldım bugün evde, yemek yaptım. Sonra yine ders çalıştım.”

“Okulu kazanmanı bekliyorum, tayin için,” dedi. “Nereyi kazanırsan, söz, oraya geleceğim seninle.”

“Tamamen bitti mi gerçekten?”

Hâlâ inanamıyordum. *Gerçekten...* Operasyondan vazgeçmişti, öyle mi?

“Gerçekten, bitti.” Sonrasında lafı değiştirdi. Hâlâ kucağında daydım, koridorda duruyorduk. “Ne yemek yaptın bakalım?”

“Et sote, pilav ve mercimek çorbası.”

“Önce seni mi yesem?”

Güldüm. “Olabilir aslında...”

Yemeği hiçbir şeye değişmeyecek olan o adamı nasıl dize getirdiğime hâlâ inanamıyordum...

Sözünde durdu. Önce beni, sonra da yemeğini yedi. Bir de tadı tatlı nabzını tutup, “*Tansiyon ve şekerim yerlerde, acıktım,*” demişti. Ben de onu omzundan ısırmış ve ardından, “*Ne yapayım bu kadar tatlı olmasaydın,*” demiştim.

“Geçen sefer geldiğimizde seni bizimkilerle tanıştırmıştım, hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Özkan’ın ablasının tayini buraya çıkmış. Hemşire. Bir de kızı varmış. On dört yaşında. Eylül.”

“Öncesinde nerede yaşıyorlarmış ki?”

“İstanbul’da.” Birkaç saniye duraksadı. “Kız çok mutsuzmuş.”

“Neden?”

“Arkadaşlarından, okulundan ve babasından ayrılmış. İki aydır buradalarmış, biz dönmüşüz onlar gelmiş. Diğer evdeki piyanoyu buraya getirmeye karar vermiştim, laf arasında taşıyalım dedim, o da yeğenini söyledi. Eğer kabul edersen, özel ders vermeni istiyorlar.”

Heyecanlandım. Vural, gözlerimdeki heyecanı gördüğünde yüz hatlarına yayılan gülümseme büyüdü. “Hem sıkılıyorum demiştin. Haftada iki gün buraya gelir, vakit geçirirsiniz.”

“Beni sever mi ki? Sormuş mu annesi?”

Vural, başımla alnım arasına öpücük bıraktı. “Bir insanın seni sevmemesi... Mümkün değil böyle bir şey, güzelim benim.” Başımı göğsünden kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Neden bilmiyorum, kalbimde, anlam veremediğim bir his gözlerine uzun uzun nefes bile almadan hatta kirpiklerimi bile kırpmadan ona bakmamı söyledi sanki. “Eylül de istiyormuş. Yarın akşam bizimkilerle geçen sefer tanıştığımız yere gideceğiz, birlikte yemek yeriz. Sen de Eylül’le tanışırsın. Hafta sonu piyanoyu getiririm, Pazartesi de derse başlarsınız. Olur mu?”

“Olur, sevgilim.” Evde sıkıldığımı fark etmişti. Biri tarafından önemsenmek, değer görmek ve sevilmek... Çok güzeldi. “Teşekkür ederim.” Yanağından öptüm. “Bana o kadar iyi geliyorsun ki... Teşekkür ederim, sevgilim.”

“Bana iyi gelen sensin,” dedi, gözleri dudağıma kaydığında. “Sesin, gözlerin, dudakların. Bana iyi gelen tek şey sensin.”

Dudaklarımız birbiriyle yeniden buluştu. Öpücüğümüz derin bir tutkuya dönüşürken omuzlarına tutundum ve belimi sıkıca kavrayan elleri bedenimi kucağına çekti. Kucağında öpüşmeye devam ederken çok kısa bir an geri çekildim. “Güzelim, güzel karım,” dediğinde içtenlikle gülümsedim.

“Dünyanın en güzel hislerinin başında gelir.”

“O neymiş bakalım?”

Bu sırada kucağına yerleşmeye devam ediyordum.

“Senin karın olmak.”

Biri kapıyı sertçe dövüyordu. “Yardım edin,” diyordu.

Sıcacık kollar bedenimi daha da sıkı kavrarken kirpiklerimi araladım ve başucu ışığının gölgesinden irkildim. İlk önce rüya

gördüğümü düşündüm ya da Vural'ın rüya gördüğünü ama biri gerçekten de kapıya vuruyordu. "Lütfen, yardım edin. İçeride kimse yok mu? Lütfen, yardım edin."

Çok kısa bir an duyduğum sesin sahibini tanıyormuş gibi hissettim.

"Vural," dedim omzuna vurarak. "Biri var."

Vural, dört yanı korkuyla sarınmış sesimi duyduğu an gözlerini açtı ve koruma içgüdüsüyle bedenimi mümkünmüş gibi daha da kendine çekti. "Yardım edin, lütfen," dedi o ses tekrardan. "Kapıyı açın."

"Kim olabilir bu saatte? *Yardım edin*, diyor üstelik."

Vural, başucundan silahını çıkardı. "Burayı bulmaları imkânsızdı," dedi. "Bulabilecek tek bir kişi var."

Mazinden mi bahsediyordu?

"Kim? Mazin mi?"

Cevapsız kaldı. Vural, ne zaman getirdiğini bilmediğim iki çelik yeleği dolabın üst tarafından aldığı gibi bana uzattı. "Bunu giyin," dedi. Çelik yeleği giydim, o da giydi. Sonrasında üzerine montumuzu giyindik. "Kendini bana siper etmeyeceksin. Önce kendini düşüneceksin, tamam mı?"

"Korkuyorum," diyebildim yalnızca. "Biz çok savunma..."

Vural, hızla bana döndü ve yüzümü avucunun arasına aldı. "Korkma, Nare. Korkmayacaksın. Ben buradayım. Çağlar'a mesaj attım, beş dakikaya burada olur. Bugün Demirhan da dönecekti, korkacağın hiçbir şey yok. Ben buradayım. Tamam mı?"

Sadece başımı sallamakla yetindim. Vural elimi sıkıca kavradı ve o önümde, ben arkasında odadan çıktık. Ses kesilmişti ama sanki adımlarımızı hissetmiş gibi, "Lütfen," dedi. "Yardım edin bana."

Bu sesi tanıyor, dedi kalbim. Zihnini bu sesi tanıyor. Ama hatırlayamıyordum.

Korku dolu bakışlarım kapkaranlık koridorun duvarlarında gezinirken Vural, korktuğumu bildiği için elimi mümkünmüş gibi daha da sıktı. “Kimsiniz?” diye bağırdığında kalbime bir ağrı saplandı. “Burayı nereden buldunuz?”

“Lütfen bana yardım edin,” dedi. “Yaralıyım.”

“Kimsiniz?” diye yeniledi Vural sorusunu. “Burayı nereden buldunuz?”

“Bir terörist,” dedi, acı çekiyormuşçasına konuşuyordu. Gerçekten de yaralı mıydı? “Beni bacağımdan vurdu ve bu kapının önüne bıraktı. Yüzünü göremedim. Ben Tuna Alaboylu. Aylar önce, bir grup terörist tarafından kaçırılan sivillerden biriyim.”

Kalp yanılmaz, dedi zihnimin derinliklerinde bir ses. Zihin de gerçeklere hep geç kalandır. Sen kalbini dinle. O hep doğru yolu gösterecek olandır.

Vural, telefon ışığını açtı ve ikimize doğru tuttu. “Öyle birini hatırlıyor musun?” diye sordu. Sorusunu kalbim cevapladı, zihnim ise görüntüleri bir perde gibi gözlerimin önüne yığdı. “Siz kimsiniz?” diye sorduğumu anımsadım. “Terörist mi?”

“Sizin dilinizde evet. Bizim dilimizde ise bağımsızlık mücadelesi veren kişiler demek.” Çağlar’a aitti bu ses.

“Sikerim öyle bağımsızlık mücadelesini! Bağımsızlık mücadeleleniz insanları öldürmek mi, alçaklar! Bırakın bizi!” Zihnimde defalarca kez yankılanan bu ses ise Tuna’ya aitti.

Vural, “Nare, korkuyor musun? Ne olursun korkma, ölürüm, bakma öyle,” dediğinde güçlkle yutkundum.

Yalan söyleyemedim. “Çok korkuyorum,” dedim, hatırladıklarım canımı yakıyordu. Kendimi daha önce çaresiz hissetti-

ğim çok an olmuştu ama böylesi, tam da şu an, geçmişin yükü omuzlarımdayken tuhaf hissettiriyordu.

“Yaralıyım,” dedi Tuna bir kez daha. “Lütfen bana yardım edin.”

“Sana güvenemem,” dedi Vural. Bakışlarımdan onu tanıdığımı ve onayladığımı anlamıştı. “İki asker buraya gelene kadar bekleyeceksin.”

“Beni aylar önce kaçırdılar,” dediğinde kalbim acıyla tekle-di. “O günden bu yana eziyet gördüm. Aynaya bakmaya korkuyorum çünkü o eski beni bulamayacağımı biliyorum. Lütfen bana yardım edin.”

Bu evdeyken aynaya baktığımda kendime ne kadar yabancı olduğumu düşündüğüm anı anımsadım. İnsan kendinden korkar mıydı? Kendimden korkmuştum.

“Tuna,” dedim sesimi zar zor bulabildiğimde. “Beni hatırlıyor musun?”

“Sen...” dedi, şaşkınlık ve bir yandan da acı içindeydi. “İsmin... Sen... Ölmemiş miydin? Bana öldüğünü söylemişlerdi.”

“Nare...” dedim zorlukla. “Tuna ben... Anlayamıyorum... Sen nasıl?”

“Biri geldi. Onu daha önce hiç görmedim, sesi yabancıydı. Kendisini görmeme de izin vermedi,” diye konuşmasını sürdürdü. “Bana kurtulacağımı söyledi. Yola çıktık; ellerim, bacaklarım, gözlerim bağlıydı. Öldüreceğini düşündüm ama yapmadı. Bedenimi bu kapının önüne bıraktı, boynumla başım arasına sert bir darbe aldığımı hatırlıyorum, gözlerimi açtığımda ise gözlerimin açık bırakıldığını ve bacağımdan vurulduğumu, hâlâ da bu kapının önünde olduğumu gördüm. Belki biri evdedir diye bağırdım, ayağımla kapıya vurmaya çalıştım. Hâlâ bağlıyım. Yemin ederim yalan söylemiyorum, burada kimse yok. Yarım saate yakındır uyanığım ve bu haldeyim.”

Vural, telefonuna mesaj yazdı ve bana doğrulttu: *Tehdit ediyor olabilirler, güvenip kapıyı açamam. Çağlar ve Demirhan evi kolaçan edecekler, güvenli olduğunda açacağız. Dediği gibiyse ona yardım edeceğim. Şimdi konuşma, sadece bekle.*

İrkilerek ona baktım ve başımı sallayarak onayladım. Vural, iki ayağımın üzerinde bedenimi taşıyamadığımı anlamış olmalıydı ki dizlerimin üzerine oturmama yardım etti. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı, dudakları sessizce yüzümde gezindi. Kalbim kan değil korku pompalıyordu ve damarlarımda endişe kol geziyordu. Bakışlarım karanlık koridorda geçmişe takıldı.

Sibirya'ya nasıl güvenmiştim?

“Bağır,” dedi, zihnimde gezinen küçük kız. “Bağır, Nare.”

“Sibirya!” diye bağırdım, sesim güçsüzdü. Bir kez daha bağırdım, vazgeçmeyecektim. O buraya gelene kadar bağırmayı da kesmeyecektim. “Sibirya!”

“Gelir yarım saate, işi vardı,” dedi, varilin önünde olan adam. Gözlerim zorlukla açılıyordu, uyuşmuş gibiydim.

Gibi değil, uyuşmuştum.

Beni uyuşturmuşlardı.

Ama nasıl?

“Tuna iyi mi?” diye sordum. “Sesi neden çıkmıyor dün gecedan beri?”

“O da senin gibi sürekli uyuyor,” dedi Merve, ağlıyordu. “Diğerleri normal ama ikiniz uyuşturulmuş gibisiniz. Artık korktumdan çok daha fazla korkuyorum.”

“Çağlar ve Demirhan ne durumda?” diye sordum, donuk bir sesle. Tuna'nın da sesi kesilmişti, bayılmış mıydı?

Çağlar'ın, “Burası temiz, Komutanım!” dediğini işittim. “Adam baygın. Dediği gibi ayağından vurulmuş.”

“İyice baksaydın lan,” dedi Vural. “Temiz mi?”

“Allah belamı versin ki temiz, Komutanım.”

“Demirhan nerede?”

“Demirhan da yanımdaydı az önce, Beria’yı almaya gitti.”

Geçmişin elleri boğazımdaydı. Sanki Tuna’yı gördüğümde o eller, boğazımı daha da sıkı kapacak ve soluğumu kesecekti. Vural, koridorun ışığını açıp etrafı aydınlatırken tuttuğum nefesi zorlukla verdim. Gözlerimi kapıya diktiğimde yanan yanağıma, buz gibi bir gözyaşı kaydı sanki. Aynı yerdeydim. O gecede değildim ama ben aynı yerdeydim.

Sindiğim koridorun köşesinden oturma odasına baktım. Vural’ı ikinci kez gördüğüm yere. *Ama ilk kez sandığım.* Bir elini başının altına koymuş uyuyordu. Korkuyla *ona* bakmaya devam ederken sağ bacağımda yanma hissettim. Cılız ışığın gölgesinde koridordan geçtiğimi hatırlıyordum. “*İnsan bedeni dışarıdan bir bütün gibi görünebilir,*” demişti babaannem elindeki narı bana gösterirken. O an bunu kimin söylediğini hatırlamıyordum ama şu an biliyordum. Bıçakla ikiye ayırdıktan sonra, “*Ama belki de nar gibidir içi, paramparçadır. Hiç bilemezsin,*” diye eklemişti.

“Lütfen kapıyı açma,” dedim acıyla. “Kendimi görmek istemiyorum.” Ağlıyordum ve bunu durduramıyordum. Kâbus mu görüyordum? “Yüzbaşı, kapıyı açma.” Vural, çaresizliğime dolu gözlerle baktı. “Lütfen,” dedim kısık bir sesle. “Açma, Yüzbaşı.”

“Ben sana zarar verecek hiçbir şey yapmam, yapamam. Bunu biliyorsun değil mi?”

“Korkuyorum, Yüzbaşı.”

Sanki o geceki ben konuşuyordu. Ona sevgilim ya da aşkım diyemiyordum. İsmi de söyleyemiyordum.

“Böylesi bir tetiklenme yaşadığın için kendimi öldürmek

istiyorum, tam da şu an, Kelebek Nare'm," dediğinde, gözlerinden bir damla yaş yanaklarından dudağına, oradan da çenesine kadar aktı ve kayboldu. "Ama senin için yaşamak ve yine senin için kendime tahammül etmek zorundayım."

Gözlerimi sıkıca yumdum. Vural, tıpkı o geceki gibi demir kapıya asıldığında büyük bir gürültü koptu.

"Korkma," dedi sakin sesiyle ama bu daha çok korkmama neden oldu. Demir kapıya asıldım ve asıldığım kapı gıcırdayarak açıldı. Ne yani, kilitli değil miydi? "Gelme!" diye bağırdım, boğazım bağırdığım için acımişti. "Çok korkuyorum, gelme! Kimsin sen? Gelme diyorum!"

"Sakin ol Nare," dedi. Yüzümü acıyla buruşturdum. "Nare kim! Bilmiyorum!" diye bağırmaya devam ettim. "Ne olursun gelme, korkuyorum... Kolyem nerede? Kolyemi bulacağım. Luna parkta düşürdüm..."

Evin dışına doğru ilerlemeye başladığımda yabancı adamın gölgesi hâlâ benimleydi.

"Neredeyim?" diye sordum, her yer karanlıktı. "Nare kim? Ben miyim? Neden ismimi hatırlamıyorum?"

"Ben sana zarar vermem, Nare," dedi, sesi gürdü. "Hayatını kurtardım."

Gözlerimi araladım ve Çağlar'ın kucağında duran bedeni gördüm. *Tuna'yı.* Başım geriye doğru düşerken, "Bu bir kâbus," dedim. "Lütfen beni uyandır, Vural."

Ve karanlığın içine çekildim.

Kirpiklerimi usulca araladığımda Vural'ı bir eli saçlarımda, düşünceli ifadeyle duvara bakarken buldum. "Vural?" diyebilirdim kısıp bir tonda.

"Bebeğim?"

"Kâbus mu gördüm?" diye sordum, olanları hatırlarken. "Bayıldım mı?"

Vural cevapsız kaldı. Gerçek miydi? O kadar tuhaf bir andı ki ne gerçek ne değil ayırt edememiştim bile. “Tuna...” güçlük-
le yutkundum. “İyi mi?”

“Beria, kurşunun bacağını sıyırıp geçtiğini söyledi. Dikiş attı. Uyanmasını bekliyoruz. Bedeni çok güçsüz düşmüş, serum taktı.”

“Benim gibi mi olmuş?”

“Bedeninde çürükler var. İzler. Yüzünde morluklar, ellerinde kesikler...” Parmağımı dudağına koyarak konuşmasına devam etmesine izin vermedim.

“Mazin mi?”

Vural, “Burayı kimse bilmiyor,” dediğinde kafam karıştı. “Kimin getirdiğini bilmiyorum.”

“Ama sen... Yani...” Zihnim çalkalanıyordu. “Tuna yardım edin diye bağıırken burayı tek bir kişi biliyor demiştin... Yanlış mı hatırlıyorum?”

“Ben öyle bir şey söylemedim ki,” dedi, gözleri kendinden emindi. “Yanlış hatırlıyorsun. Tetiklendin, Nare. Ve sen o haldeyken, hiçbir şey yapamadım.”

“şu an daha iyiyim, geçti,” dedim. “Bana sarılmanı istesem bencillik etmiş olur muyum?”

Vural, yanıma kıvrıldı ve bana sıkıca sarıldı. “Lütfen yanımdan ayrılma, korkuyorum,” dedim. “Sana bir şey olmasından korkuyorum. Lütfen hiçbir yere gitme.”

“şşt, sakinleş, sakinleş bebeğim... Bir yere gittiğim yok, gitmeyeceğim de. Ben hep yanıdayım.”

“Söz ver, Yüzbaşı. Devam etmeyeceksin. Bu olay seni tetiklemeyecek.”

Saçlarımdan öptü. “Sözüm söz, kelebek. Devam etmeyeceğim.”

“Oturma odasına geçelim mi?”

“Gördüğünde kötü olacaksan eğer, hayır.”

“Saat kaç oldu?”

“Sabahın beşi.”

Vural kalkmama yardımcı olduktan sonra, “Kötü olacaksan görme,” dedi.

“İyiyim, daha iyiyim. Hem etraf da aydınlanmak üzere. Başa çıkabilirim.”

Tuna’yı görmek için salona ilerlemeye başladık. Ve çok değil, birkaç adım sonra onu gördüm. Koltukta uzanıyordu. Her yanı yara bere içindeydi. Saçları ve sakalı çok uzamıştı, bir an onu tanıyamadım çünkü ilk gördüğümde takım elbisesiyleydi. Düzgünce taranmış saçlarını yana yatırmıştı, yüzü de tıraşlıydı.

“Burası da mimlendi. Nasıl oldu anlayamadım, sikeyim ya,” dedi Çağlar. “Komutanım, bunlar burayı nasıl bulabilirler? Aklim almıyor.”

“Artık burada kalamayız, kendi evimize döneceğiz,” dedi Vural.

Göz ucuyla Vural’a baktım. “Ne yaptığımız belli değil. O kadar yorulduğum ki.” Cevap vermedi. Bakışlarım çok kısa bir an Beria’ya kaydı. Vural’ı izliyordu.

“Bu evi kimse bulamazdı,” dedi Beria. Vural’ın buz mavi gözleri Beria’ya kaydığında aralarında anlam veremediğim, tuhaf bir soğukluk geçti. “Çağlar doğru söylüyor.”

“Buraya kimin bıraktığını bilmiyorum,” dedi Vural, sesi de bakışları kadar soğuktu. “Nare, toparlanmaya başla. Tuna uyandığında çıkmış olacağız.”

“Sen öyle diyorsan öyledir, Yüzbaşı. En doğrusunu sen bilirsin,” diyerek konuyu kapatmış oldu Beria.

Tuna hâlâ uyuyordu.

Vural'ın istediği gibi toparlanmışım da ama öyle dalgın ve kötüydüm ki bavulu kapatırken hâlâ pijamalarla durduğumu fark etmişim. Bavuldan birkaç parça kıyafet çıkardıktan sonra yeniden kapattım. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Vural çok sessiz ve düşünceliydi. Çağlar ise stresten sürekli sigara içiyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. “Tuna dönmek isteyecek.”

“Güvenli bir şekilde evine dönmesini sağlayacağım. Uyan-
sın, polis karakoluna yakın bir yerde bırakacağım. İfadesinde
bizi değil Beria'yı söyleyecek. Beria eski hemşire, gördüm yar-
dım ettim diye geçiştirecek.”

“Neden bana yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?”

Vural, ani bir hızla gözlerimin içine öyle bir baktı ki gerildim.

“Ne yalanı?”

“Bu evi *bir tek kişi biliyor* dedin, sonra da lafı değiştirmeye
çalıştın. Çağlar ve Beria da tıpkı senin gibi düşünüyordu. Sonra
fikirlerini değiştirmeleri için bakışlarına maruz kaldılar.”

“Bence senin sinirlerin bozuk.”

“Bu evde kalacağım,” dedim. “Hiçbir yere gitmeyeceğim.
Anladın mı beni?”

“Nare, başım çatlıyor. Uykusuzum.”

“Uykusuzluğun sana dokunmadığını biliyorum. Bir şey çe-
viriyorsun ama anlayamıyorum. İnan bana peşini bırakmaya-
cağım.”

“Hiçbir şey çevirmiyorum, anla artık,” dedi, bakışları pür-
dikkat yüzümde geziniyordu. “Tuna uyandıktan sonra gidece-
ğiz.”

Hiçbir şey söylemeden evden çıktı. Yatağın üzerine otur-
dum, bir şey vardı, ne olduğunu bilmiyordum ama hissediyor-
dum. Tuna'yı Mazin göndermiş olabilir miydi? Vural operasyo-

nu bitirdiğini söylemişti, o zaman neden böyle bir şey yapmış olabilirdi ki?

Bir süre yatakta dinlendim. Sonra Tuna'nın mırıltılarını duydum. Uzandığım yataktan kalkıp salona geçtim. "Nare..." diyordu. "Nare..."

"Tuna, buradayım."

"Rüya gördüğümü sanıyordum," dedi güçlkle. "Neden bize öldüğünü söylediler? Sana ne oldu? Benim gibi seni de mi?"

"Ben kaçtım," dedim, sandalyeye otururken. "İçirdikleri suda ilaç olduğunu, bizi uyuşturduklarını anladım. Suyu iki gün boyunca içmedim, lavabodan dönüşte de bağcıklarımı kendim bağladım. Başımızda duran da kendi bağladığını düşündü. Sabaha karşı kaçacak ve sizi kurtarmak için şehre inmeye çalışacaktım. Bir adam vardı; tekme atmıştım, kafayı bana takmıştı."

"Tilki miydi?"

"Ta kendisi."

"Kafayı bana takmış, izliyormuş meğerse. Kaçarken yakalandım, itiştik. Beni yaralamak istedi, bıçak çıkardı ama onu alt edip bıçağı kalbine yakın bir yere sapladım. O da durmadı. Yarım saat içinde tüm bedenimi uyuşturacak ilacı boynumdan enjekte etti. Doğrusunu söylemek gerekirse ona inanmadım, kandırdığını düşündüm." Vural buradaydı. Çağlar ve Beria da öyle. Hepsi kapı ardında sessizce beni dinliyordu. "Araç eskiydi. Emniyet kemeri yoktu. Yine de bindim. Sonra..."

Gözlerim çok kısa bir an Tuna'ya kaydı. "Kaza mı yaptın?"

"Tüm bedenim uyuştuğu için ve yol berbat olduğundan, kontrolü sağlayamadım. Yüzbaşı Vural beni buldu. Hayatımı kurtardı. Kendisi eşim olur."

"Seni buldu, yardım etti. Sonra da birbirinize âşık oldunuz?"

“Öyle, evet.”

“Yüzbaşı benim,” diyerek araya girdi Vural. “Neler olduğunu daha detaylı bir şekilde anlatabilir misin? Kaç kişi vardı seninle?”

“İlk zamanları Nare bilir... İçtiğim suya uyuşturucu katıklarını ben de sonradan fark ettim. Nare'in ölüm haberinden sonra herkesi derin bir sessizlik kapladı. Ölümü mü kabullenmiştik yoksa kaçırıldığımıza rıza mı gelmiştik ya da ailemize bir daha dönemeyeceğiz diye yaşamaya dair olan umutlarımızı mı bitirmiştik, bilmiyorum. Benimle kalan iki kişi daha vardı. Hepimizi kısmi kısmi dağıttılar. Kevser ve Nilay. Nilay daha sonra istedikleri her şeyi yapabileceğini söyledi ve onlardan biri olmaya karar verdi. Onların giydiği kıyafetleri giyip onlar gibi insanlara eziyet etti belki de bilmiyorum. Kevser ve ben onların kıyafetlerini yıkamak ve yemeklerini hazırlamak gibi şeylerle uğraştık. Kaçmak istesek zaten kaçamazdık, kapana kısılmıştık. Bayılmadan önceki anlattıklarım gelirse, ekleyeceğim pek bir şey yok. Beni neden seçtiklerini bilmiyorum. Neden bıraktıklarını da bilmiyorum.”

Vural pürdikkat Tuna'yı dinledi. Çağlar ise söylediği şeyleri küçük not defterine yazdı.

“Hayatımı kurtardınız, teşekkür ederim...”

“Güvenli bir şekilde ailene ulaşman için elimden geleni yapacağım. Ben ve eşimin karargâha uzak bir yerde oturması yasak. Diğer evi biliyor herkes. Biz güvenli olması açısından burada kalıyorduk. Buraya bırakan kişi de eminim bir askerin burada oturduğunu tahmin etmiyordu. Beria'nın evinin önünde seni bırakmışlar ve o da sana yardımcı olmuş gibi ifade verirken daha iyi olur. Bizden bahsetme,” dedi Vural.

“Sorun değil, mesleğinizin tehlikeye girmesini istemem.”

Vural, “Mesleğim zaten tehlikeye giremez,” derken ifadesi ve ses tonu sertti. “Ben sadece eşimin başı ağrısını istemiyorum. Kendimin de. Zor şeyler yaşadık.”

“Merak etmeyin, sadece aileme kavuşmak ve eski hayatıma dönmek istiyorum. Bu ne kadar mümkün olabilir bilmiyorum ama...”

“Her şeyin senin için çok güzel olmasını diliyorum. Kurtulduğün için mutluyum, Tuna.”

“Teşekkür ederim.”

“Artık gitmeliyiz, Nare,” dedi Vural. “İşe geç kalıyorum.”

Başımı sallayarak onu onayladım. Çağlar, iki bavulu arabaya taşımıştı. “Karargâhta görüşürüz, Komutanım,” dedi Çağlar. “Nare, telefonunu banyoda unutmuşsun.”

Çağlar’ın uzattığı telefonu kavradım. Gözlerim salon kapısından çıkmadan önce son kez Tuna’ya kaydı. “Kendine iyi bak, Tuna.”

“Hoşça kal, Nare.”

Vural, motoru çalıştırdı ve düşünceli bir ifadeyle tek eliyle direksiyonu yönlendirdi. Kısa bir süre sonra ana caddeye indik. Hava bugün her zamankinden daha soğuktu. Lastikler soğuk zeminde yağ gibi kayarken Vural, sessizliğini korudu. Ben de ona bu sessizlikte eşlik eden kişi olmaya devam ettim.

“Tuna’nın evin önüne gelmesi senin için bir tehdit mi?”

Vural, “Hayır, sadece önlem almaya çalışıyorum,” diye cevap verdi. Vural’ı her zaman anlarım, sanıyordum. Bir sözünden, bir bakışından ama... Anlayamadığım günler de olacakmış ve bu hali bana garip gelmemeliydi.

Çünkü ben de böyleydim. O günü hatırladım. *O lanet günü.* Bakışlarımı ondan kaçırmış, çok fazla muhabbete girmemeye çalışmıştım. Gözlerinin içine bakmaya çekinmiştim, bazen de bir şeyler olduğunu ses tonumdan anlamasın diye konuşmaktan geri durmuştum. Üzerinde durmamaya çalışarak, “Bugün arkadaşlarınla görüşecek miyiz?” diye sordum.

“Evet, sen hazırlan. Beni bekle.”

“Tamam.”

Ve evlendikten sonra yerleştiğimiz o eve döndük. Vural, bavulları eve taşıdı. “Her gün ne yaşıyoruz anlamıyorum ki,” dedim. “Gözümü kapatıyorum Karamus’tayım, gözümü açıyorum İstanbul’dayım. Uyanık olduğumda da ev değiştiriyoruz.”

Vural sessiz kaldı. Bu sessizliği daha çok ürpermeme neden oluyordu. Duş alıp üniformasını giyindi. Ben de bu sırada salonda uzanıyordum. Yanıma geldi, bakışları yüz hatlarımda gezinirken, “Korkuyor musun?” diye sordu. “Çok fazla durmayacağım. Hemen gidip geleceğim.” Yüzüm asıldı. “Yüzünü asma, kurban olduğum. Neden yüzünü asıyorsun?”

Omuz silktilim. “İşte.”

Tek kaşı sorguyla kalktı ve dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılıp kasvetten arındı. “İşte?”

Yeniden, “İşte,” derken dudak büzdüm.

Vural yanağımdan öptü. “Sen kocan gibi *işte* mi diyorsun? Sen kocana mı çektin?”

“Üzüm üzüme baka baka demişler.”

Vural bu kez diğer yanağımdan öptü. “Hemen döneceğim.”

“Tuhafıma gidiyor,” dedim. “Gece böyle bir şey yaşayacağız ve sen beni bırakıp gideceksin. Vural, sorun ne?”

“Burası oradan daha güvenli. Çağlar da benimle gelecek. Demirhan’ı kapıya dikeceğim. Sonra ben de hemen gidip geleceğim.”

Gözlerim yüzüne değdiği an yanmaya başladı. “Korkuyorum,” diye bir itirafta bulundum. “Korkuyorum, Yüzbaşı. Lütfen, hemen dön.”

“Hemen döneceğim, sevgilim.”

Başımın altına alnım arasına bir öpücük bıraktı. Kapıdan çıkmak üzereydi ki gözlerimdeki kızarıklığı görünce tekrar döndü. Duduğundan, yanağından, çenemden ve en son da gözlerimden öptü. “Ben de geleyim, seni uğurlayayım,” dedim.

Vural, asker botlarını giyinirken onu izledim. Botlarını giydikten sonra yeniden üzerime eğilerek yüzümüzü eşitledi ve bir kez daha dudduğundan öptü. “Hadi, içeri geç. Üşüme.”

Usluca başımı salladım. Vural giderken hatta aracı gözlerimin önünden kaybolana dek izledim. Sonrasında kapıyı kapattım; alt kata, kendimi iyi hissedeceğimi düşündüğüm o odaya döndüm.

Piyano odasına.

Saatler sonra...

Telefonun melodi sesine gözlerimi açtığımda bakışlarım ilk anda kolumdaki saate kaydı. Akşam olmak üzereydi. Vural gittikten sonra söylediği gibi Demirhan gelmişti ve kapıda bekleyeceğini söylemişti. Ben de bunun rahatlığıyla biraz da olsa uyuyabilmişim.

Akşamki yemeği hatırladım. Yatağımdan kalkıp dolaptan temiz kıyafetler çıkardım, ardından duş almak için banyoya ilerledim. Duş almadan önce Vural’ı aradım.

“Güzelim?” diye açtı telefonu. “Ne yapıyorsun?”

“Duş alacağım sonra da hazırlanacağım. Sen ne zaman geleceksin?”

“Duş mu?” diye sordu. “Bak sen... Böyle dedin, hemen gelirim... Zayıf noktamdan vurdun.”

“Ya Vural ya...”

“Ya Vural ya...” dedi o da beni taklit ederek. “Şimdi kapatıyorum, aşkım. Bir saate yanındayım.”

“Tamam öyleyse.”

Duşa girdim, yarım saat kadar oyalandım. Hayatım sanki çok yolundaymış gibi bir de kendimi iyi hissetmek için cilt bakımı yaptım. Yüzüme hafif bir makyaj yaptıktan sonra Vural’ı aramak için telefonumu kavradım.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyoruz. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.

Bir kez daha aradım.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyoruz. Lütfen daha sonra tekrar deneyin.

O anda, Çağlar aklıma geldi. Çağlar’ın numarasını rehberde bulup aradım. Birkaç dakika geçtikten sonra açtı.

“Efendim, yenge?”

“Çağlar, Vural yanında mı? Aradım ama telefonu kapalı.”

“Komutanım yarım saat önce karargâhtan çıktı diye biliyorum ama bir bakayım odasına.”

Çağlar birkaç dakika sonra, “Telefonu burada,” dedi. “Masanın üzerindeydi. Şarjı bitti de unuttu mu acaba?”

“Telefon açılıyor mu, bir denesene.”

Çağlar birkaç saniyenin ardından, “Açıldı. Şarjı bitmemiş,” dedi.

“Bu ne demek oluyor, Çağlar? Arabası nerede? Karargâhta mı?”

“Şimdi ona baktım. Kapının önünde duruyor. Ama daha yarım saat önce seninle konuştuğunu söyledi, akşam gelip gelmeyeceğimi sordu. Sizin de geleceğinizi söyledi.”

“Bir garipti zaten bugün.” Gözlerim yanıyordu. “Çağlar, Demirhan’a söyler misin eve dönsün. Sen de karargâha bakar mısın? Belki oradadır. Telefonu orada, arabası orada... Nereye gider ki?”

“Tamam, sen içini ferah tut. Buralarda bir yerdedir. Haber vereceğim.”

Çağlar aramayı sonlandırdı. Ben de Demirhan’a kapıyı açmak için hareketlerimi hızlandırdım. Kapıyı açtım, bahçeye baktım ama kimseyi göremedim. Korkuyla kapıyı kapatıp kilitledim ve odaya geçtim.

Dakikalarca, çaresizce, sadece ağlayarak Çağlar’ın aramasını bekledim. “Nare,” dedi. “Vural yok.”

Güçlkle yutkundum. “Ne demek yok? Nereye gider kocaman adam? Biri... Biri bir şey mi yaptı?”

“Karargâhtan çıkarken görmüşler, sonrası yok,” dedi Çağlar. “Beni bekle. Geliyorum.”

Bekledim.

Vural’ı tekrar aradım.

Yarım saat sonra Çağlar geldi.

Ve birlikte bekledik.

Vural’ı tekrar aradım.

Kimse gelmedi.

Demirhan da yoktu.

“Başına bir şey geldiyse?”

“Mutlaka bir açıklaması vardır, Nare. Lütfen ağlama. Lütfen, yenge.”

“Geleceğim, dedi. Söz verdi. Karargâha gitmem lazım, işim kısa sürecek dedi.”

“Bugün...”

“Bugün, ne?” diye sordum.

“Karargâhta bir saatten fazla durmadı aslında.”

Abimle olan konuşmamızı hatırladım.

“Şimdi sen Vural’a operasyondan vazgeç, dedin. O da vazgeçti. Öyle mi?”

“Vazgeçtiğini söyledi, evet. Ben de ilk inanamadım.”

“Vazgeçtiğini zannetmiyorum.”

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Sözleşmelerinizi yırttığını ve yaktığını söyledin.”

“Operasyondan vazgeçtiğini söylemiş, intikamdan değil.”

“Operasyondan vazgeçti,” dedim fısıltıyla. “İntikamdan değil.” Bu sırada kapı çaldı. “Vural gelmiş olabilir mi?”

“Buraya gelmeden önce Beria’yı aradım. Belki haberi vardır diye. Bekleyin ben geliyorum, dedi.”

Çağlar’la kapıyı açmaya birlikte gittik. “Benim, Beria,” dedi. Çağlar, kapıyı açtı. Beria, “Nare...” dedi, nefes nefeseydi. “Ben anladım. Anladım ama... Geç anladım. Biz taksiyle gidecektik, öyle söylemişti ama sonra dağ evinden almaya kendi geldi. Tuna’yı karakola bırakmak istediğini söyledi. Sorun olacaktı hani, diye sordum. Arabayı değiştirdim, hiçbir sorun olmayacak, sen eve dön, dedi... Tuna... Dün gece, Yüzbaşı, diye sayıkladı. Bir şey konuşacakmış gibi, sürekli ağzında bir şey geveledi. Ben anlayamadım... Ne ilgisi olabilir diye düşündüm, anlayamadım...”

“Tuna’yı gönderen Mazin’di,” dedi Çağlar. “Tuna, Mazin’in elçisiydi. Vural’a söylemek istedikleri vardı.”

Üç saat önce...

Yazardan...

Yüzbaşı Vural, “Seni buraya kimin gönderdiğini biliyorum, dağ evini operasyondakiler hariç sadece bir kişi bilir,” dedi, Tuna’ya bakarken. “Notum eline ulaşmış. Ne gönderdi?”

“Bir anlaşma yaptım, özgürlüğümü verirse sana istediği haberi verebileceğimi söyledim,” dedi Tuna. “Kabul etti. İş bittiğinde beni öldürür mü?”

Tuna, Mazin’le bir anlaşma yapmıştı, evet. Mazin Vural’ın notunu okumuştı. Düellosunu da kabul etmişti. *Yüreği vardı.*

“Güven bana, sana bir şey olmasına izin vermeden İstanbul’a dönmen için elimden geleni yapacağım. Ailene kavuşacaksın.”

Tuna, cebindeki notu uzattı. Vural, kendi notuyla birlikte diğer notu aldı. Mazin, akıllı biriydi. Tuna’ya inanması için kendi yazdığı notu da göndermişti.

“Araçtan in,” dedi Vural notu açmadan. “Arkadaki araçta biri seni bekliyor. Karakola bırakacak, sen buradan güvenle gidece kadar da izleyecek.”

Arabada bekleyen kişi Demirhan’dı.

Tuna, araçtan güçlükle indi ve Demirhan ona yardım etmek için oturduğu sürücü koltuğundan ayaklandı. Vural, Tuna araca bindiğinde gaza bastı ve Demirhan ne olduğunu anlayamadan gözlerinin önünden ayrıldı. Demirhan, Vural’ı aradı.

“Komutanım?”

“Adam temiz, bir sorun yok,” dedi Vural. “Dediklerimi yap sadece. Sonra da Nare’nin yanına dön. Akşam geleceğim.” Birkaç saniye duraksadı. “Demirhan... Senin arabanın torpidosunda, Nare’ye ait bir şey bıraktım. Ben dönene kadar geç olur, onu sen ver. Bu bir emirdir asker.”

“Emredersiniz, Komutanım.”

Vural, elindeki notu sıkı sıkıya kavrarken güçlükle yutkundu. Mazin, ona sadece bulunduğu yeri kendi dilinde anlatmıştı. *Koordinat.* Bulunduğu yeri koordinatlarla tarif etmiş ve altına da *ben bekliyorum, tek başıma meydandayım* yazmıştı. *Peki, sende gelecek yürek var mı?*

Kapı çaldı.

Bu kez *onun* gelmediğine emindim.

Çağlar, “Tuna’yı gönderen Mazin’di,” dediğinden beri ağzımı bıçak açmamıştı. Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. Operasyondan vazgeçmişti, intikamından değil.

Ve ben de ona inanmıştım.

Abisi yaşıyordu.

Vural, bir hiç uğruna kendini...

Söylemeye dilim de yüreğim de varmıyordu.

Operasyondan vazgeç demeseydim, onu tehdit etmeseydim belki de tek gitmeyecekti?

Kapıyı açmak için oturduğum yerden güçlükle kalktım. Bu sırada Çağlar’ı durdurmuştum. Kapıyı açtığımda Demirhan’la karşılaştım. “Komutanım eve dönmedi mi?” diye sordu. “Bana akşam geleceğinizi söylemişti. Çağlar haber verdi.”

“Ölüme gitti Vural,” dedim. “Tuna’yı gönderen Mazin’di. Ve ben o kadar aptalım ki; hissettim, öpüşünden, dokunuşundan... Ama hiçbir şey yapamadım. Bu kapının eşiğinde durdum, kendi elimle onu kadere teslim ettim...” Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum. Yere yığılmak üzereyken Demirhan’ın omzuna tutundum. “Ben hiçbir şey yapamadım... Ailesiyle barışmasının sebebini bile şimdi anlıyorum, yapayalnız kalma-yayım diye... Beni ardında, bir başına bırakmasın diye... Aile-siyle barıştı...” Başım dönüyor, karnıma derin ağrılar saplanı-yordu. *Hastanedeki gibi*. Her cümlemde soluğum kesik kesikti. Elimin tersiyle gözyaşımı sildim, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Demirhan, kapıyı kapatıp içeri girdi. Çağlar ve Beria, ne yapacaklarını bilmezmişçesine ikimize bakarken, “Bir şey yapın

ne olursunuz, bulalım onu... Bir hiç uğruna kendini... Kendini..." diyebildim. Sözlerim tamamlanamadı çünkü tuhaf bir şekilde kasıklarımda ağrı hissediyordum. O kadar güçlü bir ağrıydı ki nefes alamıyordum.

Bacaklarımda sıcaklık hissettim.

Demirhan, "Aklımı sikeyim," diye söylenirken kısa bir süre sonra küfürleri yarıda kaldı. "Nare, bacaklarından kan geliyor."

Göz ucuyla dizlerimin üzerinde biten elbiseme baktım, ardından bakışlarım ağır çekimdeymişçesine inerek bacaklarıma kaydı. "Kanamam var," dedim kekeleyerek. "Neden olur ki? Kasıklarım... Çok ağrıyor..."

Beria, duymaya korktuğum o soruyu sordu. "Nare... Sen... Yoksa? *Hamile* misin?"

"Hayır..." Ayakta duramıyordum. "Ben... Bilmiyorum..."

Elbisemin altından bacaklarıma dokundum. "Hastaneye gitmemiz lazım," dedi Beria. "Demirhan, Nare'yi kucağına al."

Demirhan şok içerisinde bana bakıyordu. "Demirhan!" diye bağırdı Beria. "Çağlar! Kendinize gelin! Kızın kanaması var! Hastaneye götürmemiz gerek!"

"Abimle konuşmam lazım..." diyebildim güçlükle. "Abimle konuşmam lazım."

Beria, Demirhan'a tokat attı. "Aptal! Kendine gel! Hastaneye gitmemiz gerek!" dedi. "Kızı kucağına al!"

Demirhan, bedenimi kucağına aldığı anda kasıklarımdaki acıdan ötürü inledim. Çağlar, Beria'yla beraber önümüzden araca doğru ilerlerken başım geriye düştü. Gökyüzünün derin, karanlık mavisi bir gece gibi üzerime örtülmüştü. Karnımı tutan ellerim titriyordu. Gözyaşlarım ise durmaksızın akıyordu. Vural'ı son kez öptüğüm kapının eşiğine baktığımda anın ağırlığı altında ezildim. Nefes almak bile o kadar zordu ki.

Karanlık bir kuyunun dibindeydim sanki. Işık, bir metaforu bizim için. Vural gittiğinde, benim karanlık bir kuyuya düşeceğini de bilmiyor muydu yoksa?

“Çok canım yanıyor,” dedim. “Bu kadar... Bu kadar yanması normal mi?”

Demirhan, bedenimi nazikçe arka koltuğa bıraktı. Beria, ön yolcu koltuğuna geçerken Çağlar da sürücü koltuğuna yerleşti. Demirhan başımı dizine koyarken, “Dayan yengem,” dedi. “Kurban olayım, *dayanın*.”

Dayanın? Bu ne demekti?

“Çok kanaması var,” dedi Beria. “Kasık bölgene baskı yapmaya devam et, Nare. Bacağın aynı bu şekilde hafifçe yukarıda kalmalı. Demirhan, Nare’nin başını yüksekte tut. Evet, öyle.”

Dayanın, değişindeki çaresizliğin ağırlığı bir kaya gibi üzerime yığıldı. Kollarımı kaldırmaya gücüm yoktu, bu yükü nasıl taşırdım? Gözyaşlarım taşıyordu. Canım yanıyordu. Sevdiğim adam ise yanımda yoktu.

Onu kendi ellerimle ölüme mi göndermiştim?

“Lütfen biriniz abimi arayın, onunla konuşmam gerek,” dedim. “Yalvarıyorum, abimi arayın.” Soluğum kesik kesikti. “Çok ağrım var, ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Bir an önce onunla konuşmam gerek.”

“Arayacağım,” dedi Çağlar. “Nare, lütfen dayan. Tamam mı?”

Dayanın.

Çağlar, “Mert,” dedi. “Nare seninle konuşmak istiyor.”

“Nare benimle konuşmak istiyorsa kendi arardı, dangalak. Senden niye arıyor? Sesin niye öyle tuhaf lan senin?”

Beria, hoparlöre vermişti. “Abi,” dedim güçlkle. “Vural, söylediğin gibi vazgeçmemiş. Kendi gitti.”

“Ne diyorsun, Nare? Sesin çok kötü geliyor, korkutma beni.”

“Lütfen, yardım et bana. Yalvarırım, abi. Ne olursun.”

“Sakin ol, çiçeğim. Sakin ol. Vural, nereye gitti?”

“Mazin, Tuna diye bir adamla haber göndermiş. Tuna’yı tanıyorum. Kaçırılan sivillerdendi. Ne yaşandı ne bitti, tüm haberler onda. Onu bulman gerek. Karamus’tan, İstanbul’a uçakla dönebilir. Otobüsle de.”

“Soy ismi neydi bu adamın?”

“Alaboylu.”

“Ben sadece adamı karakola bıraktım, gerisine karışmadım. Komutanım öyle istedi,” dedi Demirhan. “Belki de karakoldan çıktı ve başka biriyle devam etti. Bilmiyorum.”

“Vural, Mazin’in peşine mi düştü? Tek başına?”

“Evet,” diye onayladım, zar zor konuşuyordum. “Tuna’yı bulman gerek, abi. Eğer Tuna’yı bulursan, Vural’a ne haber gönderdiğini de öğrenebiliriz demektir. Şimdi kapatmak zorundayım.”

“Bulacağım, Nare. Sen iyi misin?”

Göz ucuyla bacak arama baktım. “İyiyim,” dedim. “Abi, lütfen acele et. Ne olursun.”

“Merak etme, çiçeğim. Söz veriyorum bulacağım onu... Nare, sesin çok kötü geliyor, bir şey mi oldu sana? Arabada mısın?”

“Eve gidiyorum,” dedim. “Karargâhtaydık, dönüyoruz. Senden haber bekliyor olacağım.”

Beria’ya göz göze geldik, aramayı sonlandırmasını istediğimi anladı çünkü konuşmaya devam edecek dermanım kalmamıştı. “Biraz camı açar mısın,” dedim Demirhan’a. “Nefes almak çok güçleşti.”

Demirhan, camı indirdiğinde Vural’ın kokusu etrafımı sardı sanki. Başımı yavaşça kaldırdım ve yarısından görünen gökyü-

züne baktım. Yokluğu nasıl bir ayazdı ki beni böylesine üşütebiliyordu?

Hemen döneceğim, sevgilim, deyişi kulaklarımda yankılanırken sessizce ağlamaya devam ettim. Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama Çağlar, “Geldik,” dediğinde dudaklarımı ısırmaı bırakmıştıım. “Yardım edin! Kanaması var! Yardım edin!”

Bir gürültü koptu ama sanki hislerimi kaybetmişim.

“Hamile olabilir,” dediğinde Beria, dudaklarıımın arasından kalbimi titretecek kadar büyük bir hıçkırık koptu. Demirhan bedenimi sedyeye bırakırken gözlerim Yüzbaşı Vural’ı aradı, yoktu.

Bir daha hiç gelmeyecek miydi?

İçine düştüğüm kuyudaki karanlık, hissettiğim çaresizliği temsil eden bir gölge gibi başucumda beni izliyordu. Gözlerimi kapatmadan önce sanki *onu* görür gibi oldum, sonra kayboldu.

“Lütfen gitme,” dedim çaresizce. “Her yer çok karanlık, ne olursun gitme... Kapatma ışıkları... Korkuyorum, Yüzbaşı... Ne olursun, bırakma beni...”

Biri elimi tuttu. Beria’ydı. “Buradayız, Nare! Buradayız canım. Korkma, biz yanındayız.”

Umutsuzca başımı salladım.

“Yirmi üç yaşında, kadın. Hamilelik şüphesiyle geldi. Kanaması yoğun. İsmi Nare Ahıskalı. Kan grubu...”

Tüm sesler silikleşti ama *onun* sesi hâlâ canlıydı: *Hemen döneceğim, sevgilim...*

6

ACI VE KAYIP

Mabel Matiz, Bahçemin En Zor Gülü

Bir erkek çocuğu yanımdaydı. Çocuğun yanındaki benim yansımamdı sanki. Simsiyah saçlarından, yanaklarından öpmüştüm. Küçük ellerini avucumun içine alıp sevmiştim. Ve bunu yaparken canımın çok yandığını hissetmiştim.

Yansımamla kendim arasında bir sınır vardı. Yaklaşmak istesem de yapamıyordum. “*Bu bir rüya,*” diyen iç sesime karşı kalbimde büyük bir boşlukla kendimi izliyordum. Onu salıncakta sallıyordum. Kökleri güçlü, gövdesi neredeyse bin yıllık, kolları uzun bir ağacın dalına halat atmıştım. Yüzünü bana döndüğünde nabzımın hızlandığını hissettim. Buz mavi gözleriyle bana bakıyordu.

“Daha da yükseğe, gökyüzüne,” dediğinde gülümsedim. “*Anne! Daha yükseğe! Daha hızlı!*”

“Düşersin ama sıkı tutun,” dedim ve verdiği cevap güçlkle yutkunmama sebep oldu.

“Sen tutarsın, *anne*. Öyle değil mi?”

“Tutarım. Asla düşmene izin vermem.”

Başımı yukarı kaldırdığımda halatın inceldiğini gördüm. “*Düşecek,*” diye fısıldadım. “*Düşeceksin!*” Ama beni duymadı.

Yanına gitmek istedim, oğlumu tutmak istedim ancak yapamadım. Halat koptu, oğlum yirmi adım ötedeki akarsuya düştü. Akan su buz gibiydi, bedenim ürpermişti. “*Oğlum,*” diye haykırdım. “*Oğlumu kurtarın!*”

Sonra *onu* gördüm. Tam karşımdaydı. Ben dizlerimin üzerine çökmüş yalvarırken, ifadesiz bir yüzle beni izliyordu.

Nasıl bu kadar acımasız olabilmmişti?

Bizim için bir sınır çizilmişti. Sınır, suydı. Aramız açık, sularla doluydu ve suyun tam ortasında oğlumuz gömülüydü. “Bizden nasıl vazgeçtin?” diye sordum, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. “Kalbin yok muydu senin? Bizden nasıl vazgeçtin?”

Cevap vermedi ama gözünden bir damla yaş aktı. Ona daha fazla bakmadan suya daldım; oğlumu aradım, en dipteydi. Kollarımla bedenini kavradım, su yüzüne çıkardım ve zar zor zemine bıraktığımda ağlamaya başladım. “Lütfen aç gözlerini,” dedim. “Anneciğim, ne olursun aç gözlerini. Gitme, bırakma beni.”

Oğlum gözlerini açmadı.

Yüzbaşı Vural’a bakarken, “Bir tek sen kaybettin değil mi bu hayatta?” diye sordum. “Bir tek senin canın yandı değil mi? Bir tek senin abin öldü değil mi? Bizden nasıl vazgeçtin, anlat bana. Gözlerimin içine baka baka benden, bebeğimizden nasıl vazgeçtin, anlat bana!”

Yine cevapsız kaldı. Başımı oğlumun artık atmıyor olan kalbine yasladım. “Anneciğim,” dedim titreyen sesimle. “Aç gözlerini. Ben buradayım. Vazgeçme benden.”

Ama oğlum bıraktı beni.

Uyanmadı.

Gözlerini açmadı.

Kötü bir kâbusun içindeydim, biliyordum. Çırpındım, uyanmak istedim, gözlerimdeki ağırlığı kaldırdığımda genzime acı bir koku doldu. Sıkıca yumduğum gözlerimi usulca açtım ve gözlerim serum askılığında duran seruma, oradan da moraran bileğime kaydı. Sol kolum delik deşikti, sağ kolumda ise serum vardı.

“Su,” diyebilirdim sadece. “Lütfen, su.”

“Nare,” dedi tanıdık bir ses. *Beria*. “Uyandın, şükürler olsun.”

Beria, hemşireyi çağırmak için başucumdaki butona bastı. Hemşire, birkaç dakika sonra odaya girdi. “Uyanmışsınız,” dedi. “Nasıl hissediyorsunuz?”

Beria’ya baktım. “Bana ne oldu?” diye sordum çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum. “Bayıldım mı? En son duşa girecektim, başıma bir şey mi geldi? Düştüm mü? Vural nerede?” Kasıklarım ve belimde dehşet bir ağrı vardı. “Beria, neden bana hortlak görmüş gibi bakıyorsun? Vural nerede? Başımda beklerdi. Haber verelim. Uyandım.”

Hemşire kadın, “Hemen doktor hanıma haber vermeliyim. Geleceğim. Bekleyin lütfen,” dedi.

Uzandığım yerden kalkmaya çalıştım ama dudaklarımın arasından acı dolu bir inilti döküldü. “Nare doktorla görüşüp geleceğim. Hareket etme, canın yanacak. Bilmediğin şeyler var, anlatacağım.”

“Kimle ilgili? Vural mı?” Nabzım korkuyla attı. “Vural’a bir şey mi oldu? Ne oldu ki Vural’a?” Beria, hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken, “Ne oldu Vural’a?” diye bağırdım. “Niye hiçbir şey hatırlamıyorum ki? Duşa girecektim, Vural da bir saate geleceğim demişti! Beria! Nereye gidiyorsun ya?” diye konuşmaya devam ettim.

Genç kadın odadan çıktığında gözyaşlarını tutamadan Çağlar'a sarıldı. "Hiçbir şey hatırlamıyor."

Çağlar, "Nasıl?" diye sordu, kekelemişti. "Hafızasını mı kaybetti? Hiç mi bir şey hatırlamıyor?"

"Vural'la konuştuğu andan sonrası yok, çok korkuyorum. Ya tamamen hafızası giderse?"

"Nasıl bir şeyin içine düştük böyle, bilmiyorum," dedi Çağlar. "Gel, öncesinde doktorla görüşelim."

Çağlar ve Beria üst kata doktorun odasına çıktı. Hemşire, olanı biteni doktora anlatırken kapıyı çaldılar. Doktor, "Girin," diyerek müsaade etti. Çağlar ve Beria odaya girdiler.

"Hemşire hanım size anlatmıştır," diye konuşmaya başladı Beria. "Öncesinde de ciddi bir hafıza kaybı yaşamıştı. Şimdi böyle olması normal mi?"

"Zihnen bir kere ağır bir darbe almış, önceki hastalığının dosyasını inceledim. Bu yüzden, şu an da böyle bir şeyle karşı karşıya kalmamız bana anormal gelmedi. Size söylemek istedim ama endişe ettirmemek için Nare Hanım'ın uyanmasını bekledim. Yaşadıkları ağır geldiğinden beyin, son iki saatte olan biteni hafızasından silmiş. Bir daha o anları hatırlamayacak diyemem, hatırlayabilir ama zaman gerek."

Çağlar, "Bebeğini kaybettiğini şimdilik söylemesek olur mu? Ailesiyle ilgili ağır bir süreçten geçiyor. Eşi de burada değil, görevde. En azından bize bu iyiliği yaparsanız..." diye sorduğunda, sesi titrekti. Çaresizdi. "Lütfen, doktor hanım. Bize bu iyiliği yapın."

Nare, bebeğini düşürmüştü.

"Hastam için ne iyi olacaksa tabii ki ondan yana olurum ama ömür boyu bu gerçeği ondan saklayamazsınız. Birkaç gün yoğun kanaması olacak, bunu normalleştirebilir mi?"

“Aklı bulanmasın diye elimden geleni yapacağım,” dedi Beria. “Bana ne oldu deyip duruyor, açıklama yaptığımızda yeniden sinir krizi geçirebilir. Lütfen, bize yardımcı olun. Şu an ona gerçeği söylememiz daha da kötü olmasına neden olacak.”

“Eşi nerede? Onu terk mi etti yoksa söylediğiniz gibi gerçekten görevde mi?” Çağlar da Beria da sessiz kaldı. “Peki. Ben değerlerini kontrol edeyim, gerçek açıklamayı da size bırakacağım.”

Nare Ahıskalı’dan...

Saate baktım.

Akşamın dokuzuydu. Bu kadar saat baygın mı kalmıştım?

Beria doktorla odaya döndüğünde, “Şükür geldiniz,” dedim. “Doktor hanım, bana ne oldu? Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Sadece bir an var... Eşimle konuşuyordum, bir saate geleceğim demişti. Bir tek o anı hatırlıyorum. Belki bahsetmişlerdir, ben aylar önce bir kaza geçirdim. Hafızamı kaybettim. Ağır darbe aldıysam eğer tetiklenme yaşıyor olabilir miyim? Duştayken düştüm mü? Kasıklarımnda çok ağrı var, bir de belim. Kopacak sanki.”

“Nare Hanım, buraya gelmeden önce kötü bir haber almışsınız. Sinir krizi geçirip bayılmışsınız. Geldiğinizde stresten ötürü regl kanamanızın başladığını fark ettik. Kanama normal değil, evet.”

Vural’ın sözlerini hatırladım. *Göğüslerin de şişmişti. Özel gününde misin?* “Çok şiddetli sanki, hiç böyle olmamıştı,” dedim. “Günüm de gecikmişti aslında.” En son ne zaman regl olmuşum ki? Onu da hatırlamıyordum. “Ne zaman çıkabilirim?”

“Bu gece müşahede altında tutulmanız iyi olacaktır, geçmiş olsun.” Doktor hanım odadan çıkmadan önce Beria’ya baktı. “Serum bittikten sonra haber verin, lütfen. Güçten düştü hastamız. Bir tane daha takalım.”

Doktor ve hemşire çıktıktan sonra Beria'ya baktım. "Az önce sinir krizi geçirdiğimi söyledi, doktor. Tetiklenme yaşamışım. Ne oldu Beria? Çağlar neden odaya girmiyor? Bana ne oldu? Vural nerede?"

Kapı çaldı. "Gel," dedim.

Odaya giren kişi Çağlar'dı. "Çağlar, Vural nerede?" diye sordum. "Telefonumu verir misiniz? Arayayım. Bir saate geleceğim demişti, saat kaç olmuş? Siz burada olduğumu ona söylemediniz mi yoksa?"

"Yenge, bir soluklan da. Şey..."

"Ne?"

Bu sırada hemşire odaya girdi. "Ağrılarım çok demiyor muydun? Hemşire serumuna ilaç karıştıracakmış."

"Ben sana bunu sormuyorum," dedim, bu sırada kasıklarımın bir ağrı tırmandı. "Ne işler çeviriyorsunuz? Vural'a bir şey mi oldu?"

"Kocaman, dev gibi adam. Ne olacak, canım? Tuna'yla ilgileniyor, o yüzden gecikecek."

"Peki, neden sinir krizi geçirdim?"

"Bilmiyorum, ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Seni hastaneye getiren Komutanımdı. Sonra benle Beria'yı çağırıp başına dikti. Dün geceki gibi olmuşsun galiba... Aradım ama açmadı. Sanırım başı dertte Tuna'yla." Söyledikleri neden içime sinmiyordu? Bir tuhafılık vardı. Konuşmasında, yüzünün şeklinde... Gözlerimin içine bakarak konuşamıyordu bile. "Tuna, Yüzbaşı'nın onu bulduğunu söylemiş. Bunu neden yapmış bilmiyorum. Ben de gidemiyorum, malum işin içinden zaten çıkmıyoruz. Şimdi ifadede. Gelecekmiş ama. Sabah olmadan gelir."

"Kötü bir şey olmaz değil mi?" İçimde tuhaf bir his vardı. "Çağlar, yalan söylüyorsan eğer mahvederim seni."

“Ya yenge, dur artık! Ne yalanı! Bir yat da dinlen işte. Yorma kendini daha fazla. Komutanım da sabaha kadar gelmiş olur.”

Seruma katılan ilaçtan mıydı bilmiyorum, sadece başımı sallayarak cevap verdim ve gözlerimi yumdum. Canım çok yanıyordu. Neden bu kadar acıyordu ki? Her zamanki gibi regl ağrısıysa eğer, neden bu kadar şiddetliydi? Stres yaptığım için miydi?

“Biraz dinlen, Nare. Biz buradayız.” Beria saçlarımdan öptü. “Güzelce uyu.”

Uyandığımda Vural'ın çoktan gelmiş olacağını düşünüyordum ama gelmedi. Beria da yoktu. Çağlar da. Bir süre sessizce bekledim; bir şeyler hatırlamaya çalıştım, tek hatırladığım Vural'ın *hemen döneceğim, sevgilim* demesiydi.

Serum çoktan bitmişti.

Bir süre daha bekledim.

Akşama doğru Beria geldi. *Nihayet.*

“Daha iyi misin?” diye sordu.

“Ağrım biraz daha hafıfledi. İyiyim. Artık bana ne olduğunu söyleyecek misiniz?” diye sordum. “Beria, Vural'a bir şey oldu ve benden gizliyorsunuz değil mi?”

Beria, “Söyleyeceğim ama sakın kalman gerek,” diye devam ettirdi sözlerini. “Vural gitti, Nare.”

Çok kısa bir an idrak edemedim. “Ne?” Güçlkle yutkundum. “Nereye gitti?”

“Operasyonu bitirmesini istemişsin sen, bitirmiş ama... Sadece operasyonu bitirmiş. İntikamı değil. Dün gece gelen kişi, Tuna, Mazin'den haber getirmiş. Ne olduğunu ya da nerede

olduğunu henüz bilmiyoruz. Sinir krizi geçirip bayıldın, biz de seni hastaneye getirdik. Öncesinde de abinle konuştun. *Tuna'yı bul*, dedin. Bunları hatırlamıyorsun tabii...”

Kulaklarım çınlamaya başladı. Hatırlamaya çalıştım. *Hatırlayamıyordum*. “Hatırlayamıyorum,” dedim, gözyaşlarım ben-den izinsiz akmaya başlamıştı bile. Sonra bir elimi kaldırıp avucumun içiyle başıma vurdum. “Aptal beyin! Hatırla! Hatırla!” Yataktan doğruldum, serumu canımın çok yanacağını bilmeme rağmen tüm gücümle çektim. Beria, “Kalkma Nare, hastasın!” diyerek beni durdurmaya çalışsa da engel olamadı. Kapıyı açarken yalın ayaktım. Çağlar, kapının önünde beni gördü. “Vural nerede?” diye sordum, çaresizdim. “Ölüme mi gitti? Öptüm ben onu, sarıldım... Kendi ellerimle, kadere teslim mi ettim?”

Aklımı yitirecektim.

“Bize bunu nasıl yapar?” diye bağırdım koridorda ve bu, insanların bize dönüp bakmasına neden oldu. “Bize bunu nasıl yapar? Nasıl? Operasyonu nasıl bitirdim der de bitirmez! Mazin’in peşini nasıl bırakmaz?”

Bir planım vardı. Eğer hâlâ beni izliyorsa, neden burada olduğumu anlamalarım sağlayacaktım. İçimdeki son umut buydu. Vural’ı sadece bu şekilde bulmalarını sağlayabilirdim belki de.

Çağlar kolumu usulca kavradı. “Çağlar,” dedim. “Bize bunu nasıl yapar?” Ağlıyordum. “Bana söz vermişti. Sözünde durmadı.” Çağlar, bir elini belime kaydırıp ve bedenimi kucağına aldı. “Onu hiçbir zaman affetmeyeceğim.”

Çağlar hemşireyi gördüğünde, “Serum bandını çıkarsınlar, siktir olup gidelim bu hastaneden. Gittikçe delirteceğiz kızı el birliğiyle,” dedi. “Yanımızda hemşire var zaten bir sorun olursa müdahale eder.”

Hemşire, serum bandını kolumdan çıkardı ve temiz bir pa-

mukla kanlı kolumu sildi. “Çağlar...” dedim. “Bıraktı beni. Gitti. Bir daha hiç gelmeyecek mi?”

“Bilmiyorum,” dedi, onun da gözleri dolmuştu. “Nasıl bu kadar saçma ve plansız davranabildi aklım almıyor. O adam onu çağırdıysa bile, nasıl tek geleceğini düşünebilir?”

“Sınır krizi geçirdiğimi söyledi Beria.” Elimin tersiyle göz-yaşlarımı silerken Beria, kaşe kabanımı üzerime örtmüştü. “Sen yanımda mıydın?”

“Demirhan da yanımızdaydı. İkimiz birlikte getirdik seni hastaneye.”

Usulca başımı salladım. “Beklemekten başka çaremiz yok mu? Abimle konuşabilir miyim?”

“Aradım ama telefonu kapalı. Bir süre beklemekten başka çaremiz yok. Kameralardan baksam bile kendi arabasıyla gitmediği için nerede olduğunu bulamam. Zaten onu bulamayalım diye telefonunu bile yanma almamış.”

Gözlerimi sıkıca yumdum. Bana anlatılan bu hikâyede içime sinmeyen bir şey daha vardı. Kalbimin acısını bir şey daha üstleniyordu ama bu sadece bir histi. Belki de doğru olmayan bir histi, bilmiyorum. Sıkıca yumduğum gözlerimi usulca araladığımda karanlık gökyüzüne baktım.

Lütfen, dedim içimden. Geri dön, Vural. Beni sensiz bırakma...

Eve döndüğümüzde salondaki koltuğun bir köşesine kıvrıldım. Güçsüz düşmüştüm. Kasıklarımda bir ağrı vardı ama hastanedeki kadar şiddetli değildi, tuhaf bir şekilde kanamam da ilk kez fazlaydı.

Koltuğun bir köşesine kıvrılmadan önce lavaboya gitmiştim. İşlerimi hallettikten sonra Beria'ya bu kadar kanamamın olmasını tuhaf bulduğumu söylemiştim, o da bana stres yaptığımı ve sürekli düşündüğüm için normal olduğunu söyledi. Ağrı kesici içtiğim için sanırım biraz daha iyiydim.

Abimi kaçınıcı kez aradım bilmiyorum, telefonu hâlâ kapalıydı. Çağlar sessizdi. Demirhan ise sigara içmek için bahçeye çıkmıştı.

“Sen neden bu kadar sessizsin?”

“Çok gerginim, çok kızgınım,” dedi Çağlar. “Kendi başına hareket edip bu kadar sorumsuz davrandığı için çok kızgınım.”

“Abim söylemişti, keşke onu dinleseydim,” diyebilirdim. “Operasyondan vazgeçti, *intikamdan* değil.” Sessiz kaldım. O kadar uzun bir süre sessiz kaldım ki tekrar konuştuğumda sesim çatallaşmıştı. “Geri dönecek mi?”

Çağlar'la göz göze geldiğimizde gözyaşlarını tutamayan tek kişi ben değildim. O da ağlıyordu. “Bilmiyorum. Ve burada durup hiçbir şey yapamamak beni delirtiyor.” Beria serum ve demir tutacağıyla odaya girdiğinde Çağlar, oturduğu yerden kalktı ve bahçe kapısını aralayıp Demirhan'ın yanına gitti.

“Yağmur başladı, islanacaklar,” dediğinde gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. “Biz buradayız, bir evin gölgesinde. Peki, *o* nerede?” Canım yine çok yanmaya başlamıştı. “Beria, dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana doğru söyle. Canımın bu kadar yanması normal mi? Regl olduğumda belirli bir acı çekerdim, bu çok fazla.”

“Stres olduğun için böyle, bana güven,” dedi, bu sırada damarımı bulmuş ve serum iğnesini takmıştı. “Bu son serum. Yarın daha iyi olacaksın.”

“Abimi bir kez daha arayabilir misin?”

Beria, telefonuma uzandı. Abimi aradı. Telefon bir kez çaldı ve hemen ardından sesini duyduğumda nabzım hızlandı. “Abi?”

“Tuna’yı buldum, güzelim. Havalimanındayız, geldiği gibi birlikte dönüyoruz.”

“Abi,” dedim heyecanla. “Gerçekten buldun mu?”

“Buldum,” dedi. “Ama Yüzbaşı için işler hiç yolunda gözükmüyor, Nare.”

“Bu ne demek?” Çağlar ve Demirhan hafif aralık duran camdan sesimi duymuş olmalıydı ki içeri girdiler.

“Üstlerime bazı şeyleri anlatmak zorunda kaldım, demek.”

“Peki, şimdi ne olacak?”

Ya Binbaşı Engin Karasu öğrenirse? O zaman ne olacaktı?

“Vural, geri dönecek. Mazin’e hiçbir şey yapmadan geri dönmek zorunda.” Birkaç saniye duraksadı. “Şimdi kapatmak zorundayım, güzelim. Uçağa bineceğim. İki saate yanındayım.”

“Lütfen çabuk gel, lütfen,” dedim. “Sana çok ihtiyacım var, abi.”

“Bu kez seni yalnız bırakmayacağım, trafo. Bir daha asla.”

Dudaklarım acı dolu bir tebessümle kıvrıldı. “Seni çok seviyorum, abi.”

“Ben daha çok,” dedi. “Kapatıyorum, abim. Dikkat et kendine. Çağlar ve Demirhan evden, yanından ayrılmasınlar. Biz geliyoruz.”

*Aynı zaman diliminde.
Vural Emir Ahıskalı’dan...*

Yarana basarsan yaran iyileşmez.

Bir yola çıktığında, çıktığın yol kaybetmek üzerine kuruluy-
sa, yolda bulduklarınla yarayı sarsan da iyileşmez. Bunu Mazin,

Tuna'yı bana ulaşmak için kullandığında ve *notun elime ulaştı* dediğinde anladım. *Gördüm.*

Nare'ye veda etmedim.

Geri döneceğim.

Nare'ye veda ettiğimi kabullenmek istemiyordum. Ölümüne gittiğimi de. Bir yolunu bulup hayatta kalacaktım, Mazin'i saklandığı yere gömecek ve tüm bu fırtınaya son verecektim.

Kendime değil, abisini kollarının arasında kaybeden o adama borçluydum.

Mecburdum.

Ona vazgeçtiğimi söylemiştim. Operasyondan vazgeçmiştim, Mazin'i öldürmekten değil. *Özür dilerim, sevgilim.* Her gün, her saniye, her dakika, her saat aramızda bir kuşku ve içimizde bir ürpertiyle yaşayamazdık.

Bir seçim yaptım ama bu bizim iyiliğimiz içindi. Beraber, korkusuzca ve kalbimde ukde kalmadan yaşamak istiyordum.

"Bir bebeğimiz olsun istiyorum," demişti bana. Mazin'in nefes aldığı bir dünyada, onu nasıl koruyabilirdim? Buna nasıl cesaret edebilirdim? Balım gibi yaşamasına izin veremezdim. Seçimler rulet çarkına bağlıydı, evet. Attığım zarın kendi kaderime etki edeceğini de biliyordum, evet.

Ama bu dağları avucumun içi kadar iyi biliyordum ve bu kez kaybeden ben olmayacaktım.

Nare benden bir şey saklıyordu. Birdenbire değişmesi, boşanırım demesi normal değildi. Sakladığı şey her ne kadar büyükse, söyleyemiyordu da. Farkındaydım. En başta Mazin tarafından tehdit edildiğini sanmıştım. Bir süre onu gözlemlemeye ve rahat bırakmaya karar vermiştim ama Tuna'yla haber gönderdiğini öğrendiğimde bu ihtimali de sıfırlamıştım. Döndüğümde bu konuyla çok daha yakından ilgilenecektim, belki de döndüğümde Nare yanımda...

İzin vermezdim.

Mazin bu dağları avucumun içi gibi bildiğimi bildiğinden koordinat göndermişti. Beş saatin sonunda, gönderdiği koordinata biraz daha kaldığını fark ettiğim için pusulamı çevirdim, sonra da saatime baktım. Askeri çantamdan su çıkarıp birkaç yudum içtim ve karanlıkta ilerlemeye devam ettim. Nare'yi düşünmemeye, sadece göreve odaklanmaya çalışıyordum.

Sekiz saatten beri tüm odağımla bunu yapıyordum.

İyiydim, dönecektim.

Başka da bildiğim, kendime ezberlettiğim bir şey yoktu.

Pusulaya bakmayı bıraktım çünkü yarım saatin sonunda, Nare'yi bulmadan önce saklandığımız ve beklediğimiz o yere doğru ilerlediğimi fark ettim. Burayı nasıl bilebilirdi? Görmüş müydü?

“Seni yeniden burada görmek... Hem de bu karanlığa rağmen, çok güzel,” dediğinde el fenerimi sesin geldiği yöne çevirdim. Etrafıma bakındım. “Beni göremezsin. Boşuna bakma.”

“Neredesin, lan? Çıksana karşıma.”

“Tek olduğundan emin olduğumda çıkacağım. Bir saate hava aydınlanacak.”

“Doğan güneşe bakarak ölmek istiyorsun... Anladım. Bu arada iğrenç bir resim yeteneğin var, o nasıl yürek çizmek ya kâğıda?”

Yüzüne baktığımda geçmişi hatırlamamak mümkün olmayacaktı. Yüzünü hatırlarken avucumu sıktım.

“Karşıma çık, Mazin. Bitsin, artık. Çık karşıma. Bitsin.”

“Senin bok gibi yazından iyiydi. Doktor olacaktıydın da yanlışlıkla Yüzbaşı olmuşsun. Çok zırvalama. İnan, hiç bilemezsin doğan güneşi kimin göreceğini.”

El feneriyle taradım, yalnız olduğumu anlamış olmalıydı ki kendi de üzerindeki çalılıkları atarak karşıma çıktı.

O an silahımın tetiğini çektim. Bir silah sesi duydum, çok yakınımından geldi ama ben değildim. Omzumun gerisinden silah sesinin geldiği yöne baktım, derin bir karanlık gördüm ama adım seslerinin bana yöneldiğini hissettiğimde sertçe yutkundum. Mazin, “Hani yalnızdın, lan?” diye sorduğunda, diğer eline de kurşun yedi. Mazin’e baktım ve elini tutarak yere yığıldığını gördüm. Ben de ne olduğunu anlayamadan boynuma yediğim ağır darbeye bilincimi kaybettim.

Yazardan...

Vural’ın güçlü bedeni Ömer’in kollarının arasına yığıldığında Mazin, “Siz kimsiniz lan?” dediğini işitti. Cevap vermemek için dişlerini sıktı. “Ulan orospu çocukları, adamlarımı da mı indirdiniz?”

Karanlıktan ötürü hiçbir şey göremiyordu.

“Sen kendini çok akıllı sanıyorsun, Mazin,” dedi Aybars Soyta. “Yüzbaşı Vural buraya tek geleceğini düşünecek kadar gözünü intikamla bürümüş bir adam da sen unuttun mu? Askerimi sana yem eder miyim lan ben? Leşlerini sessizce temizleyeceğiz diye götümüz çıktı, ulan orospu çocuğu, senin adamlığına sokayım. Bir kişiye elli kişi mi dalacaktınız? Sendeki yürek mangal yüreği çıktı!”

Aybars Soyta’ya Vural’ın gittiğini haber veren kişi ne Nare ne de Doruk’tu. O, Tuna’nın karşısına çıktığı andan itibaren takipteydi.

Mazin, sertçe yutkundu. “Uzun zaman olmuştu, Aybars Soyta,” dedi. “Bir askerini aldım ama senden. Unuttun mu? Ömer Halis Ahıskalı.” Güldü, sesi alay doluydu. “Yüzbaşı Vural, senelerdir görevine de size de ihanet ediyor. Bir asker bu yolda şehit oldu. Ne için biliyor musun? Dosyayı kapattığın için. Cezamı kesmediğin için.”

“Benim askerim bana ihanet edemez, ederse de bedelini çok ağır öder.” Bu sırada gözleri, ettiği ihanetin bedelini çok ağır bir şekilde ödemiş olan Ömer’e kaydı.

“Yüzbaşı Vural da mı ağır bir bedel ödeyecek şimdi? Yoksa onu da abisinin yanına mı yollayacaksın? Burada öldürüp bırakacak mısın? Adını da ben mi koyacaksın?”

Aybars Soyta, Mazin’in karnına asker botuyla sıkı bir tekme salladı ve el fenerini yüzüne tuttu. “Yüzbaşı, bu meslek uğruna hiç düşünmez canını verir. Senin gibi leşlere yem etmem onu.” Karnına sıkı bir tekme daha attı. “Sen bir süre misafirimiz olacaksın, Mazin.”

Mazin acıdan bayılmadan önce son sözleri, “Size ihanet etti,” oldu.

Vural, Ömer’in kolları arasında baygın bir şekilde uyurken Ömer, burnuna kadar çektiği maskeyi hâlâ çıkaramamıştı. Mazin ve Vural baygındı. Güneş doğmak üzereydi ve askerler, dinlenmek için tulumlarını alıp yanlarından uzaklaşmışlardı.

Kollarının arasında baygın olan bedeni tutarken Ömer, ağlamamak için direndiği savaşa, Vural’a sıkıca sarılarak yenildi. Ona sarılmayalı yedi yıla yakın mı olmuştu? Zaman, ne kadar acımasızdı.

“Seni de kendimle beraber mahvettim,” dediğinde hıçkırıklarını durduramıyordu ve Aybars Soyta, sessizce onu izliyordu. “Ya yetişemeseydim? Nasıl dayanırdım bunca şeye, söyle bana.” Ömer, yüzünü severken kan kırmızı gözlerini üstüne çevirdi. “Kardeşim benim... İntikamımı almak için tek başına çıkmış, ardında... Sevdiği kadın... Bebeği... Benim yüzümden...”

Bebeği kaybettiklerini ilk andan beri biliyorlardı çünkü Nare, doğru hissetmişti. İzlenmişlerdi. Fakat öncesinde de ona haber veren asker, Demirhan’dı. Mert, aynı zaman diliminde

Aybars Soyta'ya ulaşmasaydı da Yüzbaşı Vural'ı bulmak için harekete geçeceklerdi ama Demirhan'ın konuşturduğu Tuna, elindeki kâğıda Mazin ona verir vermez bakmıştı. Teslim olmadan önce Demirhan'a koordinatı çizmişti ve böylelikle nerede olduğunu anlaması zor olmamıştı. Koordinatı Aybars Soyta'yla paylaşmıştı ve vakit kaybetmeden takibe başlamışlardı. Vural'ı sessizce izlerken Mazin'i de izlemişlerdi. Mert'in, Nare arama-
dan önce hiçbir şeyden haberi yoktu. Demirhan engellemeye çalışmak istemişti ama yapamamıştı. Bu fazla dikkat çekerti.

Demirhan'ı gizli tutabilmek adına ise operasyonu Mert üzerinden yürütmeye karar vermişlerdi.

Mazin, elbette ki Vural'ı karşılamaya tek başına gelmemişti. Bunu fark edip sessizce izlemeye devam etmişler ve hepsini teker teker, usulca temizlemeye başlamışlardı. İnal'ın başlattığı harekâta askerler temiz bir operasyon çekmişti hatta aylar önce kaçırılan iki sivili de kurtarmışlardı.

“Mert bana ulaşıp gerçekleri anlattığında Yüzbaşı Vural için zeki bir asker, ülkemize faydalı olabilir, neden bizimle olmasın, dedi. Şans ver, dedi. Hayatını kurtar, hayatını kurtardığım gibi dedi. Vural, durmayacaktı Ömer. Yanlış yaptın. Eşine yaşadığını söylemek yerine...”

“Karşısına mı çıkmalıydım? Balım'm karşısına çıktığımı öğrendiğinde beni sürgün ettirdin! Nare'ye söylemeye, vazgeçirmesini istemeye mecburdum! Mazin'in kızını kaçırmasaydı, bunların hiçbirini bilemeyecektim.”

“Bugün, Mazin ölse de durmayacak. Meslekten vazgeçmeyecek.”

“Şans ver o zaman,” dedi Ömer. “Beni bilmeyecek, bilemez. Karşısına çıkmam. Hiçbir görevde karşısına çıkmam. Yanında olmam. Uzak dururum.”

“Vural, ihanet mi etti sence mesleğine? Vatanına? Yaptığınla eşdeğer mi? Hatalarınız eşdeğer mi? Sen de ailene ihanet etmedin mi? Bana sorarsan Vural masum. Sadece elinden geleceği alınan her insan gibi hesap sormak isteyen masum bir adam... Peki, senin ödediğin bu bedeli onun da ödemesi gerekir mi yoksa o, bedelini zaten senin kardeşin olarak ödedi mi? Mert'i işe karıştırmış. Demirhan'ı bile. Yanındaki diğer askerlerini de. Bunun cezasını sen benden de iyi biliyorsun.”

“İhanet etmek istemezdi, sorarsan ona, etmedi de. Dosyayı kapattınız, yok saydınız, izin vermediniz! Kendimi onun yerine koyuyorum belki ben de... Belki sen de. Anladın mı?”

“Vural gibi bir askeri kaybetmeyeceğim, bu işi çözeceğim ama yine de cezasını vereceğim. Buna hiç şüphen olmasın.”

“Cezasını ben çekerim, sürgün de yerim. Ne istiyorsan, tamam.”

“Bazı mezarlar iki kişilik kazılır derlerdi de inanmazdım. Kendinle gömdün. Şimdi ver hesabını verebilirsen.”

Aybars Soyta'nın son sözleri bu olmuştu. Ömer, Vural'ı daha da sıkı kavradı ve başını bağrına bastı. Boynundaki kün-yeyi çıkardı, kendine ait olduğunu gördüğünde boğazını acıdan patlatmak istercesine bağırarak ağlamaya başladı. “Beni hiçbir zaman affedemeyeceksin, bebeğinin de sebebi oldum,” dedi gözyaşlarının arasından. “Kardeşim, Emir'im...”

Güneş dağların yamacından belirdiğinde Ömer, bir askerin de yardımıyla kardeşini sırtına aldı. Yarım saatten fazla sırtında taşıyarak araçların ve mühimmatların olduğu yola getirdi. Bedenini askeri aracın arka koltuğuna bıraktı. “Bazı mezarlar tek kişiliktir, ben iki kişilik bir mezara koymuşum bizi,” dedi, gözyaşlarından önünü göremiyordu. “Dilerim ki Allah affetsin beni.”

Vural'a sıkıca sarıldı. Bu kez sessizce ağlamaya devam etti. Kalbinin her noktası kan revan içinde ve acıyla çarpıyordu.

İki gün sonra...

Vural Emir Ahıskalı'dan...

Uyandığımda boynumda inanılmaz bir ağrı vardı. Ve sanki o ağrı tüm vücuduma yayılmıştı. Güneş yüzüme vururken boynumun düştüğü yerden doğrulmaya çalıştım ama ayaklarıma bağlanan ipler ve eller buna izin vermedi. Gözlerimdeki bulanıklık silindiğinde bu kez başıma güçlü bir ağrı saplandı. Birkaç kez art arda yutkundum ve saniyeler sonra bir sandalyenin ortasında, bomboş bir odada bağlandığımı gördüm.

Son olanlar bir perde gibi gözkapaklarıma düştüğünde, "Kimse yok mu?" diye bağırdım. Birkaç saniye sonra kapı açıldı; önce askeri botları, sonra da sahibini gördüm. Ne olduğunu anlamaya çalışırken askeri üniformayla karşıma çıkan sert yüz hatlarına sahip adama baktım. Gözlerim dikkatli bir şekilde yüzünde gezinirken, "Ben," dedi. "M. M. Aybars Soyta. Peki, sen kimsin? Seni ne haldeyken, kimin sayesinde buldum, hatırlıyor musun?"

Her şeyi öğrenmişlerdi. *Ama nasıl?*

"Kaçmasına izin mi verdiniz?"

"Bu haldeyken bile Mazin'i düşünmen garip. Sen kimsin, asker?" diye bağırdı çelik gibi sesiyle. "Kimsin sen? Tek başına bir teröristle gecenin bir saatinde silah silaha ne yapıyordun? Anlat!"

Bağlı olan ayaklarımı birbirine vurdum, güçsüz düşsem de ses tonumu ve yüz ifademi toparladım. "Ben Türkiye Cumhuriyeti'nin askeri, Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı. Arz ederim."

"Vural, Mazin'le ne işin vardı?"

Aybars Soyta'nın bakışları ve ses tonu normale döndüğünde, "Abimin intikamını almak ve bitirmek için onunlaydım," dedim dürüstçe. "Bu bir operasyon değildi. Kendimdim."

"Öncesi peki?" diye sorduğunda güçlkle yutkundum. "Bir askerimizin ŞEHİT ÖMER HALİS HAREKATI'nda vefat ettiğine dair bilgiye ulaştım. Bu ne demek, biliyor musun?"

"Bu bilgileri nereden öğrendiğinizi sormak isterim."

"Hiç korkmuyor musun?"

"Neden korkayım? Bir Türk askeri hiçbir şeyden korkmaz."

"Hata yapsa bile mi?"

"Dosyayı kapatan kişi Engin Binbaşı. Beni bir kez bile dinlemedi. Anlattım. Acı çekiyorum, dedim. Abim bebeğini sadece birkaç dakika kucağına alabilmişti. Bu insana neler yapar biliyor musunuz? Dosyayı kapatmasaydı tek bir operasyonla, o gün inlerini darmaduman etmiştim. Neden Mazin ve itlerini öldürmek için tek bir şey yapamadım? Tüm bu olanları Engin Binbaşı'na anlattığınızda benim için tek bir soru sorar mısınız? Dosyayı neden kapattı?"

"Peki, Engin Binbaşı öğrendiğinde başına gelecekleri biliyor musun?"

"Görevden atılacağım. Ve belki de..."

"Yargılanacaksın."

Usulca başımı salladım. "Yargılanacağım."

"Sen akıllı bir adamsın, Yüzbaşı. Ben seni kaybetmek değil kazanmak isterim. Sen de istersen."

Tek kaşımı sorguyla kaldırdım. "Nasıl kazanmak?"

"Mazin yakalandı. Kaçması mümkün değil artık. Onu öldüremeyiz, *şimdilik*. Ardı sağlam. Ben o güvendiklerini bitireceğim önce. Büyük insanlar var, büyük oyunlar dönüyor. Sadece dağlar mı? Biz bu ülkenin içini dışını temizlemeye kalksak işin içinden çıkamayız! Ama bugün son günümse, bugün de

devletime hizmet edeceğim. Kalleşleri ortadan kaldırmak için elimden geleni yapacağım. Anladın mı?”

“Beni nasıl kazanmak istiyorsunuz?”

“Soru şu, Yüzbaşı. Sen kendini mi kazanmak istiyorsun yoksa kendini kazandırmak mı?”

Kaybettiklerim bu kadar fazlayken mi?

“Seni çözeceğim. Evine dönüp görevine hiçbir şey olmamış gibi devam edeceksin. Zamanı geldiğinde ben seni bulacağım. Kararımı da o zamana kadar vermiş olacaksın.”

“MİT’e girmem,” dedim direkt. “Yapmam.”

Sonra anladım. Kimden öğrendiğini... *Mert Türkoğlu*. Doruk... Nare yardım istemişti.

“Mert olmam.”

“Hiç kimse onun gibi olamaz. O, çıkarları uğruna devletine ihanet edecek bir asker değil.”

Dişlerimi sıktım. Eğildi, önce ayaklarımdaki bağı sonra da bileklerimdekini çözdü ve cebinden bir sigara çıkarıp bana uzattı. “Nasıl geldiysen öyle de döneceksin. Bu sana yeter mi?”

Uzattığı sigarayı kavradım. Botlarına baktım. “Gözlerinizde gördüm.”

Kapıdan çıkmak üzereyken, “Neyi?” diye sordu.

“O da bana kalsın.”

Aybars Soyta odadan çıkmadan önce ayağa kalktım. “Kararımı verdim.”

“Neymiş?”

“Zamanı geldiğinde öğrenirsiniz. Öyle dememiş miydiniz?”

Başını salladı. “Sana vereceğim en büyük nasihat, herkesten önce kendini düşünmendir,” dedi. “Görüşmek üzere, Yüzbaşı.”

Elimi boynuma çıkardım, başım o kadar ağrıyordu ki. Yıkık dökük evden çıkıp kapının önündeki çantamı aldım, sonra da

yola koyuldum. Sakin adımlarla ilerlerken, yakalandığım yere geldiğimde titizlikle etrafa bakındım.

Aybars Soyta düşündüğümünden de zekiydi.

Her yer temizlenmişti.

Gece... Vural yakalanmadan öncesi...

Nare Ahıskalı'dan...

Abim telefonunu kapattığında Demirhan ve Çağlar salonun sürgülü kapısını çekti. “Daha iyi misin?” diye sordu Demirhan. “Canın acıyor mu?”

Bakışları da ses tonu gibi donuktu. “İyiyim.”

“Böyle olur muydu?”

“Nasıl?”

“Hiçbir şey hatırlamıyorsun ya... Kollarımın arasına düşün. Sinir krizi geçirdin. Hep böyle olur muydu?”

“Hafızam ağır bir darbe aldığı için böyle ağır krizler zihnimden silinebilirmiş, evet,” diye cevapladım. “Zihnimi zorluyorum ama...”

“Bence Nare dinlenmeli,” diyerek sözümü kesti Beria. “Vural da sabah dönmek zorundaymış. Bir şekilde halloldu. Beklemekten başka çaremiz yok.”

“Odana çıkmana yardım edeyim,” dedi Çağlar, oturduğu yerden doğrulduğunda. Onu elimle durdurdum.

“Burada uyuyacağım. Üst katta misafir odası var, biriniz koltukta diğeri de yatakta uyuyabilir. Beria da burada, yanımda kalsın.”

Çağlar, “Olur, yenge,” diyerek onayladı beni. “Biraz uyusam

iyi olacak.” Başını yana eğdi ve Demirhan’a baktı. “Sen gelmiyor musun?”

“Birazdan gelirim,” dedi Demirhan.

Çağlar, yukarı çıktığında Demirhan da birkaç dakikalığına kayboldu. Döndüğünde elinde bir paket vardı. Göğüs kafesine huzursuzluk hissi baskı yaparken güçlükle yutkundum.

“Bunu sana vermemi söylemişti, buradan bile anlamalıydım... Anlayamadım.”

“Ne zaman verdi sana bunu?”

“Tuna’yı karakola teslim etmeden önce.”

Uzandım, paketi kavradım. Demirhan, bu an ile tek başıma kalmamı istemiş olmalıydı ki beni yalnız bıraktı. Saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Paketi açıp orta boy kutuyu, içindeki notu ve kar küresini çıkardım. Kar küresinin içinde bir adam ve bir kadın bulunuyordu. Adamın uzun, sarı renkte bir paltosu vardı ve boynuna doladığı atkı hareket halindeydi. Adamın tam karşısındaki kadının elinde müzik çantası vardı. Onun da saçlarını ve boynuna doladığı atkıyı hareketlendirmişlerdi. Kar küresini ters çevirdim, kar taneleri usulca ikisine doğru düşerken notu açtım.

Sadece *geri döneceğim* yazıyordu. Notu kar küresi gibi başucuma koydum ve gözlerimi yumdum. Uyuyamadım, ağlamadım. Öyle tuhaf bir his üzerime yığıldı. Beria serumu çıkarıp saçlarımı sevdi.

“Bir şey olmaz, değil mi?” diye sordum, ses tonum durgundu. “Gözlerim ağrıyor, ağlayamıyorum bile.”

“İnşallah bir şey olmaz, güzel kızım. İnşallah sağ salim döner.”

“Çok kızgınım ona, çok kırgınım. Bana söz vermişti. Bitireceğim demişti. Şimdi geri döndüğünde yüzüme nasıl bakacak?”

“Artık bunları düşünme, bak stresten neler oldu. Uyu biraz.”

Uzandığım yerden Beria'nın da yardımıyla doğruldum. "Bir lavaboya gideyim, sonra da uyuyayım."

Lavaboya gidip işlerimi hallettim ve çıktım. "Kanaman çok mu hâlâ?" diye sordu Beria.

"Biraz daha normale dönmüştü," dedim. Beria'nın gözleri nota ve kar küresine takıldı. "Vural giderken Demirhan'a bırakmış."

"Demirhan'da içime sinmeyen bir şeyler var," dedi Beria.

"Ne gibi?" diye sordum.

"Sürekli Vural'dan ve bizden bir şeyler saklıyormuş gibi davranıyor. Bak, Çağlar'ı da bilirim. Bir kez bile gizli saklı köşelere geçip telefonla konuştuğunu duymadım. Görmedim." Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Onda tuhaf olan bir şeyler var, Nare."

"Ben de gözlemlerim, bir bakınız," dedim. "İyi geceler."

Gözlerimi yumdum ama düşünceler zihnimi ele geçirdi. Her şeyin kopması operasyondaki tüm askerlerin birbirini tanımasıyla başlamıştı. O günden beri sürekli bir aksilik yaşanıyordu. Ömer... Haberleri Demirhan'dan mı alıyordu? Her şeyi bu kadar detaylı başka nasıl bilebilirdi?

Uyku ve uyanıklık arasındaydım. Bir kulağım kapıda, her an çalacak ve ben kalkıp kapıya doğru koşacak gibiydim. Kapı çaldığında sanki bunu bekliyordum gibi yattığım koltuktan hızla doğruldum ve kapıya koştum.

Kapıyı açtığımda omuzlarım hayal kırıklığı içinde düştü ama zor da olsa gülümsedim ve abime sıkıca sarıldım. "Abi."

"Trafom."

Abim, bedenimi sıkıca kavrayarak saçlarımdan öptü. “Daha iyi misin? Bir şeyin yok değil mi?”

“İyiyim, abi. Vural gelmedi hâlâ. Bir şey olmuş mudur?”
Abim, sessiz kaldı. “Bir şey mi oldu?” dedim sessizliğine karşı.

“Döndü, karargâhta. Askerlerini topladı. Çağlar ve Demirkan da orada.”

“Bir şey olmamış, değil mi?”

“Ne olduğunu anlatmadı ama üstümle konuştuğunu biliyorum. Görevine devam edecek, Mazin’i ve adamlarını ele geçirmişler.”

Gözlerim doldu. “Bitti mi?”

“Bilmiyorum, umarım bitmiştir.”

Usulca başımı salladım. “Önce eve gelir diye düşünmüştüm.” Dudağımı büktüm, salona gitmek için hareketlendim. “Ardında bıraktığı enkazı yakından da olsa görmeye gelir demiştim.”

“Bence eve dönmeye yüzü yok.”

“Gitmeye vardı ama?” Güçlkle yutkundum. “İki günden beri ölü gibi yatıyorum. Ne olursa olsun askerlerini toplamak yerine önce bana gelmeliydi.”

Abim, “Gel buraya,” dedi ve bana sıkıca sarıldı. “Simit aldım sana. Duydum ki güçsüz düşmüşsün, sana iyi gelecek şeyi biliyorum.”

Beria çay koydu, abim de simitleri ve kahvaltılıkları çıkardı. Birlikte kahvaltı yaptık, abimin zoruyla iki günün sonunda bir şeyler yiyebilmişim. Üstüme halsizlik düşünce yukarı çıktım, duş alırsam iyi gelir diye düşündüğüm için temiz kıyafetlerimi ayarlayıp duşa girdim. Başım o kadar çok ağrımaya başlamıştı ki gözkapaklarım açılmıyordu. Çok fazla kanamam olmuştu, o yüzden mi böyle halsizdim?

Sıcak suyu soğuğa alarak birkaç dakika altında bekledim. Gözlerimi sıkıca yummadan önce bacaklarımın arasından akıp, gümüş deliğe suyla beraber karışan o kırmızı rengi görmezlikten gelmeye ve düşünmemeye çalıştım.

Zihnim karıncalanmaya, omzumdan aşağı dökülen soğuk suyu hissetmemeye başladığımda ise o akşamüstü yaşananlar ve sonrasında hastanede olanlar bir perde gibi gözlerime döküldü.

“Neden bu kadar ağrım var?” diye sordum, bir elim karnımdaydı. “Çok kanamam var.”

“Lütfen sakın olun,” dedi hemşire. “Doktor sizinle ilgileniyor.”

“Canım çok yanıyor,” dedim, gözyaşlarımdan önümü göremiyordum.

“Dışarıdaki hanımefendinin söylediği gibi, genç hanım hamileymiş.” Kalbime ağır bir darbe inmişçesine ağlamam kesildi, çok kısa bir anlığına nefesim de. Gözlerimi kocaman açarak kadına baktım. Siyah saçları omzunda biten kadın gözlerindeki siyah gözlüğü çıkardı ve yüz hatlarına dağılan hüznle bana baktı. “Niye öyle bakıyorsunuz?” diye sordum. “Bir şey mi oldu bebeğime?”

Bu onu ilk sahiplenişimdi. Bebeğim... Bize ait bir bebek. Vural ve bana...

“Bir şey söyler misiniz artık?” diye bağırdım acıyla. “Bir şey söyleyin! Soru sordum size! Bebeğim iyi mi?”

Kadın, bedenimden sandalyesini uzaklaştırarak ayağa kalktı ve bir süre sonra yanıma geri geldi. “Nare Hanım,” dedi. “Üzgünüm, bebeğinizi kaybettik.”

“Hayır, hayır, az önce öğrendim ben bebeğim olacağını... Bu kadar çabuk... Hayır, hayır!”

Gözlerim yanıyordu. “Bu kadar çabuk vazgeçemez benden!”

Senden bebeğin değil, Vural vazgeçti, diye bağırdı kulaklarıma bir ses. Onun yüzünden oldu. Abisinin yüzünden.

Beria odaya girdi. "Şu an göremezsiniz!" dedi hemşire ama o dinlemedi. Elimden tuttu. "Beria, lütfen doğruyu söylesinler. Ben hamileymişim, düşük yapmışım... İnanmıyorum. Bebeğim..."

"Yaşadıkların zordu, güzel kızım," dediğinde, gerçekten de düşük yaptığımı kabullendim. Beria saçlarımdan öptü, benim gibi o da ağlıyordu. "Sen de bilememişsin, nasıl bilesin..."

"Sadece beni değil, bizi terk etmiş," dedim. "Onu hiçbir zaman affetmeyeceğim."

Yattığım yerden güçlkle doğrulmaya çalıştım, Beria da hemşire de izin vermedi. "Bebeğimi kaybettim," diye bağırdım. Boğazım bağırmaktan çok acıyordu.

Zihnimin içindeki bir ses, "Ama çok mutluyum biliyor musun? Kızımızı benden almadığın, bağışladığın için," dedi ve o ana döndüm. Anneme ait olan müzik kutusunu bulduğum ana... "Olmaz deriz ama olur ya Nare'ye sen bakmak zorunda kalırsın, ne olursun beni bilsin. Mezarımı bilsin. Annesini bilsin."

"Babam nasıl annemle beni terk edip gittiyse o da bizi bıraktı, gitti," Sağlıklı düşünemiyordum. Ağlıyordum, bağıırıyordum, sinir krizi geçiriyordum. Sonra bir anda durdum, zihnim karıncalanmaya başladı. Ani duruşum Beria'nın korku dolu gözlerle bana bakmasını sağlarken bir anda kendi ismim de dahil her şey hafızamdan silindi sanki.

"Nare?" diye seslendi yabancı kadın. "Beni çok korkutuyorsun."

Gözlerimi dakikalardır ayıramadığım duvardan ona çevirdiğimde başım geriye doğru düştü.

Bir elim karnıma doğru indiğinde dudaklarımdan firar eden hıçkırıklara engel olamadım. Bebeğimi kaybetmişim.

Bedenim yaşadıklarımı kaldıramamıştı ve ruhum da şimdi paramparçaydı. Bir elimi duvara yasladım, akan suyu kapattım ve birkaç saniye soluklandım. Sonra bornozumu giyinerek

kabinden çıktım, bornozumun ipini sıkıca bağladım. Odadan çıkıp merdivenlerden yavaşça indim.

“Nare duşta,” dedi abim. “Yukarı çıksan iyi olur. Seni bekliyordu.”

Ses salondan geliyordu. Adımlarımı o tarafa yönlendirdim ve bakmaya artık çok korktuğum mavi gözleri direkt olarak bana değdi. Yorgun gözlerime, ıslak saçlarıma, titreyen dudaklarıma ve iki ayağımın üzerinde zor tuttuğum bedenime. Ben öyle dışarıdan dağ gibi, taş gibi dururken güneşin yakıcı rengini taşıyan gözleri, gözlerime teğet geçer sandım. Geçmedi.

Onun gözlerine bakarken boğuluyordum çünkü çok acı bir anı hatırlıyordum.

Bilseydim boğulacağımı, avucun içinde kaybolan gözyaşlarıma dokunmasına izin vermezdim.

Ölümcül bir sakinlikle, “Bunu eve kim aldı?” diye sordum. Vural, yüzüne tokat yemişçesine irkilirken bir kez daha, “Bunu evime kim aldı?” diye sordum. Beria o an anladı ve hiçbir şey demeden, abimi de alarak yanımızdan ayrıldı. “Evimden defol git.”

Vural, “Mecburdum,” dedi. “Nare, bir ömür bu vicdan azabıyla yaşayamazdım. Hem döndüm ben. Bu kez gerçekten bit-”

“Giderken neleri de götürdün, hiç bilmiyorsun.” Gözyaşlarım önümü bulanıklaştırdı. “Bebeğimizi kaybettim, Vural. Ve sen yoktun.” Vural, ikinci bir kez tokat yemişçesine irkildi. Yutkunamadı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Hamileymişim, bunu düşük yaptığımda, onu kaybettiğimde öğrendim... Beni değil, *bizi* terk etmişsin...”

Vural, bana doğru yürüdüğünde elimle onu durdurdum. “Bana yaklaşmayı aklının ucundan bile geçirme, sakın,” dedim, hâlâ çok sakindim ama kelimelerim de en az bakışlarım kadar ölümcül bir soğukluğu taşıyordu. “Evimden git.”

“Nare, ben çok üz... Ben...” Konuşamıyordu. Çok kısa bir an gerçek olup olmadığını sorguladı ama yüz ifademi ve kırılgan bakışlarımı gördüğünde inandı. “Nasıl oldu? Sen regl olacaktın...”

“Başım dönüyordu sürekli ama ben stresten olduğunu düşündüm. Babanın ameliyatı ve diğer şeyler üst üste geldiği için kaldıramadığımı düşündüm. Ama öyle değilmiş.”

Bana doğru bir adım attığında, “Sakın yaklaşma,” dedim bir kez daha. “Lütfen, benden uzak dur.”

Vural beni dinlemedi. Hızla yaklaştı, belimden kavradı ve göğsüne çekti. Ona karşı koydum. “Bırak, sarılma, istemiyorum,” diye bağırdım. “Bırak! Terk ettin sen bizi! Şimdi geri döndün! Hadi bebeğimiz de dönsün, geri dönsün bize...” Onu tüm gücümle itirmeye çalıştım; göğsüne vurdum, dudaklarımın arasından acı dolu bir inleme döküldüğünde elleri de durdu. “İmkânsız... Artık *onun* bize geri dönmesi imkânsız...” Geriye doğru gitmek istedim ama saçlarımda gezinen elleri izin vermedi. “Lütfen, bırak beni,” dedim, ağlıyordum ve sesim de çatallıydı. “Ben artık olamam seninle, affedemem, yapamam.”

Vural’ı iki avucumu göğsüne yaslayarak ittim ve o da buna itiraz etmedi, izin verdi. Sarsılmıştı ve o da benim gibi ağlıyordu. Buz mavi gözleri kıpkırmızıydı. “Çok ağladım, sinir krizi geçirdim. Uyandığımda da hiçbir şey hatırlamıyordum... Zihnim bir kez darbe almıştı çünkü. Ama... Şimdi... Kalbim de darbe aldı. Sana söyledim. Bu yolda ilerleyeceksen ben yokum dedim. *Bitti*, dedin. *Operasyon yok*, dedin. *Vazgeçtim*, dedin. Öyle devam ettim ben seninle. Ve sonucunda...” Elimini karnıma kaydırdım. “*Kaybettik.*”

Uzun bir sessizlik yaşandı.

Mavi gözleri pişmanlıkla bana bakıyordu.

Sırtımı bana pişmanlıkla bakan gözlerine döndüm.

“Evimden git, bir daha da karşıma çıkma. Artık seni hiçbir şekilde ilgilendirmiyorum. Madem beni terk ettin, gittin. Bir an bile düşünmedin, şimdi *yine* git...” Güçlkle yutkundum ve parmağımdaki alyansı çıkarıp masanın üzerine koydum. “Artık seni hiç istemiyorum.”

Vural, tek kelime bile etmedi. Yanımdan öylece geçip giderken çok kısa bir an yüzünü gördüm, gözyaşları durmaksızın akıyordu. Bir an ayakta duramadım, elimi merdiven tırabzanlarına yasladım ve kapı sesini duyduğumda gözlerimi sıkıca yumdum. Beria, “Nare,” dedi yumuşacık ses tonuyla. “Hatırlıyorsun...”

“Neden bana söylemedin, Beria?” diye sordum. “Normal olmadığını anlamıştım ama sana güvendiğimden...”

“Benim için de çok zordu, inan bana,” dedi, bir elimi tuttuğunda. “Sen çaresizdin, kötüydün, Vural dönsün diye bekliyordun. En azından Vural’ın dönsün dedim. Yanında olur, sana destek...”

“O bana hiçbir şey olamaz artık,” derken mutfak kapısı eşiğinde bizi dinleyen abime baktım.

Sadece gözlerimin içine bakıyordu. Gözleri doluydu. “Eve dönmek ister misin?” diye sordu.

“Ben zaten evimdeyim, belki sen biraz yanımda kalmak istersin. Hemen dönmek zorunda mısın?”

“İstemezsen dönmem.”

Abim, yanıma geldi. Sarılmak istedi ama cesaret edemedi. Sadece saçlarımı sevdi. “İstemem,” diye cevapladım. “Şimdi biraz dinleneceğim.” Beria, koluma girmek için hareketlendi ama durdurdum. “Biraz yalnız kalsam iyi olur.”

Yukarı çıktığımda temiz kıyafetlerimi giyindim, yatağın Vu-

ral köşesine kıvrıldım ve başımı onun yastığına koydum. Bacaklarımı karnıma doğru çekip sessizce ağlamaya başladım.

*Aynı zaman diliminde, Vural
Yazardan...*

Genç adam kapıyı kapattığında az önce duyduklarının şokunu hâlâ taşıyordu. Sanki boğazına sarınan eller vardı, Nare'nin sesi tüm gerçekleri kulaklarına doğru uğuldadığında daha da sıktı, soluğunu kesti. *"Bebeğimizi kaybettim ve sen yok-tun,"* dedi. *"Ama şimdi kalbim de darbe aldı."*

Vural, bir elini kalbine yasladı. "Hayır, hayır," diye fısıldadı. Bu sırada Çağlar bahçe kapısından içeri girdi. "Hayır..."

Çağlar, Vural'ın halini gördüğünde güçlükle yutkundu. Vural, kendine duyduğu öfkeyi atamadığı için elini duvara geçirdi. Yetmedi, diğerini de. Duvar saniyeler içinde kana bürünürken onu geriye çeken Çağlar oldu.

"Hayır!" diye bağırdı, Nare bunu işitti ve ellerini kulaklarına götürdü. "Hayır, lan, hayır... Ben nasıl..." Çağlar, Vural'a sırtından sarıldı ve günlerdir tuttuğu gözyaşlarını bıraktı. "Çağlar, bebeğim... Bebeğimiz... Benim yüzümden..."

"Komutanım, yapmayın ne olur," dedi.

"Her şeyi mahvettim," diye bağırdı Vural, yumruklarını zemine geçiriyordu. "Her şeyi bitirdim. Nare'm..."

Nare, Vural'ın sesini duymamak için kulaklıklarını çıkardı ve *Playlist*'inden herhangi bir şarkıya basıp sesi sonuna kadar açtı.

"Dur, dur artık, mahvoldu elin. Dur..." diye bağırdı Çağlar.

Vural, ellerine baktı. *"Vazgeç,"* dedi. Geçmedim. Bitirdim bizi."

Nare şarkıyı açsa da zihnindeki ses susmadı. Kulaklıklarını çıkarıp hızla aşağı yöneldi. Evin kapısını açtığında kanlı elleri, kanlanmış gözleri ve titreyen dudakların sahibini, Vural'ı gördü.

“Sesini bile duymak istemiyorum! Git başka bir yerde ağla, bağır, çağır!”

Vural, pişmanlık dolu gözlerle Nare’ye baktı. “Biliyorum, yaptığının affedilir gibi olmadığını biliyorum, bakma bana öyle... Ne olursun, yalvarırım bakma öyle...”

“Lütfen işleri benim için daha da zorlaştırma. Bırak, acımı yaşayayım.”

“Ben seni bırakamam, isteme bunu, yalvarırım.”

“Bıraktın, Vural! Bıraktın sen beni! *Bizi!* Bir an için sana inanmıştım. Yanımda olursun sanmıştım! Ben yapamam...” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Gözlerinin içine bakıyorum, her baktığımda hastane kapısında gördüğüm hayalini anımsıyorum. Bununla nasıl başa çıkacağım bilmiyorum. Ben... Ben zaten... Yarım bırakılmış bir kızdım. Çok hassas bir noktaydı bu benim için ve sen yanımda yoktun...”

Vural, dizlerinin üzerinden kalktı. Sarılmak için Nare’ye doğru ilerledi ama Nare, geriye doğru gidince, durmak zorunda kaldı. “Lütfen beni yalnız bırak, rahat bırak,” dedi. “Bırak acımı yaşayayım...”

Nare, açık olan kapıdan girdi ve kapıyı da güçlükle kapattı. Arkasına sindi, usulca kayarak oturdu. Dizlerini karnına doğru çekip başını da kapıya yasladı. Vural, “Nare,” dedi, içindeki o his onu dinlediğini söylüyordu. “Ben bilemedim böyle olacağını, yemin ederim, mutlu olalım istedim. Duramadım. O bana not gönderince, duramadım. Yemin ederim dönecektim. Yine böyle sapasağlam dönecektim. Hayatımızdan çıksın istedim. Yıllardır çektiğim bu acı dinsin istedim.”

“Ben artık sana güvenemem, güvenip de bu yolda seninle yürüyemem.” Vural, aynı saat içinde yüzüne üçüncü tokadı yemiş gibi irkildi. “Lütfen, git.”

Nare'yi oturduğu yerden kaldıran abisi oldu. "Lütfen beni odama götür," dedi Nare. "Beria'ya söyler misin? Ağrı kesici getirsin."

Vural, "Nasıl oldu?" diye sordu Çağlar'a. "Anlat yalvarırım."

"Beni aradı, sana ulaşamadığını söyledi. Ben de karargâhtaydım. Odana gittim, telefonun masanın üstündeydi. Arabanın anahtarı da öyle. Sonra sordum soruşturdu, kimse seni görmemiş. Demirhan'ı aradım. Buraya geldik. Sonra anladık tabii gittiğini, Nare fenalaştı, kötü oldu... Kanaması başladı. Demirhan kucakladı, çok bağırdı, çok ağladı. Sonra Mert'i, yani işte, Doruk'u aradı. Bul onu dedi. Gerçeği söylemedi. Beria bir şey söyledi, belki hamile olabilirsin dedi. İnanamadım ben... Yani olur da... Hani şimdi nasıl olur... Hastaneye götürdük, doktor bebeği kaybettiğini söyledi. Kapının ucundan izleyebildim. Sinir krizi geçirdi. Uyandığında da hiçbir şeyi hatırlamadı. Seninle konuşmuş, bir tek o an vardı... Biz de söyleyemedik. Korktum, üzüldüm, söyleyemedim. Sen geldiğinde söylemeyi düşünüyorduk ama Nare gördüğüm kadarıyla her şeyi hatırlamış."

Vural, sadece başını sallamakla yetindi. "Burada kal sen," dedi. "Ben diğer eve geçiyorum. Biraz sakinleşsin, sonra gelirim."

"Nasıl isterseniz, Komutanım."

Vural, aracına doğru yürürken tükenmiş hissediyordu. Son bir kez dönüp eve baktı. Sağ tarafa eğildi ve yatak odasının penceresine baktı ama orada kimseyi göremedi. Nare ise yine Yüzbaşı Vural'ın yattığı tarafta uzanıyor ve onun yastığına sarılmış ağlıyordu.

Cem Adrian, Ayrılık (Piyano Versiyon)

Piyano odasıındaydım.

Ayrılık şarkısını dinliyordum iki günden beri, parmak uçlarım karıncalandı, geçtim ve başladım notalarını öğrenip çalmaya. Gözyaşlarımın duracağı yoktu sanki. Gürültülü bir sessizliği dağıtmanın en kolay yolu sevdiğin şeyleri yapmaktır.

Ama sevdiğim şeyi yapmak da acıdan başka bir şey vermiyordu.

"Aramak o kadar kolay mı sandın?" diye mırıldandım. *"Yolların bana aşktır artık. Sesim bende bir yabancı gibi, şaşarım..."*

Sonra bir damla daha.

Bir söz, bir damla, sonra gör bak nasıl yarım yamalak kalır her şey.

Hareketsiz, nefessiz kaldığında acı daha da düşer üzerine. Yıgılır kalır omuzlarına. Sonra hareketlenirsin, acı geçer sanırsın ama bir bakış, bir söz aynı noktaya dönmeni sağlar.

Zihnimdeki sorular susmuyordu.

Gitmeseydi Vural, gitmeyi tercih etmeseydi ve bir şekilde hamile olduğumu öğrenseydik birlikte, hayat bizim için hangi noktaya evrilirdi? Mazin gibi bir tehlike devam ettiği için korkar mıydı? Ya da abisinin başına geldiğini düşündüğü şey başına gelir diye bu bebeği istemez miydi?

Belki korkardı ama istememezlik yapmazdı değil mi?

Gözlerimi yumdum ve cevapsız sorularla baş başa kaldım. Sonra piyano odasından çıkıp mutfığa gittim. Kahve demledim, televizyon karşısına geçtim. Abim evde yoktu. İçimden

bir ses Vural'ı görmeye gittiğini söylüyordu. Beria da kızını almak için okula gitmişti.

Ev sessizdi.

İki gün öncesinden sonra ilk kez bu kadar sessizdi ama aynı şeyi zihnim için söyleyemezdim.

Kapı anahtarının çevrildiğini duyduğumda oturduğum yerden doğruldum. Anahtar sadece Vural'da vardı. "Benim, korkma," dedi Vural, irkildiğimi hissetmiş gibi. "Birkaç parça eşya alıp gideceğim."

Cevapsız kaldım. Söylediği gibi eşyalarını almak için yukarı çıktı, bir süre hiçbir ses duymadım. Çok kısa bir an gözlerim masada duran yüzüğüme kaydı. Ne ben almıştım onu oradan ne de Vural.

Elinde küçük bir valizle gördüm sonra onu. Yüzüme bakmıyordu. "Diğer evde kalıyorum."

Cevabım netti. "Sormadım."

"Biraz daha iyi misin? Aklım sende. Biliyo-"

"Aklın bende kalmasın, rica ederim. Seni görmediğim için mutluyum. Seni görüp de sinirlenmiyorum. Krizim tetiklenmiyor."

O bana bakmasa da ben ona bakıyordum. "Özür dilemem hiçbir şeyi değiştirmeyecek, yararı iyileştirmeyecek. Bebeğimizi... Bebeğimizi geri getirmeyecek. Böyle olsun istemezdim, Nare. Özür dilerim tüm bunları yaşamana sebep olduğum için." Birkaç dakika sonra elindeki çantayı bıraktı. İnatla gözlerinin içine bakıyordum. "Konuşmak istiyorum. Beni dinleyecek misin?"

"Konuşacak hiçbir şey yok, gözlerim ağlamaktan kurudu. Dudaklarım konuşmaktan yoruldu. Beni burada bir başıma bırakırken hiç mi vicdanın sızlamadı?"

“Çağlar yanına gelecekti. Demirhan da öyle. Yemin ederim düşündüm. Ben de böyle olacağını bilemedim. Pişmanım. Nare, öyle bir vicdan azabı çekiyorum ki ben... Bildiğin gibi değilim. Özür dilerim, defalarca kez özür dilerim, ne olursun, hemen affet diyemem ama bırak bu evde-”

“İyi bir psikolojide olmadığımı biliyordun, iyi olmadığımı biliyordun Vural. Kendime bir şey yaparım diye de mi korkmadın? Son zamanlarda yaşadıklarımı hatırla, sence de gidişinle her şeyin daha da kötü olacağı belli değil miydi?”

“Haklısın.”

“Haklı olmak yetmiyor bazen.”

“Sevgi?”

“Bazen sevgi de yetmez.”

Kaşlarını kaldırarak bu kez, “Aşk?” diye sordu.

“Aşk...” Buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarına. “Zarar veriyorsa artık; amacından saptıysa, bir silahsa ve karşısındakinin kalbini paramparça etmek için kullanılıyorsa, artık o da yeterli değildir.”

“Gitmeyeceğim. Bu evde olmayacağım ama gitmeyeceğim de.”

“O kadar çok gittin ki sana o kadar çok ihtiyacım vardı ve sen o kadar yoktun ki artık inan bana bir önemi kalmadı. Yine de kalmanı istemiyorum. Lütfen, git.”

“Evde kalmayacağım.”

“Nasıl?”

“Orasını bana bırak. Evde olmayacağım.”

“Ev sınırları içinde de?”

“Orasına pek bir şey diyemem.” Gözleri masadaki yüzüğüme kaydı. “Takmayacak mısın?”

“Kafana atmamak için zor duruyorum, sen de hâlâ karşımdasın. Benden uzak dur. Sadece acımı yaşamama izin ver. To-

parlandığımda bu evden de bu şehirden de gideceğim. Senden ve ailemden uzakta, kendime yeni bir hayat kuracağım.” Vural, güçlkle yutkundu. “Yapamam sanıyorsun değil mi? Niye? Sen *döneceğim* diyerek, bana yalan söyleyip terk etmeyi iyi bilirsin oysaki.”

“Bin tane adam dizerim kapının önüne, hiçbir yere gide-mezsın. İzin vermem.”

“Bir anlam ifade eder mi? Bir gün gideceğimi bile bile yaşar mısın benimle?”

“Öyle başlamamış mıydı her şey? Sözleşme imzalamadın mı sen benimle?”

“Doğru ama fark etmez. Sonuç değişmez. Sana güvenemem, seninle bu yolda devam edemem.”

“Her gün kafama vura vura öğreteceksin. Biliyorum.” Uyku-suzluktan moraran göz altlarının çevrelediği buz mavi gözleri, ağlamaktan ısıltısını kaybetmiş gözlerimde gezindi. Kirpikleri-nin arasından solgun yüzümü izledi. “İstediğin gibi olacak her şey. Sözleşmede ne yazıyorsa öyle devam edecek. Söz veriyorum canını yakacak tek harekette bulunmayacağım.”

Sadece başımı sallamakla yetindim. Bir şey söylemedi. Bir süre sessiz kaldı ve gözleri bedenimde gezinmeye devam etti. “Bir şeye ihtiyacı-”

Sözünü kestim. Belki o beni böylesine sert ve dik ilk kez görüyordu. Ama ben de kendimi ilk kez bu kadar canı yanmış, terk edilmiş hissediyordum. “Olmaz. Olsa da sana söylemem. Ne zaman gidiyorsun? Yukarı çıkacağım.”

“Yanıma bile yaklaşmak istemiyorsun.”

“Lütfen, sesli düşünme. Katlanamıyorum çünkü. Karşıma geçip hiçbir şey olmamış gibi yüzüme bakmana katlanamıyo-rum.”

“Pişmanlığımı göremiyor musun gerçekten? Ben uyuyamıyorum. Sadece seni düşünüyorum. Nare, özür dilerim, hiçbir şey düzelmeyecek biliyorum ama ben çok pişmanım...”

“Önceden düşünseydin, gitmeden önce, tüm bunlar olmadan önce... Biliyor musun? Ben sana bunu yapmazdım. Seni terk etmemek için kendimi vurdum ben.” Tişörtümü sıyırdım. “Bir ömür boyu bu izi taşıyacağım senden. Bir tane daha var ama o kalbimden. İkisi de çok ağır oldu. Ben ne olursa olsun sana bunu yapmazdım.”

Benim de mecburiyetlerim var, Vural. Ağzımı açıp sana tek kelime edememek benim mecburiyetimdi. Bilmiyordum, oradan nasıl kurtulduğunu. Mazin ölmüş müydü? Abim ne yapmıştı? Belki de şu an kaldıramayacağımı bildiğim için de bilmek istemiyordum.

“Mecburdum.”

“Ben de şu an mecburum. Artık lütfen, git. Gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum.”

Gitti ama gitmedi de. Nasıl bu evde kalmayacaktı ama hem de kalacaktı? Ben de o gittikten sonra bahçeye çıktım; bir nefes alabilmek uğruna, güçlkle.

“Ev sınırları içinde mi,” diye sorduğumda, “Orasına pek bir şey diyemem,” demişti ve yatak odasının penceresine bakan tarafa çadır kurması benim de tahmin edemeyeceğim, düşünsem aklıma gelmeyecek bir şeydi.

Vural, evin bahçesine çadır kurmuştu. Uyku tulumu ve termos vardı sadece. Çayı, şekeri ve tatlıyı sevdiğini bilmeseydim keşke. Kahveden çok hoşlanmadığını ama tatlı aromalar koy-

durduğumda aslında sevdiğini de... Keşke her şey sözleşme sınırları içinde kalabilseydi.

“Senin bu kocan manyak mı?”

Okuduğum *Aşk ve Gurur** kitabından başımı kaldırdım ve abime baktım. “Hı?”

“Kocan manyak mı diyorum? İki günden beri konuşalım diye adama yalvarıyordum, beni içeri almadı. Bugün de bana bahçe kapısını açık bırakırsan konuşmanı kabul ederim diye pazarlık yaptı.”

“Ben de bahçe kapısını açan kimdi diyordum. Beria sandım.”

Beria, kızını uyuttuktan sonra elinde kahveyle yanımıza geldi. “Ben bir şey yapmadım demiştim.”

“Manyak kocan.”

“O benim hiçbir şeyim değil artık, kocan deyip durma.”

“Yani bana sorarsan ilk zamanlar sahada görmek istediğim Nare buydu ama şu an çok keyif almadım bu halinden.”

“Kitap okuyorum. Susar mısın?”

“İyice huysuz bir insan oldun. Yakışıyor mu sana böyle konuşmak?”

“Abi neden şansını zorluyorsun? İstersen seni Vural’ın yanına yollayabilirim? Hani özendiysen ona? Gecesi ayaz ama buraların, dikkatli ol.”

“MİT’çi olduğumu unutuyorsun bazen. Eğitimliyim kızım ben, kocan gibi eğitimsiz miyim?”

“Dışarıda kalıyor olabilirim ama mutfak ortak, duyuyorum ona göre!” diye bağırdı Vural. Ses çıkarmadım. “Sigara içmeye çıkma sen.”

“Nare’yle benim sesi karıştırdın sanırım, kayınçocum,” dedi abim. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

* *Aşk ve Gurur (Pride and Prejudice)*, İngiliz yazar Jane Austen’in en bilinen eserlerinden biridir ve dünya edebiyatının klasikleri arasında yer alır. (e.n.)

“Yok, uyuyacağım birazdan.”

Duymazlıktan geldim. Bir süre sonra abim uyumak için odasına geçti, Beria da mutfaktaydı. Kitabı okumaya, daha doğrusu zihnimdeki düşüncelerden uzaklaşmaya çalışırken gözlerim yorgunluktan kapandı. Sonra birinin elimdeki kitabı çektiğini hissettiğimde yerimden sıçradım, benimle birlikte Beria da sıçradı.

“Dalmışım,” dedim. “Seni de korkuttum.”

“Sen geceleri uyumuyor musun? Ne zaman görsem böyle gündüzleri hep ufak ufak kestiriyorsun.”

“Pek uyuyamıyorum. Ne zaman gözümü kapatsam bebeğimi kaybettiğim anı hatırlıyorum. Merdivenden inerken kapıyla göz göze gelmeye korkuyorum. Bebeğimi orada kaybettim ben. Hayatımın aşkını da. Böyle olmak zorunda mıydı?”

“Vural’ın gitmesinden önce, canını sıkan, bunaltan bir olay daha mı yaşadın? Nare, bebeğini Vural’ın gitmesiyle kaybettin evet ama ben tek olayın bu olduğunu düşünmüyorum. Üst üste mi geldi?”

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. “Anlatmak istersen buradayım,” dedi.

“Teşekkür ederim. Belki biraz daha sonra, kendimi iyi hissettiğimde.” Elimi tuttu. “Teşekkür ederim, Beria. Çok sağ ol. Her şey için.”

“Rica ederim, lafı bile olmaz. Ben hep yanıdayım.”

“Artık odama çıkayım. İyi geceler.”

Uyumak için odaya çıktım, odaya girer girmez adımlarım pencerenin önüne yönlendirdi beni. Vural, çadırdıydı. Işık yanıyordu. Bir süre sadece ışığı izledim. Sonra çadırdan çıktı. Gözleri ışığın yandığı odaya kaydıığında kendimi saniyesinde pencereden uzaklaştırıp ışığı kapattım ama başucu ışığını yak-
tum. Bir de koridoru.

Vural'ın uyuduğu kısma kıvrılarak cenin pozisyonu aldım. Kalbimi acıtan bir his yine çöktü. Gözyaşlarım sessizce yastığa damladı. Nasıl unutacaktım? Aşabilecek miydim? Düşünceler zihnimde dolanırken günlerdir uyuyamıyor olduğum için olsa gerek uykunun kolları arasına çekildim.

Yazardan...

Genç adam mutfak kapısından eve girdi. Bir bardak su aldı, sonra suyu içmeden kalbinin sesini dinleyip yukarı yöneldi. Adımları dikkatli ve yavaştı. Parmak uçlarıyla merdiveni çıktı, koridorun ışığının yandığını gördüğünde kalbi acıyla kasıldı. Korkuyor, diye geçirdi içinden. Benim yüzümden. Her şeyi mahvettim... Kendine ait olan ama cesareti olmadığı için uzak kaldığı odaya girdiğinde karısının kendine ait olan tarafta, kendi yastığında uyuduğunu gördü. Elindeki su dolu bardağı kadının başucuna bıraktı. Işığın aydınlattığı yüzü izlerken derin bir iç çekti.

Nare günlerdir uyuyamamıştı. Vural da öyle.

Vural, uzun bir süre sadece Nare'yi izledi. Nare, bir şeyler mırıldandı ama Vural ne dediğini anlayamadı. Uykusunda sayıklıyordu. Bir süre daha dinledi, çatık kaşları düzeldiğinde ve yüz hatlarına yayılmış olan gerginlik dağıldığında rahat bir nefes verdi.

Büyük bir vicdan azabı taşıyordu. Bu kez gerçekten de onun için hiçbir şey kolay olmayacaktı.

Bir gün tüm bu yaşananlar için Nare onu affetse de, o kendini hiçbir zaman affedemeyecekti. Bunu biliyordu.

Ama bundan sonrası için verdiği sözler vardı... Ne olursa olsun, düşündüğü tek kişi ve tek önceliği Nare olacaktı.

Aşk ve Gurur kitabını okurken, “*Hata yapma ya da başkalarını mutsuz etme kastı olmadan da hata yapılabilir ve üzüntü verilebilir. Düşüncesizlik, başka insanların duygularına karşı dikkatsizlik, kararsızlık da aynı işi görür,*” diye bir cümlenin altını çizdim. Son günlerde hissettiğim duyguların cümlelere dökülüşünü bu kitapta bulduğumu söyleyebilirdim.

Uyandığımda kimse yoktu.

Ve Vural, gece odaya gelmişti. Başucuma bıraktığı bir bardak sudan anlamıştım. Vazgeçmeyecekti biliyorum.

Peki, ben vazgeçmiş miydim?

Canım çok yanıyordu.

Düşünmemek için kulaklıklarımı taktım. Bugün hem fiziksel hem ruhsal olarak biraz daha iyiydim. En azından inkâr aşamasından kabullenme aşamasına geçmiştim.

Peki, kabullenme aşamasına geçtiysem aklıma her geldiğinde gözlerimi dolduran, yaşadıklarım bir perde gibi gözlerimin önüne dökülürken soluğumu kesen, kalbimi acıtan bu his neyin nesiydi?

Kitabı piyanonun bir köşesine bırakırken kapağı açtım ve notalara usulca dokundum. Sonra neyse canımı acıtan unutmaya çalıştım. Bugün güne ağlayarak başlamamıştım; gözyaşlarım değildi yüzümü yıkayan, bu iyi bir şeydi.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum, piyano odasından çıktım ve bir şeyler atıştırmak için mutfığa doğru yöneldim. Ne zaman dolduğunu bilmediğim dolaptan *bowl* kâsesi hazırlamak için meyve ve diğer lazım olan malzemeleri çıkardım. Kahvemi yaptım, *bowl* kâsemi hazırlayıp salona geçtim ve televizyonu açtım. Herhangi bir kanalda durdum; atıştırdım, kahvemi içtim.

Sonra koltukta uyuyakalmışım. Bunu fark ettiğimde boyum uyuma pozisyonumdan dolayı uyuşmuştu ve mutfaktan sesler geliyordu.

“Benim, korkma,” dedi Vural.

“Yine mi sen geldin?” diye sordum. “Beni rahatsız etmekten zevk mi alıyorsun?”

Salonun eşiğinde belirdi.

“Dün gece iyi uyuyamadın mı?”

“Bilmem, sana sormak lazım. İzlemedin mi?”

“Nasıl anladın?”

“Askersin ama dikkatsizsin de. Bir düşün.”

Birkaç saniye bekledi. “Su bardağı, başucunda unuttum,” dedi. “Soruma cevap alamadım.”

“Cevap vermek zorunda olduğumu düşünmediğim içindir.”

“Her halinle tanışacağım sanırım.”

“Ne varmış ki halimde?”

“Hiçbir şey.”

“Bana katlanmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum.” Gözlerinden, gözlerimi çektim ve bakışlarımı bedeninde gezdirdim. Üzerinde gözlerinin rengini ortaya çıkaran bebe mavisi renginde bir gömlek ve altında da koyu bir jean vardı. İşe gitmemiş miydi? “Sen piyano odasındaiken eve gelip duş aldım. Üzerimi değiştirdim.”

“İyi,” dedim yalnızca.

“Daha iyi misin bugün? Ağrın var mı?” Gözlerine *gerçekten mi* dercesine baktım. “Anladım.”

Oturduğum yerden kalkıp kahvaltı kâsesini ve kahve bardağımı aldım. Yanından geçtim, ona çarpmamak ya da yakın olmamak için verdiğim mücadeleye gülümsedi. Gülümseyen yüzüne vurmamak için kendimi sakinleştirdim. Dün gecedan

kalan bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra odaya çıktım. Pencere kenarında durdum ve Vural'ın çadırda olup olmadığını kontrol ettim.

“Orada değilim.”

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes alıp verdim.

“Sana daha ne kadar kötü davranabilirim? Sana ne kadar kötü davranırsam benden uzak durursun? Bu evden gitmeli miyim? Gidersem durur musun?”

“Telafi etmeye çalışı-”

“Hadi ya? Neyi telafi edecekmişsin? Telafi falan edemezsin!” diye yükselttim sesimi. “Sen anlamıyor musun? Kıt mısın? Sana, seninle olmam diyorum! Bitti! Bunun nesini anlamıyorsun? Bak, beni olmadığım bir insana dönüştürüyorsun!”

“Nare, biliyorum, özür dilerim. Sakin ol lütfen.”

Gözyaşlarım da akmak için hazırdı ama ağlamamak için o kadar sıkımuştım ki kendimi... “Ben zaten sakinim, sadece seni görmek istemiyorum.” Güçlkle yutkundum. “Ben hatırlamıyordum, Vural. Gözlerim kapıda, aklım kapıda, tüm her şeyimle seni bekliyordum. Böylesine bir şey yaşamasaydım yine yanında olurdu. Seni affederdim. Ama...” O anda bir damla yaş kaydı çeneme doğru. Omuzlarım düştü. “Bana söyleyebilirdin.”

“İzin vermezdin. Engel olurdun.”

“Yine engel olmadım mı?”

Bir şey söylemedi. “Bir kez daha sana güvenemem, bana söz vermiştin. Bitti demiştin.”

“Mazin yakalandı.”

“Kaçmayacağını nereden bilebiliriz, değil mi? Belki abisi, amcası, dayısı çıkar bu kez de. Gözlerinin içine bakarak bu durumu aşamam. Bana izin ver. Lütfen. Boğuluyormuş gibi hissediyorum.”

“Bir kez sana sarılmama izin ver, ne olursun,” dediğinde yenilgiyle ona yürüyeceğimden korktum. “Hak etmediğimi biliyorum ama ne olursun, bir kez sarılayım sana. O yalnızca senin bebeğin değildi, benimdi de. O bizim *bebeğimizdi*.” Gözleri dolmuştu. “Hayatımda kendimi hiç bu kadar yenik hissettiğim bir zaman olmamıştı. Sana yemin ederim Nare, abimi kaybettiğimde bile böylesine çaresiz hissetmemiştim.”

“Bir yabancı olarak o evde gözlerimi açtığımda kendimi sana şu an olduğumdan daha yakın hissediyordum,” dedim. Kelimeler yaralardı. Bu sözlerin onu yaralayacağını biliyordum ama affedemiyordum. Bu kadar düşüncesizce hareket etmemeliydi. “Belki de gitmeliyim bu evden.”

“Tamam, tamam,” dedi, gözleri dikkatle üzerimdeydi. “Uzak duracağım. Seni rahatsız etmeyeceğim. Yeter ki gitme.”

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Vural, hiçbir şey demeden gözlerimin önünden kayboldu. Kulaklıklarımı takıp yatağa uzandım ve cenin pozisyonu aldım. Gözlerimi yumduğumda Vural’ın çaresiz ses tonu kulaklarıma uğuldadı, gözlerindeki uykusuzluk ve yorgunluğu da anımsadım.

İyileşmek zaman alırdı. Zaman da hisleri...

“Seçimler kaderimizdir,” diyor zihnimin derinliklerine kaydettiğim ve altını çizdiğim kitapların birinde. “Yaptığın seçimlerin sonuçlarını düşünerek hareket edersin. İnsan için iyi olan nedir? Bir seçim yaparsın; iyi ya da kötü, bir sonuç alırsın. Kötü aldığında hayırlısı budur dersin. Hayırlısında da bir şer olmadığını nereden bilebilirsin?”

İnancım kırıldı ve ben içi buzlarla dolu suyun içinde boğulurken buldum kendimi. Ne zaman bir şeye kırılısam kendime zarar verdim, eziyetim hep kendimeydi.

İnancım kırıldı ve ben yüksek bir dağın yamacından para-

şütsüz atlarken buldum kendimi. Ne zaman bir şeye kırılısam kendimi yaraladım hep.

İnancım kırıldı.

İnanç, benim için Yüzbaşı Vural Emir Ahıskalı'ydı.

"Hayatta en güvendiğim insana karşı duyduğum bu kırgınlık, âdeta bütün insanlara dağılmıştı," der Sabahattin Ali. *"Çünkü o benim için bütün insanlığın timsaliydi."*

İnancım kırıldı Yüzbaşı çünkü sen timsaliydin.

Vural'ı görmeyeli neredeyse bir haftaya yakın oluyordu.

Çadırda değildi. Ben de kimseye sormamıştım. Belki abime sorsaydım, bilirdi. Çünkü neredeyse her gün karargâha gidiyordu. Yeme içme düzenim ise yoktu. Evet, iştahım hiç yoktu. Uyku da uyuyamıyordum.

İçten içe onu merak ettiğim ve kendime itiraf edemesem de yanımda olmasını istediğim için kendime çok kızıyordum. Su içmek üzere alt kata indiğimde mutfaktan gelen sesleri duydum. Vural ve abime aitti.

Nabızımdaki hızlanışı görmezlikten gelerek merdivenden indim.

"Dayanamıyorum," dediğini işittim Vural'ın. "Konuşmuyor benimle. Gözümün içine bakamıyor. Kaç gündür uzak kalma-ya çalışıyorum, uzak kalırsam iyi olur sandım. Yemiyormuş, içmiyormuş, uyuyamıyormuş... Aklımı kaybedeceğim. Ben neye sebep oldum? Doruk, ben mahvettim Nare'yi... Bir gün o beni affetse ben kendimi nasıl affedeceğim?"

Mutfak kapısını açtığını işittim. Adımlarım kalbimi dinleyerek ileriye gitse de aklım *dur* diyordu. *Uzak dur Nare*. Dura-
madım ama.

“Böyle olmaz Vural, konuşmanız lazım. Senin ondan farkın mı var? Yemiyorsun, içmiyorsun, uyumuyorsun?”

“Çıldıracağım! İnsan kendinden nefret eder mi? Kendimden nefret ediyorum. Dayanamıyorum. Kendime dayanamıyorum. Her ne olduysa benim yüzümden oldu!” Vural, ağlıyordu. Sonra ne olduğunu anlayamadım, kum torbası yumrukluyormuş gibi duvarı yumruklamaya başladı. Her şey gözlerimin önünde, saniyeler içinde oldu ve ellerini parçalarcasına duvara vurmaya devam etti.

Abim durdurmaya çalıştı ama yapamadı.

Gözyaşlarımdan önümü göremesem de hızla ona doğru yürüdüm, “Vural,” dedim ama duymadı. Bir elimle duvara vurduğu elini tuttum, kaskatı kesildi. “Lütfen, dur artık.” Bir elimle de diğer elini tuttum, sonra da ona sıkıca sarıldım. Ona sarıldığımda, kaybettiğim bebeğimize bir daha hiç ağlamamak için daha çok ağladım.

O da sessizce ağladı.

“Özür dilerim,” dedi fısıltıyla, kanlı ve parçalanmış eliyle saçlarımı severken. “Çok pişmanım. Tüm bunları yaşadığın için, çok pişmanım.”

Sessiz kaldım. Sadece birbirimize sarılıyorduk. Bir süre sadece birbirimizin nefesini dinledik, gözyaşlarım hâlâ akıyordu ama bu kez sessizdi. Vural, çöktüğümüz zeminden bedenimi kaldırdı, bir elini belime diğer elini bacaklarıma kaydırды ve beni kucağına aldı. Başımı göğsüne yasladım.

Adımları sakın ve yavaştı. Merdivenden çıktı, odamıza girdi. Kapıyı ayağıyla kapatıp bedenimi yatağa bıraktı. Ayakkabılarını çıkardı, günler sonra yanıma uzandı. Kaşık pozisyonunda birbirimize temas ederken Vural, saçlarımdan öptü.

“Bebeğimizi koruyamadım,” dedim, sessizce ağlarken. “Ko-

ruyamadım. Onu son ana kadar bile olsun fark edemedim, saramadım...”

“Tüm bunların sorumlusu benim, özür dilerim. Defalarca kez özür dilerim.” Saçlarımdaki dudaklarının yerini bu kez eli aldı. “Kendini suçlama yalvarırım.”

“Böyle olacağını ikimiz de bilemezdik,” diye mırıldandım.

“Ne olursa olsun seni bırakıp gitmemeliydim.”

“Ya dönmeseydin?”

“Keşke öl...” Karanlık her yanıma sarsa da avucumu dudaklarına yasladım ve onu durdurdum.

“Lütfen daha fazla canımı yakma, yapma,” dedim. “Bazen öyle hatalar yaparsınız ki telafisi olmaz. Biraz zaman ver bize.”

Usluca başını salladı. “Kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim.”

Benim de sana söyleyemediklerim var. Belki de söyleyebilseydim, şimdi bu halde olmazdık. Belki de... Söyleyebilirdim... Her şey yeterince mahvolmamış mıydı?

“Sana söylemek istediğim bir şey var.” Güçlkle yutkundum. Karanlığın içinde beni izleyen gözlerin şaşkınlıkla büyüdüğünü hissettim. “Şimdi söyleyemezsem...” Derin nefes alıp verdim. “Belki bir daha söylemeye hiç cesaret edemem.”

“Söyle, güzelim... Söyle, her şeyim. Anlat bana, Nare’m, kelebeğim...”

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama Balım’ın sesini duyduğum an yattığım yerden doğruldum. “Yanlış mı duydum? Balım’ın sesi miydi?”

“Amca, biz geldik! Yenge! Neredesiniz? Amca! Anne, sürpriz yapalım dedik ama sadece Doruk abi burada!”

“Balım ve Cansu gelmiş Vural. Sürpriz yapmak istemişler bize. Kalk, çabuk kalk. Balım böyle görmesin elini. Bir şey yapalım, görmesin böyle...”

Vural, başucu ışığını yaktı. Bu sırada banyoya geçtim, ilk yardım çantasını alıp tekrardan odaya döndüm. Sargı bezi ve tentürdiyodu çıkardım. “Ellerin titriyor, sakın ol, ben hallederim. Elimi sararız, görmez. Tamam mı?” dedi Vural.

Usulca başımı salladım. Titreyen elimle zar zor pamuğa tentürdiyot döktüm. “Yakar.”

“Zaten yanıyor. Senin canından az, senin canından çok az...” Elimin tersinden öpmek için eğildi ama cesaret edemediğinden mi yoksa buna hakkı olmadığını düşündüğünden mi geri çekildi. “Bana ne söyleyeceksin? Ben dinliyorum seni.”

Uzun uzun gözlerinin içine baktım. Dudaklarım tekrar konuşmak için aralandı ama kapı tıklatıldığı için konuşamadım. “Sonra mutlaka söyleyeceğim,” diyebilirdim yalnızca.

“Nare, Cansu ve Balım gelmiş Çağlar’la. Sürpriz yapmak istemişler.”

“Birazdan geliyoruz, Doruk. Elimi sarıyor, Nare.”

“Tamamdır.”

Elini temizleyerek sargıyı sardım. Vural, ayağa kalktı. Odaya çıkmak için kapıya yönelirken, “Mazin seni tehdit ettiği için mi operasyondan vazgeçeyim istedin?” diye sordu. “Neden, Nare?”

“Belki de tüm bunları önden görmüşümdür, olamaz mı Vural?” Omzumun üzerinden ona baktım. Ses tonum da bakışlarım kadar kaskatıydı. “Bebeğim öldüğü için kendimi şanslı mı hissetmem gerekiyor? Yoksa sen de abin gibi bizi bırakıp gider miydin? Bebeğim ölmeseydi, yaşasaydı, o da şehit olduğun her güne ağlayarak mı uyanırdı? Yoksa ben de Cansu gibi sessizleşir, yalnızlaşır ve kimsesizleşir miydim? Belki de tüm bunları sen öngördün. Ama üzülme, Vural. Kendini sakın kötü hissetme. Beni yapayalnız bırakmamak için ailenle barıştın. Sen ölüme

gittin, dönmeye değil. Bunu öncesinde bir kabullen, sonra kaybettiğimiz bebeğimiz için yaşı dökeriz.”

*Ben sana veda edemem,
Veda edemem,
Veda edemem,
Ama sen bana veda ettin...*

GÖRÜNMEZ YARA

Cem Adrian, Ayrılık

Görünmez yara ateştir, yakmayı da iyi bilir.

Acı ve çaresizlik hissi dudaklardan döküldüğünde zehri de etkisiz kalır, bu yüzden insan çok daha çabuk sindirir. Hiç anlamadığın, anlatsan bile anlamayacaklarını düşündüğün o acıyı taşırsın ve buna *görünmez yara* dersin.

Beni bu dünyada tek bir kişi anlayabilirdi. Ve beni artık bu dünyada hiç kimse anlayamazdı.

Son sözlerimin etkisini buz mavi gözlerinde gördüm. Canım epey yakmıştım, biliyordum. *Çünkü canımı epey yakmıştı.* Böyle olmasını istemeyeceğini biliyordum. Ne olursa olsun beni burada tek bırakmamalıydı, kaderime terk etmemeliydi.

Ya dönmeseydi?

Ya ölseydi?

Böyle bir acıyı nasıl kaldıracaktım?

Kendimi öldürür müydüm ya da delirir miydim? Yoksa *verilen hayatı yalnızca bana veren alır*, deyip ölü bir ruhu taşıyan canlı bedenimle yaşamaya devam mı ederdim? Vural'ın bir şey söylemesini beklemeden odadan ayrıldım ama alt kata da inmedim çünkü buna gücüm yoktu. Öncesinde bana ait olan

odaya girdim ve kapıyı kilitledim. Yatağa uzandım ve gözyaşlarım yastığa damlarken bir elim usulca karnıma kaydı. Sarsılarak ağlamaya başladım.

Sonra ağlamam da kesildi. Bomboş bir ifadeyle tavanı izlerken kapı çaldı. “Yenge?” Balım’ın sesini duyduğumda bakışlarım kapıya kaydı. “Tek geldim. İzin verirsen seninle konuşmak istiyorum.”

Uzandığım yerden doğruldum ve kapının kilidini çevirip kapıyı açtım. Gözlerimiz buluştuğunda bir saniye bile düşünmeden kollarını bacaklarıma sardı. “Ben çok üzüldüm, yenge. Çok üzüldüm,” dediğinde Vural’ın söylediğini anladım. Dizlerimin üzerinde eğildim ve ben de sarılışına karşılık verdim.

“Belki benim de senin gibi güzel bir kızım olurdu ama artık... Olamaz ki...” Balım’a sarılırken burnumu çektim. “Ben...” Konuşmaya devam edemedim çünkü hastanede yaşadığım anlar gözümün önüne geldi.

“Ben de senin kızın olurum,” dedi geri çekildiğinde. Ağladığı için gözleri kırmızıydı. “Hasta görünüyorsun. Sen daha iyi hissedene kadar konuşmayalım. Sadece sarılabiliriz.” Gözyaşlarını sildim.

“Küçücüksün ama neler de biliyorsun.” Günler sonra acı bir tebessüm yer aldı dudaklarımda. “Hadi gel, yatağa uzanalım.”

“Belki de bahçeye çıkmalıyız, biraz hava alırsın,” dedi, küçük eliyle elimi kavradığında. “Amcama çok kızgınmışsın. Sanırım seni bu kadar üzdüğü için ben de çok kızgınım.”

Beni sevmediği günleri hatırladım. Kabullenemediği... Şimdi amcası beni üzdüğü için gard aldığını söylüyordu. “Bazen büyükler birbirlerinin kalbini kırabiliyor.”

“Kalbin kırıldığı için mi bebek gitti?” Sonra yanlış bir şey söylemiş, sanki bu söylenmesi yasaklı bir kelimeymiş de tam

üstüne basmış gibi avucunu ağzına kapattı. Birkaç saniye sonra, “Özür dilerim. Böyle söylemek istememiştim,” diye sürdürdü konuşmasını.

“Sorun yok, bal kız. Ben iyiyim.”

Beraber alt kata indik ve salondan bahçeye geçmek için hareketlendiğimizde Cansu’yu gördüm. Ağlamış mıydı? “Merhaba,” dedim kısık bir tonda. “Kendimi biraz...”

“Hiçbir önemi yok, bilmiyordum... Sadece sürpriz yapmak istemiştim. Böyle bir durumda seni rahatsız ettiğimiz için çok özür dilerim. Abin ve Çağlar mutfakta. Yarın dönmek için bilet aradım-”

“Rahatsızlık vermediniz, bu konuda lütfen rahat hisset,” dedim. Göz ucuyla Vural’ı aradım ama yoktu. “Burada olmanız bana iyi gelecektir. Zor bir süreçten geçiyorum.” Detayları Balım’ın yanına konuşamayacağım için sustum. Birkaç saniye bekledikten sonra, “Hadi Balım,” dedim ve bahçeye çıktık.

Balım yanımıza gelme heyecanından tüm gece uyuyamamıştı. Bu yüzden şu an benim yanımda, gözyaşları içinde okuduğum masalla uykuya dalmak üzereydi. Masalın yarısındaydım, gözlerim çok kısa bir an Balım’a değdiğinde uyuduğunu gördüm.

Vural gitmişti.

Balım da hiçbir şekilde sorgulamamıştı. Ne yemek yerken ne de biz bahçedeyken. Her şeyin farkında olmasını geçtim, bu kadar küçük bir yaşta nelerle mücadele ettiğini düşününce... Gözyaşlarımı tutamıyordum. Bir elimle gözyaşımı silerken kapı eşiğinde beni izleyen Cansu’yu gördüm. Masal kitabını komo-

dinin üzerine koydum, Cansu sanki yürüyecek takatimin olmadığını anlamış gibi elimden tuttu ve beraber alt kata indik.

“Kimse yok mu?”

“Çıktılar.” Cansu, buğulu gözlerle bana baktığında kalan son gücümü de ona sarılmakla harcadım. “Ben önceden böyle biri değildim,” diye başladım konuşmaya. “Bir kaza yaptım ve hayatım altüst oldu. Olayların ardı arkası kesilmiyor. Cansu, öfkeliyim ama bağırarak gücüm yok. Kızgınım. Bu kızgınlıkla herkesi ve her şeyi yakabilirim ama kollarımda derman yok.”

Cansu, “Nasıl oldu Nare?” diye sordu. “Vural bilmediğinizden bahsetti. Ani gelişmiş.”

“Evet, bilmiyorduk,” diye yanıtladım. “Detay olarak bilmesen de Vural’ın görevinden hariç, bir operasyon yürüttüğünden haberin vardır. Vural, operasyonu bitirmeye gitti.”

“Operasyonu bitirmek?” diye sordu Cansu, kaşları sorguyla kalkmıştı. “Bir operasyon yürüttüğünü biliyordum ama... Detayı ne, Nare?”

“Mazin’i öldürmek için düzenlenen bir operasyon,” diye cevapladığımda güçlükle yutkundum. Kocasının katilinin adını duymak, *aslında her ne kadar böyle bir şey olmasa da* insanı kötü hissettirebiliyordu. Gergin bir ifade yüz hatlarına dağılırken konuşmamı sürdürdüm. “Benimle kaçırılan sivillerden Tuna’yı serbest bırakmış; bir gece uyandık, kapının önünde... Ben o zaman anlayamadım. Tuhaftı ama anlayamadım işte. Koordinat vermiş, gel demiş. Faran Bey ameliyat olmadan önce hamileymişim, doktorun söylediği aralık o tarihlere denk geliyor. Birkaç kez bayılma atakları da geçirdim ancak...” Cansu gözyaşlarını sildi. “Reglim de gecikmişti ama diyorum ya fark edemedim. Vural’ın gittiğini öğrendiğimde kanamam başladı. Hastaneye götürmüşler fakat benim kafa git gel olduğu için o

kısımları uyandığımda hatırlayamadım. Sonra banyoda... Kanamam... Olunca..." Hıçkırıklarımnda boğuldum. "Cansu, canım çok yanıyor. Nasıl geçecek bu?" Başımı dizlerine koydum. "Ne olursa olsun bana haber vermeliydi. Beni terk edip gitti. Şimdi geri döndü. Bu onu affedeceğim anlamına mı gelmeli? Bana söylemeliydi."

"Bazı yaralar görünmezdir. İnsanın içinde başlar, büyür ve içten çürütür. Bu acının yarası öyle bir şey."

"Bir gün geçecek, değil mi?"

Cevapsız kaldı.

"Döndüğüne göre... Öldürmüş mü yani?"

"Hiçbir şey sormadım, döndüğüne göre intikamını almış olmalı," dedim. "Başını yastığa koyup iyi bir uyku da çekmiştir belki."

Vural, "Bu yola benimle girdiğinde nasıl bir adamsam, hâlâ o adamım," diyerek konuşmaya başladığında göz ucuyla ona baktım. Holde bekliyordu. Gitmemiş miydi? "Öldüremedim, Nare. Öldürseydim de sen bu haldeyken başımı yastığa koyamazdım. Koyamadım da. Canımı yakmaya çalışıyorsun; canını epey yaktım, hak ediyorum. Ama bebeğini tek kaybeden senmişsin gibi konuştuğunda deliriyorum! Ben böyle bir adamdım, Nare! Seninle tanıştım ve *hayatım* oldun diye değişmedim! Yıllarımı verdim, gecelerimi, gündüzlerimi... Sen benimle bu yola girdiğinde, *bu yol için seninle evlendiğim*de, her şey neden pirüpakı?"

Abinin yaşadığını öğrenene kadar her şey pirüpakı.

Gözlerimi yumdum. İstedikini söyleyebilir ve sabaha kadar konuşabilirdi. Tüm ihtimallerden bahsedebilirdi, haklı da olabilirdi. Ama benim buna cevap verecek gücüm yoktu. Vereceğim cevap tüm bunlara bir son vermeyecekti biliyordum

ve kararımdan dönmeyecektim. “Lütfen söyle, gitsin,” dedim fısıltıyla. “Beni biraz seviyorsa, gitsin...”

“Nare gerçekten de iyi değil, Vural,” dedi Cansu. “Biraz dirlensin. Yine konuşursunuz.”

Uyandığımda sabaha karşıydı. Cansu, başımın altına bir yastık koymuştu ve üzerimi de örtmüştü. Yüksek ihtimal Balım’ın yanında uyuyordu. Bir süre sessizce tavanı izledim. Sonra lavaboya geçerek işlerimi hallettim. Holdeki askılıktan Vural’a ait olduğunu bildiğim ama biri sorarsa ya da imalı bakarsa, *bilmiyorum ya bu ne* deyip geçiştireceğim hırkasını giyindim. Yine Vural’ın olduğunu düşündüğüm sigara paketini mutfaktan aşardım ve bahçeye çıktım.

Lise yıllarımda deneyimlediğim sonra da heves olduğunu anlayıp bir köşeye attığım sigara paketimi anımsarken dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşti. Nare’nin çılgın ve umursamaz ve babasına bile rest çektiği dönemleri... Üniversiteye gittiğimde daha da içe kapanmıştım ve babamın her dediğine olur demelerimin ardı arkası kesilmemeye başlamıştı. Çünkü o zamanlar bilmezdim ama şimdi biliyordum, taviz tavizi getirirdi.

İnsan bunca acıyı taşımak için mi büyüyordu? Küçükken taşıdığım sorumluluklara bakınca gençliğim bir dağ oluyordu göğsümde.

Sigara dumanını içime çektiğimde çok kısa bir öksürdüm, göz ucuyla çadırı kontrol ettim ama bezden perdeleri de kapaısı da kapalıydı. Omuz silktim ve parmaklarımla arasında döndürdüğüm izmariti dudaklarıma yaslayarak derin bir nefes daha çektim.

Çadırın perdesi aralandı, ılık yandı ve hemen ardından Vural'ı gördüm. Gözleri cin gibiydi. "Ne yapıyorsun sen?" diye sorduğunda, elimdeki sigarayı gösterdim.

"Sigara içiyorum?"

"Onu görüyorum, Nare. Niye içiyorsun?"

"Canım istiyor."

"Ağrın var mı? Doktora gidelim mi?"

"Ara ara kramp giriyormuş gibi oluyor, sonra geçiyor. Sen uyumuyor muydun?"

"Uyku tutmadı."

"Abim nerede? Çağlar, Demirhan?"

"Demirhan, İstanbul'a döndü. Babasının sağlık sorunuyla alakalı birkaç durum söz konusu, halledip yarın akşama dönecek. Çağlar piyano odasında, abin de benim odada uyuyor."

"Anladım."

Anı bir refleksle elimdeki sigarayı kavradı ve "Bir daha içme," dedi. Hiç beklemeden dudaklarının arasına yerleştirdi, birkaç nefesten sonra izmariti küllüğe attı.

"Sen içince bir şey olmuyor ama."

"Sana yakışmıyor."

"Sen de kendine yakışmayan şeyler yapıyorsun, sonuçta. Öyle değil mi?"

"Keşke ağzımı burnumu kırsan da böyle şeyler söylemesen."

"Hangisi daha çok yakar canını? Çünkü benim canım o kadar yanıyor ki bu acıyı hangi küllükte söndürebileceğimi bilmiyorum."

"Bir kez sana sarılmama izin versene, yalvarırım." Gözlerinde gördüğüm o his *aynı yerden kanıyorsunuz*, diye bağırsa da bana, sessizliğimi *hayır* olarak kabul etti. Başımı arkaya doğru atıp ahşap sandalyeye yasladım ve gökyüzüne baktım. Hava

gerçekten de birkaç gündür aşırı soğumuştı. Tenim ürperdi ve rüzgâr, Vural'ın kokusunu taşıdığı yelden burnuma bıraktı.

İç çektim.

Göz ucuyla ona baktığımda buğulu gözlerle beni izlediğini gördüm. “O benim de bebeğimdi, sevgilim. O bizim bebeğimizdi.” Gözlerindeki çaresizliği gördüğümde benim de gözlerim buğulandı çünkü *tanıdıktı*. Her aynaya baktığımda gördüğüm için, çok tanıdıktı.

“Ama bıraktı bizi,” dedim küçük bir çocuk gibi, kırılgan ses tonumla. “Sahip çıkamadım. Onu hissedemedim. Belki daha erken hissetseydim, baş dönmelerimi umursayıp hastaneye gitseydim... Böyle olmazdı.”

“Başın mı dönüyordu sürekli?”

“Evet. Son zamanlarda daha çok. Hatta biri de hastanede olmuştu.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, sadece... Pişmanım. Öyle olduğunu bilseydim, seni asla yalnız bırakıp gitmezdim.”

“Hâlâ öyle olduğunu bilseydim diyorsun, hamile olmasam da gitmemen gerekirdi. Ne anlatıyorum ki...” Oturduğum yerden kalkmak için hareketlendim ama Vural, kolumu tutarak engel oldu.

“Bende akıl mı kaldı, ne dediğimi biliyor muyum? Gitme, günler sonra yüzünü gördüm, sesini duydum. Beni mahrum etme bunlardan. Gitme, sevgilim. Gitme, *karım*. Yapma. Beni yakma Nare.”

Kolumdaki elini çekmedi ve günler sonra bana dokunması ister istemez iyi hissettirdi ama bunu ona belli etmeme gerek yoktu. “Nasıl döndün?” diye sordum, ağız ucuyla. “Abim üstleriyle iletişime geçtiğini söylemişti. Merak ettiğim için soruyorum. Dönmen bana göre mucizeydi, o yüzden soruyorum.”

“Biri hayatımı kurtardı ama bu abin değil, Nare.”

“Nasıl?”

“Bir parfüm kokusu sinmişti elime, tanıdık değil ama beni tehdit eden M. M.’ye de ait değil.”

“Seni tehdit eden kim? Kimin parfüm kokusu? Olayı ortadan anlatmaya başlamasaydın daha iyi olabilirdi.”

“Mazin yanıma tek gelmemiş. Birileri benden önce ne olacağını biliyordu. Abinin bahsettiği *üstü M.M. Aybars Soyta* beni bulmadan önce Mazin’in tüm adamlarını indirmişti ama Mazin’e de bana da dokunmamıştı. Mazin’le karşı karşıya geldim. *Karşıma çık bu iş bitsin*, dedim. Sonrasında onu birkaç saniye gördüm; başıma darbe aldım, bayıldım. Biri beni bayılttı. Hatta kulübeye taşıdı. O kişi *M.M. Aybars Soyta* değil. İki metre adamım, kendisi en fazla 1.75 kadar. Beni taşıyan da benim gibi kalıplı biriydi. Sadece kokusundan da değil... Bilmiyorum, kafam çok karışık. Mazin ölmedi ama sonuç olarak yakalandı ve devletin elinde.”

“Peki... Şimdi ne olacak? Bu adam, seni öylece bıraktı mı? Hiçbir yaptırım olmayacak mı?”

“Elbette bir yaptırım olacak ama gördüğüm ve tahmin ettiğim üzere bunun bedelini yaşayarak ödeyeceğim.”

“Sanki yaşamaktan çok pişmanmışsın gibi konuşuyorsun. Keşke gerçekten ağzını burnunu kırsam.” Vural’ı kurtaran... O olabilir miydi? Sorumun cevabının kimde olduğunu biliyordum. “Sözüm meclisten dışarı, bazı şeylerin bedelini yaşayarak bile ödeyemezsin.”

“Bu ne demek?”

“*Bir gün sana söyleyeceğim*, demek.” Güçlkle yutkundum. Kararımı çoktan vermiştim ama bu fitili ateşlediğimi duyurmayacağım anlamına gelmiyordu. Ben bebeğimi kaybetmişim;

öyle ya da böyle, onu koruyamamıştım. Beni buna mecbur etmemeliydi.

“O bir gün, ne zaman, Nare?”

Cevapsız kaldım. “Uyumaya devam edeceğim. Sakın yanıma yaklaşma.” İşaretparmağımı ona doğrulttum.

“Tamam, ben de bi...” Birkaç saniye bekledi. “Namaz kılıp karargâha gideceğim.”

Birkaç saniye duraksadım. *Benim için, ben uyandım*, diye *şükür namazı* kıldığını ima ettiği anı hatırladım. O da bu halini hatırlamış gibi direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. İçimin üşüdüğünü hissediyordum ama buna rağmen sanki etrafımı bakışlarından ve hissettiklerimden ötürü alevler sarmıştı. Sadece onaylarcasına aşağı yukarı hafifçe başımı salladım ve yanından ayrıldım.

Yazardan...

Nare uyuyordu. Vural ise duş almış, namazını kılmış ve askeri üniformasını giyindikten sonra alt kata inmişti. Amacı direkt olarak dışarı çıkıp aracına binmekti ama Nare’yi derin bir uykunun içinde gördüğünde kalbi sızladı.

“Güzelim, prensesim,” dedi titrek ve kısıp bir tonda. “Seni tüm kötülüklerden korumadan önce kendimden korumalıyım. Bilemedim.”

Nare, “Gitme, bebeğim. Gitme,” dedi ağlamaklı sesle. Kaşları çatık, yüz ifadesi acıyla kaplıydı. “Bebeğim...” diye bağırarak uyandığında hemen yanı başında duran ve ona buğulu gözlerle bakan adamı gördü. “Vural...” dedi fısıltıyla. “Bebeğimize söyle gitmesin. Bırakmasın bizi.”

Vural, Nare’yi kollarının arasına çektiğinde kirpiklerinin ıslanıldığını fark etti. Nare hıçkırıklarının arasından, “Çok yorul-dum,” dedi. “Hiç geçmeyecek mi?”

Vural cevap veremedi.

Nare, Vural'ın onu sarmalamasından rahatsız değildi. O kadar yorgun hissediyordu ki tepki veremeyecek kadar kötüydü ve sessizce ağlamaya devam ediyordu. Vural da gözyaşlarını ondan gizlemiyordu. Nare, başını hafifçe kaldırdı ve Vural'ın mavi gözlerini çevreleyen ıslak kirpiklerine baktı. "Bize bunu neden yaptın?"

"Özür dilerim, binlerce kez özür dilerim. Bir özürle kaybettiğimiz o mucizevi bebeği sana veremem ama söz veriyorum, Nare. Bir daha senden bir adım öteye gitmeyeceğim. Seni hep ve daima koruyacağım. Yanında olacağım. Şimdi bana inanmayacağını biliyorum ama en azından..." Sustu. Şans istemeye bile hakkı yoktu, biliyordu. "Neyse, sonra şey yaparız."

"Ağrı kesici almam lazım," dedi Nare. "Biri sanki tüm gücümü almış gibi hissediyorum. Getirebilir misin?"

Vural, Nare'nin bedenini usulca koltuğa bıraktı. İlaçların olduğu dolaptan ağrı kesici ve bir bardak da su aldıktan sonra tekrar yanına döndü. Nare, ilacı içtikten sonra başını yastığa koydu. "İyiyim," dedi kırık bir tonda. "Sen işlerine bak."

"Seni bu halde bırakıp gitmek istemiyorum ama gözlerine baktığımda gördüklerimle de savaşacak gücü bulamıyorum." Nare sessiz kaldı. "Sessizliğin öldürüyor beni."

"Sensizliğin beni öldüreceğini biliyordun, bunu bile bile gittin..." Genç kadının bakışları yüzündeydi. "Eğer söyleseydin, gizlice gitmeseydin yine anlayabilirdim. Sana hak verebilirdim. Bunca zaman içinde tuttuğu kine yenildi diyebilirdim. Beni bırakıp gitmeni, terk etmeni yutamıyorum."

"Söz veriyorum telafi edeceğim. Bu günleri unutturacağım sana." Saçlarını sevdi. Parmak uçları yüzünde gezinirken Nare, ona tepki göstermedi. "İnanmıyorsun, belki... Güvenmiyorsun

da. Ama bir daha seni bir adım arkamda bile bırakmayacağım.”

Yüzbaşı, Nare tekrardan uykuya dalana kadar bekledi. Sonrasında ise karargâha doğru yol aldı.

*Akşama doğru...
Nare Ahıskalı'dan...*

“Yenge, yumurtaları ben kırabilirim. Bana güvenmiyorsun ama bunu gerçekten becerebilirim.”

“Sana güvenmiyor değilim de,” diye başladım söze. “Kabuklarıyla bir kek pişirmek istemiyorum diyelim.”

“Çok kötüsün,” dedi kızgın bir yüz ifadesiyle. “Kabuklarını da ayıracağım.”

Bu sırada kapı çaldı ve Cansu kapıyı açmak için yanımızdan ayrıldı. “Tamam o zaman sana güveniyorum.”

Demirhan, Beria’yı eve bırakmak için gelmişti, gözlerim çok kısa bir an yüzünde gezindi. “Seni görmem çok iyi oldu,” dedim Demirhan’a. “Markete gitmemiz lazım. Kek pişirecektik ama un kalmamış.”

“Geçen gün görmüştüm sanki erzak dolabında,” dedi Beria.

Hiç bozuntuya vermeden, “Yulaf unuydu o, bize normal un lazım,” dedim. “Demirhan, tek çıkmak istemiyorum, malum. Bana eşlik eder misin?”

“Ederim tabii ki yenge.”

“Üzerime eşofman geçirip geliyorum, sen arabaya geç.”

“Tamamdır.”

Demirhan, Balım’ı severken ben de üzerimi değiştirmek için yukarı kata çıktım. Beria da ardımdan geldi.

“Yulaf unu değil. Biliyorum.”

“Demirhan’la konuşmak için böyle bir bahane uydurdum, bunu da biliyorsundur o zaman.”

“İtiraf etmeyecektir. Eminim.”

“İtiraf edeceği bir şekilde söylemeyeceğim.”

Üzerime uzun kol beyaz bir bluz, altına da siyah bir eşofman geçirdikten sonra trençkotumu giyindim ve beni arabada bekleyen Demirhan’a doğru ilerledim. Aracın etrafından dolandım, ön yolcu koltuğuna yerleşerek kemerimi taktım.

“Hangi markete gideceğiz?”

“Bir sokak aşağıda çocuk parkı var, oraya gideceğiz.”

“O ne demek?”

“Sen dediğimi yap.”

“Yenge, Komutanım...”

“Ya başlatma Komutanından... Sanki çok sözünü dinliyorsun ya Komutanını... Sür, dediğimi yap.”

Demirhan, dakikalar sonra motoru bizi söylediğim parkın giriş kapısında durdurdu. Aracı park ettikten sonra araçtan indim ve parka doğru yürüdüm. Kimse yoktu.

“Nare, ne oluyor?”

“Hiçbir şey fark etmeyeceğimizi mi sandın? Kendini ele vermeyecek kadar profesyonel oynadığını mı düşünüyorsun?”

Bakışları karardı. “Neyden bahsettiğini anlamıyorum.” *İlk inkâr*. Son da olmayacaktı.

“Vural, abime haber vermeseydim de kurtulacaktı. Ve kimin kurtaracağını çok iyi biliyorsun.”

“Hiçbir şey anlayamıyorum, Nare. Sen iyi misin?”

“Demirhan, tüm haberleri nereden ve nasıl aldığını düşündüm hep. Çağlar’a bakıyorum, bizden gizli saklı tek bir konuşması yok. Dün baban hastalanıyor, gitmek zorunda kalıyorsun ve bugün tekrar buradasın. Sen de onlardansın. Derin devlet için çalışıyorsun.”

“Ben yalnızca-”

Konuşmasına izin vermedim. “Bebeğimi kaybettim... İnan bana hem çok acılıyım hem de çok öfkeliyim. On sekiz saat veriyorum sadece. Nerede bulursun, onunla nasıl iletişime geçersin bilmiyorum. Vural’ın karşısına çıkıp yaşadığını ve Mazin’in elinden kendi kurtardığını söylemezse, bu çocuk parkında ona her şeyi anlatacağım. Bir noktaya kadar ailesine söyleyememesini anlarım... Ama Vural’ı göz göre göre ölüme göndermesini anlayamam. Eğer ona gerçekleri anlatabilseydim, baskı kurmasaydım, yalana başvurmasaydım şu an bebeğimiz bizimle olurdu. Gözlerime bak, blöf yapıp yapmadığımı anlarsın.”

Demirhan sessiz kaldı ama bakışları her şeyi anlatıyordu. Yaklaştım, omzuna hafifçe vurdum. “On sekiz saat... Koca bir on sekiz saat... Zamanını iyi değerlendirsin.” Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. “Şimdi beni burada yalnız bırakırsan sevinirim. Eve kendim dönebilirim.”

Demirhan, başını sallayarak yanımdan uzaklaştığında ve aracına geçip gözden kaybolduğunda ben de salıncaklara doğru ilerledim. Gözyaşlarım yanaklarımdan usulca süzülürken omuzlarım düştü. Salıncağa bedenimi bıraktığımda etrafıma bakındım, birinin beni ağlarken görmesini istemiyordum. Gözyaşlarım şiddetle yanaklarımdan süzülüp, çenemin altında kaybolurken derin bir nefes aldım. Sonra bir daha ağlamamak için gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Kararlıydım ve hiçbir şey beni yolumdan döndüremeyecekti. *On sekiz saat* sonunda Vural, öyle ya da böyle ağabeyinin yaşadığını öğrenecekti.

ON SEKİZ SAATİN SONUNDA

Redd, Şimdi Seni Bulsam

On sekiz saat önce...

İnce bir buz üstünde yürüyormuşum gibi hissediyordum. *On sekiz saat* kadar bir süre biçtikten hemen sonra kalbimin böylesine sıkışacağını bilmiyordum. Kalbim birdenbire öyle hızlı atmaya başlamıştı ki eve varamadan kaldırım taşına oturduğumu ve başımı dizlerimin arasına koyup sakinleşmeye çalıştığımı anımsıyorum... Sıkıca yumduğum gözlerimi usulca araladığımda biraz daha iyi hissediyordum. Oturduğum yerden doğruldum ve bu sırada telefonumun melodi sesini duydum.

Arayan Vural'dı. Çok kısa bir an yanıtlamamayı düşünsem de vazgeçip aramayı cevapladım. "Efendim?"

"Güzelim?" Sesi yumuşacıktı. "Seni merak ettim. Daha iyi misin? Doktora gidelim mi?"

On sekiz saatin sonunda öğreneceklerinden sonra bunu ben de sana mı teklif etmeliydim? Hiçbir şekilde öğreneceğini düşünmüyordum, tüm yükün omuzlarıma bırakıldığından pekâlâ emin dim.

"İyiyim, biraz hava almaya çıkmıştım. Eve dönüyorum."

"Ağrın mı oldu? Yürümeseydin? Demirhan'a-"

"İyiyim, Vural. Gerçekten."

“Balım kek yapacağınızı söylemişti. Markete mi gittin?”

“Demirhan’la gidecektim, sonra vazgeçtim. Onu gönderdim, ben de biraz yürüdüm ve şimdi eve geçiyorum.”

“Dikkat et. Erken çıkmaya çalışacağım. Çok fazla ayakta kalma. Olur mu?”

Ses tonum sakindi. “Olur.”

“Nare.” Sıkıntılı bir nefes bıraktı. “Seni çok seviyorum. Belki duymak daha kötü hissettirir ama... Yine de her şeye rağmen, seni çok... Çok seviyorum.” Buğulanan gözlerimi sanki görebilecekmiş gibi kaçırdım ama burnumu çekişimden anladığı için pek de başarılı olamadım. “Seni her ağlattığımda kahroluyorum. Biliyorum, beceremedim. İkinizi de koruyamadım. Sizi koruyamadım...”

“İyiyim, Vural. Gerçekten. Hatta eve geldim bile. Ağlamıyorum ki.”

“İnanmak zor geliyor. Beni hiçbir zaman affetmeyeceğini biliyorum. Gideceksin değil mi? Kalbin de soğuduğunda... Gideceksin değil mi?”

Ses tonum onunkine göre daha mesafeli ve soğuktu. “Sussak olmaz mı? Yorgun hissediyorum.”

Birkaç saniye duraksadı. “Öyle olsun. Dikkat et kendine. Görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Eve döndüğümde mutfakta kimseyi görmemek işime geldi, alt dolaptan paketli unu çıkardım ve Balım’a seslendim. “Balım, fıstığım! Ben geldim!”

Balım, kısa bir süre içinde yanıma ulaştığında, “Amcam aradı, yenge,” dedi. “Kekinizi yapın sizi bir yere götüreceğim, dedi.” Bacağıma sarıldı. “Sen de gelirsin, değil mi?” Güçlkle gülümsedim. Bundan haberim yoktu. Bilerek söylememiştii.

Balım'ın bana kabul ettireceğini biliyordu çünkü. "Lütfen gel, yenge. Lütfen."

"Sen istediğin için gelirim, fıstık."

"Oley be! Oley! Hadi kekimizi yapalım!"

"Bir şey eksik ama!" dedim, saçlarını karıştırırken.

Koca gözlerini büyüterek bana baktı. "Ne eksik?"

"Kek şarkısı tabii ki!"

Tezgâhın üzerinde duran telefonuma uzandım, şarkı uygulamasından Nil'in şarkısını açtım. Balım, ikinci tekrara şarkıyı biraz daha çözüp bana eşlik etmeye başladığında hayat sanki biraz daha yoluna girmişti. *Ama uzun sürmeyecekti...*

Balım'ın beni gülümsetmek için gösterdiği tüm çabaya karşılık dudaklarım kıpırdandığında Vural da sanki bunu bekliyormuş gibi derin bir iç çekti. "Sonunda güldürdüm seni," dedi Balım. "Eşek taklidi yaptığımda gülmen de pek komik değildi, yenge." Hınzırca gülümsedi. "Neyse ama olsun, güldün sonuçta."

"Eşek taklidi mi?" diye sordum, tek kaşımı sorguyla kaldırıırken. "Çağlar abini taklit ediyorsun sanıyordum."

"Ov," dedi Çağlar ona karşı yolladığım pası anladığında. "Nare, formundasın sanki."

"Eh, biraz diyelim."

"Bu biraz olan halinse..." Çağlar, oturduğu koltuktan kalktı. "Komutanım, eşyalar hazır mı? Ben araca yerleştireyim."

"Üstünüze sıkı bir şeyler giyinin de çıkalım, göl tarafı serin olur," dedi Vural. "Beria ve kızı da gelecek. Demirhan alacak ikisini."

"Beria'nın kızı benden büyük mü amca?"

“Eh, biraz. Ama anlaşırsınız, bal bebeğim. O da senin gibi çok akıllı.”

“Sen iyi anlaşıyorsun demek ki, amca,” dedi Balım, omuzlarını düşürdü ve gözlerindeki kıskanç ifade yüz hatlarına daha da yayıldı.

Vural, eğildi ve Balım’ı yanağından öptü. “Ama bu dünyadaki en iyi anlaştığım kız sensin.” Sonrasında bana bakıp göz kırptı ve dudaklarıyla *senden sonra*, dedi. Vural, onu ilk tanıdığım günlerdeki gibi baktı, gülümsedi.

Bu beni garip hissettirse de çok belli etmemeye çalıştım. Birlikte araca geçtiğimizde Cansu Çağlar ile gitme kararı aldı ve doğal olarak Balım da annesinin yanına geçti. Vural, “Öncesinde hastaneye götüreyim mi seni?” diye sorduğunda, “İyiyim,” diye karşılık verdim. “Vural, peki sen iyi misin?”

Bu soruyu sormamı beklemiyordu. Birbirimize bu kadar yabancı olmak istemiyordum, nasıl olduğunu soramayacak kadar yabancı kalma hissi ve bugün ona söyleyeceklerim beni çok daha duygusal birine dönüştürmüştü.

Vural, aracın kapısını açtı ve geçmem için bekledi. Ön yolcu koltuğuna yerleştiğimde, hafifçe eğilip kemerimi taktı. Uzun zaman sonra ona bu kadar yakın olmak... Kokusunu bu kadar yakından almak güçlkle yutkunmama sebep oldu. “Rahat mısın? Koltuğu biraz daha arkaya alayım mı?”

“Hı?” dedim. Buz mavilerini sanki ilk kez bu kadar yakından görüyormuşum gibi ona bakıyordum ve afallamıştım.

“Rahat mısın? Koltuğu düzeltmeme gerek var mı?”

Emniyet kemerini tutmaya devam ediyordu. Ve yüzü, yüzüme çok yakındı.

“Hı, onu diyorsun... Rahatım. Bir sorun yok.”

“Hıhı,” dedi gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırırken. “Onu diyorum.”

“Neden gülüyorsun?”

“Gülmüyorum. Somurtuyorum. Senin gibi.”

“Ben somurtmam.”

Parmakları kaşlarımı çattığım için oluşan çizgiye değdi ve bunu göstermek için aynayı açtı. “Burası pek öyle söylemiyor.”

Bu kadar yakınımda durduğu için aklım karışıyordu. “Sen parfümünü mü değiştirdin?” diye sordum, sonra bunu sordüğüm için dilimi ısırarak istedim. “Yani arabada farklı kokuyor olabilir...”

“Kış kokuma geçtim, yaz bitti sonuçta...” Öyle bir sırtıttı ki bilerek yaptığını anladım. Bakışları da kendini ele veriyordu. Keyifliydi. Dikkatimi çekip çekmeyeceğini bilmek için yapmıştı gerçekten de...

“Bakayım sen hâlâ aynı mısın?”

Başını eğerek yüzümüzü eşitledi, saniyeler içinde burnu tenime değdiğinde, “Hâlâ aynıymışsın,” dedi. “Keşke... Keşke bunu bize...” Cümlesini bitirmeden hızla çekilirken aracın kapısını kapattı ve yüzündeki acı dolu ifadeyle sürücü koltuğuna yerleşti.

“Gideceğimiz yer çok uzak mı?”

“Biraz sürer. Uykun mu var?”

“İlaç kullanıyorum ya. Mayıştım da. Sıcak oldu.”

“Isıtıcıyı düşüreyim mi?”

“Hayır, iyi aslında.”

“Şarkı mı açayım?”

Gözlerini yoldan çekti ve çok kısa bir an bana baktı. “Sana bir soru sordum, cevap alamadım...”

“İyi değilim,” dedi bir anda gerçeği söyleyerek. “Sensiz hiç iyi değilim.” Birkaç saniye duraksadı. “Sana dokunamadığım, sevemediğim, öpemediğim her saniye kahroluyorum. Bana son

bakışını unutamıyorum. Sensiz uyuyamıyorum. Deniyorum, yemin ederim deniyorum. Ama yapamıyorum. Ben sensiz hiç iyi değilim.” Bu cümleleri kurarken boyuna bakmasam ses tonundan küçücük bir çocuk sanırdım.

Buğulu gözlerle ona baktım. “Sevgi her şeyi iyileştirmemiş. Keşke bana iyi gelebilseydin. Keşke yüzüne her baktığımda son kez bakıyormuşum gibi hissetmesem. Bir şey oldu, Vural. Hani hiç bırakmazdın ellerimi? Şimdi bıraktığın bu ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum.”

“Ölmeyecektim, Nare. Bak, ne söylersem söyleyeyim gözünde yerden göğe kadar haksız olacağım biliyorum ama ben ölmek için değil, seninle yaşamak için gittim. Bebeğimizin olacağım bilseydim, asla yapmazdım. Gitmeyi bırak, düşünmezdim bile. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim bebeğimizi geri getiremeyeceğimi biliyorum...” Birkaç saniye duraksadı. “Yeniden güveneceğin o adam olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.” Gözlerine baktım. Ona inanmak istiyordum ama öğrenecekleri kırılma noktası olacaktı. Sakin bir şekilde karşılamayacağım biliyordum ve ne olursa olsun, yanında olmak istiyordum. O da isterdi değil mi? Beni hiç tanımazken sarıp sarmaladığı günler olmuştu, bebeğimizi kaybettiğim gün de beni sarmalamak isterdi değil mi?

Kalbimin yumuşamasını istemezdim, hiç. Ama öğreneceklerinin ağırlığı altında eziliyordum işte. “Belki de biraz zaman lazımdır, Vural. Şimdilik konuşmayalım bu mevzuları.”

“Şimdilik... Ama olur da... Eğer istersen... *Dizlerim* hep seni bekliyor olacak,” diye bitirdi konuşmayı ve sessizliğimiz kaldığı yerden devam etti. Tekerleklerin altından hızla kayıp giden yolu izlerken son söylediklerini düşündüm. Engin Binbaşı’yla tanıştığımız davette, “*Bu evlilikte sana vadettiğim tek şey,*

dizlerim,” demişti. “Bu evlilikte sana vadettiğim tek şey, dizlerim. Kaybolduğun, yorulduğun zamanlarda ve gidecek hiçbir yerim yok, diye düşündüğünde başını dizlerime koymana izin vereceğim. Seni hep dinleyeceğim.”

Yine bana, hep olduğu gibi... Anlar gibi bakmıştı.

On altı saat önce...

Vural'ın bizi getirdiği yer rengârenk kır çiçeklerinin olduğu ve çeşitli bitkilerle kaplı geniş bir çayırıldı. Evde hazırladığımız yemekleri, Balım'la yaptığımız keki, meyveleri ve içecekleri gelişi güzel bir şekilde masaya serdiğimiz örtünün üstüne bıraktım. Balım ve Vural akarsuya doğru koşarak aldıkları küçük taşları suya fırlatıyorlardı. Balım'ın kahkahaları suyun ve kuşların sesine karışırken kamp sandalyesine oturdum ve bir süre sessizce ikisini izledim. Güneş dağların ardında alçalmaya başlarken gökyüzünün turuncu ve pembenin en güzel tonlarına büründüğünü görmek beni biraz da olsa iyi hissettirdi.

Çağlar yanı başımızda duran yaşlı bir ceviz ağacının dalını Balım için salıncak haline getirdi. Öncesinde ahşap masanın üzerine koyduğum termostan bana bir çay getirmişti. Çayımı yudumlamaya devam ederken, başıma hafifçe geriye atıp gözlerimi kapattım. Suyun sesi, Balım'ın kahkahaları ve temiz hava iyi gelmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum.

Kısa bir süre sonra birinin kamp sandalyesini yanıma bıraktığını fark ettim, göz ucuyla baktığımda Vural'ı gördüm. Küçük masayı da getirmişti. Üstünde kek, poğaça ve sarma tabakları vardı. “N’aber, bıdık?”

“İyi, senden?”

“Ağrın var mı?”

“Hayır, iyiyim.”

“Acıkmadın mı? Neden sadece çay içiyorsun, yemek yemiyorsun? Kek güzel olmuş. Ellerinize sağlık.”

“İçim ısınsın dedim.”

“Üşüdün mü? Üşüdüysen-”

“Üşümüyorum ki. Hiçbir şeye gerek yok, gerçekten. Ceket falan. Bunalırım.”

Direkt olarak gözlerimin içine baktı. “Kendimi yakayım diyecektim belki.”

“Espritüel tavırlarına yetişemiyorum, Yüzbaşı. Bunlar beni gülümsetmek için mi?”

“Sen somurtkan biri değilsin ki.” Dudakları muzip bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. “Öyle demiştin?”

“Elbette değilim.” Bunu söylerken kaşlarını çatığının farkında bile değildim; parmaklarıyla alnımda oluşan çizgilere dokundu, sonra da alaylı bakışlarını yüzüme dikti. “Kekten yemişsin bile. Nereden biliyorsun güzel olduğunu?”

“O tabak benim değil, senin. Üç dilim gömdüm ben sana getireyim derken.”

“İştahın her zamanki gibi açık. Önceden bensiz masaya bile oturmazdın. Çok değiştin.”

“Yemin ederim sensiz boğazımdan geçmedi aslında. Sen ye diye yalan söyledim. Eğer biraz yersen belki ben de yerim. Tenceredeki sarmalar henüz bitmedi. Henüz ama. Çağlar gidip gelip yiyor. Nare, bir ara GAP gezisine mi çıksak? Yemeklerini biliyorsun, anlatmama gerek yok. İkimizin de ihtiyacı var.”

Dikkatimi dağıtmak ve ortamdaki o kasveti yumuşatmak için elinden gelen ne varsa yapıyordu; konuşmaya çalışıyor, beni de konuşturuyordu. İyi de gitmediğini söyleyemezdim.

“Başımızdaki olaylar bir biterse çıkarız.”

“İzne ayrılıyım diyorum.” Göz ucuyla baktım. Ciddi miydi? “Niye öyle bakıyorsun? İzin haklarım duruyor öyle.”

“Çalışırsın diye düşünmüştüm.”

“Bana çalışmak değil, sen iyi gelirsin. Unuttun mu?”

“Laf mı soksam yoksa düzgün bir şekilde konuşmaya devam mı etsek ikilemindeyim.”

“Şu an burada kimse olmasaydı seni öperdim, yemin ederim,” dedi, gözlerindeki özlem duygusunu görebiliyordum. “Ağır bir tokat bile yiyecek olsam yemin ederim bunu yaptım.” Etrafına bakındı. “Yapmalı mıyım?”

“Rahat durur musun lütfen? Seninle konuşuyorum diye seni affettiğimi düşünme, sakın.”

“Tamam, *kelebek*. Sinirlenme.” Vural, elinde tuttuğu çatalı keke batırdı ve bana doğru uzattı. Uzattığı keki yedim, sonra da sarmayı. Kalbim eskisi gibi atıyordu, günler sonra böyle hissetmek... Eskiye dönmek zor olabilir miydi? Vural’ın öğreneceklerinden sonra... Bugünü de özleyeceğimi biliyordum. Vural’ın uzattıklarını yedikten sonra Çağlar da çayımı tazeledi. Göz ucuyla Balım’ı kontrol ettim, Gülce’yle oynuyordu. Beria ve Cansu da sohbet ediyorlardı.

Vural öğrendikten bir süre sonra Cansu’nun da öğrenmesini istiyordum. Bu bencillik miydi bilmiyorum, her şeyi bilmesini istiyordum. Gözlerim bu sefer kısa bir an Gülce için salıncağı kontrol eden Demirhan ve Çağlar’a takıldı. Demirhan’la göz göze geldim, bana bakamayıp gözlerini kaçırdı.

Vural, “Yine daldın, ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda düşüncelerimden sıyrıldım.

“Hiç, öyle dalmışım.”

“Vural, Balım üşüdü biraz. Ceketini de arabada kaldı. Sana zahmet olmayacaksa getirebilir misin?”

“Getiririm, yenge,” diye cevapladı Vural. “Nare, dün antrenman yaparken bacağımı incittim sanırım. Bana yardım eder misin?”

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. “Yürümene mi? Sabah bir şey yoktu?”

“Vardı da çok hissetmedim.”

“Ben çok yorgun hissediyorum, hiç kalkamam.”

“Yazıklar olsun. Ayağın kırıktı üç yıl seni sırtımda götürdüm her yere. Ne çabuk unuttun o günleri?”

“Abartma perileri gelmiş sana, belli,” dedim. “Neden tek başına alamıyorsun?”

“İşte. Geliyor musun?”

Oturduğum sandalyeden doğruldum. “Geliyorum.”

Vural ile araçların olduğu yere doğru yürümeye başlarken güneşin de battığı zaman dilimindeydik. Vural, hiç beklemediğim bir anda elimden tutarken boşa kalan eliyle de belimden kavradı ve itiraz etmeme izin bile vermeden bana sımsıkı sarıldı.

“Şimdi seni bulsam, karşımda duvar gibi sussan... Bütün zehrini kussan, son bir şansım olsun isterdim...” Arabada, tekrara aldığımız o şarkıydı... “Sanki bize yazılmıştı.”

Koca bedeninin yanında küçücük kalmıştım. “Sırf bana sarılmak için kandırdın...” dedim, küçük bir çocuk gibi kısıktonda. “Pislik.”

“Sen bana sarılmasan da olur, ben senin yerine de bize sarılırım...”

“Öyle bakma bana,” dedim. “Öyle sarılma. Öyle gülme.”

“Nasıl?”

Başımı göğsüne yasladı. Belimdeki eli saçlarıma kaydığında sessizce iç çektim. “Her şeyi kabullenmiş gibi. Sana zehirden sözler kussam bile onları şifa niyetine alıp içecekmişsin gibi. Yapma.”

“Ben düşüncesiz bir adam değildim, Nare. Seni gördüğüm ilk günden beri hep kendi isteklerimin önüne koydum ama bu kez... Hata yaptım. Yanıldım. Çok pişmanım. Hisset istiyorum. Göremesen de hisset... Ben çok pişmanım. Ne kadar isterdim, bilmiyorsun.” Başımı göğsünden kaldırdım ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. “Bir bebeğimiz olsun, ne kadar çok isterdim...”

“Ama olmadı.”

“Bir daha olmayacağı anlamına gelmez. Gelmeyecek de.”

Güldüm, alay doluydu. “İlk ve sondu.”

“O ne demek?”

“Bir daha sana bu konuda güvenemem... Bir daha sana inanmam demek. Bu mevzuları susmayacak mıydık? Kalbini kırmaktan hoşlanmıyorum. Bakma bana öyle.”

“Sana öyle baktığımda tüm öfken tuzla buz oluyor, o yüzden bakmamı istemiyorsun.”

Gözlerimi, gözlerinden kaçırdım. “Seni çok seviyorum,” dedi ve dudaklarını, dudaklarıma bastırdı.

Öpücüğü ilk saniyelerde şaşırtacak kadar çekingendi; beni ilk kez çekingen bir şekilde öpüyordu, belki de tokat yemekten korkuyordu... İlk öpücüğü bile böylesine korkak değildi. Karşılık vermedim ama itmedim de. *Onu çok özlemiştim. Onu çok seviyordum. Ve bu beni mahvetmişti.*

Öpücüğü uzatmadı, geri çekildi ve dudaklarını yaladı. Sonra gözlerini sıkıca yumdu. Tokat mı bekliyordu? “Kızmadın mı?” diye sordu, ben hâlâ hiçbir tepki göstermezken.

“Kızmadım.”

“Söylemesen de son şansım olduğunu biliyorum,” dedi. “Söz veriyorum, ne olursa olsun, bir daha seni ardımda bırakmayacağım.”

Gerçeklerden sonra da mı? Ülkeyi terk edip gideceğini düşünüyordum, yaşayacağı hayal kırıklığı ve mental çöküşten ötürü yanında kimseyi istemeyeceğini de... Sadece bekleyecektim. Yanılmak istiyordum ve bunu istediğim için içten içe kendime çok kızıyordum. Karşısına çıkıp inandığı her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu söyleyecektim ve ardında beni bırakmamasını mı bekleyecektim? Beni kendine hasret bırakacaktı. Biz de dahil her şeyden vazgeçecekti.

Yaşamaktan da vazgeçer miydi? Bu ihtimal kalbimde bir yerleri çok acıttı.

İnandığın her şeyin yalan olduğunu öğrenmek...

İzlediğim video ve okuduğum mektup aklıma geldiğinde güçlkle yutkundum. Hesap bile soramayacaktı. Belki bana inanmayacaktı da. Ama akıllı biriydi, verdiğim ipuçlarını anlayacaktı.

“Susuyorsun, sanki bir şeyi bekliyor gibisin. O şey geldiğinde susmayacakmışsın gibi. Beni korkutan bir sakinliğin var.”

“Sakinim, evet ama sandığın gibi korkulacak bir şey yok. Yalnızca...” Başımı göğsüne yaslayan ben oldum. “Çok yorgun hissediyorum.”

“Biraz daha böyle kalalım, belki yorgunluğun bana geçer. Kaldıramadığın ve seni yoran ne varsa, acın da dahil hepsi bana geçsin. Canın artık hiç acımasın, sevgilim.” Başımdan öptü, saçlarımı yavaşça sevdi. Kısa bir süre geçtikten sonra kollarının arasından sıyrıldım ve ona baktım.

“Flört mü olsak seninle acaba?”

“Nasıl yani?” diye sordu.

“Şans istemiyor muydun? Şans veriyorum işte.”

“Flörtler öpüşür mü?”

“Hayır.”

“O zaman başka bir şey olalım. Flört ne? Ben seninle öpmek istiyorum.”

“Flörtten sonraki adım sevgililik oluyor.”

“Sen zaten benim sevgilimsin. Eşimsin.” Elimi tuttu. “Flört olmak istemiyorum. Sana dokunmama engel olacak hiçbir sıfatı istemiyorum. Sen benim eşimsin, karımsın, güzelimsin... Her şeyimsin.” Avucumun içini öptü. “Sınırlarımı bileceğim. Sadece bana izin ver.”

“İzin veriyorum, Vural,” dedim, sesim yumuşacıktı ve bakışlarım da öyle. “Ama biraz zaman alacak, bunu da biliyorum. Derin bir hayal kırıklığı taşıyorum kalbimde. Bu kolayca atlabileceğimiz bir durum değil. Senin de gözlerinde görüyorum... Haklıydın. Ben biraz... Tek taraflı davrandım. Sanki kaybettiğimiz bebek sadece benimmiş gibi... Acıyı da sadece ben çekmişim gibi... Belki fiziksel olarak çok acı çektiğim içindir, bilmiyorum.”

“Yanında olamadığım, elini tutup paylaşamadığım ve tek başına yaşadığın her acı için özür dilerim. Seni böylesine mahvettiğim için özür dilerim. Geçmeyeceğini biliyorum ama yine de tüm her şey için özür dilerim... Yemin ederim, düşündüm. Gideyim, dedim. Hayatını mahvettin kızın, bırak git dedim ama yapamadım Nare... O zaman da seni bırakmak için gitmedim. Bir an yenildim. Kendime, hırslarıma. Ne olursa olsun sana söylemeliydim. Tüm bunlar seni bıraktığım için başımıza gelmişken, bir kez daha yapamazdım...” Bu kez elimin tersinden öptü. “Söz veriyorum, unutacağız. Unutturacağım.”

Vural ile hâlâ yan yana, kamp sandalyesinde oturuyorduk. İkimiz de sessizdik. Ben bir şeyler atıştırınca, söylediği gibi o

da yiyebilmişti. Güneş batmak üzereydi ve hava daha da serinlemişti.

“Lan, Demirhan?”

“Efendim, Komutanım.”

“Karadeniz’de gemilerin mi battı? Ağzını bıçak açmıyor.”

“İyiyim, Komutanım. Biraz babama canım sıkkın da.”

Hıhım, kesin öyledir, bakışı attım. “Neyi var babanın?” diye sordum Demirhan’a dönerek. “Çok geçmiş olsun.”

Demirhan gerginliğini çok göstermemeye çalışsa da başarılı olamadı, buradan bile hissedebiliyordum ama Vural’ın dikkat edeceği bir tavır da gösterdiğini söyleyemezdim. “Teşekkürler, yenge. Önemli bir şey değil. Halledeceğiz.”

“Anlıyorum,” dedim. “Vural, saat kaç?”

Demirhan, direkt olarak bakışlarını Vural’a kaydırıldı ve ağır ağır yutkundu. Vural, saati söyledi. *Son on dört saat* kalmıştı.

“İyice zifir olmadan kalkalım,” dedi Vural. “Kızlar, nasıldı? Keyif aldık mı?”

Balım, usul adımlarla Vural’a geldi ve kucağına oturdu. “Bence süperdi amca,” derken yanağından öptü. “Gülce de tatlı kızmış. Bana bez bebeklerinden birini verecek. Ben de İstanbul’a geldiğinde ona Barbie vereceğim.”

Gülce’ye baktım, annesinin yanındaydı. “Senin gibi harika bir kız çocuğu herkesle iyi anlaşabilir,” diye konuştum.

“Siz barıştınız mı?” diye sordu, gülümseyerek. “Amcam sana gülümsüyordu. Küs olsaydınız gülümser miydi?”

Hem harika bir çocuktı hem de çok dikkatliydi. “Biz hiç küsmedik ki,” diye cevapladı Vural. “Yengen hastaydı.”

“Bir daha bebek yapsanıza. Hem yaparsanız Nare iyileşir. Bana da kardeş gelir. Zor mu ki bebek yapmak?”

Vural, Balım’ın kulaklarını kapatmadan önce, “Sen bunu

her yerde söylemesen daha iyi olur, bal bebeğim,” dedi. Sonra bana döndü. “Çocuk biliyor yatak hayatımızı ya. Bu ne?”

Omuz silktim. “Şimdiki çocuklar her şeyi biliyor, ben ne yapabilirim ki?”

Vural, “Sen bunları düşünme, bal bebeğim,” derken Balım’ın kulaklarındaki elini çekti. “Nare iyi. Merak etme.”

“Amca, bir şey sorabilir miyim?”

“Az öncekilerden bir şey sorma da.”

“Merak ettim ama.”

“Etme amcam. Boş ver.”

“Kutay biliyor mudur acaba?” Başını kaşıdı. “Ona sorarım döndüğümde.”

“Allah’ım sen sabır ver yarabbi, bu Kutay eniğinin lafı şimdi yine neden açıldı?” Vural, omzunun üzerinden Cansu’ya baktı. “Bu enik birinci sınıfa başlamayacak mı? Ana sınıfına iki yıl gidilir mi?”

“Bu sene maalesef bir arada olamayacağız amca. Çok üzülüyorum ben de.”

“Cansu?”

“Efendim?”

“Bir şey de.”

“Ne diyebilirim ben? Arkadaş onlar Vural. Sen de yani.”

“Yine de hoşlanmıyorum o enikten. Böyle bil, bücürük.” Balım’ın burnuna fiske vurdu.

“Ben salıncakta sallanmaya gidiyorum, anne. Yoksa amcam Kutay’la olan evcilik anılarımı duyup daha da çatlayacak.”

“Ne? Evcilik mi?” Balım, kıkırdarken yanımızdan uzaklaştı ve hızlı adımlarla salıncağa doğru ilerledi. “Balım? Nasıl evcilik? Siz çocuksunuz daha!”

On üç saat önce...

Sessizce beklemek... Neyi beklediğini biliyorsan, bir kasırganın çıkacağını ve herkesi yutacağını üstelik, sessiz olduğu pek söylenemezdi.

Gürültülü bir kafanın içinde kasırganın kopacağı anı sessizce bekliyordum. Kronometre bana *on üç saatin* kaldığını söylüyordu. Ama ben o kadar dayanıklı mıyım, biraz daha sabredebilir miyim, bilmiyordum.

Geri dönüş yolundaydık. "Ağrın var mı?" Vural'a bakmadan cevapladım. "Hayır."

"Neden bu kadar sessizsin?"

"Sessiz değilim."

"Bir şey itiraf edeyim mi?"

Vural'a baktım. "Et."

"Sessizliğinden korkuyorum." Güçlkle yutkundü. "O gün..." Duraksadı. "Kendini vurmadan önceki yüz ifaden, ses tonun ve bakışlarındaki gariplik... Hepsi şu an yüz hatlarında, darmadağın. Seni tanıyorum, Nare."

"Ben sadece yorgunum, Vural. Son yaşadıklarımızdan dolayı yorgun, yıpranmış ve bitkin hissediyorum."

"Pekâlâ, öyle diyorsan öyledir."

On saat önce...

Kitap okuyordum. Odaklandığım söylenemezdi, zihnimde bir sürü düşünceler dönüyordu. Vural, gözlerini kısarak bana baktığında çok daha gergin hissediyordum. "Bana baksana sen," dedi ve ben ne olduğunu anlayamadan elimdeki kitabı

kavradığı gibi, boşta kalan eliyle belimi kavradı. “Ne oldu?” diye sordum güçlkle.

“Ne saklıyorsun benden? Ne saklıyorsun da göz göze gelmeye bile korkuyorsun?”

“Bence sen fazla üzerime düşüyorsun,” dedim. “Bir şey yok. Deli misin? Ver kitabımı.” Vural, kitabımı geriye çektiğinde ben de üzerine doğru eğildim ve bu hareketim yüzümüzün birbirine daha fazla yakınlaşmasına neden oldu. Göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki sıcak nefesi dudaklarıma değdiğinde gözlerimi yumdum ve yutkunup geri çekilmeye çalıştım. “Kitabımı verir misin?”

Dilini damağına vurarak, “Cıks,” dedi. “Gel de al.”

“Zaten almaya çalışıyorum! Ver!” Vural, elinde tuttuğu kitabımı geriye doğru çekince bedenimi ileriye doğru ittim. “Sinirleniyorum.”

Vural, “Bana baksana,” dedi kısık bir tonda ve yüzündeki ciddi ifadesiyle. Yüzüne bakmadım. Sahte bir öfke yüz hatlarımdaydı. Kaşlarım çatıktı, göğsüm de sahte öfkeyi gerçekçi kılmak için hızla inip kalkıyordu. Vural, yüzünü boynuma yaklaştırdı ve burnundan derin bir nefes çekti. “Seni çok özledim. Hak etsem de dayanamıyorum, Nare. Uzaklığına dayanamıyorum.”

Tamamen geri çekildim. “Kitap sende kalabilir.” Kapı eşiğinden ona baktım. O da bana baktı. Bir süre sadece yüzünü izledim. Konuşmak istedim ama yapamadım. Anlatmak istedim, yapamadım. Sadece uzaklaştım.

Vakit daralıyordu.

Vural, dinlenmek için çadıra geçmişti. Ben de odamdaydım.

Telefonumun melodi sesiyle uzandığım yataktan doğruldum ve yatağın ucunda duran telefona baktım. Arayan Çağlar'dı.

“Evde misin?”

“Evet?”

Birkaç saniye duraksadı. “Komutanım nerede?”

“Çadıra geçmişti?”

“Çadırda yok. Evdeyim. Alt kata insene.”

Aramayı sonlandırdıktan sonra hızla alt kata indim. Çağlar salonda beni bekliyordu. “Telefonu kapalı. Arabası da burada. Nasıl gidebilir ki? Nereye gidebilir?” diye konuştu.

Yoksa... Güçlkle yutkundum. “Bilmiyorum.” Vural'ı eski haliyle son görüşümdü belki de. Ömer'in yaşadığını öğrendiğinde ne tepki verecekti? Benim gibi kendini delirmiş mi hissedecekti? Hayatının bir hiç uğruna mahvolduğunu anladığında insan ne yapabilirdi? Gözlerime yaşlar doldu. “Belki de biliyorum.” Çağlar bana baktı. “Ama bunu sana söyleyemem. En azından, Vural söylemek isteyene kadar.”

Çağlar, bedenini koltuğa bıraktı ve derin bir iç çekti. “Neden hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını hissediyorum?”

Dudaklarımı büktüm ve alay dolu ama bir o kadar da acı gülümsemeyle ona baktım. “Çünkü hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Yazardan...

Yüzbaşı Vural, elinde tuttuğu kitabın ilk sayfalarında göz gezdirmeden hemen önce çadıra geçmişti. Kitabı okumaya devam ederken telefonu cebinde titremeye başladı. Bir elini ce-

bine kaydırıp telefonu çıkardı ve yabancı bir numaranın onu aradığını gördü. Aramayı yanıtladı.

“Alo?”

“Verdiğin kararı söylemek için sana atacağım konuma gel. Kendi aracınla değil. Benim tahsis ettiğim araçla.”

Yüzbaşı Vural, telefonun ucundaki sesin sahibini tanıdığında güçlükle yutkundu. “Emredersiniz.”

“Araç oyun parkının önünde. Kimseye bir Şey söylemeyeceksin, Yüzbaşı. Anladın mı beni?”

“Emredersiniz, Komutanım.”

Yüzbaşı Vural telefonu kapattığında aralarında geçen konuşmayı hatırladı.

“Peki, Engin Binbaşı  ğrendiğinde başına gelecekleri biliyor musun?”

“Görevden atılacağım. Ve belki de...”

“Yargılanacaksın.”

“Yargılanacağım.”

“Sen akıllı bir adamsın, Yüzbaşı. Ben seni kaybetmek değıl kazanmak isterim. Sen de istersen.”

“Nasıl kazanmak?”

“Mazin yakalandı. Kaçması mümkün değıl artık. Onu  ld remeyiz, Şimdilik. Ardı sağılam. Ben o güvendiklerini bitireceğim önce. Büyük insanlar var, büyük oyunlar dönüyor. Sadece dağılar mı? Biz bu ülkenin içini dışını temizlemeye kalksak işin içinden çıkamayız! Ama bugün son g n mse, bugün de devletime hizmet edeceğim. Kalleşleri ortadan kaldırmak için elimden geleni yapacağım. Anladın mı?”

“Beni nasıl kazanmak istiyorsunuz?”

“Soru Şu, Yüzbaşı. Sen kendini mi kazanmak istiyorsun yoksa kendini kazandırmak mı?”

"Seni çözeceğim. Evine dönüp görevine hiçbir şey olmamış gibi devam edeceksin. Zamanı geldiğinde ben seni bulacağım. Kararını da o zamana kadar vermiş olacaksın."

"MIT'e girmem," dedim direkt. "Yapmam. Mert olmam."

"Hiç kimse onun gibi olamaz. O, çıkarları uğruna devletine ihanet edecek bir asker değil."

Vural dişlerini sıktı. Aybars eğildi ve önce Vural'ın ayaklarındaki bağı sonra da bileklerindeki çözdü. Ardından cebinden bir sigara çıkarıp Yüzbaşı'na uzattı. "Nasıl geldiysen öyle de döneceksin. Bu sana yeter mi?"

Uzattığı sigarayı kavrarken botlarına baktı. "Gözlerinizde gördüm."

Kapıdan çıkmak üzereyken, "Neyi?" diye sordu Aybars Soyta.

"O da bana kalsın."

Yüzbaşı Aybars Soyta odadan çıkmadan önce Vural, ayağa kalktı. "Kararımı verdim."

"Neymiş?"

"Zamanı geldiğinde öğrenirsiniz. Öyle dememiş miydiniz?"

"Sana vereceğim en büyük nasihat, herkesten önce kendini düşünmendir."

Kendini düşünmek... Çadırdan çıktı, boydan camın önüne geldiğinde Nare'ye bakındı ama göremedi. Üzerine siyah renk kabanı aldıktan sonra cebinden çıkardığı paketten bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Vural, postallarının açılan bağcıklarını düzelttikten sonra aldığı emri uygulamak için evden ayrıldı. Evin aşağısındaki parka doğru ilerlerken bir eli kabanın cebinde, diğer eli ise dudaklarının arasındaki izmaritte duruyordu. Sigarasından son bir nefes daha çektikten sonra söndürdü ve göz ucuyla parkın girişinde bekleyen araca baktı. O sırada sertçe yutkundu, Aybars Soyta'nın ondan ne isteyece-

ğini biliyordu, biliyordu da... Peki, bunu yapacak gücü kendinde bulabiliyor muydu? Nare'ye son yaşadıklarından sonra ekstra özen göstermesi gerektiğinin farkındaydı. Yüzbaşı Vural, iki elini de kabanının geniş cebine kaydırıp ve araca doğru yürümeye devam etti. Araç kilitli değildi. Ön sürücü koltuğuna yerleştğinde telefonuna gelen konum bağlantısına girdi. Emniyet kemerini bağlayıp motoru çalıştırdı.

Yüzbaşı Vural, geri dönülmez bir yola doğru sürüklenirken Nare, evden çıktığı gibi sabah Demirhan'la konuştuğu parka doğru yürümeye başlamıştı. Telefonu elinde, Demirhan'ı arıyordu ama adam açmıyordu.

"Lütfen açsın, söylemem gerek," dedi, sesi solgundu. "Sormam gerek." Kasıklarından karnına doğru derin bir acı mı vardı yoksa bu psikolojik miydi, bilmiyordu. Attığı her adımda keskin ağrılar saplanıyordu.

Çağlar ise hemen arkasındaydı, nefes nefese, "Nare, niye buraya geldik? Delireceğim!" dedi. "Bir açıklama yap. Kimi arıyorsun?"

"Vural gelene kadar hiçbir şey söyleyemem," diyebilirdi yalnızca ve bir kez daha Demirhan'ı aradı. Bir kez daha. Bir kez daha... Sonra vazgeçti. Parka doğru indiğinde kimseyi göremedi. Nare, güçlkle nefes alıp verirken bir elini karnına bastırıp ve sessizce ağlamaya başladı. Olanı biteni, hissettiklerini kaldıramıyordu. "*Vural Emir...*" dedi fısıltıyla. "Bu kez bırakma beni..." Kaldırım taşına oturdu, sessizce ağlamaya devam etti. "Bu kez yapma bize bunu..."

Çağlar da Nare'ye bakabilmek için dizlerini kırarak çömeldi. "Nare, ağlama... Zaten kötüydün, daha da kötü olacaksın..." dedi. Nare, kollarını açtı ve Çağlar'a sarıldı. *Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak*, dedi içinden ve bu cümlenin altında ezilmenin ne demek olduğunu kahretsin ki çok da iyi biliyordu.

İKİ KİŞİLİK MEZAR

Maya Perest, Yok Bana Bu Cihanda

Vural Emir Ahıskalı'dan...

Rüzgâr esiyor ama tüm hisler uzağımda.

Şartlar normalse; boşlukta süzüldüğün ve kendini bile bilmediğin günler geçip gider, gözlerin aynada ilk karşılaştığına, bir duvara bakar gibi olduğunda hissetmen gerekenler bir tokat gibi suratına çarpardı.

Ama şartlar normal değildi, ben de normal bir adam olamadım hiç zaten.

Hislerim, Nare'nin bakışlarında yaşadı. Tokatları da her saniye yedim. Bana *dünyanın en acımasız adamı sensin*, der gibiydi her bakışı. *Sen bir bıçaksın ve durmadan, sanki mümkünmüş gibi, saplandığın yerde kalmıyor ve her dakika yeni yaralar açıyorsun*, der gibiydi her cümlesi. *Beni sonsuz bir mutluluğa götüreceğini söyledin ve sonra yarı yolda bıraktın, mutluluk yarım kalmaktır'ı öğrettin*, der gibiydi aldığı her nefesi.

Şartlar normal değildi, Nare. Sevdiğin bu adam da normal bir adam olamadı hiç zaten.

Payıma düşen ne varsa istifledim, yola koyuldum. Kaybettiklerim çoktu ama Nare'yi yapayalnız bir şekilde bıraktığımı öğrendiğimde, *kaybettiklerim hep çok'a ulaştı*.

Kaybettikleri çok'a ulaşan bu adam, Nare'yi hak etmediğini biliyordu ama sevgisinin devam etmesini isteyecek kadar şerefsiz, yüzsüz ve arsız bir piç olduğum için benden vazgeçmemesi için elimden geleni yapardım. Yapıyordum. Yapmaya da devam edecektim.

Pişmandım.

Ve ne olursa olsun Nare'den vazgeçmeyecektim.

Onu bir daha yalnız bırakmayacaktım.

Bunlar sözler değildi, dile getirilmezdi. Yeminlerimdi. Sınırlarım... Kendim bile bu sınırları geçemezdim.

Nare Ahıskalı, sınırlarımdı. Kendim bile kendi sınırlarımı geçemezdim. Nare Ahıskalı, yeminlerimdi. Kendim bile bozamazdım.

Artık değil, Yüzbaşı.

Gözlerim, gecenin karanlığına düşen araç ışıklarını takip ederken konumun gösterdiği köyün girişindeki yeri bildiğimi fark ettim ve sonra hatırlamaya çalıştım. Buraya geldiğim ilk zamanlar yardım götürdüğüm köydü. Belirli günlerde seçtiğim evlere yardım ederdim ve bu tamamen kişisel bir şeydi, tesadüf olup olmaması konusunda kararsız kalmıştım. Kırk dakika kadar sonra köyün girişinde durdum, göz ucuyla etrafı yokladım ve yan koltukta duran el fenerini aldıktan sonra araçtan indim.

“Komutanım?” diye seslendim, cevabı gecikmedi.

“Seni iyi bir korkutup aklımı alırdım ama dua et, ciddi bir iş üzerinde çalışıyorum.”

Sesin geldiği yöne baktım. Feneri üzerine tuttuğumda bir ağacın önünde durduğunu ve küçük abdestiyle ilgilendiğini gördüm. Bu da mı kafadan kırıktı?

“Elimi de sileyim. Temizlik önemlidir.”

“Arkamı dönebilir miyim, Komutanım?”

“Utanma lan.” Arkamı döndüğümde el fenerindeki ışık yüzünü kapladı. “Ama şunu gözümü benden al diye vermedim sana.”

“Çok fazla vaktim yok desem beni burada vurur musunuz, Komutanım?”

“Karın mı bekliyor evde, hayırdır?”

“Habersiz çıktım. Habersiz çıkmalarım konusunda travmaları var. Arayı da yeni düzelttik gibi. Sıkıntı olmasın.”

“Hanımcısın da.”

“Elhamdülillah, Komutanım.”

“Sen ne zaman beni dinleyeceksin?”

“Hangi konuda, Komutanım?”

“Önce kendin, Yüzbaşı.”

“Önceliklerim değişti.”

Dikkatli bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Ama hâlâ ilk sırada senin adın yazmıyor.”

“Yazıyor. Karım demek ben demek, ben demek karım demek.”

Bir süre sessiz kaldı. “Biraz ileride bir kulübe var, seni orada biriyle tanıştıracam.” Onda sebebini anlayamadığım bir tedirginlik vardı. Hissederdim. Yakalardım. “MİT’e girmem diyordun. Neden fikrini değiştirdin?”

“Fikrimi değiştirmedim. Girmeyeceğim, Komutanım.”

“O zaman gizli işlerini Engin Binbaşı öğrenecek, sonra da hapis yolları. Bu daha iyi bir seçenek mi senin için?”

“Ben vatanıma ihanet etmedim. Etmem de. Eğer buna dair bir şüpheniz varsa namluyu şakağıma ben dayar, bir saniye de beklemeden çekerim tetiği. Ben hain değilim.”

“Yaptıklarının doğru olmadığını biliyorsun. Örgüt içinde örgüt kuramazsın! Görevini kendi çıkarların uğruna kullanamazsın. Yeminlerinde bunlar yok muydu?”

“Haklısınız, Komutanım. Ama çıkarlarım değildi. Benim abim şehit düştü, katilleri sorgulanmadı. Sorgulanacak olan avukat susturuldu. Savcı susturuldu. Neden, Komutanım? Ben bu soruyu kimseye sormadım. Sormama izin bile verilmedi.”

Yine cevapsız kaldı. Neler döndüğünü anlayamıyordum ama surat ifadesi garipti. “O kulübeye girmeden önce bir seçim yapman gerekiyor,” dedi. “Askerim, Binbaşının yanında. Benden gelecek olan talimata göre seni ifşa edecek. Seninle çalışanları da.”

Köşeye sıkıştığımı biliyordum. Kararımı öncesinde vermiştim. Bazı hatalar yapılır, bedeller de ödenirdi. Hata yaptım, bedelini ise Nare ödedi. Bebeğimizi kaybettik. Her şeyden önce onu düşünmem gerektiğini biliyordum. Nare olmasaydı bir yolunu bulurdum ve bu işin içinden cezam neyse hazır bir şekilde çıkardım.

“Tek başımaydım.”

“Tek başına olmadığını biliyorum.”

Birkaç saniye bekledim. “Kulübede kiminle tanışacağım?”

Sadece gözlerimin içine baktı. Ne söylemeye çalışıyordu da söyleyemiyordu?

“Sizin de *üstünüzle* mi?”

“Senin *üstün*. Benim değil,” dedi. “Kararını verdin öyleyse?”

“Sizi ilk gördüğüm an vermiştim. Cevabımı bilmeseydiniz, buraya da çağırmazdınız, Komutanım.”

“Doğru. Bazı soruların cevapları en başından bellidir, zamanı geldiğinde verilir. Ama az önce sorduğun sorunun cevabı bende yok. İçerideki bu adam senin gibi bir duruma sebebiyet vererek MİT’e girdi. Ailesinden kimse bilmiyor, bir ailesi var mı ben de onu bilmiyorum daha doğrusu. Kendisini sana anlatır mı ondan da emin değilim.”

Sıkılmıştım. “Kulübeye geçelim, Komutanım. Ne yapmam gerekiyorsa hazırım. Sadece tek bir isteğim olacak sizden.”

“Kabul ettim.”

“Ne istediğimi daha duymadınız bile.”

Bu sırada adımlarımız kulübeye doğru yönelmişti. “Gözlerinde görüyorum. Karınla ters düşeceğin bir durum olmayacak. Eğer şartın buysa, tamam.” Gözleri çok kısa bir an yeniden bana değdiğinde, “Kulübedeki kişiyle çalışacaksın. O senin *üstün*. Yapılması gerekenleri söyleyecek. Yapmanız gerekenleri, bir sınıra kadar biliyor olacağım ben de. Bir eğitim sürecin olacak, detayları *üstün*le görüşürsün,” dedi.

“Gerçek ismini öğrenmem sıkıntı olur, değil mi?”

“Belki tanırsın.”

“İçeriden biri mi? Karamus’tan?”

Kulübenin kapısını açtı, önce kendi geçti sonra da ben. “Karşıdaki odada seni bekliyor,” dedi.

“Siz gelmiyor musunuz?”

“Bilmem gerekenleri biliyorum. İkinizin arasında kalmalı bazı detaylar.”

Başımı salladım. Adımlarım kapıya doğru yönelirken kalbime bana doğru hissettirmeyen bir his yayıldı. Kırık dökük, eskimiş ve boyası kalkmış kapının kulpunu indirdim. Kapıyı ayağımla ittirdiğimde gıcırtyla açıldı. Siyah bir masa, karşılıklı iki sandalye ve tavandan zemine uzanan bir lamba gördüm.

Sarı ışığın gölgesinde, sandalyenin birinde birlikte çalışacağım o insan oturuyordu. Gözlerim, oturan kişiyi daha dikkatli incelemeye başladığında bir elimi, az önceki hissi destekleyen ve gittikçe yerini belli eden ağrının olduğu o yere, *kalbime* götürdüm. Çok kısa bir an nefesim kesildi ve bunu beklemediğim için tüm iliklerime kadar hissettim. Yıllar önce, nefesimin ke-

sildiği anı tüm iliklerime kadar hissettiğim olmuştu, o böyle bir hisse... Bu neydi?

Bir *ceset* vardı karşımda.

Belki de tam bu andan sonra ben bir *cesettim*, karşısında.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

Kitaplar, belgeler, fotoğraflar, ses dosyaları...

Kitaplar, belgeler, fotoğraflar, ses dosyaları...

Kitaplar, belgeler, fotoğraflar, ses dosyaları...

Kitaplar, belgeler, fotoğraflar, ses dosyaları...

10

BUZ MAVİ GÖZLER

Nilüfer, Haram Geceler

Vural Emir Ahıskalı'dan...

Bir mezar iki kişi için kazılmaz.

Ama karşımda duran ve yüzüme bakamayan o *cesetle* beraber gömüldüğümü anımsıyorum.

Abim öldüğünde gömülenin yalnızca *o* olmadığını herkes biliyordu. Kendiyle birlikte üç kişiyi de götürdüğünü de.

Karşımda duran *cesede* yalnızca birkaç saniye bakabildim. Adımlarım geri geri giderken beynim gitmemesi için uyarı yapamıyordu çünkü uyuşmuştum. Birkaç saniye içinde tüm bedenim titremeye, sonra da aynı hızla uyuşmaya başlamıştı. Ayağımın altındaki zemin kaymadı, düşmedim çünkü zaten zemine uzanmış bir haldeydim.

Sanki bir ateş vardı, avucumun içiyle söndürdüğüm. Yıllardır yanan ve bir an bile azalmayan bir ateşi avucumla söndürdüm de elim kül kalmış.

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden Aybars Komutan'a baktım. *Cesede* bakıyordu. *Sana olacakları söyledim*, der gibiydi. "Hesaplaşmalar her zaman affetmeye çıkmaz," dedi. "Bazı hatalar kötülük içerir, affı yükünden ağırdır."

"Sus," diyebildim yalnızca ve bu kelime, gözyaşlarımın dur-

maksızın akmasına ve birbirini takip etmesine neden oldu. “Edebiyatınızı sikeyim.” Boğuluyordum. Acilen bu kulübeden çıkmam gerekiyordu.

Az önce gördüklerim... *Gerçek miydi?* Bir daha dönüp baksam, buna bir halüsinasyon diyebilir miydim? Tüm cesaretimi topladım ve ağzımı kapadım; haykırmamak için, bağıarak ağlamamak için. *Cesede* baktım.

Gözlerinin rengi aynıydı ama bakışları... Nasıl? Nasıl bu kadar benzerdi?

“İnsan insana benzer,” dedim, kendi söylediğime ben bile inanamıyordum. “Ama bu kadarı...”

“Ya benzemiyorsa? Ya tahmin ettiğin kişiye?”

“Sus,” dedim bir kez daha, saygımı tamamen kaybetmemek için çırpınıyordum. “Sus.”

Bir ceset olamayacak kadar *canlı* oluşu soluğumu ikinci kez, aynı yerden kestiğinde midemdeki her şey çıkmak için hazırlandı ve ayaklarımın taşıyamadığı bu bedenimi nasıl kulübeden çıkardığımı bilmeden bir ağaç köşesi bulduğum gibi çıkarmaya başladım. Bir yerde okumuştum; *sarhoşluğu kusak atlatır insan*, diyordu. *Öfke de aynısıdır. Kalp, öfkeyi kustuğunda rahatlar.*

Gözyaşlarım önümü bulanıklaştırırken, “Gitmem gerek,” dedim ve titreyen elimle çorabımın içine koyduğum telefonu çıkardım. Ölecek gibi hissediyordum ama uzaklaşmak da zorundaydım. “Gitmem gerek. Uyanmam gerek. Uyan. Kâbus. Tutsak. Uyan. Kâbus.” Kulübeden çıktığım gibi koşmaya başladım. Ne kadar koştuğumu bilmiyorum ama *cesedin* epeyce ardımda kaldığına ikna olmuş olmalıydı ki beynim, *dur* dedi. Durdum. Vücudum uyuşmuştu. Telefonun açılması birkaç dakikayı buldu. Yere sırtüstü uzanırken aldığım her nefesin kalbi-me saplandığını hissettim. Kalbim ağrıyordu. Elim karıncalanı-

yordu. Nefes alış verişlerim hızlıydı. Kayıtlı olan ilk numaraya bastım, birkaç saniye sonra sesini duydum.

“Nare.” Sadece adını söyleyebildim.

“Vural? İyi misin? Neredesin?”

Cevap veremedim. Beynim uyuşmuştu. Ağlıyordum ama bunu sadece sıcaklığından hissedebiliyordum. “Vural,” dedi titreyen bir ses tonuyla. “Yalvarırım bir şey söyle. Neredesin?”

“Beni buradan alır mısın? Sadece seni istiyorum. Ne olursun, al beni buradan.”

“Ağlıyor musun? Vural, neredesin? Konum at. Bu kimin telefonu?”

“Beni buradan al, yalvarırım. Kurtar beni.”

“Konum at. Geleceğim. Telefonu kapatma.”

Gözlerimi sıkıca yumdum. “Nare, beni bu uçurumdan kurtar. Nare, yalvarırım. Ne olursun, al beni buradan.”

“Ne olursun, konum at.” Ağlıyordu. Ağlamasına dayanamazdım. Beynim uyuşmuştu. Titreyen elimle zar zor bulunduğum yerin konumunu paylaştım. Telefonu kulağımın yanına bırakırken gökyüzüne baktım. Hava buz gibiydi ama yanaklarıma düşenler hâlâ sıcacıktı.

Ağlıyordum. O da ağlıyordu. “Üşüyorum,” diyebildim fısıltıyla. “Nare, geleceksin değil mi?”

“Yoldayım, geliyorum. Üşüyor musun? Vural, kim var yanında?”

“Hiç kimse, bir tek sen varmışsın.”

Yıkıntının altında kalmıştım. Gördüğüm canlı ceset beni geçmişime götürmüştü ve bunu sadece bakışlarıyla yapmıştı. Bakışlarını hatırladığımda midem bir kez daha bulandı. Yaralı olduğum o geçmişe götürürken, biraz bile olsun vicdanlı davranamaz mıydı? Bunu kaldıracılabileceğimi nasıl düşünürdü? Sanki her nefesimle birlikte biraz daha dibe batıyordum.

Vicdan.

Güldüm, acı doluydu.

“Olmayan vicdanını sikeyim senin, şerefsizin evladı.” Sertçe yutkundum. “Vicdanını sikeyim.”

İlk önce birkaç tane yağmur damlası yüzüme değdi, dakikalar içinde de giderek artmaya başladı. Nefesim hâlâ düzene girmemişti ve ne yaşadığımı algılayamıyordum. Nare, konuşuyordu ama onu da anlayamıyordum. Sadece ağlıyordum. Sesizce ağlıyordum.

Canımın daha önce yandığı bir an, böylesine hiç olmamıştı. O gün bile canım bu kadar yanmamıştı.

Bebeğimi kaybetmiştim.

Ne uğruna? Ne için? Kim için?

Ailemi kaybetmiştim.

Ne uğruna? Ne için? Kim için?

Yıllarca yeğenimden uzak kalmıştım. Yüzüne bakamamış, elini tutamamıştım.

Ne uğruna? Ne için? Kim için?

“Vural, attığın konumdayım. Kulübede kimse yok. Aşağı tarafa mı inmem lazım? Yağmur yağıyor. Göz gözü görmüyor. Seni nasıl bulacağım?”

“Aşağı doğru koş, telefonu kaldıracajım.” Güçlkle yutkundum. “Ağrın var mı? Varsa ben gelmeye çalışırım. Özür dilerim. Hissedemiyorum kendimi.”

Vücudumu hissedemiyordum.

“Geliyorum,” diye bağırdı. Telefonu kaldırdım, kalan son gücümle salladım. Ne kadar süre geçti bilmiyorum, yüzüme ışık tutulduğunda bakışlarımı o tarafa kaydurdım ve Nare’yi gördüm. Onu gördüğüm an hıçkırarak ağlayacağımı ben de bilmiyordum. Nare, elindeki ışığı ve telefonu görebileceği bir

yere bıraktıktan sonra hızla bana doğru yürümeye başladı. “Vural, sana ne yaptılar?” dediğinde, artık o da ağlıyordu.

Başımı kaldırdı, parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Yüzüm, ellerim, bedenim sırlıslıklamdı ve çamur içindeydim. “Sana ne yaptılar,” dedi bir kez daha. “Sevgilim, ben buradayım. Geldim.”

Başımı göğsüne yasladım. “Nare,” dedim. *Hıçkırık*. “Nare.” *Hıçkırık*. “Bacaklarımı hissetmiyorum. Kendimi hissetmiyorum.”

İkimizin de yüzüne ışık tutulduğunda onu koruma içgüdü-süyle kolunu kavradım. Hareketliydim ama hissedemiyordum. Uyuşmuş gibiydim. Sonra ikimiz de *cesedi* gördük. Gözlerimi sıkıca yumdum. *Karanlıktı o. Gençliğimi çalan bir cesetti.* “Lütfen gelmesin,” dedim, hıçkırıklarımın arasından. “Aklımı yitireceğim. Uyandır beni. Yalvarırım uyandır.” Nare, başını göğsüne saklamama izin verdi. “Nare, uyandır beni. Bir kâbusun içindeyim. Allah kitap aşkına uyandırın beni.” Dişlerimi sıktım. “Çağlar! Oğlum uyandır lan beni. Çağlar! Kardeşim, yalvarırım uyandır beni.”

Bağırıyordum. Hıçkırarak ağlıyordum. Nare’ye sımsıkı sarılıyordum.

Nare, “Vural, kendine gel, titriyorsun!” diye bağırdı. Titriyor muydum? “Vural!” Yüzüme vurdu. Hissedemiyordum. Neden hissedemiyordum? “Ne yaptınız? Allah’ın belası! Böyle olur mu? Ruh hastası! Delirtecek misin? Bıraksaydın, ben söyleseydim! Allah’ın belası... Ben sana böyle mi yap dedim? Direkt karşısına mı çık dedim?”

Nare... *Biliyor muydu?*

“Vural, titriyorsun!” Nare’ye baktım. Cesede bakıyordu. Biliyor muydu? Nasıl? Ne zaman? “Bir şey yapın. Götürelim.”

“Nare,” dedim. “Bebeğimiz vardı bizim. Bebeğimiz öldü.

Benim yüzümden.” Nare, gözyaşlarını sildi. “Bu bir kâbus değil mi? Uyanacağım birazdan.” Gülümsedim. O da bana gülümsedi. “Çok acı çektin, değil mi? Ben yoktum. Sen çok acı çektin. Benim yüzümden çok acı çektin.”

“Ben yapamam, Komutanım.” Sesini duyduğumda nefesim kesildi. “Yapamam... Kâbus deyin, bir şey deyin, ölecek... Kızın elinde ölecek...”

Sesini duyduğumda daha da titremeye başladım. Soluğum kesildi. “Bir şey oluyor!” diye bağırdı Nare. “Yalvarırım, araca taşıyalım. Hastaneye gitmemiz lazım. İyi değil. Tek başıma yapamam.”

Başım geriye doğru düşerken, “Nare,” dediğimi hatırlıyorum. “Kulübede bir ceset var. Abime çok benziyor.” Nefes almaya çalıştım. “Ama benim abim öldü. Ben gömdüm onu. Üzerine toprak attım. Ben gömdüm onu. Kanlı yüzünü bile silemedim, *ben gömdüm onu.*”

Bilincim karanlığa gömüldüğünde dudaklarımda hâlâ aynı cümle vardı.

“Kulübede bir ceset var. Abime çok benziyor.”

Nare Abıskalı’dan...

Telefonumun çalmayacağını bilmeme rağmen yine de gözlerimi telefondan ve bildirimlerden ayıramıyordum. Çağlar da yanıma oturmuştu ve boş gözlerle izliyordu.

“Başına bir şey mi geldi? Ne halde, hiçbir şey bilmiyoruz. Bu kez sen öldürmezsen ben öldüreceğim. İnsan haber vermez mi ya?”

Bu sırada telefonumun melodi sesi ikimizi de heyecanlandırdı. Ekranda yazan yabancı numaraya bakarken güçlükle yutkundum ve hiç düşünmeden yanıtladım.

“Nare.”

Derin bir nefes aldım. İyiydi. “Vural? İyi misin? Neredesin?” Altdudağımı dişledim. “Vural,” dedim titreyen bir ses tonuyla. “Yalvarırım bir şey söyle. Neredesin?”

“Beni buradan alır mısın? Sadece seni istiyorum. Ne olursun, al beni buradan.”

“Ağlıyor musun? Vural, neredesin? Konum at. Bu kimin telefonu?”

“Beni buradan al, yalvarırım. Kurtar beni.”

“Konum at. Geleceğim. Telefonu kapatma.”

Oturduğum yerden hızla doğruldum. Eve doğru koşar adımlarla ilerlerken Çağlar’ın sesini duydum. “Nare? Ne oldu?”

“Gitmem lazım! Sen Evde kal. Cansu ve Balım’a hiçbir şey söyleme.”

Bu sırada Vural’ın sesini duydum. Sebebi... Öğrenmiş miydi? “Nare, beni bu uçurumdan kurtar. Nare, yalvarırım. Ne olursun, al beni buradan.”

“Ne olursun, konum at.”

Ağlıyordum. O da ağlıyordu. “Üşüyorum,” diyebildi fısıltıyla. “Nare, geleceksin değil mi?”

“Yoldayım, geliyorum. Üşüyor musun? Vural, kim var yanında?”

“Hiç kimse, bir tek sen varmışsın.”

Son cümlesi bu oldu. Ağlıyordu, anlayamadığım cümleler kuruyordu. Soru soruyordum, cevap vermiyordu. Neyse ki konum paylaşmıştı. Aracın anahtarını apar topar aldım ve kabanımı hızla giyindikten sonra evden çıktım. Attığı konuma gidene kadar sesini dinledim. Ne sorarsam sorayım cevap verememesi çok daha fazla ağlamama sebep olsa da metanetli durmaya çalıştım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, attığı konuma geldi-

ğimde terk edilmiş bir kulübe gördüm. Araçtan indim. “Vural, attığın konumdayım. Ne olursun artık duy beni. Cevap ver. Kulübede kimse yok. Aşağı tarafa mı inmem lazım? Yağmur yağıyor. Göz gözü görmüyor. Seni nasıl bulacağım?” dedim. Ellerim buz kesmişti. Kalbimi hissedemiyordum.

“Aşağı doğru koş, telefonu kaldıracağım.” Güçlkle yutkundum. “Ağrın var mı? Varsa, ben gelmeye çalışırım. Özür dileirim. Hissedemiyorum kendimi,” dedi. Güç bela, titrek elimle ışık açtım ve söylediği gibi aşağı doğru koşmaya başladım. Ne kadar koştum bilmiyorum, telefonu sallayan elini gördüğümde dudaklarımdan kaçan hıçkırıklara engel olamadım.

Yağmur hızlı yağdığı için bu kadar buğulu görüyordum, değil mi? Çamur içindeydi. Onu bu kadar güçsüz görmek solugumu kesmişti. Telefonu bir kenara bırakırken hızla ona doğru yürüdüm. Nefes nefeseydim. “Vural, sana ne yaptılar?” derken, artık yağmur kaynaklı değildi buğulu bakış açım.

Başını kaldırdım, parmaklarıyla gözyaşlarını sildim. Yüzü, elleri, bedeni sırlıslılandı ve çamur içindeydi. “Sana ne yaptılar,” dedim bir kez daha. “Sevgilim, ben buradayım. Geldim.”

Başını göğsüme yasladım. “Nare,” dedi. *Hıçkırık*. “Nare.” *Hıçkırık*. “Bacaklarımı hissetmiyorum. Kendimi hissetmiyorum.”

Cevap vermek üzereydim ki bize doğru vuran ışık sayesinde duraksadım.

Vural, abisinin yaşadığını öğrenmişti.

Karşısına çıkmıştı. Bir anda mı? Söylemeden mi? Bana yaptığı gibi... Delirtmek istiyormuş gibi? Dişlerimi kıracak kadar sıkıttım.

“Aklımı yitireceğim. Uyandır beni. Yalvarırım uyandır. Nare, uyandır beni. Bir kâbusun içindeyim. Allah kitap aşkına

uyandırın beni.” Dişlerini sıktı. “Çağlar! Oğlum uyandır lan beni. Çağlar! Kardeşim, yalvarırım uyandır beni.”

Bağırıyordu. Hıçkırarak ağlıyordu ve bunları yaparken bana sımsıkı sarılıyordu. Bir çocuk gibi savunmasızdı. Kalbimde bir şeyler o kadar acıyordu ki ne yapacağımı bilmiyordum.

“Vural, kendine gel, titriyorsun!” diye bağırdım. “Vural!” Yüzüne vurdum. Neden hiçbir şey hissetmiyormuş gibi bakıyordu?

“Ne yaptınız? Allah’ın belası! Böyle olur mu? Ruh hastası! Delirtecek misin? Bıraksaydın, ben söyleseydim! Allah’ın belası... Ben sana böyle mi yap dedim? Direkt karşısına mı çık dedim? Vural, titriyorsun! Bir şey yapın. Götürelim.”

Gözlerimi Ömer’den ayırdım, Vural’a baktım. “Nare,” dedi, bakışları baygındı. “Bebeğimiz vardı bizim. Bebeğimiz öldü. Benim yüzümden.” Gözyaşlarını sildim. Hiç durmuyorlardı. “Bu bir kâbus değil mi? Uyanacağım birazdan.” Gülümsedi. Acı doluydu. Ben de ona gülümsedim. “Çok acı çektin değil mi? Ben yoktum. Sen çok acı çektin. Benim yüzümden çok acı çektin.”

“Ben yapamam, Komutanım.” Ömer’in sesini duyduğunda bakışları karardı. Korkuyordu. “Yapamam... Kâbus deyin, bir şey deyin, ölecek... Kızın elinde ölecek...”

Vural, elimin arasında daha da titremeye başlarken, “Bir şey oluyor!” diye bağırdım. “Yalvarırım, araca taşıyalım. Hastaneye gitmemiz lazım. İyi değil. Tek başıma yapamam.”

Başı geriye doğru düştü ama izin vermedim, dizimi koydum. “Nare... Kulübede bir ceset var. Abime çok benziyor.” Birkaç saniye duraksadı. “Ama benim abim öldü. Ben gömdüm onu. Üzerine toprak attım. Ben gömdüm onu. Kanlı yüzünü bile silemedim, *ben gömdüm onu.*”

Vural'ın dudakları morarmıştı. Yüzü kireç gibiydi. Gözkapakları ağırlaşarak kapanmıştı, dudakları güçsüz bir titremeye hafifçe aralık duruyordu. Sıkıca kavradığım parmakları, artık parmaklarımı kavramıyordu. Başı dizlerimdeydi ve onu bu halde bulmak, omuzlarım sarsılarak ağlamama neden oldu. Sarsılarak ağlarken, "Sana ne yaptılar?" dedim. Saçlarım Vural'ın yüzüne dökülmüştü. "Ne yaptın? Böyle olur mu? Delirdi! Kim delirmez?"

Yanında tanımadığım biri vardı. "Lütfen," dedim ona bakarak. "Yardım edin. Taşıyalım."

Ömer, sadece Vural'a bakıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. "Asker! Kendine gel!" diye bağırdı adam. Ömer baygın bakışlarını Vural'dan çekti ve ona bağırarak kişiye baktı. "Kendine gel!"

Ömer, yavaşça başını salladı, ardından sendeleyerek bize doğru yürüdü. Vural'ın bedenini kavradı ve birlikte ayağa kaldırdık. Bir kolunda ben, diğer kolunda Ömer güçlkle araca taşındık. Ön yolcu koltuğuna oturmasına yardımcı olduktan sonra emniyet kemerini taktım ve hızla direksiyon koltuğuna geçtim. "Ben gelemem," dedi Ömer. "Seni arayacağım."

"Allah senin belanı versin," dedim, pencereyi kapatmadan hemen önce.

"Âmin," dedi.

Yüzüne sağlamından bir tokat geçirmemek için direndim, başarılı da oldum. Motoru çalıştırdıktan bir süre sonra ısıtıcıyı açtım. Telefonuma hastanenin konumunu girdim. Bir elimle direksiyonu kavrarken, diğer elimle Vural'ın nabzını yokladım. Saçları ıslak ve dağınıktı. Çamurluydu. Kolları yana düşmüştü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Hızla yağın yağmurun izin verdiği kadarıyla sürmeye çalışıyordum ama yavaşladım. Korkuyordum. Korku, motorun homurtusu ve tekerleklerin çamurlu

zemine saplanması arasında nabzımda geziniyordu. Silecekler ön camdaki yağmuru hızla temizlerken gözlerimdeki yaşları sildim. Direksiyona her asılışım da hıçkırıklarımı daha da bastırmaya çalışıyordum.

“Nare,” dedi güçsüz bir tonda. “Nare...”

Hızı düşürüp başımı ona çevirdim ve kıpırdandığını fark ettim. “Buradayım, sevgilim.”

Baygın bakışları yüzüme değdiğinde, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Hastaneye. Daha iyi olacaksın. Sana... Sana ne yaptılar? Bir yerine, bir şey olmadı değil mi? Ağrın var mı?”

“Eve gidelim,” dedi yalnızca. “Ne olursun beni evimize götür. Ne olursun. Yalvarırım.” Ağlıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar güçsüz görmemiştim. “Farz et ki ben tam da şu an öldüm, senden son bir isteğim var. O da evimize gitmek.” Yorgun buz mavileri yüzümde gezindi. “Beni evimize götürürsün, değil mi?” Sesi fısıltıdan ibaretti. Gözlerini tekrar yumdu.

“Evimize gidelim,” diye onayladım onu. Burnumu çektim, gözyaşlarımı sildim ama en sonunda istediği gibi onu evimize getirdim. Aracı park ederek motoru durdurdum. Telefonumdan Çağlar’a mesaj atmıştım. Geldiğimizi anlamış olmalıydı ki evden çıktı. Hızla park ettiğim yere doğru geldi.

“Kimseye bir şey söyleme,” dedi Vural.

“Söylemedim.”

Sadece başını salladı.

“Bedenimi hissetmiyorum. Yükümü sana veremem.”

“Çağlar burada.”

“Odamıza gidelim. Sadece seni istiyorum.”

Gözyaşları ondan izin almadan akmaya devam ediyordu. Güçlkle yutkundum. “Gidelim.”

Çağlar, aracın kapısını açtı. Ona, hiçbir şey sormaması ve söylememesine dair mesaj da atmıştım. Dinledi. Tek kelime etmeden Vural'ı sırtına aldı ve odaya çıkardı. Bedenini yatağa bıraktığı anda Vural, hıçkırarak ağlamaya başladı. Küçük bir çocuk gibi yatağın üzerinde küçücük kalınca, kendimi tutamadım ve ben de ağlamaya başladım ama sessizdim.

Çağlar, ondaki bu çöküşün sebebini anlayamadı. "Alkollü mü?" diye sordu fısıltıyla. "İçtiğinde ağlar o. Başka ağlamaz ki. Bu yüzden hiç de içmez."

Sessiz kaldım. Çağlar, çaresiz bir ifadeyle odadan çıktı. Vural, "Kâbus olmasını istiyorum," dedi, gerçeklerden kaçamayacağımı bilmesine rağmen. "Nare, nasıl devam edeceğim? Böyle bir şey nasıl kabul edilebilir? Aklım bana oyun mu oynuyor?"

"Amca!" Balım'ın sesini duyduğunda elini ağzına kapadı ve sesini yutarak ağlamaya devam etti.

"Amcam ağlıyor mu anne? Sesini duydum sanki."

"Hayır, anneciğim. Amcan evde bile değil."

"Emin misin? Odasına mı baksak?"

Işığı kapadım. "Işığı kapalı, anneciğim. Odada olsa neden açık olmasın?"

Adımları uzaklaşırken, sesleri de aynı zamanda uzaklaştı ve giderek kayboldu. Birkaç dakika sonra ışığı açıp perdeyi çektim, kapıyı kilitledim. Vural'a doğru ilerledim. "Nare..." dedi, hıçkırıklarının arasından. "Yalvarırım, bir şey yap. Ben... Yüzüne bakamam... Hiçbirinizin yüzüne bakamam..."

"Sadece birkaç saat kendine izin ver, yalvarırım," dedim. "Önce şu kıyafetlerden kurtulalım. Yıkayalım seni. Tamam mı?"

Başını sallamakla yetindi. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmadan hemen önce banyoya geçtim, küveti doldurmak için suyu aç-

ım. Odaya döndüğümde üzerini çıkarmamda yardımcı oldu. Titreyen elimle bluzunu çıkarırken Vural'ın soluğu kesik kesikti. Başı hafifçe yana düştü, bedeninin ağırlığını bana yasladı. Bir an durdum, yüzüne baktım. Gözleri Balım'la olan fotoğra-fımızdaydı. Bu fotoğrafı, akvaryuma gittiğimiz gün çekilmişti. Bir elimi sırtına dayadım, diğer elimle elini tuttum ve yataktan kalkmasına yardım ettim. Vural, bedenini güçlükle kaldırdığında birlikte banyoya geçtik. Küvete girerken dudakları titremeye başlamıştı.

Vural, bir anda tüm bedenini suya gömdü. İzin verdim... *Bana benziyordu. Acıyı hissetmemek için yaptığı hareketiyle, ger-çekten de bana benziyordu.* Su fiskiyesini açtım, sıcak su başın-dan omzuna doğru dökülürken titremesi geçti. Sıcak su be-denini rahatlatmıştı. Bir süre sonra hareketleri daha normale döndü. Gözleri, gözlerime değdiğinde birbirimizi saatler sonra ilk kez gördük belki de. Bir eli hızla belime kaydı, elimdeki fiskeye küvete düşerken bedenimi kendine doğru çekti. Vural, yüzünü yüzüme sabitledi. Gözleri kıpkırmızıydı.

“Biliyor muydun?” diye sordu, ses tonu ifadesizdi. “Sadece bunu bileyim.” Gözlerimden aldı cevabı. “Tehdit mi etti seni? O yüzden mi? O garip tavırlar... Bu yüzden miydi? Boşanırım demelerin?” Dudağımı büktüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan akıp çenemin altında kayboldu. Vural, bir elini yanağıma kay-dırdı ve dudaklarını, dudaklarıma bastırdı. Altdudağımı kavra-yan dudağı yanıyordu sanki. Dudaklarımı araladım ve ben de ona karşılık verdim. Ağlayarak öpüşüyorduk.

“Bebeğimizi kaybettik,” dedi dudaklarını geri çektiğinde. “*Gitme, dedin. Yapma, dedin. Dinlemedim. Benim yüzüm-den bebeğimizi kaybettik. Bu gece alsam diğer gerçeği gömsem toprağa, bebeğimizi kaybettiğimiz gerçeğini ne yapacağım?*”

Verecek bir cevabım yoktu ama ona sarıldım. Günler sonra, kucağında küçücük kalmak ve sığınmak istedim. “Yalvarırım, bırakma beni.” Yeniden ağlıyordu. “Çok zor. Konuşamıyorum. Yutamıyorum. Ben...”

Sımsıkı sarıldım. “Buradayım,” dedim fısıltıyla ve bana sarılmasına izin verdim. “Bana bak, Vural. Buradayım.”

“Acını silemem, unutturamam, aramızda bir mezar gömülü. Yok sayamam. Ama çok pişmanım, Nare. Yalvarırım, bırakma.”

Abisinin yaşadığını öğrenmişti ama bana mı *gitme* diyordu?

“Beni affet diye elimden ne geliyorsa yapacağım. Zaten yapacaktım. Yalvarırım.” Sımsıkı sarıldım. “Yoluma yollar katarım. Elimden ne geliyorsa yaparım. Yeter ki bırakma beni.”

Başımı göğsüne yasladım. O da saçlarımdan öptü. “Nare...” Sonra yine ağlamaya başladı. “Özür dilerim... Affet beni...”

Gözlerim kapanıyordu ama engel oldum. Gücüm yettiğince yerimden doğruldum, fiskiyei kavradım ve bedenini yıkadım. Saçlarındaki çamurun gittiğine emin olduktan sonra Vural üzerimi çıkardı. Saçlarımı yıkadı, omzumdan ve yara izimden öptü. Beraber duştan çıktık, daha iyi görünüyordu. Üzerini giydirdim, kendim de giyindikten sonra saçlarını kurutmak için makineyi dolaptan çıkardım. Vural, yatağın önündeki puf tekli koltukta oturuyordu. Saçlarını kurutmayı bitirmemi bekledikten sonra elini uzattı, uzattığı elini kavradım ve yatağa uzanmasına yardımcı oldum.

Yatağa uzanmadan önce benim yastığımı aldı, kendi yastığını da bana verdi.

“Burada uyuyacaksın değil mi?” diye sordu fısıltıyla. Gözleri kalmam için yalvarıyordu. “Evine dön, yalvarırım. Sensiz yapamam.”

Usulca başımı salladım. Vural, diğer tarafa geçmemi bekle-

meden bir kez daha belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Yorganı kaldırıp bedenimi kollarının arasına aldı. "Bu gece bir daha ağlamamak için çok ağlayacağım. Sonra da geçecek."

Bir elimi saçlarına kaydurdım. "Geçecek." dedim fısıltıyla. "Ben buradayım. Sen de buradasın."

"Bir daha gitmek yok."

"Söz mü?" diye sordum. "Ne olursa olsun. Söz mü?"

"Söz veriyorum, bir daha gitmek yok. Bir daha bırakmak yok." Vural, saçlarımdan öptü. "Sen benim en kıymetlimsin. Gerekirse canımı feda ederim, sen yaşa diye. Senin için yapamayacağım şey yok. Her şeyi yaparım, gitme diye..."

KAÇMADAN, KALMAK

Melike Şahin & Mert Demir, Pusulam Rüzgâr

İnanmıyordum.

Ne kadar acı bir duyguydu, inanıyormuş gibi davranmak...

Hayattan kopacağını düşünüyordum. Şimdilik böyle söylüyordu. Dayanamadığı ilk anda vazgeçeceği kişi olurdu ben. O zaman ne yapacaktım?

Yüzbaşı Vural, bu gerçeğe yaşayamazdı.

Şehit olan abisinin intikamını almak uğruna ailesinden vazgeçmiş, yirmi gündür tanıdığı biriyle operasyon düşmesin diye sahte evlilik yapmayı göze almıştı. Sebebi o olmasa da bebeğimizi kaybetmiştik... Tüm bunların hepsi bir yalan üzerine kuruluydu. Nasıl davranacaktı? Yarın hiçbir şey olmamışçasına mı uyanacaktı?

Başım göğsündeydi. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ikimiz de hâlâ uyanıktık. Vural, ara sıra burnunu çekiyordu. *Ağlıyordu.* Benim ise ona bakmaya cesaretim yoktu.

“Ölecek gibi hissediyorum,” diye bir itirafta bulunduğunda ağlayan sesi gözlerimde biriken o yaşların süzülmesine neden oldu. “Nefes alamıyorum. Balkon kapısını aralar mısınız?”

Sadece başımı sallamakla yetindim. Göğsünden doğruldum,

sürgülü balkon kapısını geriye doğru çektim. Vural, sırtını yatak başlığına yasladı ve kan çanağı gözlerini yüzüme çevirdi. “Aklımı kaybedecek gibi hissediyorum. Kalbimde bir yangın var.” Yutkunamadı. “Geçmişimi, geleceğimi, tüm hayatımı... Kaybetmiş gibi hissediyorum.”

“Annemin gerçek annem olmadığını öğrendiğimde ben de böyle hissetmiştim.” Buruk, acı dolu bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. “Biz bağıramadık diye hayatlarımızla oynama cesaretinde bulundular. Biz bağıramadık diye, üstümüzde tepinme yetkisi aldılar. Biz bağıramadık diye gerçekleri bilmiyoruz sandılar. Biz bağıramadık diye hatalı olduk. Ne yapacağımı bilmiyorum. Öğrendiğim günden beri bir vicdan azabıyla yaşıyorum.”

“Nasıl öğrendin? Ne zaman?”

“İlk uyandığım sabahı hatırlıyor musun? *Kelebek Nar* olarak uyandığım o sabahtan bahsediyorum.”

“Nasıl unutturum?”

“Bana demiştin ki sabah olduğunda konuşuruz.”

Gülümsedi. Ama acı dolu oluşu kalbimi bir yerden çok acıttı. “Sen de beni dinlememiştin.”

Konuştuklarımızı anımsadım.

“Uyanalı bir buçuk saat oluyor. Şu an sana, seni bir uçurumun dibinde nasıl bulduğumu anlatmıyorsam eğer göğsünün içindeki ağrılar sızlamasın diye... Nare, ben diline geleni söylemeye çekinmeyen bir adamım, eğer susuyorsam... Göğsünün içindeki ağrılar, konuşmaya başlarsam çok sızlar.”

“Sızlamadığını mı sanıyorsun?”

“Konuşmaya başlarsam, görmek için ömrünü verebileceğin o gözleri *ilk* gördüğümde neler hissettiğimi ve sana bakarken nasıl kıvrandığımı anlatırsam, göğsünün içindeki ağrılar sızlar.

Ağla. Sindirmeye çalış. Çünkü duyduklarını kaldırabilmen için buna ihtiyacın olacak.”

“Göğsümdeki ağrıların sızlamadığını mı sanıyorsun?” diye sordu.

“Vazgeçmeyeceksin.”

Sadece başını sallamakla yetindi. “Kollarımın arasına gelir misin?”

“Hep. Yeter ki iste.”

Yanına doğru ilerledim.

“Kaşık yaparak uyuyalım mı?”

Yorganı kaldırırken gülümsedim. “Uyuyalım, üçkâğıtçı.”

Vural, sımsıkı sarıldı ve omzumdan öptü. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Hak etmediğim halde yanımda olduğun için.”

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?” diye soran bu kez Vural oldu.

“Hayatımı kurtardığın için. Düşündüm de... O gün beni bulmasaydın, ölmüş olacaktım. Ne olursa olsun, sen bana geldin. Ben sana geldim. Bizi birbirimize bağlayan bir iplik vardı. Kopmasına izin verme.”

İkimiz de uyuyamadık.

Bir an daldığımı anımsıyorum ama Vural’ın bağırıışlarını ve Balım’ın ağlama sesini duyduğumda ne olduğunu idrak etmeye çalışırcasına gözlerimi araladım. Yattığım yerden hızla doğruldum, gözlerim direkt olarak telefonuma kaydı. Saate baktım. Sabaha karşıydı.

“Amca, neden bağıırıyorsun? Ben kötü bir şey yapmadım! Babamı özledim!”

Hızla yataktan kalktım ve alt kata indim. Salona indiğimde Vural, elinde *CD* ile Balım’a bakıyordu. Cansu da uyanmıştı. “Ne oluyor?” diye sordu, merdivenden inerken.

“İzlemeyeceksin. Kaç tane *CD* varsa hepsini yok edeceğim.”

Ömer’in Balım için kaydettiği *CD*’lerden mi bahsediyordu? Vural, yapmamalıydı. Şu an sırası değildi.

“Özlemeyeceksin de!”

“Amca, yapma. Ver *CD*’mi!”

“Cansu, Balım’ı odasına çıkar!” diye bağırdı Vural. “Bir süre telefon yok! Bilgisayar yok! Televizyon yok!”

“Anne, amcam neden böyle konuşuyor?” diye sordu, ağlayarak yanına gittiğinde. Bacağına sarılmıştı. “Çok kötü birisin amca.”

“Sinirleri bozuldu,” diyerek toparlamaya çalıştım. “Cansu, Balım’ı da al, odanıza çıkın. Ben konuşurum.”

“Vural, Ömer’in *CD*’leri yıllardır var. Yeni izlemedik. İyi misin?” diye sordu Cansu.

Vural, sertçe yutkundu. “Bir daha izlemeyecek.”

Ağladığını görmemesi için başını çevirdi. Cansu, hiçbir şey demeden Balım’ı kucağına aldı ve odasına döndü. Vural avucunda sıkıdığı *CD*’yi elinden almama izin verdi.

“Sigara içmek için bahçeye çıkayım dedim. Aşağı indiğimde izlediğini gördüm. Deliye döndüm. Bağırdım, çağırdım. Korktu haliyle. Yüzüne bakamadım. Sen de öyleydin. Yüzüme bakamıyordun. Bu yüzden bakamıyormuşsun.” Hiçbir şey diyemedim. “Sabah oldu. Anlat artık. Ben hâlâ gerçeklik ve hayal arasında sıkışıp kaldığımı hissediyorum. Nare, bu bir kâbusa ne olursun uyandır beni.”

“Ya gerçekse? O zaman ne yapsın bu Nare? O zaman ne yapsın, bu Yüzbaşı? Kötü bir adam mı olur? Ne olursun Vural?” *CD*’yi *PC*’ye taktım ve *Macbook*’u karşısına bıraktım. Kaydı başlattım.

“Lütfen yapma,” dedi, kaydı durdurdu. “Ben nasıl yaşaya-

cağım? Kalbim...” Gözyaşları durmuyordu. “Patlayacak gibi.” Nefesi kesik kesikti. Son sözcüklere doğru sesi fısıltılıydı. “Yüzlerine nasıl bakacağım?”

Ne söyleyeceğini bilmemekten kötü bir şey varsa o da nasıl teselli edeceğini bilememek, bulamamaktır. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bana bir şey vadetmişti, evliliğimiz gerçek bile değilken, en başında, Engin Binbaşı’yla tanışmam için davete katılmıştık ve dans ediyorduk.

“Bu evlilikte sana vadettiğim tek şey, dizlerim. Kaybolduğun, yorulduğun zamanlarda ve gidecek hiçbir yerim yok, diye düşündüğünde başını dizlerime koymana izin vereceğim. Seni hep dinleyeceğim.” demişti.

“Engin Binbaşı’yla tanışmak için katıldığımız daveti hatırlıyor musun?”

“Seninle ilgili bir şeyi unutmam imkânsız, biliyorsun.”

Ben değil hislerim gülümsedi ona. *“Sana vadedebileceğim tek şey, dizlerim* demiştin. *Kaybolduğun, yorulduğun zamanlarda ve gidecek hiçbir yerim yok, diye düşündüğünde başını dizlerime koymana izin vereceğim.”* Oturur pozisyona geldim. “Sana vadettiğim tek şey, *dizlerim* Vural Emir Ahıskalı.” Bir an bile sorgulamadan başını dizlerime koydu. “Çünkü yorgunum. En az senin kadar, sana ihtiyacım var. Sen olmazsan ben devam edemem. Sen olmazsan bir adım bile atamam... Eğer vazgeçersen, iyileştirdiğin her yaram sızlar.”

“Senden vazgeçmedim, hiçbir zaman geçmedim, yemin ederim.” Sesi titriyordu.

“Vadedebileceğim tek şey *dizlerim* çünkü ben de kayboldum. Sesim yok. Halim yok. Söyleyecek ve teselli verecek cümlelerim yok. Ayağa kalkarsan, beni de kaldırırsın. Ama uzanırsan, ben de seninle uzanırım. Gücüm sensin.”

Vural, dizimi öptü. İkimiz de derin bir sessizliğe gömüldük. Saçlarını severken, gözlerindeki yaşların kuruyarak uykuya daldığını fark ettim ve inanması zor, nasıl da küçücük kalmıştı bedeni.

Güneş uzun camlardan yüzümüze doğru vurduğunda Vural'ın beni kucağına alarak odamıza çıkardığını hatırlıyorum. Kulağıma doğru bir şeyler fısıldadığını da...

“En kötü kâbuslardan uyanmışım, koca bir bardak suyla gelip, geçti diyerek beni öpüşlerinle avutuşun...”

Bugün ne hissedecekti? Ne diyecekti? Bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey varsa o da kararlarına müdahale etmeyecek, sessizce bekleyecektim. Sezen Aksu'dan *Hasret* dinleyerek duş aldığım bir güne başladım. Saçlarımı tarayıp kuruturken arka planda çalmaya devam etti. Siyah eşofman takımımın üzerine bir hırka aldıktan sonra alt kata indim. Vural, bahçedeydi. Yalnızdı.

Isıtıcıya su koyduktan sonra mutfağın sürgülü kapısını hafifçe araladım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Vural'ı izlemeye başladım. Vural, bahçedeki sandalyeye oturmuş, başını hafifçe önüne eğmişti. Derin düşüncelere dalmış ve orada da boğuluyormuş gibi görünüyordu. Bazen bir elini saçlarında gezdiriyor, bazen de etrafındaki solgun çiçeklere bakıyordu.

Isıtıcının içindeki su yavaş yavaş fokurdamaya başladı. Arından çayı demlemek için hareketlendim. Çayı demledikten sonra az önceki yerime geçtim ve aynı şekilde Vural'ı izlemeye devam ettim. Bahçeyi dolduran hafif rüzgâr, yaprakları usulca hışırdatıyordu. Sessizlik aramızda bir duvar gibi yükseliyordu. Ona seslenip sessizliği bozmak istedim ama bir şey beni dur-

durdu. Belki onun kendi içindeki hesaplaşmasını bozmak istemiyordum, belki de ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Tam o sırada Vural, başını kaldırıp bana baktı. Gözleri, o tanıdık derin hüznle doluydu. Dudaklarını araladı ama bir şey söylemeden tekrar önüne döndü. Gözlerimi ondan kaçırıp, ısıtıcıdaki suyun buharına odaklandım. Burada daha fazla duramayacağımı anladığımda kendim ve onun için filtre kahve yaptım. Yanına gittiğimde başını hafifçe kaldırdı, buz mavi gözlerinin kızardığını fark ettim. O an anladım ki Vural'ın sessizliği, kelimelerden daha ağır bir yük taşıyordu. Ama bu yükü paylaşmaya hazır mıydı, bilmiyordum.

“Teşekkür ederim, fındıki.”

Güçlkle yutkundum. *Fındıki... Fıstıki...*

“Afiyet olsun.”

Vural, “Üşüyorsan içeri geçelim,” diye bir teklifte bulundu.

“İyiym.” Gözlerimi, gözlerinden çekemiyordum. “Gözlerin ne kadar güzel bir mavi, Vural. Okyanus mavisi gibi. Ama öyle değil gibi de... Gündüz hava kararır, bulutlar yoğunlaşır ve kapkaranlık bir mavi belirir ya... Daha çok öyle gibi.”

“Hangi renkse, sana baktığımda fena olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Gülümsedim. “Bana bakınca neden fena oluyormuş, o buz mavi gözlerin?”

“Çok aşığım da ondan. İnsan âşık olunca gözleri bile parlarmış.” Sandalyemi, sandalyesine yaklaştırdı ve yanağımdan öptü. O kadar güzel öptü ki kalbim tekledi. Vural'ın yanağıma kondurduğu öpücük, soğuk bir gecede ateşin başında oturmak gibi bir his bıraktı. Kalbim, kurduğu kelimelerin etkisiyle atmayı özlemişti; söyledikleri, bakışları... Her biri kulaklarımda yankılanan bir melodiydi sanki.

Bir an durup, yüzüne baktım. Onu böyle görmek garip bir huzur veriyordu. Böyle olmasını beklemiyordum. Bana sığınmasını beklemiyordum. Huzur ve aynı zamanda biraz da korku... Çünkü böyle anlar her zaman sonsuz olmazdı, değil mi?

“Vural...” dedim yavaşça. “Korkuyorum. Bunu dile getirmeye bile korkuyorum. Senin çoktan gitmiş olman gerekmez miydi? Benden bile kaçmış olman, gerekmez miydi?”

“Sadece sen varmışsın.” Gözleri bir an parladı ve hafifçe gülümsedi. “Bu yıkık dökük, yalan dolan üzerine kurulu hayatımda bir tek sen gerçekmişsin. Şimdi senden kaçmış olmam gerektiğini söyleyerek...” Bir eli karnıma kaydı. “Vicdan azabı yüklüyorsun. Hiçbir zaman senden kaçmak istemedim. Hep sana gelmek, seninle olmak istedim. Seni çok seviyorum, sana çok aşığım. Eğer bilseydim, gitmezdim. Bencillik ettim, pişmanım ama yukarıdaki de biliyor ki ben senden vazgeçmedim. Senden, bizden vazgeçip de gitme kararı almadım. Dönecektim. Bir yolunu bulacaktım.”

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama beni susturdu. “Sen konuşma,” dedi. “Bırak, o gözlerinden ne geçiyorsa geçsin. Ben zaten anlarım.”

O an, aramızdaki sessizlik bile kelimelerden daha fazlaydı. Sandalyemi biraz daha ona yaklaştırdım ve başımı omzuna yasladım. Kollarını yavaşça omuzlarıma doladı. Dışarıda rüzgâr hafifçe eserken kokusunu ciğerlerime doldurdum. “Akıttığın gözyaşların altında kaldım ben.” Sesi çatlamıştı ama hissettiği duygular daha berraktı. “Dün geceyi unutmak isterken daha da ağırlaştım. Yüzleşmek zor. Yüzleştiğimde her şeyi yerli yerinde bırakmak da. Birkaç gün daha...”

Başımı sallayarak onu onayladım. “Birkaç gün daha, sevgilim.”

Gözlerine baktığımda buğulandığını gördüm. Gözlerindeki çaresizlik içimde bir şeyleri yerinden oynatıyordu. Vural, o an bütün savunmasızlığıyla karşımdaydı. Sanki içindeki fırtınaları susturmak istiyor ama hiçbir şey yetmiyormuş gibi bana bakıyordu, ümitsizce.

“Geçecek...” diye tekrarladı, sesi fısıltılıydı.

“Beni de o yükün içine al. Tek başına taşımak zorunda değilsin.”

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ama bu gülümseme umut dolu olmaktan çok çaresizlikti. Yorgunluktu. Parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. “Sen olmasan, ne yapardım bilmiyorum,” dedi, sesi artık daha yumuşaktı.

“Ben hep buradayım,” diye karşılık verdim. “Ne olursa olsun. Kaçmak istediğin şeylerden korkmana gerek yok. Onlarla yüzleşirken ben de yanındayım. Hep seninleyim.”

“Hiç gitmeyeceksin değil mi?”

“Senin gitmenden bu kadar korkuyorken mi?”

“Gitmeyeceğim, sevgilim. Söz veriyorum, gitmeyeceğim. Nasıl gidebilirim? Gitmem. Gidemem.”

“Söz veriyorum, ben de gitmeyeceğim. Hep yanındayım.”

“Canın yanıyor mu?”

“Daha iyiyim.”

“Bugün bir hastaneye gidelim. Kontrol için.”

“Olur.” Sesim yumuşacıktı.

“Olsun öyleyse, fındıki fıstıki... Olsun bakalım.”

“Balım kahvaltıya inmek istemiyor,” diye mutfığa girdi Cansu. “Vural, sabahın beşinde kıza neden öyle bağırdın? De-lirmiş gibiydin. Dün bir şey mi oldu?”

Vural'ın sırtı dönüktü. Omzunun üzerinden Cansu'ya baktı ama bu o kadar kısa sürdü ki bakışlarını hemen kaçırdı. "Rüya gördüm. Kâbus da denebilir. Yorgundum. İstemedim oldu."

Cansu kaşlarını çatıp masanın kenarına yaslandı. "Ne rüyası?" Vural, cevap vermek yerine tezgâhtaki çay makinesine yöneldi, bardağını doldurup bir yudum aldı. Göz göze gelmeye özellikle dikkat ettiği belliydi.

"Anlatsana, Vural. Bu kadar mı kötüydü?"

"Normal kâbustu işte, kâbusun neyini açıklayayım?" dedi Vural, sesi alışılmıştan daha donuktu. "Ama bu sabah beni fazla etkiledi, hepsi bu."

Cansu, Vural'ın kaçamak tavırlarına rağmen ısrarcıydı. "Balım'a böyle davranmayı açıklamaz. Daha fazlası var, biliyorum. Rüyanda ne gördün? Ne gördün de böylesine etkilendin?"

Vural derin bir nefes aldı, sonunda tezgâha dayanıp kafasını ellerinin arasına gömdü. "Balım'ı..." diye mırıldandı. Sesi titriyordu. "Balım'ı ve abimi aynı anda kaybettiğim bir rüya gördüm. Çok gerçekçiydi. Uyanınca bile o korkuyu atamadım üzerimden."

Cansu, bu beklenmedik itiraf karşısında bir an sessiz kaldı. Sonra yavaşça Vural'a yaklaşp elini onun omzuna koydu. "Ama gerçek değil," dedi yumuşak bir sesle. "Balım yukarıda, güvende. Abin mevzusunu... Artık aştık. Unutmadık, ben de unutmadım. Sen de. Ama aştık. Yoksa devam edemezdik, değil mi? Sabahın köründe onu azarlaman doğru değil ama anlıyorum. Hadi, çık yukarı, onunla konuş. Özür dile. Bazen amcalar da çocukluk yapabilir de."

Vural başını kaldırdı, gözleri hâlâ endişeyle doluydu. Ama Cansu'nun kararlı bakışları altında isteksizce başını salladı. Bardağını tezgâha bırakıp sessizce üst kata çıkmak için merdivene doğru yürüdü.

Vural'ın adımları iç dünyasındaki git gel halini taşıyordu. Çıktığı her basamak kendi içinde bir yüzleşmeydi. Yorgundu. Kapının önüne geldiğinde tıklattığı her vuruş, Balım'dan çok kendisine açmaya çalıştığı bir kapıydı çünkü yüzüne bakmaya çekiniyordu. Balım'ın yaşadıklarını düşününce içindeki öfkeye de hâkim olamıyordu... Psikoloğa gitmesi, Nare'nin özel olarak konuşması ve Vural'ın dün gece öğrendiği gerçeği Balım'ın da gerçekten biliyor olma ihtimali canını yakıyordu. Cansu'nun gözlerine birkaç saniyeden uzun bakamamıştı, aynı hissi şimdi de taşıyordu.

“Gel,” dedi Balım'ın ince, ürkek sesi.

Vural, kapıyı aralayıp içeri girdiğinde küçük kızı yatağında büzülmüş bir halde buldu. Balım gözlerindeki kırılganlıkla amcasına baktı. İşte o an, Vural'ın içindeki öfke tüm gücüyle yükseldi ama bu kez öfkesini yansıtmadı.

“Balım... Bal bebeğim...” diye başladı. Sesi yumuşacıktı. “Bu sabah sana öyle bağırdığım için özür dilerim. Hatalıyım.”

Balım başını hafifçe yana eğerek amcasına baktı. “Kızdığın için mi bağırdın?” diye sordu, sesi neredeyse bir fısıltıydı. “Bana mı kızmıştın yoksa bir başkasına mı?”

Vural derin bir nefes aldı. “Hayır. Korktuğum için. Çok kötü bir rüya gördüm, Balım. Seni kaybettiğimi sandım. Uyanınca bile o korkudan kurtulamadım... Ve sinirimi senden çıkardım.” Vural, söylediği cümledeki tezatlığı Balım'ın fark etmemesini umuyordu. Balım, *korktuysan sarılırdın*, diye geçirdi içinden ama bunu dile getirmedi. Balım bir an duraksadı, yattığı yataktan kalktı ve usulca yaklaştı. Vural, dizlerinin üzerinde eğildiğinde Balım, küçük ellerini amcasının kalbine

koydu. "Ama ben buradayım," dedi narin bir tonda. "Hep yanındayım amca."

Vural, Balım'a sarıldı. "Ben de hep yanındayım amcam, bal bebeğim." Saçlarını usulca sevdi. "Hadi, kahvaltı yapalım. Yengen senin sevdiğin gibi pankek de yaptı."

Balım, Vural'ın teklifine küçük bir tebessümle karşılık verdi ama gözlerinde hâlâ bir şeylerin tam yerine oturmadığını belli eden ifade vardı. Küçük adımlarla kapıya yönelirken, "Amca, bazen rüyalar gerçeği değil korkularımızı gösterir, değil mi?" diye sordu, sesi düşündüğünden daha ciddi çıkmıştı.

Vural, yeğeninin olgunluğunu her defasında şaşkınlıkla fark ediyordu. Bir an durdu, ardından gülümsedi. "Evet, öyle," dedi, elini Balım'ın omzuna koyarken. "Ama korkuların üstesinden gelebilmek için sevdiklerimizin yanında olduğunu bilmek yetiyor. İyi ki benim bal bebeğimsin. Akıllı bal bebeğim."

Balım başım hafifçe salladı. Mutfığa geçtiklerinde, yengesi Nare, masayı çoktan hazırlamıştı. Pankek kokusu evi sarmış, ortamın kasvetini dağıtmıştı. "İşte benim prens ve minik prensesim," dedi Nare, ikisine birden sarılır gibi yaparak. "Küs kalamazsınız siz."

Balım sandalyeye otururken Nare'nin koyduğu çilekli pankek tabağına baktı. "Yenge, bugün amcama da bir tane özel pankek yapar mısın? Onun rüyaları güzel olsun diye!" dedi ve göz kırptı. "Amcamı canavarlardan korumalıyım! Merak etme amca, artık ben senin özel korumanım."

Vural güçlükle gülerek Balım'ın başını okşadı. "O canavarların hakkından gelecek amcan, sen hiç merak etme."

Çok kısa bir an tüm korkular arka planda kalmış gibiydi. Sanki dün gece hiç yaşanmamış, Vural'ın hayatı altüst olmamış gibiydi. Güneş mutfak camından içeri süzülüyor, aile olmanın

sıcaklığı her şeyi sarıyordu. Vural, cebindeki telefona uzandı ve Aybars Soyta'ya ait olan numaraya tıkladı.

Bu sırada Narc'nin gözleri, Vural'ın üzerindcydi. Vural, mesaj bölümüne geçti. Parmakları klavyede hızla gezindi.

Yüzbaşı Vural: *Bu kadar ucuz kurtulduğunu zannetmesin. Bir derdim var onunla, alacağım bir gençlik var.*

Vural güçlükle yutkundu. Mesajı tamamladıktan sonra göndermek için titreyen elini görmezlikten geldi.

Yüzbaşı Vural: *Bu gece aynı yerde bekliyor olacağım. Sadece kendisi gelecek.*

KURŞUN OLAN SÖZLER

Sagopa Kajmer, Romantizma

Yazardan...

Bazı sözler vardır kurşun kadar ağır, yaralayıcıdır. Önce kalbe saplanır, yankısı zihinde patlar. Vural'ın seçtiği kelimeler hedefini şaşırmayacak kadar keskindi.

Gece, karanlığın en derin yüzünü gösterdiğinde saat 19.25'ti. Sırlar geleceğe giden yolda bir karanlık gibi çökmüştü. Rüzgâr, dağın yamacından aşağıya doğru iniyor, kuru dalları sallayıp ormanın uğultusuna karışıyordu. Uzakta bir baykuş ötüyordu ama bu ses bile bu sonsuz karanlığı delip geçemeyecek kadar zayıftı.

“Burada olacaklarından nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu.

“Yüzbaşı Vural'ın ne halde bu kulübeden çıktığını gördün mü? Biliyor musun, her katil olay yerine döner. Ve her maktul de katiline hesap sorabilmeyi ister.”

Adam, karanlık bakışlarını tekrardan kulübeye çevirdi ve elindeki dürbünle kolaçan etti. “Bu gece gelmezse yarın gece. Ama mutlaka gelecekler.”

Kulübe, bu ıssızlığın ortasında tek başına duruyordu. Çatısı eğilmiş, pencereleri karanlıkla mühürlenmişti. Ahşap duvarları,

yılların acımasız yüküyle çürümüş; artık sadece bir sığınak değil, karanlığın kollarında unutulmuş bir gölgeydi.

Yüzbaşı Vural'ın tanımladığı cesedi gizleyen bir gölge.

Kapının önünde bir adam vardı. Elindeki eski fener, rüzgâra direnircesine titrek bir ışık yayıyordu. Ama bu ışık, kulübenin kapısının önünde duran sessiz figürün yüzüne ancak solgun ışıktı. Adamın bakışları sabit ve kendinden emindi.

Rüzgâr onun paltosunun eteklerini savuruyor, soğuğu iliklerine kadar işliyordu. Ama o, hareket etmiyor, sadece bekliyordu. Bu bekleyiş, zamanın kendisi gibi ağır ve tarifsizdi. Bir hareketlilik gördüklerinde ikisi de geri çekildi ve çalılıkların arasına gizlendi.

“Gördün mü *Luvithar*?”

“Gördüm *Kuzgun*.”

Luvithar, onun kod adıydı. Örgüte katıldığından beri bu isimle bilinmişti. Kendi de artık öyle benimsemişti ki Kuzgun gibi, gerçek ismini unutmuştu. “En son gördüğümde çok gençti. Yaşlanmış.”

“Sanki biz yaşlanmadık.”

“Gerçek adı neydi? Hatırlıyor musun?”

“MİT'teki adı bilinmez. Gerçek adı da... Öktem miydi, Ömer miydi... Mazin öyle bir şey demişti.”

“Mazin... Sence ölmüş müdür? Öldürmüşler midir?”

Kuzgun derin bir iç çekti. “Bunca zaman haber alamadıysak ve şu an Ömer'i öldürmek için buradaysak... Kaçınılmaz son gerçekleşmiş demektir. Mazin, bu kez anlaşma yaparak kurtulamazdı. Ona bir değil, bin can borcum var. Bu gece ödeyeceğim.”

Luvithar başını salladı. “Yüzbaşı'nı ne yapacağız?”

“Takibe devam ettireceğiz. İki leş bıraktım ama onu sonraya saklayacağım. Tadını çıkara çıkara.” Güldü, acımasızdı.

“Bu kez abisini gerçekten kaybedecek ve tıpkı bize yapılanlar gibi, öyle, çaresizce bekleyecek.”

“Aracın lastikleri bende.”

Kuzgun, dürbünle Ömer’i izlemeye devam ederken konuştu. “Etrafı kolaçan et, *Yüzbaşı* geldikten sonra bitirelim bu işi.”

Nare Ahıskalı’dan...

Vural’ı izledim.

Tüm gün.

Hislerim çok keskin bir şekilde bana abisiyle tekrar buluşacağını ve bu gece olacağını söyledi. Hislerim, oturma odasında televizyonun yanında duruyor olan telefonunu karıştırırsam haklı olacağımı da söyledi. Hislerime güvenip telefonuna baktım ve komutanına attığı mesajı gördüm.

Ömer’e ulaşabileceğim tek bir yer vardı. *Demirhan*. Ama telefonu kapalıydı. Yani artık ulaşabileceğim tek yer de yoktu. Ayrıca tek başıma onu takip etmeye de cesaretim... Tam bu sırada mutfağa Çağlar girdi.

“Yine ne oldu? Yüzün kireç kesmiş? Ne zaman huzurla yaşamaya devam edeceğiz?”

“İyiyim,” dedim, doldurduğu suyu elinden aldım ve kendim içtim. “Şimdi daha iyiyim. İçim yanmış.”

“Artık bir şeyler anlatacak mısın? Vural desen ayrı. Ağzını bıçak açmıyor. Konuştuğunda da ne dediği belli değil.”

“Anlatacağım ama nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum.” Etrafı kolaçan ettim. “Seninle bir anlaşma yaparsak, nereden başlamam gerektiğini bilebilirim.”

Çağlar tek kaşını sorguyla kaldırdı. “Nasıl anlaşıma?”

“Vural birkaç saat sonra bir yere gidecek, nereye gittiğini biliyorum,” dedim kısık bir tonda. “Benimle geleceksin.”

Neyden bahsettiğini bilse yine böyle hınzır bir ifadeyle beni dinler miydi? Hiç sanmıyorum.

“Tamam. Peki, sonra mı öğreneceğim? Şimdi söylesen olmaz mı?”

“Söylemeyeceğim.” Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. “Ne olup bittiğini göstereceğim.”

Ve Çağlar başımıza geleceklerden habersiz, bana korku dolu gözlerle bakmaya devam etti. İlerleyen saatlerde Vural üzerini değiştirerek tekrardan yanımıza gelmişti. Hiçbir şey demeden Balım’la *Sihirli Annem* izlemiş ve sonrasında, gözlerimin içine dahi bakmadan, “*Çıkıyorum, bir saate döneceğim,*” deyip gitmişti. Nereye gittiğini bildiğimi o da biliyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye sormam sorun değildi. Böyle bir soruyu yöneltmeme izin vermeyişinin altındaki sebebi biliyordum.

İzin verseydi, yalana sığınacaktı ama bana söz vermişti. Yine de içimde sonsuz bir güven taşıyordum. Tüm her şeye rağmen ona güveniyordum.

Geri döneceğim, dediyse dönerdi.

Ama elbette ki bu onu takip etmeyeceğim anlamına gelmiyordu...

Çağlar, aracın hazır olduğunu söylediğinde ben de yarım saat kadar bekleyip evden çıktım.

Vural Emir Ahıskalı’dan...

Nare’ye yalan söylememek için hızlıca evden çıkmalı yarım saat oluyordu. Gözlerine bakmaya cesaret bile edemedi, “Çı-

kıyorum bir saate geri döneceğim,” demiştim. Normal şartlarda arabamda sigara içen biri değildim ama bilirsiniz, şartlar hiçbir zaman normal olmadı.

Ben de öyle.

Dün geceyi hatırladığımda mümkünmüş gibi uzuvlarıma kadar uyuşma hissi avucumun içini karıncalandırdı. Güçlkle yutkundum ve şarkının sesini daha da yükseltip düşüncelerimin önünü kestim. Bakışlarını hatırladığımda midem bir kez daha bulandı. Yaralı olduğum o geçmişe götürürken, biraz bile olsun vicdanlı davranamaz mıydı? Bunu kaldırabileceğimi nasıl düşündü? Sanki her nefesimle birlikte biraz daha dibe batıyordum.

Gözlerimi dikiz aynasına diktiğimde, yorgun ve dağılmış bir yüzle karşılaştım. Bana bakan adam, tanıdığım biri değildi. Elim direksiyona sımsıkı sarılmıştı. Parmaklarımin arasında ezilen sigara, külünü dikkatlice bırakacak bir yer arıyordu, tıpkı benim bu girdaptan kaçacak bir çıkış yolu aramam gibi.

İkinci kez karşımda gördüğümde ne tepki verecektim? Sakin kalabilecek miydim? Bilmiyordum. Kâbus gibi geliyordu. Uyanmak istediğim ama uyanmak istedikçe daha da saplandığım bir kâbus...

Bir an, gözlerim tekrar dikiz aynasına kaydı. Bu sefer aynada başka biri vardı. Bir ceset... Sadece zihnimin bir oyunuydu. Hızlıca arkamı dönüp baktım. Hiçbir şey yoktu. Ama o his... O tanıdık huzursuzluk, iliklerime kadar işliyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar yola çevirdim. Ellerim direksiyonda titriyordu. “Kendine gel,” dedim kendi kendime, sesim fısıltı kadar cılızdı. Ama kendime gelmem imkânsızdı, değil mi? Cansu’ya ne söyleyeceğim, diyerek mahvetmişim kendimi... Gözünün içine dahi bakamamıştım. Dün gece gördüğüm o bakışları nasıl anlatabilirdim? Nasıl?

Düşüncelerim beni kulübenin önüne aracımı park ettiğimde azat etti. Aracın ışıklarını kapadım, benim aksime *o* motorla gelmişti. Araçtan inip kapıları kilitledim. Kulübenin önünde durdum. Tahta duvarlara kazınmış zamanın izleri ve dün gece yaşadıklarımın hissettirdikleri bir mezara gelmişim gibi canımı yakıyordu. Mezarda diriler olur muydu? *Olurmuş*. Ay ışığı, pencereden içeri sızıyor, tozlu camda solgun bir parıltı bırakıyordu. Etraf, boğucu bir sessizlikle doluydu. Yalnızca rüzgârın ağaç dallarını sallarken çıkardığı hışırtı ve kuru yaprakların ayaklarımın altında ezilişi sessizliği bozuyordu. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. Elim kapı kolunda tereddüt etti. İçimde hem bir fırtına kopuyor hem de garip bir ağırlık beni geri çekiyordu. Ama duramazdım.

Durmadım da.

Kapı gıcırtyla açılırken bir adım ileri gitmiştim ki başımı kaldırdığımda beni bekleyen *o gözleri* gördüm. Soluğum kesilmez sandım. Yine kesildi.

Gözyaşlarım benden izin almadan dökülürken, “Beni harcadın, tamam,” diye başladım sözlerime. Sesim titriyordu. Hâlâ idrak edemiyordum. Gerçek miydi? Allah’ım, karşımdaki bu insan, benim *abim miydi* sahiden? Yaşlanmıştı ama bakışları hiç değişmemişti.

“Genceciktim, öldüğün gece ailemi de seninle *o* mezara gömdüm. Kendimi de.” Adımlarım tahta zeminde gıcırdayarak, ses çıkarırken ayağımın ucuyla kapıyı ittirdim ve korktuğum bedenine doğru yürümeye başladım. Sendeleyerek mi yürüyordum? Bilmiyorum. “Bir seçimin varmış. Beni, anneni, babanı, kız kardeşimizi, karını, hayat arkadaşını... Hepimizi *o* seçime değiştin, ben de seni değiştim, soluğunu kesenlerin soluğu kesilsin istedim...” Ağlamamı durduramıyordum. *Buğulu*

gözlerim, ne olursunuz söyleyin, biraz daha ağlasam tüm bu yaşananlara kâbus diyebilir miydim? “Balım’ı geride bırakmayı nasıl seçtin? Küçüçüktü. Senin ellerini tutamadı diye her gece...”

Hıçkırıklarım sözlerimi tamamlamama izin vermedi. Birkaç dakika duraksadım. Ona doğru yürümeye başladığımda aynı zamanda sözlerime de devam ettim. Dün gece onu gördüğüm odadaydık ikimiz de artık, ben ona doğru yürüdükçe o da geriye doğru gitmişti.

“Bir kelime bile etmene izin vermeyeceğim, bunca zamandır neyden ötürü sustuysan yine ona sus. Çünkü söyleyeceğin hiçbir şey, geçmiş i değiştirmez. Ölüler dirilmez, a... Ölüler dirilmez. Ölüler dirilmezse sen nasıl hiçbir şey olmamış gibi karşımdasın? Günlerce acı çektim. Sadece senin değil babamın, annemin, kız kardeşimizin de vebalini taşıdım omuzlarımda... İntikamın uğruna ailemden vazgeçtim. Ne uğruna? Ne için? Balım’ın sağ yanağından uzun bir süre öpülmedi. En son sen öp...”

Gözyaşlarımı elimin tersiyle hırsla sildim ve torpido gözünden aldığım silahı belimden çıkardım. Bu, bana ait olan bir silahtı. Karşımdaki ceset, silahı gördüğünde konuşmak için dudaklarını araladı ama durdurdum. Adımlarım beni istemsizce ona yaklaştırdı. Yılların birikimi içimde bir nehir gibi taşarken ellerim yumruk oldu. Ama dokunmadım. Dokunamazdım.

“Her şeyimizi aldın,” dedim, sesim boğuktu. Gözyaşlarım sıcak ve kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan süzülüyordu. “Sadece seni değil, hayatımızı, hayallerimizi... Hepsini o gece o mezarda bırakmışım. Ölen senmişsin ama gömülen bizmişiz.”

Derin bir nefes aldı. Bakışlarını benden kaçırmadı ama yüzündeki ifadeyi okumak zor değildi. Bir yanımda pişmanlık görmeyi umuyordu, diğer yanımda nefret etmek için bahane arı-

yordu. "Aybars Komutan'ın beni buraya getirmesini sen mi istedin?"

Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "İstemedim. Bir görev arkadaşım olduğunu söyledi. Bilmiyordum."

Sesini duyduğumda, *ilk kez* bağrımnda bir acı yandı ve dünü arattı. Gözlerimi yumarken boştaki olan avucumu ağzıma kapadım. *Gerçekti. Yaşıyordu.*

"Görev arkadaşın..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Can dostumdu sen benim... Can dostum... Şimdi... Düşman mı diyeyim? Düşman mı diyeyim can dostuma?" Silahın tetiğini çektim. "Aramızda bir gerçek var." Ayağımın ucuyla çizgi çektim. "Bir sınır. Sen benim hasmımsın. Sen benim artık hiçbir şeyim değilsin." Güçlkle yutkundum. "Ölmek uğruna seni ifşa etmeye yemin ettim. Herkese yaşadığını söyleyeceğim."

Gözleri silaha kayd. "Bunu yaparsan sadece kendinin mi infaz edileceğini düşünüyorsun? Bazen doğru karar yoktur, Yüzbaşı. Sadece acısız olanı seçmeye çalışırsın."

"Niye Nare'nin karşısına çıktın? Benim karşıma çıkacak kadar adam değil miydin? Niye onu bir şeylere mecbur ettin? Bunun için bile beynini patlatmalıyım senin. Karımın karşısına çıkıp omuzlarına böyle bir sorumluluğu, vicdan azabını nasıl yükledin? Neler çekti, neler yaşadı... Ben... Bebeğimi kaybettim... Ne uğruna, kim için?" Silahı ona doğrulttum. "Bir ceset için."

"Bunu yaparsan," dedi, sesi boğuk ve soğuktu. "Sadece kendinin mi infaz edileceğini düşünüyorsun? Burada durup konuştuğumuz her an kim bilir hangi gölge bizi izliyor. Sen beni ifşa ettiğin an, yalnızca kendi hayatını değil, başkalarınınkini de yakacaksın."

"Aileme, Cansu'ya, Balım'a ya her şeyi açıklarsın ya da ölür-

sün. Bu kez gerçekten ölürsün. *Tetiği çekilen silah patlar.* Çok ermiş, bilmiş biri nasihat etmişti bana da.” Güldüm, acı doluydu. “Bir sik bildiği yokmuş, orası ayrı.”

Gözlerim çok kısa bir an kırık camın karşısında duran maskeli biriyle göz göze geldi. Adımlarım susturucu silahını bize doğrultmasıyla aynı zamanda hareketlendi. Yüz ifadem anında değişirken ellerim istemsizce *cesede* doğru kaydı. Adımlarım ona doğru ilerledi ve önüne geçtim. Silahım, karşıdaki maskeli adamın silahıyla birlikte patladı ama bir tek benim silahımdan derin bir gürültü koptu.

Benimki isabet almadı ama karşıdakinin isabeti, iyi isabetti.

Art arda, biri göğsüm diğeri kaburgamın altı... Hızla hareket ettiğim için üçüncü kurşun kolumu sıyırmıştı.

Elimdeki silah zemine kayıp düşerken, ilk kurşun göğsüme saplandığı anda sanki zemin ayaklarımın altından kaydı. Bir anda bütün havayı kaybetmiş gibiydim ve nefes almak artık bir savaş hâline gelmişti. Acı, önce keskin bir bıçak gibi göğsümü deldi, sonra bütün bedenime yayılan bir yangına dönüştü. İkinci kurşun kaburgamın altına saplandığında, sıcaklığın yerini dayanılmaz bir basınç aldı. Üçüncü kurşun ise sol omzumda patladı, kolumu hareket ettirme gücümü çekip aldı. Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi, kontrolüm yavaşça elimden kayıyordu.

Dizlerimin üzerine çökmeden önce bir an zeminin gerçekten de kayıp gittiğini fark ettim. Gözlerim bulanıklaştı; karanlık, köşelerden sızarak görüşümü ele geçiriyordu. “Nare...” diye fısıldadım ama sesim o kadar zayıftı ki duyup duymadığını bile anlayamadım. Her şey bir sis perdesinin arkasında gibiydi. “Nare’ye söz vermiştim... Geri döneceğim demiştim... Nare...”

Sonra hissettim... Kolları beni havada tuttu. Sert ve güçlü ama bir o kadar da titreyen ellerle kavradı beni. “Abim...” dediğinde, gülümsedim. *Roller değişir, bu hayat öyle bir hayattır ki geldiğin nokta aklının ucundan geçmeyendir. Dilinle reddettiğin, kalbinle kınadığın ne varsa yaşatır.* “Sana uyup tek gelen aklımı sikeyim.” Güçlkle nefes alıp vermeye devam ederken, alayla gülümsemeye devam ettim. “Aklımı sikeyim!”

Göğsümden yayılan ılık kan ellerini kayganlaştırmasına rağmen beni bırakmıyordu. “Bak bana!” diye bağırdı, sesi titriyordu. “Oğlum bak lan bana...”

“Rolleri mi değiştik şimdi? Ben gerçekten vuruldum ama. Ölüsem-” Göğsüme ceketini bastırduğunda konuşmam yarıda kaldı. Kolumdaki kan akışını yavaşlatmak için ne zaman kestiğini bilmediğim tişörtünden bir parçayı sıkıca sarıp düğümledi. “Bu kez plan yapamadın, kabul et.” Güldüm, bu kez fiziksel olarak da acı doluydum. “Planlarında olmamam için beni oyaladın. Çünkü biliyordun...”

O da artık tutmuyordu gözyaşlarını. Benim gibi ağlıyordu. Başını sallayarak, hıçkırarak ağlıyordu ve yüzümün her yanını öpüyordu. “Biliyordum. Az önce olduğu gibi o gün de... O gün de... İzin vermezdin...”

“Akıllandım, artık... Senin için, senin uğruna... Hiçbir şey yapmam...” Her kelimenin sonunda derin derin nefes alıp vermiştim.

Tabii ya, dercesine bedenimi inceledi. Ne hale geldin bak, der gibi, alay eder gibiydi bakışları.

Gözlerim kapanıyordu. Açık tutmakta zorlanıyordum. Göğsümü yakan sıcak kan, vücudumun her yanına soğuk bir titremeyle yayılıyordu. İlk anda keskin bir bıçak gibi hissettiren acı, giderek sönük bir kor gibi ama sürekli varlığını hissettiren

bir yakıcılığa dönüşmüştü. Nefes almak artık sadece bir refleks değil âdeta bir savaş haline gelmişti. Her nefesimde göğsümde bir ağırlık büyüyor, ciğerlerim boşlukta eziliyormuş gibi hissediyordum.

“Bana bak! Vural!”

Kapı gürültüyle açıldığında abim, ayağımın ucunda duran silahıma uzandı.

“Vural?”

Nare’nin sesini mi duydum yoksa bu bana zihnimin oynadığı bir oyun muydu, bilmiyorum.

“Vural? Ne oldu? Ne yaptın?” Sesi şimdi daha güçlüydü. Kollarının arasında olduğum adama baktım, hafifçe hareketlendim ve acı dolu bir haykırış dudaklarımdan koptu. Nare’yle göz göze geldiğimizde gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya devam ediyordu.

“Yine sözümü tutamadım,” diyebilirdim, güçlkle. “Sen beni bu gidişle hiç affetmeyeceksin.”

Başım geriye doğru düşerken vücudum titremeye başlamıştı. “Vural, abim, bana bak...”

“Ha siktir... Ne oluyor, lan? Nasıl... Bismillahirrahmanirrahim. Allah’ım, sana geliyorum... Ömer... Halis...” Çağlar, dilini yuttuğu için olsa gerek konuşmasına devam edemedi. Güldüm. “Çocuk dilini yuttu. Çağlar’ım, kardeşim, kusuruna bakma. Bana acımayan sana hiç acımazdı tabii ki.” Gözlerimi kapıya çevirdim. “Başka gelen var mı?”

Ceset, “Bana bak, uyumayacaksın,” dedi. Sonra da bakışlarını Çağlar’a kaydırıldı. “Çok kan kaybedecek. Gitmemiz lazım. Yardım et. Çıkalım.” Bu kez Nare’ye baktı. “Nare, yaraya baskı uygula. Çıkmamız lazım! Lan duysanıza beni!”

Nare, boynundaki şalı çıkardı. Abimin istediği gibi göğsüm-

deki yaraya baskı uygularken, “Kim yaptı bunu sana?” diye sordu, ağlıyordu. “Vural, çok kanaman var...”

Kanı bastırıldığı elini son gücümle kavradım. “Oraya bakma, yüzüme bak.” Nare, gözlerini yüzüme dikti. “Vural, çok korkuyorum... Çok kan... Ellerim... Çok kan...” Bir an durdu ve *cesede* baktı. “Bebeğimizi kaybettim, dayandım. Ama sana dayanamam. Lütfen... Anlamıyorum! Nereden çıktın geldin? Mahvettin hayatımızı.”

Nare’nin avucunu sıkıca kavradım. “İyiym, fındıki. İyiym, fıstıki. Geçecek. Peşini bırakmaya niyetim yok.”

Bu acıya dayanmamın tek bir sebebi vardı ve o da *karşımdaki yüz*’dü. Kan kokusu burnumu dolduruyor, göğsümdeki acı her nefes alışında beni daha derine çekiyordu. Ama Nare’nin yüzü... *O yüz*. O gözyaşlarıyla ıslanmış, korku ve çaresizlikle karışmış yüzü beni ayakta tutuyordu. Bu acıya dayanmak için tek sebebim oydu.

“Fındıki... Fıstıki...” dedim, sesim çatallaşmıştı. Ona umut vermek istiyordum ancak o an kendimi bile ikna edemiyordum. Ellerim buz gibiydi ama onun sıcaklığını hissediyordum. Elimi sıkıyordu, parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum. “Geçecek,” diye ekledim. Daha çok kendime söylüyordum, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Çağlar, suspustu. İdrak edemiyordu. Gözleri çok kısa bir an benimkilere değdiğinde, buğulandığını hatta ağlamamak için dişlerini sıkıldığını fark ettim.

“Hadi Nare, yaraya baskı yap! Çıkmanız lazım! Arabaya kadar dayan!” dedi *ceset*.

Başımı çevirdim. Gözüm kanla kaplı göğsümden, çaresiz bir şekilde bana bakan Nare’ye kaydı. Beni kaybetmekten korkuyordu ama asıl korktuğum onun o korkuyla kalmasıydı.

Kendimi zorlayarak beni kaldırmalarına yardım ettim. Adım atmak, göğsüme saplanan bir bıçağı her hareketimde yeniden hissetmek gibiydi. Kulübeden çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarptı ancak o an rahatlama hissetmek mümkün değildi.

Ceset, araca yöneldiğimizde lastiklerin patlak olduğunu fark ettiğini söyledi. “Kahretsin!”

Çağlar, “Sorun değil,” dedi, nefesi yarım yamalak çıkıyordu. Her kelime sanki bir zehir gibi boğazından geçiyordu. “Bizim araç sağlam. Çalılıkların arasına park ettik.”

Nare’nin elleri hâlâ göğsümdeki yaraya baskı yapıyordu ve elleri kanla kaplanmıştı. Ona baktım, sanki her şeyden önce bu hayatta onu sakinleştirmem gerekiyordu. “Yüzüme bak,” dedim, nefesim titriyordu ama inatçıydım. “Bana bak, Nare. Birlikte çıkacağız buradan da. Hep çıktık.”

“Beni sensiz bırakma,” dedi burnunu çekerek. Ne kadar süre geçti bilmiyorum, Nare’nin, “Montumun cebinde anahtar. Çağlar, çıkar,” demesiyle bilincimin buğulandığını anladım. “Çağlar! Oraya bakma! Bana bak!” Sesi sanki uzaktan geliyordu.

“Nare, ben dondum. Adım atamıyorum. Karşımdaki...” Çağlar ağlıyordu. “Nasıl? Ben... Delireceğim...”

“Şu an bunu düşünemeyiz, lütfen kendine gel,” diye onu telkin etmeye çalıştı Nare. “Vural, vurulmuş. Üç yerden. Kana-ması var. Yetişmemiz lazım. Ne olursun, toparla kendini.”

Çağlar kolumun altına girdi, yükümü taşımak için tüm gücünü kullanıyordu. Ceset ise diğer yanımdaydı, sanki beni bırakırsa kaybolacakmışım gibi sıkı sıkıya tutuyordu. Her adımda başım dönüyor, gözlerim kararıyordu.

“Yavaş! Dikkat edin,” dedi Nare, sesi kesik kesik ama panik doluydu. Yarama baskı yapmaya devam ediyordu. Her anını hissediyordum, elleri titriyordu ama vazgeçmiyordu.

Çağlar'ın park ettiğini söylediği araca ulaştığımızda, *ceset* hemen kapıyı açtı. "Vural'ı dikkatlice yatırmamız lazım," dedi, sesi sert ve kararlıydı. "Nare, sen onunla arkada otur. Başını dizlerine koy. Sarsıntı olursa tut."

Nare başıyla onayladı. "Tamam..."

Çağlar ve *ceset* beni arka koltuğa yerleştirdiler. Her hareketi hissettim; acı, göğsümde inceden derine saplanan bir bıçak gibiydi. Ama sesimi çıkarmadım. Nare için dayandım. Nare ve Çağlar'ın daha fazla korkmasını istemiyordum. Nare, hemen yanıma oturup başımı dikkatlice dizlerine koydu. Ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi, parmakları kanlıydı ama sıcaklığı hâlâ oradaydı.

"Vural, bana bak," dedi, gözyaşlarıyla dolu gözlerini yüzüme dikerek. "Sakın kapama gözlerini, tamam mı? Sakın... Sakın!"

Ceset direksiyona geçti, motoru çalıştırdı. Çağlar ön koltuğa yerleşmiş, hararetli bir şekilde ne yapmamız gerektiğini konuşuyordu. *Ceset*, "Düz yoldan gidemezsek ormanın yanından kıvrılmalıyız. Daha az sarsıntı olur," dedi. "Bildiğim bir kestirme var. Orayı kullanacağım. Gideceğimiz hastanede sorun çıkmayacak. Komutanıma mesaj yazman lazım."

Çağlar'ın salak gibi abime baktığının farkındaydım.

Araba harekete geçtiğinde Nare, başımı dizlerinde sabit tutmak için eğildi. Ellerinden biri hâlâ göğsüme baskı yapıyor, diğer eli ise saçlarımı okşuyordu. Sesi titriyordu ama beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Hemen hastaneye gideceğiz, tamam mı? Dayan, sevgilim. Sana bir şey olmayacak."

Sarsıntılar göğsüme acıyı tekrar tekrar saplasa da sesindeki korkuya tutunuyordum. Gözlerimi kapamamak için kendimle savaşıyordum. Çünkü o bana böyle bakarken nasıl kapardım gözlerimi?

“Sen bana böyle bakarsan, nasıl kaparım gözlerimi?” Alnına düşen saç tellerine uzanıp nazikçe sevdim. Saçlarını okşadım, sanki başka bir şey yapacak gücüm yokmuş gibi... Onun gözlerinde, orada, hayatımın geri kalanını görüyordum. “Abim yaşıyor, ben ölsem bile...” Güldüm, acı ve alaydan ibaretti. “Keşke ölseydi... Ya da o gün, ben ölseydim... Şimdi burada, bunları yaşarken, hiç ölmek bu kadar zor olur muydu?”

Nare, sessiz kaldı ama bu kısa sürdü. Avucunu yanağıma yasladı. “Benim için yaşayacaksın,” dedi, dudaklarını dudaklarıma hafifçe dokundurdu. “Yüzbaşı Vural, Balım’ın amcası Vural, Faran Ahıskalı’nın oğlu Vural Emir olarak değil... Kelebek Nar’ın kahramanı olarak, yaşamak zorundasın. *Kelebek Nar* için yaşamak zorundasın. Çünkü onun senden başka ailesi yok.” Gözlerimi yumdum. Sesi gittikçe uzaklaşıyordu. Uyumak istemiyordum, direniyordum ama gözkapaklarım istemsizce kapanıyordu. “Lütfen, beni sensiz bırakma.” Elleriyle gözlerimi açtı. “Sevgilim, kapama gözlerini...”

Sözcükleri kulaklarımda yankılanırken gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı.

“Bir varmışım, bir yokmuşum...” dedi, geçmişimdeki o ses. *Kelebek Nar’a* aitti. *“Boşalırcasına yağan yağmurun altında iz bırakmaya çalışmışım, uçmayı özlemişim ama kanadımdan yaralanmışım. Ben acımdan yanarken kanatlarıma damlayan gözyaşları köşesine çekilmiş. Kanatlarıma gözyaşlarını damlatan adam, Vural Emir’miş ve acılarında kaybolmuş.”*

UZAK DENİZ

Ramin Djawadi, A Lannister Always Pays His Debts

Yazardan...

Araba özel hastanenin güvenlik girişine yanaştı ve her şey bir anlığına ağır çekimdeymiş gibi hissettirdi. Motor sustuğunda bir sessizlik hâkim oldu ama bu sessizlik yalnızca fırtına öncesi bir duraktı. Ömer, sert bir hareketle kapıyı açtı ve çevresine dikkatlice baktı. Her zamanki soğukkanlılığına rağmen çenesinin kenarında biriken gerilim belliydi ama hemen altında bir duygu daha vardı, uzun zamandır tatmadığı... *Korku.*

Kapıda, beyaz önlüğü içinde genç bir doktor onları karşılıyordu. Arkasında hazır bekleyen iki sağlık personeli ve bir sedye vardı. Doktor, Ömer’le göz göze geldi ve sessiz bir anlaşmayla başını hafifçe salladı. Buraya gelmeden önce Aybars Komutanına bir mesaj çekmişti.

Ömer, “Hızlı ama dikkatli olun,” diyerek durumu kısaca özetledi. “Kardeşim size emanet.”

Çağlar arka kapıyı açtı, nefesi hızlanmıştı ama elleri Vural’ı desteklemek için hazırdı. İçeride Nare, Vural’ın başını hâlâ dizlerine yaslamış bir şekilde bekliyordu. Ellerini yaradan çekmemiş, baskıyı bir an olsun bırakmamıştı. Yüzü, gözyaşları ve kanla karışmıştı ama bakışları tek bir şey söylüyordu: “*Onu kurtarmak için her şeyi yaparım.*”

“Lütfen,” dedi Nare, sesi titrek ama kararlıydı. “Onu dikkatlice alın. Sarsılmasına izin vermeyin. Lütfen!”

Çağlar, Vural’ı yavaşça koltuktan kaldırmaya çalıştı. “Hazır mısın?” diye sordu doktora. Doktor, yanındaki iki sağlık görevlisine işaret etti.

“Tamam, şimdi alıyoruz,” dedi doktor, sakın ama kesin bir tonla. Sağlık görevlileri, Vural’ı koltuktan çıkarırken titiz bir özen gösterdi. Onu dikkatlice sedyeye yerleştirdiler, her hareket yavaş ve kontrollüydü.

Nare, bir an bile Vural’dan kopmak istemedi. Sedyeye yatırdıkları anda onun yanına eğildi ve ellerini yüzüne koydu. “Sevgilim, buradayım. Seni bırakmayacağım,” dedi, sesindeki titreme çaresizliğini ele veriyordu. “Vural, ben buradayım. Aşkım. Lütfen. Bırakma beni.”

Vural, sedyede hareketsiz yatarken yüzü solgun ama huzurlu görünüyordu. Ömer başlarında durup her şeyi boğazında bir yumru ile izliyordu.

“Yaraya baskıyı devam ettirin. Damar yolu açılana kadar kan kaybını en aza indirmeliyiz,” dedi doktor.

Kapılar otomatik olarak açıldı ve hastanenin steril, parlak ışıkları üzerlerine döküldü. Koridordaki soğuk hava yüzlere çarptı, antiseptik kokusu her yeri dolduruyordu. Sedyenin tekerlekleri zeminde pürüzsüz bir ses çıkararak ilerlerken, Nare sedyenin yanında koşar adım yürüyordu.

“Onun yaşaması lazım,” dedi Nare, neredeyse yalvarır gibi. Doktor bir an için ona baktı. “Sakin olun. Müdahalemizi hemen başlatacağız. Elimizden geleni yapıyoruz.”

Ömer, doktorun arkasından ilerlerken bir kez daha çevresine bakındı. Her şey kontrol altında görünüyordu ama yine de gözleri bir tehdit arar gibi tetikteydi. Sedyenin acil müdahale odasına girişini izlerken gözlerinde sarsılmaz bir kararlılık vardı.

Kapılar ağır bir şekilde kapandı ve koridor sessizleşti. Geriye, o anın ağırlığını omuzlarında taşıyan üç kişi kaldı.

Nare, olduğu yerde kalakalmıştı. Elleri hâlâ titriyordu, avuç içleri Vural'ın kanıyla kaplanmıştı. Gözlerini kapıya dikmiş, hiçbir şey söyleyemiyordu. Sanki kapıların arkasında bir dünya yitmiş, onun dışındaki her şey anlamsız hale gelmişti.

Çağlar, Nare'nin yanında duruyordu. Ama o da ne yapacağına bilemez bir haldeydi. Sırtını duvara yasladı, yüzündeki yorgunluk ve acı açıkça okunuyordu. Hiçbir şey söylemeden başını eğdi, bir süre derin nefesler almaya çalıştı.

Ömer, sessizce geriye döndü. Birkaç adım attıktan sonra koridordaki sessizliğin içinde yankılanan kendi ayak seslerini duydu. Gözleri kısa bir süre Nare'nin üzerine takıldı. Onun içindeki çöküşü görebiliyordu.

Nare Ahıskalı'dan...

Kendimi vurduğumda o da böyle mi hissetmişti?

Kimsesiz. Yapayalnız. Çaresiz.

İçimi kemiren bir çaresizlik vardı. Çaresizce beklemek zorundaydım. Beklemek... Hem de hiçbir şey yapmadan... Bu insanı en çok öldüren şeydi. Ben de onu böyle mi yalnız bırakmışım? O gün silahın namlusunu kendime dayadığımda neyi arkamda bıraktığımı bilmeden çekmişim meğerse tetiği. Ama şimdi, o tetiğin bende bıraktığı izden çok daha derin bir yarayı onun bedeninde görüyordum.

Ve sebebi karşımda duruyordu.

“Neden geldin?” Gözlerim Ömer'in üzerindeydi. “Madem

bunca acıyı yaşattın, şimdi hiçbir şey olmamış, bu insanlar bunca acıyı çekmemiş gibi... Neden geldin? Neden çıktın karşıma? Öyle bir vicdan azabı yükledin ki bana... Bir bebeğimiz vardı. Kaybettik." Ömer'in başı öne düştü. "Şimdi bebeğimi kaybetmişim gibi..." Gözyaşlarımı durduramıyordum. Öyle hırsla yerimden doğruldum ve ona doğru yürüdüm ki gözlerim kısa bir anlığına Çağlar'a değdiğinde sadece bizi izlediğini fark ettim.

Artık delirecek gibi bakmıyordu.

Bomboştu gözleri.

Ömer'in karşısında durdum. "Gözümün içine bak ve bizi ne hale getirdiğini gör." Ömer başını kaldırmadı. "Benim gözümün içine bakamazken, bize şu an yarım saat uzaklıkta olan karın..." Devamımı getiremedim. "Aklıyla oynadığın Balım... Vural'ın vurulmasına kimin sebep olduğunu öğrense, ne yapabilirsin? Bunca zararın bir karşılığı olmalı değil mi?"

Gözyaşlarım durdurulamaz bir sel gibi akıyordu artık. Ömer, sözlerimin ağırlığını hissetmiş olmalı ki başını daha da eğdi. "Vural'ın bir tek kardeşi var, o da Çağlar. Sen bizim hiçbir şeyimizsin." Çok kısa bir an başım dönse de aldırış etmeden konuşmaya devam ettim. "Hayatımızı mahvettin."

Ellerini cebine soktu, başını hafifçe sağa çevirdi. Sonunda konuştu ama sesi neredeyse bir fısıltı kadar hafifti:

"Haklısın."

Bu iki kelime beni daha da çileden çıkardı. Gözlerim irileşti, öfkem giderek arttı. Adımımı sert bir şekilde ileriye attım.

"Haklı olduğumu biliyorsan, neden hâlâ buradasın? Neden bizi bu hale getirdin, Ömer?" Ellerimi sıkarken tırnaklarım avuçlarıma battı ama canım yanmıyordu. Çünkü içeride hissettiğim acı her şeyden büyüktü.

"Sen haklısın," diye tekrarladı Ömer ancak sesi bu kez daha

kararlıydı. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki yorgunluk, o derin boşluk, beni bir anlığına duraksattı. “Ama haklı olmak hiçbir şeyi değiştirmiyor, Nare. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Geri döndüm çünkü... Başka bir seçenek yoktu. Vural’ın hiç yere gençliğini mahvetmesine daha fazla izin vermezdim.”

Bir adım geriledim, sözlerinin altında eziliyormuş gibi hissettim. Güldüm, alay doluydu. “Tabuta girdiğinde bunu zaten bilmiyor muydun? Hiç düşünmedin mi? Ne olursa olsun bu işin peşini bırakmayacağını bilmiyor muydun?”

“Mecburdum. Bir seçenek değildi. Olsaydı, seçmezdim.” Ömer, çenesine kadar akan yaşı sildi. “Yemin ederim seçmezdim.”

Avuçlarıma baktım. Sonra Çağlar’inkilere... Kan doluydu. “Çağlar...” Çağlar gözyaşları içinde bana baktı. Sonrasında zemin ayağımın altından kaydı. Çağlar, bana uzanmak istedi ama Ömer, ondan önce davrandı ve bedenimi tuttu. Avuçlarımla gömleğine tutundum. “Bebegimizi kaybettim ama dayandım çünkü *Vural var*, dedim. Şimdi onu da kaybedersem...”

Dengemi kaybettim ve dizlerim yere çökmeye başladı. Gözlerim karardı, kalbim çırpınarak hızla atıyordu. Her şey bulanıklaştı. İçimdeki sesin yankısı giderek şiddetini artırıyordu. Bedenim istem dışı titremeye başladı, her şey bir anda kontrolden çıkmıştı.

Çağlar, endişeyle yanıma geldi ama ben ondan da uzaklaşıyordum. Her şeyden uzak, kendi içimde kayboluyordum. Kollarım başımın etrafında dönüyor, her şey yavaşça siliniyormuş gibiydi. Bir anda sert bir ses duyuldu.

“Sakin olun.” Hemşire, hızla yanıma gelmişti.

“Nare, nefes al, derin derin. Sana yardım ediyorum, tamam

mı?” Hemşire, sakın bir tonda konuşarak beni sakinleştirmeye çalıştı. Ama kelimeler bir çıkış yolu arayan labirent gibi her şeyin içinde kayboluyordu. “Bu sakinleştirici, seni biraz rahatlatacak.” Kollarımda iğne batıyormuş gibi bir acı hissettim, vücudumun içine yayılan soğuk bir sıvı beni etkisi altına aldı. Birden gözlerim ağırlaştı ve yavaşça geriye yaslandım.

Ömer, Çağlar, hepsi uzaklaşmış gibiydi. Bütün dünyam sessizleşti, acılarım, korkularım yavaşça geriye doğru çekiliyordu. Gözlerimi hafifçe araladığımda, Ömer’in beni kucakladığını gördüm. Ya da bu hayalden ibaret miydi? Gözkapaklarım ağırlaştı ve derin bir uykuya çekildim.

Bilinçsizce bir süre daha karanlıkta kaybolmuşken, aniden derin bir nefesle gözlerim açıldı. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ve başımın döndüğünü hissettim. Gözlerim bulanıktı, her şey bir rüya gibiydi. İlk fark ettiğim şey, derin bir soğukluktu. Vücudum sanki bir yerden çekilmiş, uzaklaştırılmıştı. *Neredeyim, diye düşündüm. Ne oldu bana?*

Güçlkle gözlerimi tamamen açtım. Ama bir şey vardı, bir his... *Vural*. Her şeyin farkına varmamla birlikte, yattığım yataktan doğruldum. Bir korku, bir panik, bir sevda acısı... Her şey bir anda zihnime akmaya başladı.

Etrafıma baktım. İlk gördüğüm şey, bembeyaz bir oda. Sessizlik... İçimi kemiren bir boşluk vardı. Soluduğum hava ağır, sanki her şey üstüme çöküyordu. Ama o boşlukta, zihnimde bir isim yankılandı: *Vural*.

Hızla yatakta doğruldum ama başım hâlâ dönüyordu. Vücudum ağır ve yorgundu, ancak onu görmek zorundaydım.

Bunu düşünerek bedenimi yataktan zar zor kaldırdım. Ellerimle odanın kenarına tutundum. Bir şeyler beni yere çekmeye çalışsa da duramadım.

Birden bir ses, kulağımda yankılandı: “Nare, sakin ol.” Çağlar... Sesini hemen tanıdım ama kalbim yine bir çılgılık gibi atıyordu. Kafamı çevirdiğimde, ellerinin beni tutmaya çalıştığını gördüm. Hızla, neredeyse hiçbir şeyin farkında olmadan, “*Vural!*” diye bağırdım. Sesim çatlamıştı.

Çağlar, elini omzuma koyarak beni yavaşça durdurdu. “Nare, sakin ol.” Sesindeki kararlılık beni bir nebze olsun duraklattı. Gözlerimdeki bulanıklığı silmek için derin bir nefes aldım ama bu sefer de karanlık gözlerimin önünden kaybolmadı. “Nare, yalvarırım sakin ol.”

“Vural...” Kollarım titriyordu, dondurulmuş bir boşluk vardı içimde. Yavaşça, sanki her şeyin bozulacak gibi olduğunu hissederek adım attım ama Çağlar’la göz göze geldiğimde, kendimi tutmaya çalıştım. Her şeyin yeniden kaybolmasına izin vermemeliydim.

“Nare, Vural hâlâ ameliyatta.” Çağlar’ın elleri şimdi daha sıkıydı. “Bekliyoruz. Tamam mı? Sakinleş. Ben buradayım.”

Kollarının arasından çıktım. “Ne taraftan geldik, biliyor musun?” diye sordum ve odadan çıkmak için hareketlendim. Çağlar, yapmamam gerektiğini söylese de onu dinlemeyip hızlı adımlarla ilerledim. Sol tarafa döndüğümde Aybars Komutan’ı, abimi ve abimin yanında duran Ömer’i gördüm. Abimle göz göze geldiğimde bir an bile beklemeden bana doğru gelmesiyle etraf daha da bulanıklaştı. Dizlerimde derman kalmamıştı.

“Güzelim,” dedi abim. Beni sıkıca kavrayıp başımı göğsüne yasladı. “Güzelim benim. Geçti, geçti. Ben buradayım.”

“Geçmeyecek, abi. Geçmedi. Hiçbir zaman da geçmeyecek.” Gözlerim Ömer’e kaydı. “Onu tanıyor musun?”

“Bugün öğrendim.” Saçlarımı sevdi. “Nare, burası seni aşar. Bu sınırdan durmalısın. Tamam mı?”

“Onun yüzünden oldu,” dedim, ağlıyordum ve bunu durduramıyordum. “Onun yüzünden bebeğim öldü! Ve onun yüzünden kocam... Benim kocam ölümle cebelleşiyor!” Abimi ittim ve hızla ona yöneldim. Avuçlarım göğsüne değdi. Normal şartlarda benim ittiğimle yerinden kıpırdayacak bir adam değildi ama sendeleyerek geriye gitmişti. “Senin yüzünden olmadı mı? Cevap ver!” Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve parmağımı ona doğrultarak konuşmamı sürdürdüm. “Sana yemin ederim, istediğin tüm büyük yeminleri ederim... Eğer Vural’a, kocama, bir şey olursa... Canım pahasına olsun varlığını ifşa ederim ve ne bu dünyada ne de diğerinde... Peşini bırakmam.”

Abim, kolumdan tuttu. “Gel, abim. Sakinleş. Bak, yine rahatsızlanacaksın. Gel, trafom. Gel, güzelim.”

Direkt olarak Ömer’in gözlerinin içine bakıyordum. “Hayatımızdan defol. Bir gölge gibi bizi izlemekten vazgeç.”

“İyi olduğunu göreyim, gideceğim,” dedi Ömer, yüzüme bakamıyordu. Ömer’in sesi cılızdı, sanki kendini savunacak gücü bile bulamıyordu. Ama umurumda değildi. Öfkemi ve acımı içine akıtmasını, sessizce boğulmasını istiyordum.

“Şimdi gideceksin. Seni burada görmek istemiyorum.”

Abimin eli hâlâ bileğimdeydi. Beni kendine çekmek istiyordu ama ben hareket etmiyordum. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum ancak düşmeyecektim. Düşersem, bir daha kalkamazdım.

“Gidişini izlemek istiyorum,” dedim soğuk bir sesle. “Sonuza kadar.”

Ömer derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. “Tamam,” dedi yalnızca. Ne bir savunma ne de bir bahane... Omuzları

düşmüştü. O arkasını dönüp yürümeye başladığında, içimde hafif bir rahatlama hissettim ama bu his bir anda keskin bir boşluğa dönüştü. Gözlerim hızla ameliyathanenin kapısına kaydı.

Vural...

Nefesim düzensizdi. Göğsüm inip kalkıyor, beynim sürekli geçmiş, kaybettiklerimi ve elimde kalanları birbirine karıştırıyordu.

Birkaç saat sonra...

Zaman kavramı tamamen silinmişti zihnimden. Dakikalar saatlere, saatler bir ömre dönüşmüştü sanki. Ameliyathanenin kapısına dikilmiş, içim içimi kemirerek bekliyordum. Ellerim soğuk terler içinde, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Her geçen saniye içimdeki korku biraz daha büyüyordu.

Sonunda kapı açıldı.

Başımı hızla çevirdim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümün içinden çıkacak sandım. Beyaz önlüklü doktor, yorgun ama kararlı adımlarla bize doğru yaklaştı.

“Siz hastamızın nesi oluyorsunuz? Burada biri olmalıydı. Yalnızca ona bilgi verebilirim.”

“Nasıl?” diye sordum nefes nefese. Sesim titriyordu. “Ailesi benim. Eşiyim. O hiçbir şeyi değil.”

Doktor derin bir nefes aldı. “Ameliyat başarılı geçti.”

Dizlerimin bağı çözölmek üzereydi ama ayakta kalmaya zorladım kendimi. Doktorun yüzü hâlâ ciddiyetini koruyordu. İçimdeki korku tam anlamıyla kaybolmadı.

“İlk kurşun göğsüne isabet etmiş,” dedi. “Tehlikeli bir bölgedeydi. Kurşun kaburgalara yakın bir noktaya saplanmıştı ve akciğere zarar verme ihtimali vardı. Neyse ki müdahaleyi zama-

nında yaptık ve olası bir akciğer perforasyonunun önüne geçtik. İkinci kurşun karnına, kaburgalarının altına saplanmıştı. En büyük risk burada oluşan iç kanamaydı. Şiddetli kan kaybı yaşadı ancak kan nakli yapıldı ve durumu şu an stabil.”

Ellerimi sıktım, parmaklarımın arasındaki soğuk terleri hissettim.

“Üçüncü kurşun kolunu sıyırmış. Kolunu hareket ettirmek şu an onun için bir süre zor olabilir. Fizik tedavi gerekebilir ama gerekmebilir de... Dediğim gibi, uyandığında bakacağız.”

Gözlerimi kapattım ve içimdeki acıyı bastırmaya çalışırken, “Ne zaman uyanacak?” diye sordum.

“Vücudu çok fazla acı çekiyor, bu yüzden bir süre uyutacağız,” dedi doktor sesini yumuşatarak. “Toparlanması için gerekli.”

Ama bu, onu göremeyeceğim anlamına mı geliyordu? Gözlerini açıp bana bakmayacak, sesimi duymayacak ve elimi sıkmayacak mıydı?

Ama yaşıyordu.

Yaşıyordu.

Bu cümleyi zihnimde defalarca tekrar ederek kendimi ayakta tutmaya çalıştım. “Biraz görebilir miyim? Birazcık. Söz veriyorum hemencecik çıkacağım.”

“Hemencecik olursa iyi olur.” Doktor bana gülümsedi. “Geçmiş olsun.”

Hemşireler Vural’ı ameliyat masasından sedyeye aldılar ve yoğun bakım odasına taşıdılar. Ben de hemen peşlerinden gittim. Ayaklarım ağırdı, dizlerim titriyordu ama duramazdım. Onu görmek zorundaydım. Onun yanında olmak zorundaydım.

Yoğun bakım odasına girmeden önce üzerimi değiştirmeme yardım ettiler. İçimdeki tüm acılar, korkular ve öfkeler sustu.

Vural Emir...

Tertemiz beyaz arşıfların arasında, solgun bir yüzle yatıyordu. Dudakları kuruydu, kirpikleri kapalıydı. Koluna bağı serumlar ve vücuduna yerleştirilen kablolar, yaşadığı cehennem izleriydi.

Ama o hâlâ buradaydı.

Titreyen ellerimle parmaklarını tuttum. Sıcaktı. Şükürler olsun ki sıcaktı.

“Buradayım,” diye fısıldadım. “Yanımdayım, sevgilim...”

Parmaklarını hafifçe dudaklarıma götürdüm, yavaşça öptüm. Kokusunu içime çektim. Ama hiç tepki vermedi. Gözlerini açmadı.

Boğazıma koca bir yumru oturdu. Gözyaşlarım, tutmaya çalıştıkça daha da hızlanıyordu.

“Ne kadar zormuş böyle beklemek... Nasıl dayandın ki? Çok zormuş...”

Sadece tıbbi cihazların ritmik sesleri vardı odada. Bir elim hâlâ onun parmaklarını sıkıca tutuyordu, diğer elimle saçlarını okşadım.

“Dayandığın için teşekkür ederim, Yüzbaşı Vural,” diye fısıldadım. “Birazcık yolumuz kaldı, sevgilim. Ben hep buradayım. Ne olursun, sen de *bizim için* pes etme.”

O an anladım ki nefes alıyordum ama yaşamıyordum. Vural gözlerini açana kadar da yaşayamayacaktım.

Üç gün sonra...

Zamanın ne zaman senin tarafından akacağını bilsen, yaşamak ve bir sonraki güne devam etmek kolay gelir. Ben ne zaman düzeleceğini ve normal rutinimize döneceğimizi bilmediğim bir

yaşamın içindeyim, sıra bana da gelsin diye bekliyorum. Her sabah uyanması; yüzüme bakması, sesini duymam... Hepsi bir rutinmiş. Şimdi öyle yoksunum ki bunlardan...

Onsuz kalmamıştım ki ben hiç. Şimdi de dayanamıyordum işte.

Hastane koridorlarında attığım her adım aynı boşluğu taşıyordu. Vural'ın başucunda geçirdiğim saatler bir ömür gibi uzuyordu. Günler birbirine karışmıştı. Sabah mıydı, akşam mıydı bilmiyordum artık. Onu görebilmek için her gün yoğun bakımın kapısında bekledim. Hemşireler içeri girip çıkarken, doktorlar bir şeyler yazarken, benim dünyam aynı noktada donup kalmıştı.

Üç gündür uyanmıyordu. Üç gündür gözlerini açmıyordu.

Gökyüzümü üç günden beri göremiyordum... Kapkaranlıktı her yer. Hep geceydi. İlk gün, sadece nefesini dinleyerek bekledim. Cihazların düzenli sesleri, yaşadığma dair tek kanıtı elimde. Parmaklarını avuçlarımda tutarak fısıldadım her defasında ama yanıt vermedi. İkinci gün, doktorlarla konuştum. "Vücudu toparlanıyor," dediler. "Ama hâlâ uyuması gerekiyor." Ben de sustum. Çünkü uyanmasını beklemekten başka çarem yoktu. Üçüncü gün ise sabrımın sonuna geldiğimi hissettim. İçimdeki korku, iyileşmesine duyduğum inançla savaşıyordu. Onu kaybetmekten delicesine korkuyordum.

Abim, üçüncü gün de yine yanıma oturdu. Güçlü durmaya çalışıyordum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım zordu. Başımı omzuna yasladım. O da derin bir nefes aldı ve saçlarımı okşadı.

"Güzelim, senin de dinlenmen lazım," dedi yumuşak bir sesle. "Bu şekilde kendini tüketiyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Yanımda olmadan uyuyamam, abi. Gözlerimle iyileştiğini, uyandığını görmeden uyuyamam."

“Sonsuza kadar burada bekleyemezsin, Nare.”

Ona döndüm, gözlerim doluyordu. “Peki, ya o?” dedim, sesim titrek çıkmıştı. “O neden hâlâ uyanmadı? Neden gözlerini açmıyor?”

Abim derin bir nefes aldı. “Çünkü savaş veriyor,” dedi. “Ama biliyor musun? O her zaman güçlü oldu. Şimdi de güçlü olacak. Uyanması için zamana ihtiyacı var. Senin de biraz kendine zaman tanıman gerekiyor. Yaşadıkları ağır, Nare. Kendimi onun yerine koyuyorum... Hırçınlığının sebebini şimdi daha iyi anlıyorum.”

Dudaklarımı sıktım, hıçkırığımı bastırmaya çalıştım. “Ya açmazsa?”

Abim ellerimi tuttu. “Açacak,” dedi kesin bir ifadeyle. “Çünkü Vural’ın yaşamak için bir sebebi var. Sen varsın, Nare.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. İçimdeki o keskin korkuya rağmen, abimin söylediklerine inanmak istiyordum. Vural, benim için savaşıyordu. *Bizim için.*

O an hemşire odaya girdi. “Hastayı normal odaya almak için hazırlık yapıyoruz,” dedi nazikçe. “İsterseniz siz de yanımızda olabilirsiniz.”

O an içimde bir şey titredi. Günlerdir hissettiğim o ağır korkunun yerine, küçük de olsa bir umut filizlendi.

Ayağa kalktım. Avuçlarımı göğsüme bastırarak derin bir nefes aldım.

“Geliyor...” diye fısıldadım. “Odaya geliyor. Artık ilaç vermeyecekler, uyanacak... Çok mutluyum, abi. Çok.”

Abim omzuma hafifçe vurdu. “Gergin trafo seni, hah şöyle yüzün gülsün ya... Güzelim benim,” dedi. “Ben hep yanıdayım. Hadi, gidelim.”

Hastane koridorunda yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Her adımda, her nefes alışımında, içimdeki fırtına biraz daha büyüyordu. Günlerdir yoğun bakımın camlarının ardından izlediğim adam, şimdi yanı başımdaydı.

Sedyenin tekerlekleri pürüzsüz bir şekilde ilerlerken Vural'ın hareketsiz bedeni çarşafların arasında kaybolmuş gibiydi. Solgun yüzü, kapalı gözleri, hareketsizliği... Onun nefes aldığını bilmek bile yetmiyordu. Bir an önce gözlerini açmasını istiyordum.

Hemşireler titizlikle onu normal odasına taşıırken, sedyenin hemen yanında yürüyordum. Ellerim kenetlenmiş, ayaklarım titrek... Abim ve Çağlar da hemen arkamdaydı. Abim sessiz ama destek dolu adımlarla yanımda yürüyordu. O da tıpkı Çağlar gibi günlerdir hastaneden ayrılmamıştı. Bir an bile beni yalnız bırakmamıştı. Ne zaman düşecek gibi olsam, elini omzuma koymuş, güç vermişti.

Yoğun bakımın ağır kapılarından geçip, hastane odasına vardığımızda hemşireler hızlıca hazırlıklarını tamamladı. Sedeyi yatağın yanına yanaştırıp Vural'ı dikkatlice yatağa aldılar. Serumları, cihazları, her şey yerleştirildi.

Ben ise nefesimi bile tutmuş, gözümü ondan ayırmadan izliyordum.

“Tamam,” dedi hemşirelerden biri, nazik bir gülümsemeyle. “Şimdi biraz daha rahat olacak. Sürekli gözlem altında olacak ama artık yoğun bakıma da ihtiyaç duymuyor.”

Başımı zar zor sallayabildim.

Hemşireler çıktıktan sonra odada bir sessizlik hâkim oldu. Sadece tıbbi cihazların düzenli sesleri duyuluyordu. Yavaşça yatağın yanına oturdum. Elimi kaldırıp titreyen parmaklarımla yüzüne dokundum.

Sıcak.

Tanıdık, yaşadığını hatırlatan bir sıcaklık.

Gözlerim doldu ama ağlamadım. Ağlamak istemiyordum artık. Sadece burada, onun yanında olmak istiyordum. Abim ve Çağlar, arkamdan yaklaştı. “Güzelim,” dedi abim yumuşacık bir sesle. “Bunu atlattı. Daha güçlü dönecek, inan bana.”

Sadece başımı salladım.

Çağlar yatağın diğer yanına geçti, ellerini cebine sokarak bir an Vural’a baktı. Sonra bana döndü. “Sen de biraz dinlenmelisin. Üç gündür gözünü bile doğru düzgün kapamadin. Yemek yemedin. Aynanın karşısına geçtiğinde kendini görmekten korkmuyor musun? Eve döneceğiz. Duş alacaksın. Yemek yiyeceksin. Sonra tekrar geleceğiz.”

Ona baktım, yorgun ama kararlı gözlerle. “Vural uyanmadan hiçbir yere gitmem.”

Abim derin bir nefes alıp yanımdaki sandalyeye oturdu. Çağlar da başını sallayarak pencerenin yanına geçti. “Tamam,” dedi usulca. “O zaman hep birlikte bekleriz.”

Odaya hafif bir sessizlik çöktü. Ama bu sessizlik korkutucu değildi.

Bu, bekleyişin sessizliğiydi.

Ben, abim ve Çağlar... Hepimiz onun gözlerini açmasını bekliyorduk.

Ve ne olursa olsun, o an geldiğinde burada olacaktık. “Emim Vural bu durumunu hissediyordur,” dedi abim. “Bu yüzden daha fazla inat edip uyanmıyordur.”

Saf saf abime baktım. “Gerçekten mi?”

Abim güldü. “Gerçekten.” Gülümsemesi dudaklarındayken konuşmaya devam etti. “Cansu’ya durumu izah ettik. Söylediğin gibi... Vural’ın saldırıya uğradığını, hastanede olduğunu

söyledik. Ama Balım... Durmuyor. Seni soruyor, amcasını soruyor... Ona da görünmelisin. Belki de gerçeği söylemelisin. Amcan hasta, hastanede demelisin.”

Oturduğum yerden doğruldum. Vural, ne olursa olsun Balım'ı yalnız bırakmamı istemezdi. “Vural’a kıyafet getireyim. Kendim de üzerimi değiştireyim... Malum üç günden beri... Balım'ı da görürüm. Belki buraya da gelirler.”

Çağlar, başını salladı. “Beraber gidelim. Abin burada.”

“Tamamdır.” Göz ucuyla abime baktım. “Eğer bu odaya birilerinin girmesine izin verirsen, seni yakarım.”

Abim kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. “Nare, ne zaman bu kadar tehditkâr oldun?” dedi sahte bir korkuyla. “Birkaç dakika önce bana sevgi dolu cümleler kuran bir kız kardeşim vardı. Ne oldu ona?”

Gözlerimi kıstım ve hafifçe gülümseyerek, “O, kocasının üç kurşunla hayatta kalma mücadelesi verdiği günlerde bir süreliğine ortadan kayboldu,” dedim.

Abim elini kalbine götürüp *acıdı* dercesine başını salladı. “Ah, çok sertti. Merak etme. Kimseyi içeri almayacağım. Ama bence doktorlar bana değil, sana dikkat etmesi gerektiğini bilmeli.”

Bu kez Çağlar güldü. “Aynen. Hemşireleri korkutma, Nare.”

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Günlerdir içime çöken ağırlık, bu küçük anlarda biraz olsun hafifliyordu. Ama Vural'ın hareketsiz bedeni gözümün ucuna takılınca, içimdeki sancı geri geldi. Başucuna gittim ve saçlarından öptüm. “Döneceğim,” diye fısıldadım. “Sadece birkaç saat...”

Sonra hızla kapıya yöneldim. Çağlar da arkamdan geldi.

Koridora çıktığımızda, içime dolan sessiz endişeyi fark ettim. Vural'ı burada bırakmak istemiyordum ama Balım da bizi

bekliyordu. O, en az benim kadar Vural'a bağılıydı, yanında olmam gerekiyordu.

Asansöre bindiğimizde Çağlar sessizliği bozdu. "Balım seni görünce çok sevinecek," dedi. "Ona sadece amcasının iyi olacağını söyle. Gerisini yavaş yavaş anlatırsın."

Başımı salladım. "Ona yalan söylemek istemiyorum."

"Yalan değil," dedi Çağlar. "Vural iyi olacak, değil mi?"

Bu defa hiç tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet. Olacak."

Buna inanıyordum. İnanmak zorundaydım.

Asansörün kapıları açıldığında, hastanenin soğuk koridorlarından çıkıp dışarıya adım attık. Hava soğuktu.

Şimdi sırada Balım vardı. Ve sonra...

Tekrar Vural'ın yanına dönecektim.

Sevdiğim adamın yanına...

Ve o gözlerini açana kadar başından ayrılmayacaktım.

Yazardan...

Ömer'in gözleri Nare'yi ve yanında yürüyen Çağlar'ı izliyordu. Yanında Aybars Komutanı da vardı. "Gittiler. Girebiliriz," dedi Ömer. "Kaç günden beri öldüm burada."

Ömer, hızla odaya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında, kendilerini bekleyen Mert'i gördü. Nare'nin abisini. "Çok fazla vaktimiz yok. Bir saate döner. Dayanamaz."

Ömer, başını sallayarak onayladı. "Aybars Komutanım dışarıda bekliyor." Mert, odadan çıkmak için hareketlendi. Ömer, Mert'in gidişinin ardından odada tek başına kalmıştı. Kapı kapandıktan sonra içindeki boşluk daha da derinleşti. Ruhunda

beklemekten çok daha fazlası vardı. Kardeşinin gözleri, hafızasında siluet gibi asılı duruyordu. Geceleri, göğsündeki ağır yük-
le uyandığında, nefes almakta zorlandığı anlar aklına geliyordu. Her bir saniye, saatler gibi uzarken bir an bile uyuyamamıştı. Uykusuzdu; göz altındaki mor halkalar, yüzündeki derin çizgi-
ler, taşıdığı yükün kanıtıydı.

Kardeşinin vurulduğu günü düşündü ama Ömer ne oldu-
ğunu tam anlamış değildi. Zihni kararmış, kalbi âdeta duracak
gibi olmuştu. Hareketsiz ve solgun bir bedeninin önünde durur-
ken, kendisini tamamen kaybolmuş hissediyordu.

Sürekli aklından geçiriyordu: “Keşke ben vurulsaydım.” O
an, Ömer için her şeyin karmaşıklaşmasını istemediği, karde-
şinin kanlar içinde yattığı andı. “Keşke ben olsaydım,” diye
haykırmak istese de dilinden dökülen kelimeler yalnızca bir
fısıldama, bir pişmanlıktan ibaretti. Kardeşi, her zaman koru-
mak istediği, kucaklamak istediği bir insandı. Ve Ömer, onu
bu denli yalnız bırakmıştı. Yanındayken, onu koruyamayan
biri olmaktan daha acı bir şey yoktu.

Ömer, parmaklarıyla alnına dokundu. Dün karşısında sapa-
sağlam duran bu adam, şimdi çökmüş bir haldeydi. Adımlarını
doğru atamıyor, her hareketi ve her kelimesi boş bir yankı gibi
geri dönüyordu. Kendisini affedemiyordu. Kardeşinin yaşadığı
acıyı, Nare’nin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Ama ne
kadar özür dilese de hiçbir şey değişmeyecekti. Biliyordu...

Her gece gözlerini kapattığında, o anı tekrar yaşıyordu. Vu-
ral’ın kanlar içerisinde yavaşça yaşamını yitirmesi ihtimali...
Hissettiği korku saplantı haline gelmişti ve hâlâ etkisindeydi.
Kardeşini kaybetme düşüncesiyle yatağında dönüp dururken,
bir an bile rahatlayamıyordu. İçindeki yıkımı gözlerinde ve ru-
hunda taşıyordu. Ömer, derin bir nefes almaya çalıştı ama vü-

cudu buna müsaade etmiyordu. Gece boyunca nehrin kıyısındaki bir kayık gibi savrulduğunu hissetmişti ve aynı duyguları yine yaşıyordu. Ne kadar çabalasa da bu durumdan kurtulması imkânsız gibi görünüyordu. Kendini suçluyordu. Derin bir pişmanlık etrafını sarmıştı ve gitgide büyüyordu.

Ömer, kendi kendini mahvetmişti ancak bu gerçeği kabul etmek, başkasını kurtarmaktan çok daha zordu.

Aybars Komutan odaya girdiğinde gözleri çok kısa bir an ona çevrildi. “Doktorla konuştum, daha da iyi olacağını söyledi. Hayati tehlikeyi atlattmış. Uyanmasını bekleyeceğiz.”

“Peki, ya sonra?”

“Uyanmış olacak.”

“Bundan bahsetmediğimi biliyorsunuz, Komutanım.”

“Her şeyin bir bedeli vardır, bunu en iyi sen biliyorsun,” dedi Aybars Komutan. “Beraber görevinizi tamamlayacaksınız ve bitecek.”

“Bir görev mi sadece?”

“Ömür boyu seninle çalışacağını mı zannediyorsun?”

Zannetmiyordu. Çalışmayacağını biliyordu. “Bir görev kadar tutabilirim yanında, o görev de en başından beri belliydi.”

Ömer usulca başını salladı. “Sonra bitecek mi?”

“Yüzbaşı Vural için evet.”

“Ömer Halis için?”

“Bitsin mi?”

Ömer, gözyaşlarını sildi. “Yalvarırım bitsin. Dayanabileceğim kadarına dayandım.”

“Sonrasına, sonra bakacağız. Senin için gereken tüm ihtimalleri değerlendireceğim.”

Ömer, usulca başını salladı. “Nasıl emrederseniz, Komutanım.”

Komutan, “Birkaç dakika sonra çıkalım,” diyerek odadan ayrıldı. Ömer, kardeşinin sıcacık elini kavradı. Kendi eli her zaman soğuk olurdu, kardeşininki ise her zaman sıcacıktı... Hiç değişmemişti.

“Keşke bıraksaydın da ben ölseydim, bu kez, bitseydi...” Kardeşinin elini öptü. “Önceden gözlerinin içine bakar, beyninin içinden geçenleri görürdüm. O gün yüzüne baktım, hiçbir şey anlamadım. Ölüme gelmişsin, anlamadım. Koruyamadım.”

Vural, bir rüya görmüştü.

Rüyadan sıyrılmaya çalışıyordu ve gözlerini açmadan, sessizce konuşulanları dinlemişti. En başta olduğunu kavrayamasa da komutanın sözleriyle neler yaşadığını hatırlamıştı. “Beni hiçbir zaman affetme. Bir gün ölsem bile affetme.” Abisinin ağladığını göremese de biliyordu. Sesi pusluydu. “Sen beni affetsen, ben kendimi affedebilir miyim?”

Vural, parmaklarını abisinin avuçlarından çekti. Ömer, tokat yemişçesine irkilerek başını kaldırdı ve kardeşiyle göz göze geldi. Vural, buz mavi, yorgun gözlerini abisinin gözlerinin içine dikmişti. Dudaklarıyla dilini ıslattı ve fısıldadı: “Seni bir şartla affederim.”

Ömer, soluğunu tuttu. Kardeşinin ne söyleyeceğinden korkuyordu. Yıllardır içini kemiren pişmanlık ve kardeşine yeterince destek olamamanın yükü, şimdi tek bir cümlenin etkisiyle ya özgürlüğe ya da daha derin bir acıya dönüşecekti.

ATEŞE ATILMIŞ BEBEK

Eugeny Grinko, Where Art Thou

Yazardan...

Ormanın derinliklerinde, çalılıkların arasında sessizce ilerleyen Yüzbaşı Vural, adımlarını dikkatle atıyordu. Hava puslu ve ağırdı. Soğuğun kokusu burnunu sarıyordu. Etrafındaki ağaçların üzerindeki kar taneleri kıvrılmaya başlayan dallarla gökyüzünü örtüyor, ay ışığını sadece belli belirsiz bir şekilde süzebiliyordu. Üzerinde askeri üniforması vardı; ancak bu durum, gerçek bir operasyonun havasından çok, geçmişteki bir hatıranın izlerinden gidiyormuş gibi hissettiriyordu.

Bir kadın ağlıyordu.

O kadar içli ağlıyordu ki Yüzbaşı Vural duraksadı. “Kim var orada?”

Toprak donmuştu ve altındaki sert zemin kırılğan bir ses çıkarıyordu. Soğuk, vücudunun derinliklerine işliyor ama yürümeye devam ediyordu. İçinde onu buraya çeken bir his vardı. Göğsüne yerleşen düğmeler buz gibi olmuştu, eldivensiz elleri ise uyuşmaya başlamıştı. Etrafındaki çam ağaçlarının dalları bembeyaz karlarla örtülüydü ancak rüzgâr bu beyaz örtüyü yer yer savuruyordu.

İleride bir açıklık belirdi; burası eski, unutulmuş bir me-

zarlıktı. Yosun tutmuş mezar taşlarının üstünde ince bir kar tabakası birikmişti. Mezar taşlarının arasında süzülen rüzgâr, kadının acı dolu iniltisini çok kısa bir an bastırdı. Beyazlar içinde bir kadın, mezar taşlarının arasında tek başına duruyordu. Üzerindeki ince elbise, buraya ait olmayan bir zamandan kalma gibiydi. Ona hiç dokunmuyormuş gibi görünüyordu, sanki o da bu dünyanın bir parçası değildi. Uzun siyah renk saçları, karanlığın içinde belirsiz bir şekilde dalgalanıyordu.

Vural'ın kalp atışları hızlandı. Ağır adımlarla ona doğru ilerledi. "Sen kimsin?" diye sordu, sesi soğğun içinde kaybolurken. "Neden ağlıyorsun?"

Kadın yavaşça başını çevirdi. O anda Vural'ın içini tarifsiz bir ürperti sardı. Bu yüz... Nare'nin annesine aitti. Gerçek annesine... Rüzgâr bir kez daha esti ve mezar taşlarının arasındaki uğultu bir fısıltıya dönüştü. Kadının dudakları hafifçe kıpırdadı ama sesi duyulmadı.

Vural bir adım daha attığında, her şey bir anda sustu. "Kızımı aldılar benden," dedi kadın. "Kaç zamandan beri sana sesleniyordum, beni neden yeni duydun? Kaç zamandır seni bekliyorum. Kızımı bana getirecek olansın. O *sensin*."

Vural güçlükle yutkundü. "Nare'ye ne oldu?" Genç adam titrek bir nefes verdi. "Mezardaki..." Yazan isme korkuyla baktı. Nare'nin annesinin adı yazıyordu. *Asena*... "Kızımı aldılar benden. Yalvarırım sana, bul beni. Ben bu mezardayım." Elindeki bez bebeği Vural'a uzattı. "Bu da kızımın bebeği. Kendim yaptım. Ellerimle. Kızımı bana getir."

Vural, kadının titreyen elleriyle uzattığı oyuncığa dikkatle baktı. Eski, yıpranmış bir bez bebekti. Solgun kumaşı zamanın acımasızlığını taşıyordu. Küçük gözleri siyah iplikten dikilmişti; biri hafifçe sökülmuş, yana kaymıştı ve sanki üzgün bir ifa-

deyle bakıyordu. Kırmızı elbisesi solmuş, etek uçları yırtılmıştı. Kolları ve bacakları incecikti, narin parmakların sıkıca kavrayacağı şekilde dikilmişti.

Vural, tereddütle bebeği avuçlarına aldı. O anda, parmak uçlarından yayılan beklenmedik bir sıcaklık hissetti. Bu sıcaklık huzur verici olmaktan uzaktı, aksine rahatsız ediciydi. Sanki bu oyuncak, ait olduğu çocuğun anılarını hâlâ içinde barındırıyor, kaybolmuş bir geçmişin yankısını taşıyordu.

İçini tarif edemediği bir korku kapladı. Bu bir rüya mıydı, yoksa çok daha derin, köklü bir gerçeğe mi dokunuyordu?

Kadının gözlerindeki çaresizlik, gecenin karanlığı kadar yoğun görünüyordu. “Kızımı bana getir,” dedi bir kez daha. Ancak bu sefer sesi bulanık ve boğuk çıkmıştı... Sanki aralarına görünmez bir perde inmişti. “Tek kurtarıcım sensin. Bul beni. Kızımı bana getir.”

O anda rüzgâr aniden şiddetlendi, mezarlık uğuldamaya başladı. Kar taneleri savrulup gökyüzüne yükseldi, doğanın da huzursuz olduğu hissediliyordu. Vural, gözlerini kısıtı ve kadına odaklanmaya çalıştı ama artık orada yoktu.

Kadın, rüzgâr gibi kaybolmuştu.

Vural derin bir nefes aldı. Hâlâ elinde sıkıca tuttuğu bez bebeğe baktı. Ancak etrafındaki her şey değişmişti. Mezar taşlarının soğuk sessizliği yok olmuş, yerini karanlık bir boşluğa bırakmıştı. Burası artık bir mezarlık değil, uçsuz bucaksız bir hiçlikti.

Ve sonra... Yakından, tiz ve yürek burkan bir çocuk çığlığı duyuldu. Bedenindeki tüm kaslar gerildi. “Annemi bana getir! Anne! Gitme!” Çocuğa ait olan bez bebek, ateşler içinde yanıyordu ve yanmaya devam ederken çocuk ağlamaya devam ediyordu. “Anne... Beni bırakma...”

Vural, rüyasını anımsadığında güçlkle yutkundu. Abisi hâlâ gözlerinin içine bakıyordu, ondan istediği şeyin zor olduğunun farkındaydı. “Yapacak mısın?” diye sordu Vural. “Bana yardım edecek misin?”

“Her şeyi yapmaya hazırım ama beni affet diye değil.” Güçlkle yutkundu. “Bunca zaman hayatını mahvettim... Hayatınızı...”

“Oraları geçeli çok oluyor,” diyerek devam etti Vural konuşmaya. “Birazdan Nare gelir. Seni burada görmesin. İyileşene kadar yokum. Sonrasında Aybars Komutan’ı bulurum.”

Ömer, Vural’a, canının içine bir yabancından çok daha fazla yabancı olduğunu biliyordu ve bu onu mahvediyordu. “Söz veriyorum, halledeceğim.” Ömer derin bir nefes aldı. Dudaklarının kenarında acı dolu, belirsiz bir gülümseme belirdi.

“Ölmeyeceğim diye söz vermiştin,” dedi Vural, eski bir yarayı yoklar gibi. “Gerçekten de tutmuşsun sözünü.”

Ömer, boğazına düğümlenen acıyı zorla yuttu. “Eyvallah.”

Vural da karşılık verdi: “Eyvallah, abi. Bana öyle bir ders verdin ki aynaya her baktığımda hatırlayacağım. Nasıl bir boka saplandığını, ne yaptığını, niye bu halde olduğunu bilmiyorum... Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğimin farkındayım. Sadece şunu söyle, tüm bu olanlara değdi mi?”

“Başka çarem yoktu. Daha önce de söyledim. Bazen doğru yoktur. Sadece daha az acıtanı seçmek zorunda kalırsın.”

Vural başını sallamakla yetindi. Abisinin gözyaşını gördüğünde dayanamadı, akmak için bekleyen gözyaşlarını serbest bıraktı. “Kaç gece uyudum o mezar taşında, hiç bilir misin? Ben seni bana yaptıkların, hissettirdiklerin için affederdim ama... Balım’a yaşadığını niye söyledin? Niye girdin hayatına? Küçük kız hasta diye psikoloğa gönderdik biz. Bunun ağır-

lığı tüm omuzlarımdayken, ben seni, nasıl? Kaç para dedin psikoloğa deli olduğuna inandırmak için?” Sesi alaktı ama bir bıçak gibi saplanmıştı mer’in kalbine.

Ömer, hatalı olduğunu biliyordu. Komutanı ğrendiğinde başına çok büyük bela alacağını da... “Daha fazlasını kaldıramıyorum. Bir görev. Sonrasında gideceğim. Gideceksin. Hiç olmamışsın gibi.”

Ömer, belli belirsiz başını sallayıp zorlukla yutkundu. “Benim için mutlu bir sonun olmadığını en başından beri biliyordum.”

“Mutlu bir son olmadığını en başından beri biliyordun, öyle mi?” diye tekrarladı Vural, başını hafifçe yana eğerek. Dudaklarının kenarında acı bir gülümseme belirdi. “Peki, abi... En azından bir sonun olacak mı? Bizim sonumuzu yazdın, kendi ellerinle. Kendi sonun?”

Ömer, kardeşinin gözlerindeki anlamı fark etti. Vural’ın soruğu sorunun ne anlama geldiğini biliyordu. Sonunda, mer başını eğerek konuşmasını sürdürdü.

“Bilmiyorum.”

Bu belki de bir insanın itiraf edebileceği en acı gerçekti. Ölümden korkmuyordu fakat hiçbir yere ait olmamak, kimse-
nin onu istememesi ve geri dönülemeyecek kadar ilerlemiş olmaktan korkuyordu. Vural derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı. Düşüncelerini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

“Ben de bilmiyorum,” dedi Vural. Ömer başını kaldırdı. “Ama bir şey biliyorum,” diye devam etti Vural. “Senin gittiğin yer karanlık, abi. O karanlıkta seni bulamam. Bu yüzden... Eğer hâlâ bir yolun kaldıysa, geri dn.” Güçlükle yutkundu. “Benim için bunu söylemek... Çok zor. Ben hâlâ idrak edemiyorum. Edemiyordum yani. Kollarının arasında beni tuttun ve

ben o an inandım yaşadığına... Geri dönmek, mümkün değil mi? Geri dönülmez yollarda mısın?"

Ömer dişlerini sıktı, yumruklarını çözüp yeniden sıktı. "Buradan geri dönülmez, Yüzbaşı." Derin bir sessizlik yaşandı. "Bazı evlere geri dönülmez. Bu yolun sonunu kendin söyledin. Ölene kadar ilerlersin ama geriye dönemezsin."

Vural, "Hiç mi geri dönemezsin?" diye sorduğunda, ikisi de gözyaşlarını durduramıyordu. "Abi, ben seni çok özledim. Tüm bunları bana hissettirmene, yaşatmana rağmen... İçimdeki sevgi o kadar büyükmüş ki... Ben senden nefret edemem. Ben nefret etmek istesem, toprağına sarılan o çocuk... Edemez... Bir gün, bir ihtimal olursa geri dönmen için... Yalvarırım... Balım için..."

Ömer, elini kaldırarak Vural'ı susturdu. Hızla yaklaştı, yaralandığı için nazikçe sarıldı. Bu o kadar kısa sürmüştü ki istese de uzun tutamazdı. Birkaç saniye daha sarılıyor olsaydı tüm her şeyi mahveder, geriye dönerdi.

Yaptığı hatanın bedelini ağır ödüyordu. *Ailem yaşasın istedim bunca zaman, şimdi geriye dönersem, çektiğimiz acıların ne anlamı kalır toprak altında?* diye geçirdi içinden. *Beni böyle hatırlasınlar. Hatasız. Masum. Fazlasına gücüm yok.*

Ömer cevap vermedi, veremedi. Çünkü en korkutucu sorular, yanıtı olmayanlardı. Ömer, Vural'ın kaldığı odadan hızla çıktı ve yangın merdivenine koşarak ilerledi. Vural ise gözyaşları içindeydi.

TUTSAK

*Shamrain, Usvameri**Nare Abıskalı'dan...*

Balım'm odasının kapısını yavaşça açtığımda, içerdeki konuşmaya dahil olmak beni âdeta oraya çiviledi. "Amcam ve yengem, babam gibi hiç gelmeyecek mi?" Balım, odanın köşesinde halının üzerine oturmuş, oyuncak bebeklerini dizmişti. Ama gözleri, derin bir boşluğa dalmıştı. Küçük parmakları, elindeki bez bebeğin saçlarını düzeltirken bile hareketleri isteksizdi.

Beni fark ettiğinde gözleri parladı, fakat hemen ardından dudaklarını büktü ve başını yan tarafa çevirdi. Onun küskün olduğu her halinden belliydi.

"Geldin sonunda." Sesi kırgın ve alıngan bir tondaydı. "Ama çok geç kaldın." Gülümsedim ve yanına diz çökerek elimi ona uzattım. Küçük omuzları hafifçe titredi ancak yine de bana bakmadı. "Haklısın, Balım," dedim en yumuşak sesimle. "Ama amcan hasta olduğu için yanına geledim. Beni affeder misin?"

Başını bana çevirdi. Kaşları çatılmıştı ama gözlerindeki merak daha baskındı. "Amcam hasta mı?" diye sordu, sesi endişe dolu bir titremeyeyle. "Ne oldu ki? Kötü bir hastalık mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Hayır, tatlım zor bir ameliyat ge-

çirdi. Ama merak etme, iyileşecek.” Küçük ellerini avuçlarımla içine aldım. “Eğer istersen, seni onun yanına götürebilirim. Ne dersin? Belki böylece barışabiliriz.”

Balım’ın dudakları aralandı. Küçük yüzü heyecanla aydınlandı ama hemen kendini toparladı, sanki fazla belli etmek istemiyormuş gibi. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten.”

Tam o sırada, odanın kapısının önünde bir gölge belirdi. Başımı çevirdiğimde, Cansu’nun endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Bizi dikkatle süzdü ve ardından yanıma yaklaşarak fısıltıyla sordu: “Vural’a gerçekten ne oldu, Nare?”

İçimde bir ürperti belirdi. Balım’ın yanımda olduğunu unutmadan, dikkatlice ayağa kalktım ve Cansu’yu kapının dışına çekmeye çalıştım. Balım’m oyununa devam ettiğinden emin olunca, dudaklarımı birbirine bastırıp sesimi alçalttım.

“Ona tuzak kurdular.”

Cansu’nun gözleri kocaman açıldı.

“Ne? Hani basit bir şeydi? Çağlar benden büyük dayak yiyecek. Zaten ne oldu anlamadım. Hayalet görmüş gibi, saçma sapan bir haldeydi ilk gün geldiğinde. Yüzüme bile bakmadı. Benimle konuşmadı. Kaç günden beri de yanıma yaklaşıyor.”

Derin bir nefes aldım. Sanki kelimeleri söylerken içimdeki öfke büyüyordu. “Vural vuruldu, Cansu. Öldürmeye çalıştılar.”

Cansu’nun yüzü bembeyaz oldu. Gözlerini art arda kırptırdı, duyduklarına inanmakta zorlandığı belliydi. “Bunu ona kim yaptı?” derken sesi titrek ama keskin bir endişeyle yankılandı. “Mazin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Mazin yakalanmıştı ama adamlarından şüpheleniyoruz. Bilmiyoruz ama öğreneceğiz.”

Sessizlik, üzerimize ağır bir perde gibi çökmüştü sanki. Ba-

lım, oyununa devam ediyor gibi görünse de küçük elleri oyuncak bebeğini daha sıkı kavramıştı. İçinde bir şeylerin ters gittiğini biliyor gibiydi. “Hastaneye gidelim. Duş alıp çıkacağım. Vural’ı yarım saat önce normal odaya aldılar. Artık sizi götürebilirim.”

Cansu, başını salladı. Bu sırada kapı çaldı. Cansu, “Çağlar, kim?” diye sordu merdivenlere doğru ilerlerken. “Çağlar, duymuyor musun?”

Cansu, her neye bakıyorsa güçlükle yutkundu. Donuk bakışları beni bulduğunda, “Kim?” diye sordum, kalbim ağzımda atıyordu. *Ömer miydi? Bu kadarını yapar mıydı? Kendini ifşa edebilir miydi?*

Birkaç adımda Cansu’ya ulaşırken kitlendiği noktaya baktım.

Faran Ahıskalı ve Belçim Ahıskalı buradaydı.

Karamus’a gelmişlerdi.

Evimize.

Yüzümdeki şaşkınlığı hızla sildim. Gerginliğimi belli etmem gerekiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp kendimi çabucak toparladım.

“Faran baba, Belçim anne...” diyerek adımlarımı hızlandırdım ve önce kayınpederime, ardından kayınvalideme sarıldım. Belçim anne, her zamanki gibi harika kokuyordu, tenindeki o zarif parfüm hâlâ aynıydı. Faran baba, elini omzuma yerleştirerek alıştığım, ağır ama güven veren dokunuşunu bana hissettirdi.

“Sizi özledik... Dayanamayıp geldik. Sürpriz oldu ama... Umarım bir sorun olmaz.”

“Ne güzel sürpriz yaptınız, hiç öyle şey olur mu? Burası sizin de eviniz,” dedim neşeli bir ses tonuyla. İçimdeki gerginliği gizlemeye çalışıyordum. “Sizi burada görmek gerçekten çok güzel oldu. İyi ki geldiniz.”

Gergin anlarda kapanması gereken çenemin açılması...

Faran Ahıskalı, yorgun ama her zamanki vakur duruşuyla başını salladı. "Özledik seni, kızım. Balım'ı da. Belçim Ahıskalı hemen araya girdi. "Sesinizi duyuyorduk ama yüzünüzü görmeden içim rahat etmedi, bu yüzden sürpriz yapalım dedik."

Cansu sessizce kenara çekildi. Balım salonun bir köşesinde durmuş, bizi izliyordu. Bir şeyler söylemek istiyormuş gibi kıpırdanıyordu ama ağzını açmıyordu. Onları içeri davet ettim. "Yol yorgunusunuz, değil mi? Hemen bir şeyler hazırlayalım," dedim yürümeye devam ederken.

Belçim anne hafifçe başını salladı. "Yorulmayın güzel kızım. Temiz hava iyi geldi... İstanbul'dan sonra burası cennet..."

Faran baba omuz silkti. "Yine de çay varsa içeriz. Vural karargâhta mı?" Tam mutfığa yönelmiştim ki Balım birden öne çıktı. Sarı saçlarını geriye atıp, parlayan gözleriyle bana bakarak masumca söyledi: "Amcam hasta. Hastanedeymiş. Üç günden beri eve gelmiyorlar."

Bu sözler havada asılı kaldı ve salona aniden soğuk bir hava esmiş gibi içim ürperdi. Faran Ahıskalı, hemen gözlerini bana çevirdi. Belçim annenin yüzündeki yumuşak ifade endişeye dönüştü.

"Ne demek hasta?" diye sordu Faran baba, kaşlarını çatarak endişeli bir tonda. "Nare, kızım, ne oldu?"

Balım, söylediklerinin sır olduğunu anlarken dudaklarını ısırdı ve Çağlar'ın arkasına saklandı. "Amcası biraz rahatsız ama yakında iyileşecek," dedim. "Önemli bir şey değil."

Alt tarafı üç kurşun yarası... Lafı mı olurdu?

Bir de mezardaki abisi dirildi... Bunun da lafı olmazdı tabii. Bir şey yok, bir şey yok.

Faran baba ve Belçim annenin gözleri üzerime kilitlenmişti, beni sorgulayıcı bakışlarla inceliyorlardı. "Nare?" diye sordu

kayınvalidem, sesi yumuşak ama içindeki endişe barızdı. “Ne oldu Vural’a?”

Derin bir nefes aldım. “Ufak bir kaza geçirdi,” dedim sakın bir sesle. “Ama önemli bir şey değil. Gerçekten. Endişelenmeyin yani. Zaten yorgunsunuzdur. Uçak falan... Hımm... Öncesinde yemek mi...” Cansu’nun bakışları sayesinde sustum. “Pekâlâ... Ben de sizin gibi çok endişeliyim. İçinizi rahatlatmaya çalışıyorum ama madem geldiniz, buradasınız... Bir kaza oldu. Olmuş yani. Görev sırasında.”

Faran baba kaşlarını daha da çattı. “Ne kazası?”

Gözlerimi kaçırmadan, sakın ve soğukkanlı olmaya çalıştım. “Bir operasyon sırasında yaralandı ama iyi... Ciddi bir şey değil.”

Belçim anne elini göğsüne götürdü. “Hastanede mi hâlâ? Üç günden beri, dedi Balım... O yüzden mi telefonlarıma bakmıyordu? Ben anlamıştım! Hissetmişim işte Faran Bey, gördün mü? Hemen gidelim. Hemen. Oğlumu göreyim.”

Kalbim korkuyla hızlandı ama bunu dışarıya yansıtmadım. “Doktor, biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama tabii... Gidelim. Vural için de iyi olur.”

Bu sözleri söylerken içimde bir huzursuzluk büyümeye başladı. Çünkü kolay kolay pes etmeyeceklerini biliyordum. En azından Faran babanın bu durumu eşleyeceğinden emindim.

Hastaneye gitmek için yola çıktığımızda gerginliğim hâlâ devam ediyordu. Abime durumu kısaca özet geçtiğim bir mesaj atmıştım ve Vural’ın uyanıp uyanmadığını sormuştum, bana uyanmadığını söylemişti. Uyanmadığı için kendimi daha da kötü hissediyordum.

Hastane otoparkına girdiğimizde içimdeki rahatsızlık yoğunlaştı. Kalbim hızlı bir şekilde atıyordu, ellerimi sıkıca birleştirmiştim. Otoparktan asansöre geçerek hastanenin en üst katına çıktık. Vural'ın odasına giden koridorda yürürken hastane havası ve beyaz duvarlar içimdeki sıkıntıyı artırıyordu. Vural'ın odasına adım atarken derin bir nefes aldım ancak bu nefes ne heyecanımı ne de korkumu dindirmeye yetti. Kapının önünde bekleyip içeriye göz atmadan evvel bir an durdum. İçeri girmeye hazır mıydım?

Faran baba kararlı adımlarla yanımdan geçti ve kapıyı hemen açtı. Belçim anne ise derin bir nefes alarak arkamdan yürüdü. İçeri girdiğimde odadaki makinelerin düzenli sesleri sinirlerimi daha da gerginleştirdi. Vural'ın solgun yüzüne, sargılı koluna ve göğsüne göz attım.

Belçim anne, çabucak Vural'ın yanına giderek elini yakaladı. "Annem, ne oldu sana? Nare, ciddi bir şey olmaması... Böyle mi?" diye mırıldandı. Gözleri yaşarmıştı. Faran baba, yatağın başında durup Vural'ı incelediği sırada yüzüne koyu bir gölge düştü. Düşüncelere dalarken kaşlarını çattı ve çenesini sıktı.

"Efendim... Endişelendirmek istemedim..."

Çağlar'a dönerek, "Görev sırasında mı oldu?" diye sordu Faran baba.

"Evet," dedi Çağlar, tekdüze ve net bir ses tonuyla.

"Binbaşı biliyor mu?"

"Gizli görev."

"Anladım," dedi Faran baba yalnızca. "Biraz hava alacağım."

Faran baba, odadan çıktıktan sonra Belçim anne bir süre sadece ağladı. Ardından Balım ve Cansu odaya girdi. Balım'dan ötürü Vural'ın üzerini örtüyle kapadık, odada çok fazla tutmadık. Sadece birkaç dakika sürdü. Sonrasında Çağlar, doktor faz-

la kişinin kalmasına müsaade etmediği için Belçim anneyi ve Faran babayı eve götürmek üzere yola çıktı.

Herkes gittikten sonra odada yalnız kaldım. Derin bir nefes aldım ama içime dolan hava, midemde bir taş gibi ağırlaştı. Vural'a baktım, yüzü solgun ve sessizdi. O hep hareketli ve konuşkan olan adam, şimdi bu yatakta gözleri kapalı yatıyordu.

Yanına usulca oturup elimi elinin üstüne koydum. Sıcaklığı, içimi bir nebze rahatlattı. *Çok şükür*, dedim.

Çantamdan kitabımı çıkararak kaldığım yerden okumaya başladım ancak bir süre sonra bu da beni rahatlatmadı. Sesli bir şekilde okumaya başladım. Sesimi duymasa bile kelimelerin ona ulaşacağına inanıyordum. Gözlerimi kitaptan kaldırıp ona baktım. *Uyanacak mı? Gözlerini açacak mı?* İçimden dua ettim. *O mavi gözlerine daha fazla muhtaç etme beni*, dedim. *Ne olursun.*

Bir süre sonra doktor odaya geldi. Durumu hakkında biraz daha bilgi aldım ama içimdeki korkuyu yatıştırmaya yetmedi. "Bekleyeceğiz," dedi doktor. Beklemek... Ne kadar zor bir kelimeydi bu. Koltukta oturduğum yerden bacaklarımı kendime çektim. Odamızda geçen anları, evimizdeyken onun bana gülen gözlerini düşündüm. Telefonumu çıkarıp bizim şarkımızı açtım ve yavaşça, fısıltıyla eşlik etmeye başladım. Belki beni duyuyor, belki de bir şekilde hissediyordu.

Gökhan Türkmen'in *Aşk* şarkısını dinliyordum ve bu bana iyi hissettiriyordu. Günlerdir süren uykusuzluğun ağırlığı gözkapaklarıma ince bir örtü gibi serildi ama zihnim hâlâ uyanıktı. Uyku tatlı bir vaat gibi kollarını açarken içimdeki başka bir his ona teslim olmamı engelliyordu. Çünkü aklımın bir köşesi hâlâ Vural'da kalmıştı.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum. Kıvrıldığım koltuğun köşesinden aniden sıçrayarak uyandığımda uzun, devasa camların

ardında süzölen kar tanelerini gördüm. Şehir sokak lambalarının altında usulca erirken, zamanın bir anlığına beni geçmişe hapsettiğini hissettim. Bu an... Bu görüntü... Öylesine tanıdıktı ki sanki yıllardır unuttuğum bir anıyı biri usulca zihnimin tozlu raflarından indirip önüme koymuştu.

İlk kez Vural'ı gördüğüm o güne...

Buz mavisi gözler...

Gördüğüm en soğuk ama en etkileyici renkti. O an içimde garip bir ürperti hissetmişim. Sanki gözleriyle içimi okumuş, sakladığım ne varsa bir bir ortaya dökmüştü. Bakışları uzun sürmedi ama o an kalbimde açılan iz, bir daha hiç kapanmadı.

Şimdi, aradan geçen onca zamana rağmen, aynı gözleri düşünerek uykuyla uyanıklık arasında sıkışıp kalmışım.

Camın önüne giderek avucumu soğuk yüzeye yasladım. Dışarıda kar hâlâ usulca yağıyordu. Tıpkı o gün olduğu gibi... Ama bu kez, yaralı olan Vural'dı. Başımı usulca eğdim ve omzumun üzerinden ona baktım. Usulca uyuyordu.

Ne zaman uyanacaktı? Bir kez öpsem uyanır mıydı? Ya da gözlerini açmaya çalışsam... Ne kadar özlemiştim gözlerini... Adımlarımı ona doğru çevirdim. Uzandığı yatağın kenarına kıvrıldım. Gözlerim usulca yüzüne kaydı. Uykunun derinliklerinde kaybolmuş gibiydi. Solgun teni, yorgun düşmüş hatları ve huzursuz nefes alışları... Vural, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Oysa benim hafızamdaki Vural güçlü ve dimdikti. Hiçbir şeyin onu sarsamayacağını düşündüğüm biriydi. Ama şimdi, işte burada, yatağın içinde zamana ve yaşanmışlıklara yenik düşmüş gibi yatıyordu.

Parmaklarımı usulca saçlarının arasına bıraktım. O an nefesi bir anlığına değişti, gözkapakları titredi. Kalbim hızlandı. Uyanıyor muydu? Fısıltıyla adını söyledim:

“Vural...”

Parmak uçlarım usulca elinin üzerine kapandı. Teninden hâlâ sıcaklık yayılıyordu. Onu kaybetmemiştim ama kaybetmenin eşiğinde olmanın o ürkütücü hissi içimi kemiriyordu.

Sonra... Bir şey oldu.

Parmaklarımın altında hafif bir hareket hissettim. Önce çok belirsizdi, belki hayal ettiğimi sandım. Ama hayır... Az önce tamamen hareketsiz olan eli, şimdi hafifçe titremişti. Kalbim hızlandı.

Gözleri kapalıydı fakat kaşları belli belirsiz çatıldı. Parmak uçlarımı biraz daha sıkı bastırdım. “Vural?” Sesim fısıltıdan halliceydi, kırılgan ve ürkek... “Sevgilim? Duyuyor musun beni?”

Ve sonra, bir mucize gibi, kirpiklerinin ufacık bir titremeyle kıpırdadığını gördüm. O buz mavisi gözler ağır ağır aralandı, gözbebekleri loş ışığa alışmaya çalışır gibi dalgalandı.

Beni gördü mü, emin olamadım. Bir an gözleri boş bakıyordu, sanki hâlâ uykunun derinliklerinde kayıptı. Ama sonra... Sonra bakışları netleşti.

Bana baktı.

Gözkapakları yarı aralık, nefesi hâlâ düzensizdi. Dudakları hafifçe aralandı, kısık bir sesle belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. “Seni duymamak mümkün mü, *Kelebek Nar*?” Sesi çatallaşmıştı. Günler sonra sesini duymak gözyaşlarımın usulca yanaklarımdan çeneme kadar hızla kaymasına sebep oldu.

Boğazıma koca bir düğüm oturdu. Gözlerini açmıştı.

Titreyen bir fısıltıyla cevap verdim. “Canın yanıyor mu? İyi misin? Doktoru çağırayım. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Direkt olarak gözlerinin içine bakıyor, aptal bir âşık gibi gülümsüyordum. “Seni gördüğüm için çok mutlu hissediyorum,” dedi, sesi yorgun ama sıcacıktı. “Çok beklettim mi? Bensiz çok sıkıldın mı?”

Avucunun içinden öptüm. “Çok korktum seni kaybetmekten,” dedim, cümlelerim de hislerim gibi çırılçıplaktı. “Çok özledim.” Hafifçe eğildim ve yüzümüzü eşitleyerek onu öptüm. “Seni çok özledim. Seni çok seviyorum, Vural Emir. Bir daha sana bunu söyleyemeyecek olmaktan çok korktum.”

“Bilseydim daha önce vurulurdum,” dedi alay dolu bir tavırla. “Ama ben sana ezelden beri vurgundum, *vurgunum*... Bilmiyorsan, bilmelisin.”

Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımda tazeydi ama gülümsüyordum. İçimde tarifsiz bir hafiflik vardı. Onu yeniden görmeyi, sesini duymayı hatta o yorgun ama alaycı gülümsemesiyle bana laf söylemesini bile özlemiştim.

“Elimden geleni yaparım ama mümkünse bir daha bu şekilde vurulmadan aşkını ilan et,” dedim, gözlerimi kısıp hafif bir sitemle. “Sensiz çok sıkıldım.”

Vural hafifçe güldü ama hemen ardından acıyla gözlerini yumdu. Kaşları hafifçe çatılırken nefesi düzensizleşti. İçim cız etti.

“Vural?” dedim, endişeyle elini daha sıkı tutarak.

Biraz nefesini dengelemeye çalıştı, sonra gözlerini açıp yüzüme baktı. O maviliklerin içinde hâlâ o eski ateş vardı. Sadece biraz daha yorgun, biraz daha ağırdı ama dik bir şekilde bakıyordu.

“Seni böyle endişeli görmeye alışamıyorum, Kelebek Nar,” dedi kısık bir sesle. “Sen hep dik durursun, güçlü olursun. Ama... Seni bana böyle düşkün görmek hoşuma da gitmedi değil.”

Gözlerimi devirdim ama içim ısıniyordu. “Aptal,” diye mırıldandım. “Bu defa ne olursa olsun yanından ayrılmayacağım.”

“Sağlam olan tarafıma uzansana, iyiyim, doktoru sonra ça-

ğırırız.” Yatakta hafifçe kıpırdadı, onun için bu hareket biraz yaralayıcı olsa da belli etmemeye çalıştı.

Yanına kıvrıldığında başını yavaşça çevirdi, yüzünü saçları-
ma gömüp derin bir nefes aldı. “Söz mü?” diye fısıldadı.

Gözlerimi kapadım, elim hâlâ onun avucunun içindeydi.

“Söz,” dedim. “Bu defa hiçbir şey bizi ayıramayacak.”

“Gececek bu günler, söz veriyorum.”

Gülümsedim. “Gececek. Sonra sadece sen ve ben kalacağız.
Sadece ikimiz.”

Vural, usulca başını salladı. “Seni çok seviyorum.” Serum
takılan eliyle saçlarımı sevdi. “Seni her şeyden ve herkesten çok
seviyorum. Seveceğim. Artık tüm önceliğim sensin. Hissettire-
ceğim.”

“Peki... Görev?” diye sordum çekingen bir tavırla. “O ne
olacak?”

“O da bitecek. Ve sonra yıllık izne ayrılacağım. Seni bir yere
götüreceğim,” dedi. Bunları ne zaman planlamıştı?

Dayanamadım. “Uyurken mi planladın bunları?” diye sordum.

Vural hafifçe güldü. Kısık, yorgun ama içimi sıcacık yapan
bir kahkahaydı bu. Başını yastığa yaslayıp gözlerini tavana dikti
ve alaycı bir ifadeyle, “Hastayken bile seni nasıl mutlu edeceği-
mi düşünüyorum, farkında mısın?” diye sordu.

İçten içe bu cümlenin kalbime nasıl dokunduğunu inkâr
edemezdim. Elini usulca tuttum, parmak uçlarımı avucunun
içinde gezdirerek, “Beni nereye götüreceksin?” diye sordum.

Vural hafifçe gözlerini kıstı, dudaklarının kenarında beliren
o tanıdık gülümseme yine oradaydı. “Sürpriz,” dedi.

“Vural...”

“Merak et ama sorma.”

Kaşlarımı çattım. “Sen vurulmuş bir adamsın, sana kıyamı-

yorum diye şimdilik peşine düşmüyorum ama eninde sonunda öğrenirim,” dedim tehditkâr bir sesle.

Bunu duyunca daha da güldü ve yine acıyla yüzünü buruşturdu. Kalbim bir kez daha acıdı. *Acısı bana geçsin*, diye geçirdim içimden. Gözlerimi ona diktim. Yorgundu, gözleri hâlâ uykunun etkisindeydi ancak yüzündeki ifade, kalbindeki o kararlılık hiç değişmemişti. O, her zaman ne yapacağını bilen adamdı. Şimdi bile, yatağa mahkûm haldeyken bile, hâlâ bir planı vardı.

Ona inandım. Ona hep inanacaktım.

Başımı göğsüne yasladım, hafifçe ve onu incitmeden. “Nereye gittiğimiz umurumda değil,” diye fısıldadım. “Yeter ki sen yanımda ol.”

Vural başını hafifçe eğdi, dudaklarını saçlarıma dokundurdu.

“Öyle olacak,” dedi. “Artık hiçbir şey bizi ayıramayacak. Ben hep yanında olacağım.”

Öğleden sonra doktor geldi. Kurşun Vural’ın kolunu sıyırmıştı, doktorun söylediğine göre fizik tedavi gerekebilirdi ama gerekmeylebilirdi de... Doktor, Vural’ın kolunu muayene etti, muayene ettikten sonra yaranın yüzeysel olduğunu ancak kaslara zarar verip vermediğini anlamak için bir süre gözlem yapılması gerektiğini söyledi. Fizik tedavi ihtiyacının ise iyileşme sürecine bağlı olacağını belirtti. Şimdilik Vural, kolunu çok fazla zorlamamaya çalışıyordu. Anne ve babasının burada olduğunu söyledim. Hatta bir ara Balım’la görüntülü konuştuk, Belçim anne ve Faran baba da eşlik etti.

Yarın ziyaret saatinde geleceklerdi.

Şimdi ise Vural, ilaçların etkisiyle derin bir uykundaydı. Ben ise koltuğa kıvrılmış sakın gözlerle onu izliyordum. Gözlerim bir süre sonra kapanmaya başladı. Sonrasında ne oldu bilmi-

yorum, huzursuz hissettiğim için yeniden ayaklandım. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim. Hastane odasının camı dışarı doğru bakıyordu. Gece boyunca gökyüzü bulutluydu ve neredeyse hiç yıldız görünmüyordu. Yatağın içinden gelen hafif bir hareket sesiyle irkildim. Hızlı bir şekilde geri döndüm. Bir şeyler mırıldanırken Vural, kaşlarını hafifçe çatıyordu. Yaklaştım ve elini tuttum.

“Buradayım, sevgilim. Hep yanıdayım.”

“Gitme, Nare,” diye mırıldandı. “Ne olursun, gitme. Bırakma beni.” Parmakları elimi yavaşça sıktı. Yüzü gergindi ama gözleri açılmadı. “Hep seninleyim.”

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kapı hafifçe aralandı. İçeri giren hemşire sessizce Vural’ın yanına ilerleyip kontrol etti. Sonra bana dönerek yumuşak bir sesle, “Uyandıktan sonra ağrı kesicisini vereceğim,” dedi.

Başımı salladım ama gözlerimi Vural’dan ayıramıyordum. Uyanmasını bekliyordum.

Ve birkaç dakika sonra, parmakları hafifçe kıpırdadı. Kirpiklerinin arasından süzülen yorgun bakışları benimkilerle buluştu.

Gülümsedim.

“Günaydın, yorgun savaşçı.”

Vural hafifçe kaşlarını kaldırdı, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Günaydın...” diye mırıldandı, sesi hâlâ uykuluydu.

Elini sıkıca tuttum. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sen buradaysan... İyiyim.” Elimin tersinden öptü. “Sen nasılsın? İyi uyuyabildin mi?”

“İyiyim, aşkım. Uyudum da. Gerçekten iyi misin, Vural? Ağrın var mı?”

“İyiyim, sevgilim. Canımın içi. Fıstığım. Rahatla.”

“Çağlar mesaj attı, yoldalarmış.”

Vural, yüz ifadesini ekşitti. “Şimdi babam bin tane soru soracak. Ne oldu, nasıl oldu... Gizli görev deseydiniz. Öyle dersem açıklayamama sebebimi anlar.”

“Öyle açıklarsın artık. Çağlar benzer bir şeyler söyledi galiba. Pek iyi değildim, ne konuşuldu hatırlamıyorum.”

Bir süre sonra Balım, Faran baba, Belçim anne ve Cansu hastaneye geldi. Belçim anne oldukça endişeliydi ve Vural’ı bir çocuk gibi severken iyi olup olmadığını soruyordu. Vural, annesinin endişeli bakışları arasında hafifçe gülümsedi. “Anne, iyiyim. Gerçekten. Bak, kurşun sadece sıyırdı,” diyerek kolunu hafifçe kaldırdı ama acıyla kaşlarını çatı.

Belçim Hanım, derin bir nefes aldı, sonra da kaşlarını çatıp Vural’ın elini sıktı. “Sıyırmışmış! Kurşun dediğin şeyin şakası mı olur Vural? Az kalsın canından oluyormuşsun! Diğer yaraları görmeyelim diye vücuduna kapatmışsın örtüyü.”

“Anne, Balım burada. Küçük kızın psikolojisi mi bozulsun?”

Faran Bey de her zamanki gibi ciddi duruşunu bozmadan Vural’a bakıyordu. “Bu iş nasıl oldu, Vural?” diye sordu sonunda.

Vural, babasının bakışlarına karşılık verdi ama gözlerini kaçırmadı. “Gizli görevdeydim baba,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Her şeyi anlatamam. Prensipler, bilirsin.”

Faran Bey kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı ama daha fazla üstelemedi. Çağlar da yanına yaklaşarak, “Benim kardeşime hiçbir şey olmaz,” dedi. “Aslan gibidir, aslan.”

“Ama sana çok şey olmuş,” diye söze girdi Vural. “Ağlamaktan gözlerin kızarmış, Nare anlattı her şeyi.”

Çağlar, bana sahte bir öfkeli bakış attı. “Ulan yenge.”

Balım ise yatağın kenarına oturmuş, amcasına sevgi dolu gözlerle bakıyordu. “Gerçekten iyisin, değil mi?” diye sordu endişeyle. “Ben sen yoksun diye çok ağladım.”

Vural, gülümseyerek Balım’ın saçlarını karıştırdı. “Tabii ki iyiyim, minik hanım. Bal bebeğim. Merak etme.”

Cansu ise odanın bir köşesinde sessizce duruyor, gözleri Vural’dan ayrılmıyordu. Endişesi gözlerinden okunuyordu ama bir şey söylemedi. Hasta ziyareti kısa olur, diyerek onları nazikçe kovan Vural’dan sonra Çağlar, onları yeniden eve götürmek için hareketlendi.

Balım ise yaşlı gözlerle Vural’a bakıyordu. “Birkaç gün sonra İstanbul’a dönecekmişiz, amca,” dedi. “Sensiz gitmek istemiyorum. Yalnız bırakmak istemiyorum.” Vural, Balım’ın gözlerinde biriken yaşları görünce yutkundu. Bir an için sesi çıkmadı, ardından hafifçe gülümsedi ve elini uzatarak onu yanına çekti.

“Bal bebeğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Beni burada yalnız bırakmıyorsun, tamam mı? Sen İstanbul’a dönsen bile ben her zaman senin yanıdayım. Hem bak, en kısa zamanda ben de geleceğim. Söz veriyorum.”

Balım, dudaklarını bükerek başını salladı. “Ama ben seninle gitmek istiyorum.”

Vural, başını iki yana sallayıp göz kırptı. “Burada biraz daha işlerim var, kalmam lazım. Ama söz, en kısa zamanda birlikte olacağız.”

Cansu, kızının omzunu sıvazlayarak araya girdi. “Hadi anem, amcanı biraz dinlendirelim. Zaten iyileşmesi için stresten uzak durması lazım.”

Balım, zorla da olsa yerinden kalktı ama tam çıkarken geri döndü. Minik ellerini birleştirdi ve Vural’a bakarak fısıldadı: “Söz mü?”

Vural, hafifçe başını eğip ciddiyetle cevap verdi. “Söz. Amca sözü.”

“Amca sözüyse, ne olursa olsun tutar,” diyerek araya girdi Cansu. “Güven. Yine hep beraber olacağız.”

“Siz gitmeden çıkmış olurum,” dedi Vural. “Doktorla konuşacağım.”

Balım, Vural’a son kez sevgi dolu bir bakış attıktan sonra annesinin elini tutarak kapıya yöneldi. Çağlar da herkesi topladı ve dışarı çıktılar. Oda sessizleştğinde Vural, derin bir nefes alarak başını yastığa yasladı.

“Gerçekten bu kadar çabuk mu?” diye sordum.

Gözleri bana kaydı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. “Sence ben burada daha kaç gün kalabilirim? Bana kalsa şimdi çıkmıştım.”

Kaşlarımı çattım. “Doktor izin verirse çıkarız, Vural. Ama acele edersen iyileşme sürecin uzayabilir.”

Vural gözlerini kapattı, birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra başını yavaşça yana çevirdi. “Burada uzun süre kalamam, Nare. Hem fiziksel olarak hem de başka sebeplerden.”

İçimde bir şeyler huzursuzca kıpırdandı. “Ne demek istiyorsun?”

Gözlerini açıp bana baktı. Derin, kararlı ve biraz da endişeli bir bakıştı bu. “İyileştikten sonra beni bekleyen bir görevin olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorum.”

“Görev...”

Ne soracağımı tahmin ediyormuş gibi başını salladı ve direkt olarak cevap verdi. “Onunla benim aramda kalacak. İkimiz yürüteceğiz.”

“Sonra ne olacak? Bir gün... Herkes öğrenecek mi?”

“Bir gün belki biz unuturuz... Unutmak zorunda bırakılırız. Ama gözlerinde gördüm, Nare. Neye bulaştıysa, nasıl bir karanlığın ardından böyle bir duruma sığındıysa... Anlatmayacak. Gizli tutmak zorunda. Bir görev, sonra hiçbir şekilde karşıma çıkmayacak. Eminim.”

“Peki, nasıl kabul ettin? İfşa edeceğim, diyordun. Neden kabul ettin?”

“Bir sebepten ötürü, onu sana şimdi söyleyemem. Vakti var.”

“Kaçak oynuyorsun,” diyerek omuzlarımı düşürdüm. “Hâlâ gizlediğin bir şeyler var. Şeffaf değilsin.”

“Sana karşı hiç kimseye olmadığım kadar şeffafım, hissettirdiğimi zannediyordum.”

Bu doğruydı ama... Bazı şeyleri gizlemeyi bırakmalıydı öyleyse. Vural, derin bir nefes alıp başını yastığa yasladı.

Gözleri tavana dikiliydi, yüzünde belli belirsiz bir düşünceli ifade vardı... “Önceden her şeyi bilmenin iyi olduğunu zannedirdim. Bu hayatın bana karşı hep şeffaf olmasını severdim. Ama... Bazen bilmemek daha iyiymiş. Ne demek olduğunu yeni anladığım yaştayım.”

Sertçe yutkundum. “Ben bilmek istiyorum. Yanındayım, her şeyini paylaştığın insanım ama sen hâlâ benden bir şeyleri saklıyorsun. Neden?”

Vural, başını bana çevirdi. Bakışları yumuşak ancak bir o kadar da derindi. “Çünkü her şeyin bittiğini ve kendi dünyamıza dönüşümüzü sana sadece öyle gösterebilirim.” Gülümsedi ama içinde kırılmış bir şeyler vardı sanki. “Biliyorum. Sen güçlü bir kadınsın, Nare. Ama bu... Bu başka bir şey. Söz veriyorum, beni kaybedeceğin hiçbir savaşa girmeyeceğim.” İçimde bir huzursuzluk büyüyordu. “Bana güvenmiyor musun?”

“Güveniyorum.” Uzanıp elini tuttum. “Herkesten ve her şeyden çok. Bunu biliyorsun.”

Vural gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. “Zamanı geldiğinde her şeyi anlatacağım. Ama şimdi değil. Şimdi sadece yanımda olmanı istiyorum.”

Onu izledim. Yorgun ama kararlıydı. Elimi hafifçe sıktı, sanki güvence vermek istiyormuş gibi. Ama içimdeki o his... Geçmiyordu.

Zamanı geldiğinde...

O an anladım ki bizim dünyamızda her şeyin bir zamanı vardı.

Ama bu zaman hiç gelmeyecek gibi hissettiriyordu.

ŞİİR GİBİ YÜZÜN

No Clear Mind, A New Sun

Bir hafta sonra...

Vural'a ait olan kıyafetleri küçük bir valize yerleştirirken bir yandan da uyuyan Vural'ı izliyordum. Hastaneden çıkış günümüzdü çünkü uzun bir süre boyunca Vural'ı ikna edebildiğim son gündü. Evden getirdiğim kıyafetleri düzgün bir biçimde katlayarak tekrardan valize yerleştirdim ama şu an üzerinde olanları koymak için kapatmadım.

Vural'ın nefes alışları düzenliydi, yüzü her zamankinden daha sakin görünüyordu.

Balım, Cansu, Faran baba ve Belçim anne dün gitmişlerdi. Balım, her ne kadar gitmek istemese de okulu başladığı için el mahkûmdu.

"Bu kadar uzun süre bana bakarsan uyanırım." Bir an yerimde sıçradım, sonra fark ettim ki Vural gözlerini hâlâ açmamıştı ama gülümsüyordu. Alaycı ve tatlı bir gülümseme...

Gözlerimi kıstım. "O zaman uyan. Gitmemiz gerekiyor."

Gözlerini usulca açtı, ışığa alışmaya çalışır gibi bir an göz kırptı. Sonra bana baktı ve gülümsedi. "Beni buradan çıkartılabildiğine hâlâ inanamıyorum."

Kollarını gererken hafifçe yüzünü buruşturdu, hâlâ tam ola-

rak iyileşmemiştir. Yanına oturdum ve endişeyle bakarak, “Ağrın var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Evimize gidelim. Bir saat bile fazla burada kalırsam asıl o zaman ağrım olur.”

Kaşlarımı çattım ama kalbim de hızlandı. O ise hâlâ gülümseyerek, “Kıyafetlerimi vermeyecek misin? Yoksa hastane önlüğüyle mi çıkacağım?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve içimdeki garip mutluluğu saklamaya çalıştım. “Tamam. Ya da dur... Bu gece seni burada mı bıraksaydım?” Dudaklarıma muzip bir gülümseme yerleştirdim.

Elini uzatıp parmaklarını bileğimde usulca gezdirdi. “Beni hiçbir yerde bırakmazsın, Kelebek Nar.”

İç çekerken valizi açtım ve rahat kıyafetlerini çıkararak yatağın yanına koydum. “Hadi giyin, gitmemiz lazım.”

Vural hafifçe doğruldu, bana göz ucuyla bakıp alaycı bir ifadeyle, “Yardım etmek ister misin?” dedi.

Gözlerimi devirdim ama yanaklarımdan kızardığını hissediyordum. “İyi hadi, yardım edeyim.”

Yorgun olsa da gözlerinin içi pırıl pırıl yanıyordu. Gözkapaklarının hemen altında belli belirsiz morluklar vardı ama gülümsediğinde, her zaman olduğu gibi, tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başarıyordu.

Valizi açtım ve ona getirdiğim kıyafetleri çıkarırken, “Elini boşuna uzatma, önce şu hastane önlüğünden kurtul,” dedim

Vural, avucunu havada tutarak dudaklarını eğlenceli bir ifadeyle büktü. “Ne kadar acımasızsın,” dedi. “Halbuki sen soyacaksın sanmıştım.”

“Sana yardım edeceğimi söyledim,” dedim, sesimin titremesi için uğraşırken. “Ama soyunman gerek demedim.”

Vural hafifçe eğildi ve yüzü neredeyse benimkine değecek

kadar yaklaştı. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde, dizlerimin titrediğini hissettim.

“Sorun değil,” diye fısıldadı, sesi derin ve yakıcıydı. “Çünkü biliyorum... Ellerin benden asla uzak duramaz, Nare.” Dudakları bir tüy gibi yanağıma değdiğinde, “Benimkiler de senden asla uzak duramaz,” diye devam ettirdi konuşmasını. “Asla.”

Derin bir nefes aldım. Bu adam nasıl oluyor da nefes alamayacak hale gelene kadar beni sözleriyle sıkıştırabiliyordu?

“Kendi başına soyunamıyorsan, doktoru çağırayım mı?” diyerek kontrolü tekrar elime almaya çalıştım. Doktoru erkekti. Bu mümkündü...

Vural kahkaha attı ve ardından göğsünde hafif bir sızı hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. Ben hemen telaşla eğilip ona baktım ama gülümsediğini gördüğümde bir tuzağa düştüğümü anladım.

“Beni bu kadar önemseydiğini görmek hoşuma gidiyor,” dedi. “Özlemişim bu hallerini. Bir daha mı vurulsam ya?”

“Seninle uğraşamam,” diye mırıldanarak hastane önlüğünün düğmelerine uzandım. Titrememesi için elimden geleni yaptığım parmaklarım ilk düğmeyi çözdüğünde Vural’ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim.

İkinci düğme.

Üçüncü düğme.

Nefesim düzensizleşmişti. Bandajın hemen altındaki sıcak tenine dokunmamak için o kadar dikkatliydim ki... Dördüncü düğmede, Vural aniden elini kaldırıp bileğimi yakaladı.

“Devam et,” dedi, sesi artık alaycı değildi, daha derin ve sıcaktı. “Ama gözlerime bakarak yap.”

Boğazım kurudu. Mimiklerime hâkim olmaya çalışırken bakışlarımı kaldırdım. Beni izliyordu. Gözlerinin mavisi, buz gibi değil, aksine yakıcı bir alev gibiydi.

“Hâlâ kaçmayı düşünüyor musun?” diye sordu, parmaklarını bileğimin üzerinde hafifçe oynatarak.

Bir şey söyleyemedim.

“Çünkü ben senin gözlerinde ne zaman kaçmaya çalıştığını görebiliyorum, Nare.” Diğer elini belime koydu, nazik ama kesin bir tutuşla. “Ve seni hiçbir yere bırakmaya niyetim yok. Seni o kadar özledim ki... Her anlamda... O kadar özledim ki... Sen benim zayıflığımsın, Nare Ahıskalı.”

İçimde fırtınalar koparken, son düğmeyi açıp hastane ön-lüğünü omuzlarından sıyırdım. Gözlerim, istemsizce geniş omuzlarına, kolundaki bandajın hemen altındaki kaslarının sert hatlarına kaydı.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Vural gülümsedi. “Bakmaya devam edersen, hiç giyinmemeyi tercih edebilirim.”

Gözlerimi hızla kaçırarak valizden çıkardığım mavi sweat’i ona uzattım. “Kolun sweat’in içinde kalsın... Canın yanmasın.”

O ise gözlerini kısıp bana baktı ve giyinirken acele etmedi. Tam tersine, hareketlerini yavaşlatarak başını içinden geçirirken, göz ucuyla beni izlemeye devam etti.

Yavaşça sağlam olan kolunu geçirdi, sonra sıcacık sesiyle, “Bana yardım etmeye devam etmek ister misin?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım ama kalbim deli gibi çarpıyordu. “Ne yar-dımı?”

“Sweat’i içine sokmayı unuttun,” dedi, parmağıyla alt kısmını işaret ederek.

Gözlerimi devirdim. “Onu da kendin yap, Vural.”

Kıkırdadı, ardından valizden çıkardığım siyah eşofmanı alıp bana doğru kaldırdı. “Bunu da giydirecek misin, yoksa sadece gömlekle mi çıkayım?”

Tam bir şey söyleyecekken sustum. O an kazandığını biliyordu. Yanıma sokulup, kısık bir sesle fısıldadı.

“Söylesene, Kelebek Nar... Beni gerçekten hastaneden çıkarmak istiyor musun, yoksa biraz daha burada kalıp, üstümü değiştirme bahanesiyle ellerini üzerimde gezdirmek mi hoşuna gidiyor?”

Beni delirtiyordu, bunu severek yapıyordu.

Ve ben de bunu yapmasını itiraf etmeliydim ki çok seviyordum.

“Gel buraya, yaramaz,” dedim ve eşofmanını da giyinmesinde yardımcı olduktan sonra çıkış işlemlerini halletmek için odadan ayrıldık. Çağlar, bizden önce doktorla görüşmüş ve işlemleri çoktan halletmişti. Hastane çıkış kapısına doğru ilerlerken Vural’ın sağlam olan kolunun altında, ona destek vererek yürümesinde yardımcı oluyordum. Hastanenin çıkış kapısından adımımızı attığımızda keskin soğuk yüzümüze çarptı. Hava kapkara bir örtü gibi üzerimize kapanmıştı ve sokak lambalarının ışığında süzülen kar taneleri, geceyi daha da büyüleyici kılıyordu.

Vural, sağlam kolunu omzuma dolamış, bana yaslanarak yürümeye devam ediyordu. Onun bu halini görmek içimi burksa da yanında olduğum için huzurluydum.

“Üşüyor musun?” diye sordu, sesi durgun ve bana odaklanmıştı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Sen üşüyorsan, ben de üşüyorum,” dedim.

Vural hafifçe gülümsedi.

Otoparka vardığımızda Çağlar, Toyota Hilux’un yanındaydı. Sigarasını bitirip, ayağıyla yere bastırarak söndürdü. Bizi görünce başını salladı. “Hadi binin. Vural, fazla ayakta kalma,

doktor seni hastanede tutsun diye bin tane bahane sıraladı zaten.”

Vural gözlerini devirdi. “Sen hâlâ doktorun tarafını mı tutuyorsun, Çağlar?”

Çağlar, kapıyı açarak cevap verdi. “Uyarılarını hatırlatıyorum.”

Önce ben arka koltuğa geçtim, ardından Vural dikkatlice eğilerek içeri girdi. Oturur oturmaz derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp başını geriye yasladı.

Endişeyle ona dönerken, “İyi misin?” diye sordum.

Gözlerini aralayıp bana baktı. “İyiyim, sevgilim.”

Bunu söylerken, sağlam kolunu belime doladı ve beni yavaşça kendine çekti. Aniden Vural’ın sıcaklığına gömüldüm, vücudu yanımdayken hissettiğim o tanıdık güven içime işledi.

“Sevgilim,” diye tekrarladı. Fısıltı gibi çıkan sesi, soğuğa rağmen içimi ısıttı. “Nare’m. Karım.”

Çağlar dikiz aynasından bize kısa bir bakış attı ve başını hafifçe iki yana salladı. “Sizi bu hâlde görmek, haddinden fazla romantizm adı altında dizi izliyormuşum gibi hissettiriyor.”

Vural gözlerini açmadan, “Arabayı sür, Çağlar,” dedi. “Ve lütfen şu anda yanımızda olmadığını farz et.”

Çağlar hafifçe gülüp anahtarı çevirdi ve Toyota Hilux, soğuk havanın içinde harekete geçti.

Kar, ağır ağır camlara çarparken, Vural kolunu biraz daha sıktı. “Kelebek Nar...”

“Hımm?”

“Hâlâ üşüyor musun?”

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri açıktı, mavisi karanlığın içinde parlıyordu. Ve dudaklarında, ne yaparsam yapayım beni hep alt etmeyi başaran o güven dolu, umursamaz ama aynı zamanda ateşli gülümsemesi vardı.

“Çünkü eğer üşüyorsan...” Başını eğip, dudaklarını kulağıma yaklaştıırken sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. “Beni daha fazla kendine çekebilirsin.”

İç çekip gözlerimi kapattım.

Bu adam...

Beni hep silahsız yakalamayı başarıyordu.

Vural’ı odamıza çıkıp uyuması ve dinlenmesi konusunda uyarsam da beni dinlemedi. Ona ve kendime kahve yaptım, ardından salona geçtik. Uzun zaman sonra, normal çiftler gibi, Çağlar’ın bizi öyle gördüğü ama alakamız dahi olmadığını düşündüğüm *romantizm* konulu bir film seçtik.

Vural kolunu arkamdan dolamış, beni kendine yaslamıştı. Yorgundu ama uyumamak için direniyordu. Bense başımı göğsüne dayamış, onun varlığının huzurunu içime çekerek sessizce ekrana bakıyordum. Kahvemiz çoktan bitmişti ama Vural kupasını hâlâ elinde tutuyordu. Hafifçe başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri ekrana odaklanmış gibi görünse de zihninin başka yerlerde olduğunu biliyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum usulca.

Vural gözlerini kısıp başını hafifçe sağa yatırdı. “Sence gerçekten *normal* bir çift olabilir miyiz?”

Kaşlarımı hafifçe çattım. “Neden olmayacakmışız? Son görev de bittikten sonra, sen izne ayrılacaksın ve günlerimiz hep böyle geçecek.”

Omuz silkti. “Bizim hayatımız... Hiçbir zaman sıradan olmadı. Ne zaman huzur bulduğumuzu sansam, yeni bir şey çıkıyor. Ama şu an... Şu an her şey olması gerektiği gibi. Sen

yanımdasın, ben yanındayım. Birlikte bir film izliyoruz. Normaliz.”

Gözlerimi buz mavilerine çevirdim. “Bizim normalimiz bu, Vural. Sen ve ben yan yanayken, içimizde fırtınalar kopsa bile... İkimiz yan yanaysak, her şeyi aşarız. Başka türlüünü düşünmek istemiyorum.”

Gülümsedi, sağlam kolunu belime sımsıkı sardı ve alnıma uzun bir öpücük kondurdu. “*Kelebek Nar...* Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum.”

Gözlerimi kapattım ve iç çekerek ona daha da sokuldum. Bu anı zihnime kazımak istedim. Dışarıda ne olursa olsun, neyle mücadele edersek edelim, bu an *bizimdi*.

Film ilerlerken Vural’ın nefesi yavaşladı, tenime usulca değen sıcak nefesi, onun uykunun eşiğine geldiğini gösteriyordu. Hafifçe gülümsedim. “Uyu,” diye fısıldadım. “Ben buradayım.”

Mırıldanarak bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Sonra kolu biraz daha gevşedi ve solukları daha düzenli hale geldi. Gözlerimi kapatıp ben de ona eşlik ettim.

Ne yaşarsak yaşayalım, hangi karanlığa düşersek düşelim, birbirimizin yanında olduğumuz sürece kaybolmayacaktık... Bir süre birbirimizin nefesinde dinlendiğimizi anımsıyorum. Ardından sabah oldu, güneş yüzüme vurarak beni uyandırdı ve hareket ettiğim için Vural’ı uyandıran da ben oldum.

Vural, yüzünde derin bir gülümseme ile uyandığında, “Sabahın köründe aldatıcı kış güneşi yüzümüze vururken gülümsemen... Hayatı bu kadar sevme ya,” dedim.

“Hayatı değil, seni seviyorum,” diye bir itirafta bulundu. “Dışarı baksana. Güneş haricinde bir şeyler daha var.”

Başımı usulca çevirdim. Kar mı yağmıştı?

Heyecanla yerimden kalkıp pencereye yöneldim. Beyaz bir

örtü gibi toprağı saran kar, her yeri bambaşka bir masal diyarına çevirmişti. Ağaçların dallarında karlar vardı, çatıların üzerinde ise uzanan bembeyaz bir örtü... Güneş kristal gibi parlayan kar ranelerinin üzerine düşerek göz alıcı bir ışıltı oluşturunuyordu.

Vural, battaniyesini üzerinden atıp gerindi ve gülümseyerek yanıma geldi. “Kışın en güzel yanı bu,” dedi, pencerenin soğuk camına nazikçe dokunurken. “Karın dokunduğı her şey bir anlığına saf ve büyüleyici görünüyor. Bana seni gördüğüm ilk anı hatırlatıyor.”

Gözlerimi ondan ayırmadan içimde birdenbire beliren çocuksu heyecanla atıldım. “Dışarı çıkalım mı? Kar oynamaya!”

Vural, kaşlarını kaldırarak şaşırdı ama eğlenmiş görünüyor-du. “Kar oynamak mı?”

“Evet! Hadi, çocuklar gibi!”

Gözlerini devirdi ama gülümsemeyi sürdürdü. “Peki, Kelebek Nar. Ama üşüyüp şikâyet etmeyeceksin.”

Hızla dolaptan montlarımızı aldık, atkılarımızı sarıp eldivenlerimizi giydik. Soğuk hava yüzümüze çarptığında içimizi ürperten bir serinlik yayıldı ama o anın coşkusuyla hissedemedik bile. Kar, henüz taze ve dokunulmamıştı; adımlarımızın altında hafifçe gıcırdıyordu.

İlk adımı ben attım. Eğildim ve avuçlarıma bir avuç kar alıp yuvarladım, sonra gülerek Vural’a doğru fırlattım. Kar topu omzuna isabet ettiğinde şaşkınlıkla bir adım geriledi ve gözlerini kısarak bana baktı. “Yaralı bir adama bu kadar acımasız davranmak, ha? Bunu sen istedin!”

Birden yere eğildi, kocaman bir kar topu hazırladı ve bana doğru fırlattı. Eğilerek kaçmaya çalıştım ama topuğum kara saplanınca dengesiz bir şekilde sendeleyip yere düştüm. Vural kendini incitmemeye özen göstererek yanıma geldi. Minik kah-

kahalarla gülerken, yerden aldığım bir avuç karı yüzüne sürerek intikamımı aldım.

Gz göze geldiğimizde glşlerimiz birbirine karıştı. Yzlerimiz on dakikanın sonunda soğuktan kızarmış, nefeslerimiz havada buhar olmuştu ama o anın mutluluğu içimizi ısıtmaya yetiyordu. Karın içinde yuvarlanırken, soğuk hava ve kahkahalar eşliğinde son günlerdeki en normal ve en güzel anlarından birini yaşıyorduk.

Vural'a attığım son kar tanesi yüzünden hızla kaçarken ayağım sendeledi. Sırtüstü yere uzandığım anda, Vural da dizlerinin üzerine oturdu. Bacaklarını bacaklarıma bastırdığı için kaçamadım. Hafifçe yüzüme doğru eğildi ve bir şey söylemememe izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

nce soğuk yanaklarımda sıcak bir temas, sonra kalbimin ritmini değiştiren bir yoğunluk hissettim. Dudaklarının nazik ama aynı zamanda kararlı dokunuşuyla titredim. Ellerim istemsizce montunun yakasını kavradı, içimdeki tüm soğuğu silip atan bir sıcaklık dalgası bedenimi sardı. Karın içinde, üşüyen ellerimiz ama yanan kalplerimizle birbirimize daha da yakınlaştık. Göğsüm hızla, aynı heyecanla ve hiç eksilmeden inip kalkarken ben de öpücüğüne karşılık verdim.

Vural dudaklarımızı ayırduğında yüzüme bakıp gülümsedi. "Bence kazanan belli oldu, Kelebek Nar."

Ben de gülerek başımı iki yana salladım. "Hile yaptın."

Vural omuz silkti. "Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."

Gözlerimi devirerek, ona hafifçe vurduğumda kahkahası havada yankılanırken elimi sıkıca kavradı. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş haldeydik.

"Ben seni çok sevmişim, anlamamışsın... Kesmedi saçlarının uçları beni..." Vural, saçlarımı kulak arkasına sıkıştırdıktan

sonra elinin tersiyle yüzümü sevmeye devam etti. “Sen aynadan içeri girdiğinde ben yoktum, aynadan çıkar iken rastlamıştım sana. Bir elbisen yoktu giyindiğin, çarşıda... Seni gördüm ve sustum, susmaya mahkûm oldum... Bu ne biçim ayna, göstermiyor bizi... Birimiz mutlaka görüntünün dışında. Anladım ki bir halka geçirmişsin kendine, gözlüklerin bulanık gösteriyor beni. Gözlüklerin; bana sağır kulaklarının üstünde... Gözlüklerin; üstünde koklamayan burnunun, ben senin haricinim, anladım bunu. Bunca yaşam arasında yalnız ölümdür, ferah...” Sözlerini bitirdiğinde dudaklarıma yeniden dokundu.

Dudaklarımız birbirine değerken konuştum. “Ne güzel şiirmiş...” Gözlerim, gözlerinin direkt olarak içine bakarken başımı hafifçe geri yasladım.

Gülümsedi. “Hiçbir şiir senin gülen yüzünden daha güzel değildir...” Ve dudaklarını yeniden dudaklarıma bastırdı. “Seni istemek, tüm hücrelerinle hem de... Delilik mi?”

Dudaklarımı, dudaklarına bastıran ve öpücüğü derin bir noktaya sürükleyeceğini bile bile devam eden ben oldum. Öpücüğü derinleşirken, bedenim istemsizce ona doğru çekildi. Ellerim, bir kez daha montunun yakasını kavradı, sonra sırtına kayd. Parmaklarımin altında, onun nefes alışlarını, titrek kasılmalarını hissedebiliyordum. Gözlerimizi açtığımızda, içimizde yanan ateşi ikimiz de görebiliyorduk.

Ardından, bir anlığına durduk.

Gözleri, gözlerimde gezindi. Yüzümün her hattını inceler gibi baktı bana. Sanki bir şeyleri daha fazla anlamak istiyor, bir şeyleri daha derine kazımak istiyordu. Sonra, aniden eliyle elimi kavradı ve beni nazikçe çekerek ayağa kaldırdı.

“Gel,” dedi fısıltıyla.

* Ece Ayhan, “Kınar Hanım’ın Denizleri” adlı kitabından. (y.n.)

ATEŞ ERİTİR MUMU, GERÇEKLER DE RUHU

Cloe Wilder, House by the Water

Geçmiş...

Kar, usulca yağıyordu. Beyaz taneler gökyüzünden sızılılarak pencereye konuyor, sonra yavaşça eriyordu. Evin içi sessizdi.

Mutfaktaki büyük masanın başında ergenliğe yeni girmiş bir kız oturuyordu. Elleri kucığında kenetlenmiş, gözleri masanın üzerindeki boş bardağa dikilmişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama zihnindeki sesler susmak bilmiyordu.

Annesi az önce yanından geçmiş, tam kapıdan çıkarken arkasına bile bakmadan konuşmuştu:

"Doğum gününü kutlamayı unut. Sana kaç kez söyledim?"

Sesi soğuktu. Gereğinden fazla vurgulanan kelimeler, kızın kulaklarında yankılanıyor, beyninin en derin kıvrımlarına kadar ulaşıyordu. İçindeki bir şeyin koptuğunu hissediyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı. *Kutlamalar, pastalar, mumlar...* Şebnem'in kutlanan doğum gününde bir kapı eşliğinde oturduğunu hatırladığında güçlkle yutkundu. Bunların hiçbirini zaten beklememişti. Ama yine de bu cümleyi duy-mak, sanki varlığı inkâr ediliyor gibi hissettirmişti...

Birden ayağa kalktı. Sandalye hafifçe geri kayd, ahşap zeminde sürtünerek küçük bir gıcırtı çıkardı. Kız sessiz adımlarla

ATEŞ ERİTİR MUMU, GERÇEKLER DE RUHU

Cloe Wilder, House by the Water

Geçmiş...

Kar, usulca yağıyordu. Beyaz taneler gökyüzünden süzülerek pencereye konuyor, sonra yavaşça eriyordu. Evin içi sessizdi.

Mutfaktaki büyük masanın başında ergenliğe yeni girmiş bir kız oturuyordu. Elleri kucığında kenetlenmiş, gözleri masanın üzerindeki boş bardağa dikilmişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama zihnindeki sesler susmak bilmiyordu.

Annesi az önce yanından geçmiş, tam kapıdan çıkarken arkasına bile bakmadan konuşmuştu:

"Doğum gününü kutlamayı unut. Sana kaç kez söyledim?"

Sesi soğuktu. Gereğinden fazla vurgulanan kelimeler, kızın kulaklarında yankılanıyor, beyninin en derin kıvrımlarına kadar ulaşıyordu. İçindeki bir şeyin koptuğunu hissediyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı. *Kutlamalar, pastalar, mumlar...* Şebnem'in kutlanan doğum gününde bir kapı eşliğinde oturduğunu hatırladığında güçlkle yutkundu. Bunların hiçbirini zaten beklememişti. Ama yine de bu cümleyi duymak, sanki varlığı inkâr ediliyor gibi hissettirmişti...

Birden ayağa kalktı. Sandalye hafifçe geri kayd, ahşap zeminde sürtünerek küçük bir gıcırtı çıkardı. Kız sessiz adımlarla

kapıya yöneldi, koridoru geçti ve ağır basamaklardan inmeye başladı. Merdivenlerden inerken soğuk hava tenine dokundu. Alt katta, büyük salondaki piyano onu bekliyordu.

Piyanonun başına oturdu, parmaklarını hafifçe tuşların üzerine bıraktı. Önce tek bir nota. Ardından bir melodi. Sessizliğin içinden yükselen, hüznü ve yorgun notalar vardı Nare'ye ait olan.

Parmakları tuşların üzerinde dans ederken gözleri doldu ama ağlamadı. Müzik onun gözyaşlarıydı artık. Her nota, içinde dile gelmeyen cümleleri anlatıyordu.

“Geçecek,” dedi fısıltıyla. “Bu yalnızlığım bir gün dinecek.”

Battaniyeye iyice sarılmış, kanepeye gömülmüş vaziyetteydim. Dışarıda kar yağışı hız kesmeden devam ederken, içeride mutfaktan gelen tereyağı ve kızarmış ekmek kokusu burnuma doldu. Gözlerimi kapatıp içime çektim. Mis gibi, sıcacık bir koku...

Ama en çok hoşuma giden şey, bu kokunun kaynağının Vural olmasıydı.

Gözkapaklarımı usulca araladım, başımı kanepeye yaslayarak mutfağa doğru seslendim. “Ne yapıyorsun?”

Cevabı tok, huzur dolu bir sesle geldi. “Tost yapmaya çalışıyorum. Çalışmak? Bu işte ustayım diyelim. Yanıma gelsene.”

Hızla uzandığım yerden doğruldum. Kocaman gülümserken mutfağa doğru ilerledim. Vural, ciddiyet dolu ifadesiyle tost makinesinin başında durmuş, kapağını kaldırıp içindekileri kontrol ediyordu. Her detayla ilgileniyor; peyniri taşmasın, ekmek eşit bir şekilde kızarsın diye uğraşıyordu. Koyu gri bir

tişört giymişti, bol siyah eşofmanının beli hafifçe düşmüştü. Saçları dağınıktı...

Ben dağıtmıştım.

Bu adam benimdi.

Gözlerimle birlikte yüzüm de gülerken onu izledim. "Sen ve mutfak... Mükemmel bir ikili."

Kaşlarını kaldırıp bana göz kırptı. "Senin için her şeye uyum sağlarım, Kelebek Nar."

Tostları tabağa aldı, üzerine tereyağı sürdü ve peynirin sıcaktan hafifçe eriyişini izledi. Yanağına istemsizce yayılan memnuniyet ifadesini görünce içim daha da sıcacık oldu.

Sonra tabağı aldı ve mutfaktan çıkıp doğrudan bana yöneldi. Adımları ağır ve kendinden emindi, sanki mutfakta tost yapmamış da bir savaş kazanmış gibiydi. O kocaman elleriyle tuttuğu tabakla yanıma oturduğunda, üzerime daha da sıcak bir şey örtülmüş gibi hissettim.

Tostları önüme koydu ama elini çekmedi. Başını hafifçe yana eğip o tanıdık, şeytani gülümsemesini takındı. "Eğer seni elimle beslersem, puanım yükselir mi? Yoksa az önce yeterince yükseldi mi?"

Gözlerimi hafifçe kısarak ona baktım, dudaklarımda kaçamak bir gülümseme belirdi. Yanaklarım yanıyordu. Battaniyenin altından elimi çıkarıp parmak uçlarımı ona doğru uzattım. "Denemeye değer."

Vural hafifçe gülümseyerek tostunu eline aldı, önce kendi dişlerinin ucuyla hafifçe ısırıp, sonra gözlerini gözlerime kilitledi ve sesi her zamankinden daha alçak ve pürüzsüz bir tona büründü.

"Tat kontrolü."

Gözlerimi devirdim ama içimde kelebekler kanat çırpıyor-

du. O ise gayet rahat bir şekilde tostı bana uzattı. Başımı eğip, dişlerimi sıcak ekmeğe geçirirken gözlerimin içine bakıyordu.

Peynir sıcak, ekmeğe çıtır çıtırdı ama Vural'ın bakışları her şeyden daha yakıcıydı. Tostun lezzetini tam anlamıyla tadamadan yutkunmak zorunda kaldım.

Yanaklarımdaki ıstıyı saklamaya çalışarak, "Fena değil," dedim, sanki bu sıradan bir anmış gibi.

Ama Vural, Vural işte... O sıradanlığa asla izin vermezdi.

Eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sesi o tanıdık, baştan çıkarıcı tonu yakalamıştı.

"Hımm... Az önce de mi fena değildi, Kelebek Nar?"

Nefesim düzensizleşti.

Şu an karnımı doyurmam mı gerekiyordu, yoksa Vural'ı bu battaniyenin altına çekmem mi, emin değildim. Mecbur olarak karnımı doyurmayı seçtim. Yemeğimizi bitirdikten sonra kendim için sade, Vural için şekerli Türk kahvesi yaptım. Vural, kapıyı hafifçe aralayıp sigarasını yaktı.

"Doğum gününe bir aydan az kaldı," dediğinde, geçen zaman kavramı beni kısa bir anlığına şoka uğrattı. Tanışalı neredeyse bir yıl olmuştu... Evliliğimizin bir yıl tamamlamasına ise dört aya yakın bir süreç vardı. "Zaman ne kadar da hızlı geçiyor, değil mi?"

"Garip hissettirdi," dedim kahvemi yudumlarken. "Doğum günümden *asla* bahsedilmezdi de."

Gözlerini kısarak bana baktı. Bu sırada çoktan sigarasını ateşlemiş ve derin bir nefes çekmişti. "Ailenle nasıl bir ilişkin vardı, Nare? Sen küçükken? Lisedeyken?"

"Abim ve abla ile her zaman iyiydim, biliyorsun. Babamla... Aramızda hep bir set varmış gibi dursa da beni çok sever, bunu hissettirir. Annem..." Güçlkle yutkundum. "Sevgisini asla göstermedi. O zamanlar sebebini anlayamazdım, şimdi

anlıyorum. Kaçırıldıktan sonraki süreçte hep iyi davrandı. İlk zamanlar oyun yapıyor sandım ama gerçekten iyi olmaya karar verdi sanırım.”

“Bildiğini söylemeyecek misin?”

“Ne zaman söyleyeceğimi bilmemekle beraber...” İç çektim. Gözlerim anında buğulandı ama bakışlarımı Vural’dan çekmedim. Hislerimin onun yanında çıplak kalması sorun değildi, Vural benim her şeyimdi. “Uygun bir zamanda söyleyeceğim.” Direkt olarak gözlerinin içine bakıyordum. “Babamın fişini ne zaman çekeceksiniz? Sen söylemiştin, hatırla, yakalamak zor olur demiştin.”

Vural, sakallarını sıkıntıyla kaşıdı. “Bununla ilgili bana bir bilgi ya da görev gelmedi,” dedi. “Bir sonraki görevimin, yani, abimle olan görevin... Ne olacağını bilmiyorum.”

“Anladım. Peki, bilsen de bana söyler miydin?”

“İşim konusunda titiz çalışmayı severim, Kelebek Nar.”

“Gıcık.”

“Bak ya.”

“İçinizdeki köstebeğin...”

Vural, sözümü kesti. “Demirhan olduğunu biliyorum.”

“Anlamış mıydın?”

“Abimin her şeyi bilmesinden, evet,” diye cevapladı. “Her neyse, bırak bunları. Yanıma gel. Kollarımın arasına.” Sigarasından son bir nefes alıp kül tablasına bastırırken, gözlerini gözlerime kilitledi. “Sen benim her şeyimsin. Tüm eksiklerin neyse ben tamamlarım. Hep yanımdayım. Bir daha seni bir başına, çaresiz bırakmayacağım.”

İçimde bir şeyler ters yüz oldu. Fincanı yavaşça sehpanın üzerine bıraktım ve hâlâ yerimden kıpırdamadan ona baktım. “Dün gece... Bir şey gördüm.”

“Bu kez de sana kavuştuğum için şükür namazı kıldım.”

Gülümsedim. “Seni çok seviyorum.”

“Seni çok seviyorum, Nare Ahıskalı.”

Vural, bana doğru bir adım attı. Adımları ağır, ifadesi ciddi. “Her şeyim olduğunu biliyorum, sen de biliyorsun,” dedi. “Ama bunu battaniyenin altında daha detaylı konuşmamız gerekiyor.”

Yutkundum. Battaniyeyi sıkıca kavradım, sanki beni koruyacakmış gibi. Ama Vural yanıma gelip, dizlerini bacaklarımın iki yanına koyarak bana doğru eğildiğinde, battaniye bile beni kurtaramazdı.

Ellerini iki yanımdan kanepeye dayadı, yüzü yüzüme çok yakındı. O kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. “Detaylı mı konuşsak, Kelebek Nar?”

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama Vural izin vermedi. Parmaklarını çenemin altına koyarak yüzümü yeniden ona çevirdi.

“Sen bazen fazla tehlikelisin,” diye mırıldandım, titreyen bir fısıltıyla.

Kaşlarını kaldırdı. “Bazen mi? Senin için her zaman tehlike liyim. Ama sadece senin için.”

Ve sonra... dudaklarını hafifçe yanağıma değdirip, hemen geri çekildi. Bunu bilerek yaptı, beni daha fazla susuz ve heyecanlı bir halde bırakmak için... Gözlerimi kapattım, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ama Vural rahat bırakmaya niyetli değildi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı, dudaklarını tam kulak mememe değdirerek. “Benden bir şey mi bekliyorsun?”

Gözlerimi açtım ve doğrudan ona baktım. Eğer oyun istiyorsa ben de oynardım.

Parmaklarımı ensesine götürdüm, hafifçe saçlarıyla oynadım. “Bilmem, ne vereceğine bağlı.”

Gözlerini kısıp bana baktı. Başını eğdi, bu sefer dudaklarını tam çeneme dokundurarak bir öpücük kondurdu. Ama daha fazlası gelmedi.

Başımı geri çektim, ona meydan okuyan bir bakış attım. “Bu kadarcık mı?”

Vural hafifçe güldü, sesi karanlık ve baştan çıkarıcıydı. “Kelebek Nar...”

Daha fazla uzatmadan ellerini belime sardı ve beni kendine doğru çekti. Öyle bir çekişti ki battaniye üzerimden kayıp düştü, vücudum tamamen ona yaslandı.

Ve sonunda... Sonunda, dudakları dudaklarıma kapandı. Sıcak ve vazgeçilmezim olan o yumuşak, nazik öpücüğü...

Her seferinde beni kendine yeniden âşık etmeyi başarıyordu. “Karım, Nare’m... Kelebek Nar’ım... Her şeyim...”

Tüm sıfatlarımla onundum, ona aittim. Ve o da bana.

İki hafta sonra...

Her şey biraz daha normale dönmüştü. Hatta o kadar normale dönmüştü ki Vural, bu kadar normallik ve sakinlik olmaz deyip görev gününü erkene çekmişti.

Bu gece abisiyle buluşacak ve görev için ilk planı yapacaklardı. Ne olacağını ya da kim için neyi planlayacaklarını çok merak ediyordum. Vural, günler sonra ilk kez bugün karargâha gitmişti ve ben de bu fırsattan istifade ders çalışmaya devam ediyordum. Kahvemi yudumlarken telefonumun mesaj sesiyle irkildim.

Yüzbaşı: *Akşam menüsü ne? Karımın yemeklerini hiçbir şeye değişmem. Öğlen yemeği de yemedim.*

Nare: *Ne yiyeceğini bilmeden bütün günü aç mı geçirdin? Tehlikeli adamsın gerçekten.*

Yüzbaşı: *Beni tehlikeli yapan açlığım değil, karımın yemekleri için ölümü göze almam. Hadi, söyle, aşkım... Ne var menüde?*

İç geçirerek mutfağa doğru göz gezdirdim. Dolapta ne vardı ne yoktu bilmiyordum ama Vural açken fazla sabırsız oluyordu.

Nare: *Buzdolabında ne varsa ona göre bir şeyler yaparım. Önerin var mı?*

Yüzbaşı: *Makarna ve ton balığı demeyeceksen, var.*

İstemedim güldüm. Evet, itiraf ediyorum, mutfakta çok yaratıcı değildim ama Vural da tam bir gurme sayılmazdı.

Nare: *Tamam, şef! Ne istersiniz?*

Yüzbaşı: *Birazdan eve varınca söylerim, kontrol edeyim. O zamana kadar mutfaktan uzak dur, yemek yapacağım diye yangın çıkarmanı istemem.*

Gözlerimi devirdim ama mesajı okurken dudaklarımdaki gülümsemeyi engelleyemedim. Onun bu rahat hali beni de rahatlatıyordu.

Nare: *Bu vakte kadar çıkmadı, şimdi de çıkmaz sanırım... Hadi, gel, seni çok özledim.*

Birkaç saniye sonra zil çaldı. Vural, anahtarı olmasına rağmen her zaman zili çalıyordu. Bir defasında anahtarı olduğu halde neden zile bastığını sormuştum. Sürekli unuttuğunu dile getirmişti o da... Ama birkaç gün sonra cebinde anahtarını

bulmuştum ve sorgu dolu gözlerle anahtarı tutup ona baktığımda bana, *“Kapıyı çaldığımda senin açma fikrin beni heyecanlandırıyor o yüzden unutmuş gibi yapıyorum,”* demişti.

Kalbim hızlı hızlı atarken yavaşça kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda, Vural’ın üniformalı, günün yorgunluğunu taşıyan yüzüyle karşılaştım.

“Hoş geldin, kocam,” dedim cilveyle. Vural’ın dudaklarının arasından kısık, kalbimi heyecanlandıran bir kıkırtı dökülürken, birkaç adım atıp yanıma yaklaştı ve yorgun bakışlarıyla beni süzdü. Gözlerinde günün yorgunluğunun yanı sıra içten bir özlem vardı. Kollarını açtı ve ben de tereddüt etmeden ona yaklaştım. Sarıldığımız anda evimizin soğuk koridoru sıcacık olmuştu sanki.

Bir süre sessizce sarıldık. Ardından, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve önce sakince sonra da derin bir tutkuyla öpmeye başladık. Birkaç dakika sonra nefes nefese ayrıldık. Vural alnımı hafifçe öperken, “Her zile bastığımda seni görmek her şeyden çok güzel, karım, karıcığım,” dedi, sesi yumuşacıktı.

“Üçkâğıtçı, iyi alıştın.”

“Anahtarımı bu kez de unutmadım, sen aç istedim. Hep olduğu ve olacağı gibi.”

“Hep de öyle olacak.”

Etrafı kolaçan etti. “Ders mi çalışıyordun?” diye sordu masanın üzerinde duran notlarımı gördüğünde. “Evet,” dedim.

“O zaman sen ders çalışmaya devam et, yemekler benden.”

“Süper teklif, asla hayır demem.”

Vural, “Üzerimi değiştirip hemen geliyorum,” dedi ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu. Geri döndüğünde elindeki telefonu sallayarak, “Pizza sipariş verdim,” dedi. Sonrasında boşluğa bedenini bıraktı ve yanağımla dudağım arasına öpücük bıraktı. “Ne yaptın bugün, aşkım?”

Gülümsedim. “Ders çalıştım. Kahve içtim. Ders çalıştım... Sonra yine ders...” Göz ucuyla ona baktım. “O kutlu gün, bugün yani, öyle mi?”

Vural, başını sallamakla yetindi. “Bugün.”

“Peki, görev ne kadar sürer? Ya gitmen gerekirse?”

“Gitmem gerekirse sen de İstanbul’a döneceksin.” Güçlkle yutkund. “Bazı gizlilikler var, Nare. Seninle değil kimseyle paylaşmamam gereken... O yüzden, sevgilim... Dert etme. Bitecek. Sonra da yıllık izne çıkacağım.”

“En başında çok nettin, istemiyordun... Sonra fikrini değiştiren şey ne oldu bu göreve karşı?” Vural, bir an duraksadı. Yüzü ciddileşmişti, gözleri derin bir düşüncenin içinde kaybolmuş gibiydi. Başını hafifçe eğdi, sonra bana döndü.

“İş birliği içinde olmaktan başka çarem yok,” dedi, sesi her zamankinden daha sakın ama bir o kadar da kararlı bir tonla. “Fikrimi değiştiren şey... Bazı şeylerin yanlış gitmesi ve artık yoluna koymak istemem diyelim. Bunu düzeltebileceğimi düşündüm.”

Kaşlarımı hafifçe çattım. “Bazı şeyler derken?”

Vural telefonu elinde çevirdi, sonra gözlerini bana dikti. *Söyleyemem*, der gibi bakıyordu.

İçimde bir huzursuzluk büyümeye başladı. Onu anlıyordum, işinin gizliliğini de sorumluluklarını da... Ama bu kadar kapalı konuşması hoşuma gitmiyordu. “Peki,” dedim yavaşça. “Lütfen, kendini düşün. Her şeyden ve herkesten önce sadece kendini düşün.”

Gülümsedi ama yüz hatlarında tuhaf bir ifade vardı. Görmemek için aptal olmak gerekti. “Benim için korkmana gerek yok, aşkım. Sadece... Bana güven. Döndüğümde her şey çok daha güzel olacak.” Direkt olarak gözlerinin içine baktım. İçimdeki endişeye rağmen güvenmekten başka çarem yoktu.

Ama o an bilmiyordum ki bu sözler, içimi kemirecek bir gidişin başlangıcı olacaktı.

*Yazardan...
İki saat sonra...*

Vural, kapıyı kapattığında çıkan anlık ses gecenin sessizliğine karışıp kayboldu. Derin bir nefes aldı, soğuk hava ciğerlerine dolarken yüz kasları hafifçe gerildi. Gözleri karanlığa alışınca, alt sokağın ucunda park halindeki aracına çevirdi bakışlarını. Ellerini paltosunun ceplerine sokup ağır adımlarla yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra aracını es geçerek yürümeye devam etti.

Sokağın üzerindeki lambalar cılız sokağı aydınlatırken, kaldırım taşları ıslak ve kaygandı. Ayakkabılarının sesi gecenin içinde yankılanıyordu. Uzaktaki bir kedi hırılayarak, çöplerin arasına sinerken parkın önündeki ağaçlar rüzgârda hafifçe eğilip doğruluyordu.

Aracına vardığında kısa bir an duraksadı. Camdaki soluk yansımasına göz gezdirdi, yüzü yorgun ama ifadesi sertti. Kapıyı açarken metalin soğukluğu avuçlarına işledi. Yüzbaşı, alt sokakta bekleyen araca bindiğinde abisinin gözlerinin içine bakmamak için birkaç dakika direndi. Sonra güçlükle yutkundu. Ömer kontağı çevirdiğinde motorun düşük bir homurtuyla çalışması gecenin sessizliğini böldü. Farlar sokağı aydınlatırken, parkın köşesinde gölgeler uzayıp kısaldı. Ömer, derin bir nefes alarak direksiyona sarıldı ve gaz pedalına bastı.

“Nasıl gidiyor?”

Vural tekdüze bir yanıt verdi. “İdare eder. Sen?”

“İdare eder.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Yemek yedin mi? Ben açım.”

Vural, çok hafif bir şekilde başını çevirdi ve güçlkle yutkundu. Hâlâ inanamıyordu. “Sen bu görev işini fazla mı hafife alıyorsun? Görüşmeyeli çok değişmişsin.” Alay dolu bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirdi. “Öldüğünden bu yana yani.”

“Güzel espri, Yüzbaşı. Sen de öldüğünden bu yana evlenmişsin, hayatının aşkını bulmuşsun.”

Vural, “Hiç girme o konulara, abimin katillerini öldürmek için başlattığım operasyon götürme patlamasın diye sahte evlilik yapmak zorunda kaldım. Sonra da sahte karıma çok gerçekçi bir şekilde âşık oldum,” diye yanıtladı. Sonra başını eğip abisine baktı. “Hikâye iyi mi? Sevdin mi?”

Ömer’in yüzündeki alay dolu gülümseme silindi. Hikâyenin böyle başladığını bilmiyordu. “Bana sadece birkaç saat hiçbir şey olmamış gibi davransana,” dediğinde güçlkle yutkundu. “Hiç ölmemişim, sizi bırakmamışım gibi...”

“Benden imkânsızı isteme abi,” dedi Vural.

“Yaşama ihtimalim de imkânsız değil miydi?”

“Bana her şeyi öğreten sen oldun bu hayatta... İyiyi kötüyü... Doğruyu yanlış... Sen büyüttün beni. Sonra da bıraktın. Senden sonra hiçbir şey kolay olmadı. Annemle babam mesleğe devam edeceğim dedim diye söylemediklerini bırakmadılar. Babam evlatlıktan reddetti beni. Üzerimde hırkan, bir parkta sabah oldu. Sonra da tüm günler karanlıktı. Planladığım ne kadar operasyon varsa hepsi reddedildi. O zaman anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum. Yok olup gitmeni istediler. Ne yaptın da bu hale getirdin kendini?”

Ömer, sessiz kaldı. Vural ise bir daha bu soruyu sormamaya

yemin etti çünkü abisi ne yaptığını söyleyemeyecek kadar büyük bir şey yapmıştı. Bilmek istemedi. Bilmek, ağır geliyordu. “Benden af dileme, bu görev bittiğinde hiç olmamışsın gibi devam edeceğim.” Vural, ağlamak istemiyordu ama sağ gözünden akan yaşı durduracak gücü de bulamamıştı. “Abi, ben de istemez miydim yanımda olmanı? Ama sen gittin diye başıma bunlar geldi. Gitmeseydin, olmaz mıydı?”

Ömer, yine sessiz kaldı ama bu kez akan gözyaşları bir cevaptı.

“Görev bitmeden önce benden istediğin her şeyi hazırlamış olacağım,” dedi Ömer, dakikalar sonra. Ardından aracı mekânın otoparkına park etti ve motoru durdurup kardeşine döndü. “Görevin tek bir amacı var: Nare’nin babasının ve onunla teröre gizli destek veren iş insanlarının tutuklanması. Suçu itiraf ettireceksin. İtiraf etmiyorlar mı? Delil bulacaksın.”

“Nare’nin babası bir tekmede yıkılacak biri değil.”

“Bilinmeyen yerden gelen bir darbe indireceksin öyleyse,” dedi Ömer. “Bulmanı istediğim belgeleri diğer telefona mesaj atacağım. Ortalıkta bırakma. Bir hafta sonra Nare’nin babası Faran Ahıskalı ve diğer iş insanlarının yardımıyla dağdakilere silah, yiyecek desteği sağlanacak. Teslimatın olacağı yeri haber vereceğim. Eğer yanılmıyorsam, Mazin’in diğer adamlarıyla bir toplantıları da olacak. Nare’yle İstanbul’a gitmek zorunda kalabilirsin. İzinlerini ayarlayacaklar.”

“Sonra... Bitecek mi?”

“Nare’nin babası ve yandaşları tutuklandığında, suçunu itiraf ettiğinde... *Bitecek.*”

“Sonrasında da gideceksin.”

Ömer, onaylayarak başını salladı. “Bir daha yüzümü görmeyeceksin.”

“Keşke bilmeseydim...” Vural, gözyaşlarını sildi. “Yaşadığını bilmeseydim... Şimdi nereye bakarsam, hep seni görmek isteyeceğim. Bir gün ansızın çıkıp geleceksin diye bekleyeceğim. Balım’ın gözlerinin içine bakmak bu kadar zorken, Cansu’nun gözlerinin içine bakmaya cesaret bile edemezken... Sen benim imtihanımmışsın, Ömer Halis Ahıskalı. Allah da şahittir ki bu benim hakkını veremeyeceğim bir imtihan.”

“Hayatını yeterince mahvetmiştim, intikam planını öğrendiğimde duramadım. Beni affet de diyemiyorum, affetme. Ama inan, bu görev bittikten sonra o istediğin huzurlu hayatın seni bulsun diye elimden ne geliyorsa yapacağım.”

Vural, hiçbir şey söylemeden araçtan indi. Ömer de kendisini takip etti ve beraber yemek yiyecekleri mekâna girdiler. Arka tarafa geçtiler. Ömer, sipariş almak için gelen garsona ne istediklerini söyledi. Vural ise sessizdi. Ağır bir türkünün sözleri diline dolanan Vural, dakikalar sonra masaya bırakılan rakıyı parmaklarıyla kavradı. Ne olacağını biraz bile umursamadan rakı bardağının tamamını susuz doldurdu.

Cem Adrian’dan *Gel Gör Beni* mekânın içinde yankılanırken Vural, kıpkırmızı gözlerle abisine bakarak ilk yudumunu içti. Gözyaşları yanaklarından, içtiği de boğazından kayarken aynı acıyı bıraktı.

KADER GAYRETE ÂŞIKTIR

Cem Adrian, Gel Gör Beni

Yazardan...

Vural, bardağı parmaklarıyla kavradı ve gözünü bile kırpmadan içkisini yudumlamaya devam etti.

Alkol, boğazından aşağı inerken içini yakıyordu, içinde zaten yanan bir şeyler ise bu yangına odun taşıyordu. Masaya koyduğu bardak hafifçe tınladı, o tını kısa süreliğine havada asılı kaldı. *Sonra sessizlik.*

Ömer, karşısında oturuyor ama konuşmuyordu. Gözleri, kardeşinin yüzündeki sert hatlara odaklanmıştı. Vural ise bardağı yeniden doldurdu ve bakışlarını masaya sabitledi. Ağır türkü, fonda kanayan yarasına eşlik etmeye devam ediyordu.

Dakikalar geçti. Birbirleriyle hiç konuşmayan ama her şeyi söyleyen bir sessizlikte oturdular. Ömer'in bakışlarında anlatılamayan bir pişmanlık, Vural'ın yüzünde ise unutulmayacak bir öfke ve hüznün vardı. Rakı şişesi yavaş yavaş boşalıyordu ancak Vural ne kadar içse de içindeki yangın azalmıyordu.

Ömer, şişe bittiğinde zil zurna sarhoş olmuş olan kardeşini kollarından yakaladı. Vural, hiçbir şey demeden abisine tutundu. Vural'ın dudaklarında türkünün sözleri vardı. Usulca mırıldanıyordu. Ömer, bir süre sessizce izledi. Sonra aniden doğrul-

du ve Vural'ın kolunu sıkıca kavradı. Vural, bir anlık refleksle geri çekilmeye yeltendi ama Ömer'in tutuşu kararlıydı. Bir şey söylemedi, gözleri Vural'a *yeter*, der gibi bakıyordu.

Vural bir an Ömer'in yüzüne baktı, sonra başını çevirip iç geçirdi. Direnmedi. Ağır adımlarla masadan kalktı, Ömer onun kolunu bırakmadan beraberce mekândan çıktılar. Gece serindi ama Vural'ın içi yanıyordu.

Otoparka vardıklarında Ömer, kapıyı açıp Vural'ı ön yolcu koltuğuna oturttu. Eğildi, elleriyle Vural'ın kemerini tuttu ve dikkatlice bağladı. Parmakları titriyordu. Sonra sürücü koltuğuna geçti, bir an gözlerini kapattı. Yorgunluğu omuzlarına çöküyordu, günlerdir içinden çıkamadığı düşünceler zihnini ağırlaştırıyordu. Anahtarı çevirdiğinde motorun homurtusu otoparkın sessizliğini deldi.

Vural, başını cama dayadı. Gözleri ağırdı ama zihni hâlâ uyanıktı. Ömer, içini çeken bir nefes aldı ve aracı ana yola çıkardı. Sokak lambaları bir ritim gibi yanlarından akıp gidiyordu. İkisi de konuşmuyordu. Konuşulacak her şey Vural'ın mekânda bıraktıkları o yarım bardakta kalmıştı. Vural, zar zor cebinden cüzdanını çıkardı ve abisinin künyesini göstererek salladı.

“Abimindi... Şehit olan abimin...” Vural, gözyaşları içinde abisine baktı. “Abi, gitme. Yalvarırım. Bırakma beni. Bir daha kaldıramam sensizliği.”

“Oğlum sus artık lan,” dedi Ömer burnunu çekerken. “Ne ağlakmışsın. Az güçlü dur.”

Vural güldü. “Abim gibi konuştun ama abim değilsin,” dediğinde ikisi de acı dolu bir kahkaha attı. “Ne gülüyorsun abi ya.”

“Zil zurna sarhoşsun. Git de evine yat.”

“Bir daha seni ne zaman görürüm?” Vural, başını abisinin

dizine bıraktı. Ömer, bir şey yapamadı. “Yalan söyledim.” Ömer, başını hafifçe eğdi ve sızmak üzere olan kardeşine baktı. “İyi ki yaşıyorsun abi. Ömrümü verirdim, seninle karşılıklı oturmak için.” Sonra güldü, acı doluydu. “Zaten vermedim de denilmez...”

Nare Ahıskalı'dan...

Gözlerim sürekli olarak dijital saate takılıyordu. Saatin her değişen rakamında içimdeki huzursuzluk büyüyordu. Gece ilerledikçe, beklemek ağır bir yük gibi omuzlarıma çöküyordu. Sonunda kapı zili çaldığında, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Hızla kapıya koştum, nefesim düzensizdi. Kapıyı açtığımda, Ömer'i gördüm. Yorgundu. Gözlerinin altı morarmış, yüzü solgun ve donuktu. Ama asıl dikkatimi çeken şey, onun yanında duran Vural'dı. Başını hafifçe Ömer'in omzuna yaslamıştı, gözleri neredeyse kapalıydı.

“Ne oldu?” dedim, içimdeki endişeyi gizleyemedim.

Ömer, kısa ve yorgun bir nefes verirken, “Sarhoş oldu,” dedi, sesi düz ve ifadesizdi.

Vural'ın sarhoş olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ne kadar içerdi, ne kadar dayanırdı bilmiyordum ama onu bu hâlde görmek, içimde bir düğüm gibi sıkıştı. Ömer, Vural'ın ağırlığını biraz daha omuzladı. “Odasına çıkarmam lazım,” dedi. “Tek başına zorlanırsın.”

Hiç tereddüt etmeden Vural'ın diğer koluna girdim. Birlikte yavaş adımlarla merdivenleri çıktık. Vural'ın adımları dengesizdi, bazen ağırlığını tamamen bana ya da Ömer'e veriyordu.

Ama her ne kadar bilinci bulanık olsa da içinde bir yerde hâlâ direniyordu.

Odaya vardığımızda Ömer, Vural'ı yatağa dikkatlice bıraktı. Vural, gözlerini araladı ama konuşmadı. Sadece derin bir nefes alıp başını yastığa koydu. Üzerine bir battaniye örtmek için eğildiğimde, yüzündeki yorgunluğu daha net gördüm. Sadece sarhoş değildi. Yorgundu, kırgındı... Ve her şeyden önce, üzgündü.

Ömer, yatağın kenarında bir an oturdu, avuçlarını yüzüne kapattı. Ne kadar süredir uykusuzdu bilmiyorum ama bedeninden yayılan tükenmişlik, odadaki havayı bile ağırlaştırıyordu.

“Sen de dinlen,” dedim yumuşak bir sesle. “Misafir odasını hazırlayabilirim.”

“Kalmam doğru olmaz.” Ömer, başını kaldırıp bana baktı. “Yine de teşekkür ederim. Gideyim. Yolum uzun.”

Ömer'e söyleyecek çok şeyim vardı ama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu da... Aralarına girmemek için yutkundum. Konuşmamak zordu. Ömer'e kapıya kadar eşlik ettim. Bir an döndü, konuşmak için aralanan dudaklarını susturdu. Başını sallayarak evden ayrıldı. Ben de yukarı kata çıktım, odaya geçtiğimde kısa bir süre Vural'ı izledim, sonra yanına oturdum. Gözleri kapalıydı ama nefesi hâlâ düzensizdi. Elimi usulca alnına koydum.

“Bu kadar acıtmasan kendini...” diye fısıldadım ama biliyordum ki duymayacaktı. Zaten mesele duyması değil, anlamasıydı. Bazı şeyler elimizde olmazdı. “Bu kadar mahvetmesen...”

Oturduğum yataktan kalktım, önce ayakkabılarını sonra da ceketini çıkardım. Ceketini çıkarmaya çalışırken ayıktı. Ayıkmak denmezdi aslında... “Abim yine mi gitti?” diye sormasından, ayıkmadığını anlamak mümkündü. “Nare de mi gitti?” Sonra dudaklarına garip, mutlu bir gülümseme yerleştirdi. “Nare gitmez. Hiçbir zaman gitmez.” Gözlerini hafifçe araladı ve bir eliyle belimi kavrayarak yanına uzanmamı sağladı. Saçlarıma öpücük-

ler bırakırken, “Nare gitse bile Kelebek Nar burada, hep benimle...” dedi. “Nare, karım... Sevgilim... Her şeyim.”

“Hep buradayım.” Parmaklarımı, parmaklarına kenetledim. “Hiç gitmeyeceğim.”

Ne kadar süre geçti bilmiyorum, Vural’ın cebinde titreyen telefonu sayesinde irkildim. Vural’ın yanında, nefesinin sıcaklığını ensemde hissederek uykuya dalmıştım. Onun sözleri hâlâ zihnimin bir köşesinde yankılanıyordu. Nare gitmez... Kelebek Nar burada, hep benimle...

Ama gecenin sessizliğini bozan, titreşen bir telefonun sesini tekrar duyduğumda hafifçe geri çekildim ve yüzüne baktım. Vural derin bir uykudaydı, nefesi bile değişmemişti. Telefonun titreşimi ceplerinden birindeydi. Önce durmasını bekledim ama kısa bir sessizliğin ardından tekrar titremeye başladı.

Elimi yavaşça Vural’ın cebine uzattım. Onu uyandırmamaya çalışarak telefonu çıkardım. Ekranı baktığımda, ilk anda bir gariplik fark etmemiştim. Ama sonra...

Telefonun Vural’a ait olmadığını fark ettim.

Nefesim sıklaştı. Bazen bir şeyler anlatır gibi bakıyordu ama sonra susuyordu. Görevle ilgili bir mesaj olduğunu anlamam uzun sürmedi. İçimde büyüyen meraka engel olamadım. Kilidi açtım ve son gelen mesaja tıkladım.

SMS:

Ekler: 5 belge dosyası

Gönderici: Bilinmeyen Numara

Mesaj: Bu belgeler görevin ilk adımında neler yapman noktasında yeterli. Kemal Mihmallı ve diğerlerinin teslimat günüyle alakalı bilgiler var. Kesinleştiği zamanı bildireceğim. Konum detaylarını da yarın vereceğim. Sakın ortalıkta bırakma.

Bütün vücudum buz kesti.

Parmaklarım titreyerek ekleri açtım. Karşımda beliren belgeler... Babama ait belgelerdi. İş bağlantıları, transfer edilen yüklü miktarda paralar, imzalar... Ve en korkuncu, teröristlere ait olan silah sevkiyatına dair bir sürü detay içeren notlardı.

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Gözlerimi kırpmadan ekrana bakıyordum. Biliyordum ama bilmek ve emin olmak farklı şeylerdi.

Babam... Gerçekten de teröre yardım eden iş insanlarından biri olarak dosyalanmıştı. Benim için sesini çıkarmaması, duyurmaması gerçekten de bu yüzdendi... Ve Vural, onu suçüstü yakalamak için göreve dahil edilmişti. Belgeleri kendi numarama mesaj olarak gönderdim, ardından sildim. Telefonu Vural'ın cebine bıraktım ve bilgisayarımı açtım. Telefonumdakileri dizüstü bilgisayarına aktardıktan sonra incelemeye başladım. Tanıdığım birkaç iş insanı vardı, hepsi de babam gibi güçlü insanlardı.

Ardına saklandıkları güç, iğrençti. Kendilerine ait değildi... Belgeleri incelemeyi bitirdikten sonra bilgisayarımdan da sildim, bu yaklaşık iki saat kadar sürmüştü. İşim bitince, tarayıcıdan uçak bileti almak için sayfaya girdim. İki saat sonrasına bilet aldım ve sırt çantamı çıkararak içine birkaç parça kıyafet koydum. Uzun sürmeden kısa bir duş alıp çıktım. Alt kata inmeden önce eşyaları topladım, kimliğimi ve diğer lazım olan eşyaları aldım. Vural'ı yanağından öptüm ve üzerime kabanımı geçirip alt kata indim. Isıtıcıya su doldurarak kendime bir kahve yaptım. Kahveyi termosaya koydum ve saçlarımı bile kurutmadan havalimanına gitmek için evden ayrıldım.

Gözlerimi her yumduğumda annemin videodaki hali bir perde misali düşüyordu... Direksiyona sıkıca tutunarak derin bir nefes aldım. Gaz pedalına biraz daha asıldım. Yollar bom-

boştu, sadece farların aydınlattığı asfaltı izliyordum. Ama zihnim, geçmişin derinliklerine gömülmüştü. Annemin sesi her kulaklarımda yankılandığında şiddetli bir ağlamayla sarsıldım.

Kemal, bugün kızımız doğalı bir hafta oldu. Gözleri, burnu, elleri... Pek sevinmesen de her şeyiyle bana benziyor. Bizi, ikimizi bıraktığını hissettiği için sana değil de bana benzemeyi seçti belki de...

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Yapayalnız bir hamilelik geçirdim. Duvarlarla, çiçeklerle, kedilerle, kuşlarla arkadaş oldum ama. Yapayalnız dersem onlara haksızlık etmiş olurum, değil mi? Bir duvar, bir çiçek, bir hayvan... Nasıl da arkadaş oluyormuş insana, öğrendim.

Annem ölürken de kendini çok yalnız hissetmiş miydi? Hep çok yalnız kalmıştı... Kimseye yaşadıklarının hesabını soramamıştı.

Ama çok mutluyum biliyor musun? Kızımızı benden almadığın, bağışladığın için. Beni ve onu bir daha görmek istemediğini söyledin ama almışsındır haberi, belki gelirsin de... Artık sana neden beni bıraktın da diyemiyorum. Kızamıyorum. Artık senin beni istemediğin gibi ben de seni hayatımda istemiyorum.

Nare hep seni soracak. Öldüğünü söyleyeceğim. Yalan yok, beni kandırdığını öğrendiğim gün öldün sen bizim için.

Ama tek bir dileğim, isteğim var senden... Olmaz deriz ama olur ya Nare'ye sen bakmak zorunda kalırsın, ne olursun beni bilsin. Mezarımı bilsin. Annesini bilsin.

Nare'yi bu dünyada en çok annesi seviyor, bunu bilsin...

“Kader gayrete âşıktır,” diyordu radyodan gelen bir ses düşüncelerimi bölerken. Bana bir şeyi hatırlatmıştı bu söz... “Bazen kaderin seni bulmaz,” demişti babaannem. “Sen gidersin.”

Kaderime gittiğim bu yolda, sabaha karşı bir karar vermiştim. Bu kez kaza yapmamıştım. Aracım sağlamdı. Yolum düzgün, zihnim ayıktı.

Aracı otoparka park ettim; motoru durdurdum, ön yolcu koltuğuna bıraktığım çantamı kavradım ve havalimanı girişine doğru yürüdüm. Birkaç saniye boyunca içimdeki çılgılığı bastırmaya çalıştım. Sonra derin bir nefes alıp açılan güvenlik kapısından geçtim. Çantamı, saatimi, alyansımı kutuya bıraktım. Kabanımı da çıkardıktan sonra güvenlikten geçtim. Eşyalarımı topladım ve biletimi almak için havalimanı isminin yazdığı iç hat terminaline yöneldim. Bilet gişesine yaklaştım, biraz zorlanarak kafamı kaldırdım. Gişedeki görevli kadına biletimi almak istediğimi söyledim. Yüzündeki gülümseme solgun yüzüme değdiğinde garip bir şekilde baktığını hissettim ama umursamadım. Sadece işlemi yapması için gerekli kelimeleri söylemesini bekledim. Her şey bana o kadar uzak geliyordu ki...

Biletimi alıp, cebime koyarken ellerim hâlâ titriyordu. Ne hissediyordum? Hangi duyguyu daha baskın hissetmeliydim? Öfke mi? Hüzün mü? Umutsuzluk mu? Hepsi bir aradaydı. Gözlerim, terminalin bir köşesinde çalışan güvenlik görevlisini ve etrafımda koşuşturan kalabalığı izlerken zaman sanki durmuş gibiydi.

Çantamı sırtıma geçirdim, biletimi cebime koyarak yürümeye başladım. İçeri girdiğimde, her şeyin normal olduğunu, hayatın devam ettiğini gördüm. Sonra Vural'ın sözlerini hatırladım: *"Görev bittiğinde her şey çok güzel olacak ve yıllık izne çıkacağım."*

Bitecekti.

Ben ya da o, kimin bitirdiğinin ne önemi vardı? Adımlarımın arasındaki boşluk kalbimdeki ağrıyı daha da büyütüyordu. Havalimanının geniş salonunda ilerlerken, gidiş yönü tabelasına baktım. Uçuşuma daha bir saat vardı. Yavaşça ilerlerken

bir şey fark ettim. Terminalin arka tarafına geçtiğimde, birkaç dakika önce hayatımın tüm kırılma noktasını yaşamış gibi hissettim.

Kaderime giden bu yolda her şey normal akışında devam etmişti.

Babam ve onun karanlık dünyası...

Görev bittiğinde her şey bitecekti. *Öyle değil mi?*

Güçlkle yutkundum ve elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Görevim bitene kadar ağlamayacaktım. Kader gayrete âşık-
tı. Kaderim, Vural'dı. Gayretim de Vural içindi. Beni ona ge-
tiren bir sabah güneşi şimdi bizi ayırıyor gibi görünse de, bir
sabah güneşiyle *yeniden* kavuşacağımızı biliyordum.

Görevim bittiğinde yeniden başlayacaktık.

Çünkü *yeniden başlamak mümkündü.*

PERDELERİ GÜNEŞ YIPRATIR, KIZLARI DA BABALARI

Sezen Aksu, Yeter

İstanbul'a indikten ve havalimanından taksiyle ayrıldıktan hemen sonra geldiğim yer mezarlıktı. Emre'nin yanına gelmiş-tim... Ablamla en son konuştuğumda, Ceylan annenin her gün mezarlığa gelip Emre'yi ziyaret ettiğini söylemişti. Toprağın ıslak olması bunu kanıtlar nitelikteydi. Mezar taşıdaki adını gördüğümde zorlukla yutkundum. Kimin sebep olduğunu bilmeme rağmen sustuğum için kendimi daha da pişman hissediyordum.

Bir yanlıştan dönmenin de ilerlemek olduğunu öğrendiğim yaşı-tayım.

Duamı okuduktan sonra mezar taşıma dokundum ve ilk gözyaşım orada düştü. "Özür dilerim," döküldü dudaklarımdan. "Sustuğum ve hesabını sormadığım için özür dilerim."

Mezarın başında dizlerimin bağı çözölmüş gibi hissediyordum. Ellerimi soğuk toprağın üzerine koydum, parmak uçlarım ıslak toprakla buluştuğunda içimde bir şeyler koptu sanki. Birkaç saniye boyunca sadece rüzgârın uğultusunu dinledim.

"Biliyorum, Emre," dedim, boğazımdaki düğümle boğuşarak. "Biliyorum... Babamın yaptığını biliyorum ve hiçbir şey

yapmadım. Bana yaptıklarına sessiz kaldığım gibi sana da sessiz kaldım.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, içimde biriken ağırlığın biraz olsun hafıfladığını hissettim ama yine de yeterli değildi. Çünkü Emre geri gelmeyecekti. Çünkü ne söylersem söyleyeyim, geçmişini değiştiremeyecektim.

Gözlerim mezar taşındaki isme bir kez daha takıldığında içimde bir öfke kabardı. Babama duyduğum öfke, kendime duyduğum öfke ve sustuğum her an için içimde biriken suçluluk...

“Sana borçluyum, Emre. O gün sustum ama bugün konuşacağım. Gerçekleri anlatacağım.”

Emre’ye, mezar taşına son kez baktım. “Artık susmayacağım.” Burnumu çektim. “Çünkü sustukça daha ağırlarıyla mücadele etmeye başladım.” Mezar taşını öptüm. “Yine geleceğim.”

Ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

Bazen öyle olurdu. Ev, diye bildiğin yere bakarken gözlerin dolardı. Bir zamanlar tanıdık olan evin, duvarları bile yabancı gelebilirdi. Geçmişin izleri ortaya çıkıp canını yakarken, evin de değiştirdi gözünde. Bir zamanlar tanıdık olan her şey, artık yabancı bir dünyanın parçası gibi dururdu.

Aylardır gelmediğim evimin karşı sokağından sessizce izledim. Yalının otomatik kapısı açıldı ve ablama ait olan araç çıktı. Ablamın beni göreceği tarafta değildim. Ablamın arabası uzaklaşırken derin bir nefes aldım. İçimde tarif edemediğim bir ağırlık vardı. Adımlarım beni farkında olmadan kapıya doğru yönlendirdi. Otomatik kapının kapanmasını bekledim, sonra anahtarımı kullanarak sessizce içeri süzıldüm. Bahçeye adım attığım anda, hafif bir rüzgâr yüzüme çarptı. Her şey bıraktığım gibiydi ama aynı zamanda hiçbir şey eskisi gibi değildi.

“Nare Hanım... Hoş geldiniz,” dedi Alim abi. Gülümseyemedim. Bakışlarımı garip bulduğu her halinden belliydi ama bana çaktırmamaya çalışarak toparlandı. “Evde yalnızca anneniz var. Ablanız biraz az önce çıktı. Kemal Bey de erken saatlerde... Doruk Bey'im yine kayıplarda.” Sakallarını karıştırdı. “Nare, güzel kızım... Yüzbaşı da yok yanında. Bir sorun mu var?”

“Bana neden bunları söylediğini bilmiyorum,” dedim donuk bir tonda. “Oradan bakınca bu eve ait biri gibi mi duruyorum?” Güldüm, acı doluydu. “Artık rol yapma, rica ederim. Sen de bu eve ait olmadığımı çok iyi biliyordun.”

Alim abi ne diyeceğini bilemezmişçesine bana bakıyordu. Yalının bahçesine girdiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Titreyen ellerimle kapı koluna dokundum. Bir an bile tereddüt etmedim.

Bir okyanusun içinde büyüyen ama kendi gözyaşlarında boğulur diye korkan o kız değildim artık.

Ama... Bir babanın bir defa bile dinlemeden yargıladığı o kız çocuğuyum. Hâlâ.

“Nare Hanım... Hoş geldiniz...”

Yeni biri olmalıydı, tanıımıyordum. İsmimi söylediğine göre o beni tanıyordu. Yardımcı kıza, “O nerede?” diye sordum. “Asuman?”

Yardımcı kızın yüzü bir an boş bir ifadeyle dondu. Gözleri hafifçe büyüdü, sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi dudaklarını araladı fakat hemen kapattı. Beni böyle aniden karşısında görmek onu şaşırtmış olmalıydı.

“Konuşacak mısın?” Gözlerimle onu inceledim. Orta boylu, narin yapılı biriydi. Omuzlarına dökülen koyu kahverengi saçları hafifçe toplanmıştı. Üzerindeki sade ama şık kıyafet, evin

ağır havasına uyum sağlayacak şekilde seçilmişti. Annem ve bu halleri... Gözlerindeki tedirginlik, buraya ait olmayan biri hissi veriyordu.

Beni süzdü, sanki gerçekten ben olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Yüzündeki hafif garipseme ifadesi yerini hızla toparlanmaya çalışan bir ciddiyete bıraktı. Derin bir nefes aldıktan sonra kibar ama temkinli bir sesle, "Asuman Hanım yukarıda, odasında," dedi.

Sesindeki çekingenlik, burada istenmeyen biri olup olmadığımı sorgulamama neden oldu. "Söyle, salonda bekliyorum."

Yardımcı kız başını hafifçe eğerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken, ben de salonun eşliğinde durup içeriye baktım. Burası, bir zamanlar en çok vakit geçirdiğim, çocukken oyunlar oynadığım, genç kızken ise kendimi köşeye sıkışmış hissettiğim o salondur. Ama şimdi gözümde bambaşka bir yerdi. Her şey aynı görünüyordu ancak hiçbir şey bana ait değilmiş gibi hissettiriyordu.

Ağır adımlarla içeri girdim. Kristal avize hâlâ tavandan sarkıyordu, ışıkları kapalıydı ama pencereden süzülen soluk gün ışığı kristallerin içinde kırılıp salona hafif gölgeler düşürüyordu. Ortadaki ceviz ağacından yapılmış büyük sehpa, üzerindeki el işi dantel örtüyle yerli yerindeydi. Yanında, annemin yıllardır itinayla koruduğu porselen vazoya konmuş solmaya yüz tutmuş çiçekler vardı.

Gözlerim, pencerenin yanında duran büyük, koyu renkli deri koltuğa takıldı. Babamın koltuğu... O koltukta otururken hep dik durur, elinde bir kitap ya da gazeteyle dünyaya hükmedermiş gibi bir havası olurdu. Çocukken oraya oturmak istemiş ama annem beni hemen kaldırıp başka koltuğa yönlendirmişti. "*Babanın yeri,*" demişti o tatlı gibi görünen ama azar dolu

sesiyle. O koltuk benim için hep dokunulmaz kalmıştı. Şimdi önümde bomboş duruyordu ancak yine de oturamadım. Sanki o hâlâ buradaymış gibi, sanki otursam onun sert bakışlarını üzerimde hissedecektim gibi...

Ayakta durmaya devam ettim. Ne yapacağımı bilemez halde etrafa bakarken, sehpanın üzerindeki çerçevelere takıldı gözlerim. Birkaç adım yaklaşıp eğildim. İçinde çocukluk fotoğraflarımın olduğu gümüş çerçeveler hâlâ oradaydı. Birinde altı yaşında, pembe elbisem içinde gülümserken çekilmiş bir fotoğrafım duruyordu. O zamanki gözlerimde hayat dolu bir ışık vardı. Başka bir fotoğrafta, ablam ve ben yan yana oturmuş, elimizde oyuncak bebeklerimizle poz veriyorduk.

Parmaklarımı çerçevenin soğuk metaline hafifçe dokundurdum. Tozlu sayılmasa da yüzeyi uzun zamandır silinmemiş gibiydi. Fotoğraflara bakarken içimde garip bir ağırlık hissettim. Sanki çerçevenin içinde bir zamanlar var olduğum ama artık ulaşamayacağım bir dünya vardı. O küçük kız çocuğunun, bu evin bir zamanlar neşeyle yankılanan kahkahalarının, o eski sıcaklığın hâlâ burada bir yerde saklı olduğuna inanmak istedim. Ama salonun içinde yankılanan sessizlik, çoktan geçmişe gömülmüş bir zamanın soğuk yankısından başka bir şey değildi.

Otursam belki o ağırlık biraz hafiflerdi ancak yapamadım. Koltuklara dokunamadan, odanın ortasında öylece durup geçmişin üzerime çöküşünü izledim. Geçmiş üzerime doğru çökerken yapabildiğim tek şey beklemek oldu.

“Nare... Gerçekten de gelmişsin...” Annemin sesini duyduğumda irkildim. “Bir şey mi oldu?”

“Bana pek çok şey oldu,” dedim, sesimdeki soğukluktan ötürü yüz ifadesindeki gülümsemenin kırılma sesini duyduğuma yemin edebilirdim. “Bana gerçekleri anlat. Önce seninle hesaplaşacağız.”

Annemin yüzündeki hafif gülümseme, sözlerimle birlikte yavaşça silindi. Sanki bir cam kırılmış gibi, ifadesindeki çatlamayı görebiliyordum. Gözleri hafifçe büyüdü, kaşları belli belirsiz çatıldı. Bu anı beklemiyordu. Ama benim için de beklemediğim, olmaması gereken çok şey olmuştu zaten.

Gözleri hızla yüzümde gezindi, sanki bir şeyler arıyordu, tanıdığı kızı, eski beni... Ama bulamadığını anladığı anda gözkapakları hafifçe titredi. Kendisini toparlamaya çalışırken elini göğsüne götürdü, boğazını temizledi ama sesi çıkmadı. Nefes aldığımı bile zar zor duyabiliyordum.

İleri bir adım attığında, içgüdüsel olarak geriye çekildim. Bu bile onu duraksattı. Yüzündeki kırılğan ifade yerini belirsiz bir endişeye bıraktı. Anlamıştı. Buraya affetmeye değil, hesap sormaya geldiğini anlamıştı.

Yutkunarak konuşmaya çalıştı ama sesi titredi. “Nare... Ne demek istiyorsun?”

Gözlerimi ondan ayırmadan, soğukkanlı bir şekilde karşılık verdim. “Aramızdaki görünmez duvarların sebebini ikimiz de çok iyi biliyoruz. Artık kaçmak yok. Bana gerçekleri anlatacaksın.”

Annemin gözbebeklerinde beliren kısa süreli panik parıltısını yakaladım. Ancak hemen ardından yüzüne zoraki bir sakinlik yerleşti. Yine aynı oyunu oynamaya çalışıyordu. Yıllardır yaptığı gibi.

Ama bu defa işler onun için o kadar kolay olmayacaktı.

“Neyden bahsettiğini anlamıyorum.”

Gözlerim eline takıldı. “O elinin gerçekten nasıl o hale geldiğini anlatarak başlayabilirsin.”

“Nasıl olduğunu biliyorsun, Nare.”

“Bilmiyorum.”

“Kalbini iki kez durduran ben değildim.” Gözyaşlarım art arda süzülüyor, engel olamıyordum. “*Annemdi...*”

Annemin yüzü bir anda bembeyaz oldu. Gözlerindeki panik, dudaklarına kadar yayılan bir titremeyle kendini ele verdi ama yine de her zaman olduğu gibi toparlanmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı, parmaklarını hafifçe sıktı, sanki gerçeği bastırma-ya çalışıyordu.

“İlk doğum günümde mi... Yoksa iki mi? Üç mü? Ne zaman haberin oldu benden? Beni bebekken gördüğünde mi kalbin iki kez durdu ve çaresi olmayan o hastalığa yakalandın?”

Annemin gözleri, bir anda çok uzaklaştı. Yüzü solgunlaşmış, titreyen elleri omuzlarına düşen saçlarına takıldı. Kendisini toparlamaya çalıştı ama her geçen saniye, içinde derin bir boşlukta kayboluyormuş gibi görünüyordu.

“Ne... Ne diyorsun Nare?” diyebilirdi sonunda, sesi boğuk ve kırılgandı. Kelimeleri bulamıyordu, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yavaşça adım atarak bana doğru yaklaşmaya çalıştı ama o adımlar, sanki yıllarca benden uzak durmuş bir kadını yeniden görmek için atılamayacak kadar kısa kalıyordu. “Sen benim kı-zımsın.”

“Ne olursun artık bana yalan söyleme, hiçbir zaman senin kızın değildim.”

Ona bakarken içimdeki acı daha da büyüdü. Benimle hiçbir zaman doğru bir şekilde yüzleşmemişti. Hep uzak durdu, hep bir maskeyle yaşamaya çalıştı. Şimdi, o maskenin arkasındaki gerçekleri görmek istemiyor gibiydi.

“Yıllardır, hep sustun...” diye fısıldadım, gözyaşlarım yanağımı ıslatırken. “Bir annenin çocuğunun acı çektiğini görüp sessiz kalması, o kadar kolay mı? Hiçbir günahım yokken nasıl bu kadar acımasız davranabildin? Her doğum günüm için...”

Kutlanmayan her doğum günüm için sana günlük bıraktım. Bana bu acıyı neden yaşattın?”

Artık anne demek istemiyordum.

Asuman, gözlerindeki panik ve korku arasında sıkışmış bir şekilde bana bakmaya devam etti. Ama hiçbir şey söyleyemedi. Yıllarca anlatmadığı gerçeği, sadece gözlerinde hissettim.

“Her şeyi öğrendim... Boynumdaki kolyenin gerçek anne-me ait olduğunu biliyorum, bana videolar bıraktığını ve babamın bunları hâlâ sakladığını... Bilmediklerimi önce senden dinlemek istiyorum.”

“Sen... Nasıl? Nare, kızım...”

Gözlerinin içine baktım. “Ben senin kızın değilim,” dedim bir kez daha kelimelerin üzerine dudaklarımla bastırıırken. “Hiç de olmadım.” Tuzlu su dudaklarımı yaktı. “Çok yalnız bıraktım...” Parmağımı hafifçe yukarı kaldırdım ve konuşmamı sürdürdüm. “Bir odanın içindeydim. Çocukluğuma haksızlık edemem, kardeş yanı değil sen yanı eksikti. Bir çocuğun anne yanının eksik olması ne demek, bilmiyorsun... O zamanlar anlayamadım, sürekli düşündüm... Ateşlendiğimde, hasta olduğumda, okul mezuniyetlerimde... Okul toplantılarında... Neden olmadığını çok düşündüm...” Ağlıyordum. Gözyaşlarımı durduracak gücüm kalmamıştı. “Cevabını...” Dudaklarımı büktüm. “Cevabını...” Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bir videoda buldum.”

Dudakları titredi, bir şeyler söylemek istedi ancak kelimeler boğazına düğümlendi. Yıllarca kaçtığı gerçekle yüzleşmek zorunda olduğunu anlamış gibi bakıyordu.

Bir adım atıp ellerini uzattı, parmakları havada asılı kaldı. Beni tutmaya, bana sarılmaya çalışıyordu. Sanki tüm bu eksikliğin açığını kapatabileceğini sanıyordu.

“Hayır,” dedim, hızla geriye çekildim. Sesim çatlamış, nefesim düzensizleşmişti. “Bunu yapamazsın. Bunca yıl yoktun, şimdi de olamazsın.”

Asuman’ın elleri havada öylece kaldı. Beni kollarının arasına almak ister gibi kıvrılan parmakları, yavaşça eski haline döndü. Birkaç saniye boyunca sadece baktı. Beni inceliyordu, belki de gerçekten beni ilk defa görüyordu. Ama ben, onu her zaman böyle görmüştüm; eksik, uzak ve soğuk.

Sonra boş ellerini yavaşça aşağı indirdi. Ancak gözlerindeki yaşları saklamadı. Bir an için, vazgeçtiğini sandım. Bir an için, uzaklaşacağını düşündüm.

Ama uzaklaşmadı.

Hiçbir şey söylemeden, hiçbir açıklama yapmadan... Yavaşça ilerledi. Ben bir adım geriledim ama bu sefer beni durdurdu. Ellerini kaldırmadı, zorlamadı. Sadece başını eğdi ve sonra... Kollarını etrafıma doladı.

Kıpırdamadım. Bu kollar, yıllardır bana yabancıydı. O sıcaklığı hissetmek korkutucuydu. Ama kaçmadım da. Bir şey söylemedim. Yüzümü yana çevirdim, gözyaşlarım hâlâ akıyordu fakat artık kendimi savunmuyordum.

“Burada bitmedi ne seni affedebilirim ne de... O adamı.” *Babamı...* Bir evlat, babasına nasıl affedemeyecek kadar kırılabilirdi? Bu kırılmak da değildi. Paramparça olmuştum.

“Aldatıldım,” diye söze başladı kollarını ayırdığında. “Babam şüphelenmiş, takip ettirmiş. Babam sayesinde öğrendim. Baban anneni kandırmış, *evli değilim seninle de evlenirim*, demiş. Beraber olmuşlar. Sonra Asena...”

Annemin ismini dudaklarından duyduğumda nabzım hızlandı. “Hamile kalmış. Baban, *ben evliyim aldır*, demiş... Annen bir şekilde idare etmiş. Babasından gizlemiş. Sonra Kemal

bebeği aldırmadığını, ayarladığı hastaneye gitmediğini öğrenmiş.” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Samsun’a götürmüş sizi. Annen orada doğum yapmış.”

Güçlkle yutkundum. “Ama deden bulmuş. Anneni...” Birkaç saniye sessiz kaldı. “Öldürmüş.” Vücudum titriyordu. “Baban bir gün geldi... Elinde bebek... *Kızım*, dedi. Kabullenemedim. İki kez kalp krizi geçirdim. Sonuç...” Elini gösterdi. “Hırsıma yenildim. Doğum günleri kutlanmayacak dedim. Hiçbir doğum günü kutlanmazsa kabul ederim dedim.”

Yavaşça başımı salladım. Bir şey söylemesini beklemeden hızla yanından uzaklaştım ve kapı eşiğinde ablamı gördüm. Yaşlı gözlerle bizi dinliyordu. Gözleri kıpkırmızıydı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama tek kelime etmiyordu. Sadece duruyordu. Sanki tüm bu hikâyeyi, tüm bu acıyı tıpkı ilk duyduğumdaki halim gibi inkâr ediyordu.

Bacaklarım titredi. Yutkundum ancak boğazımdaki düğüm çözülmedi. O kadar uzun zamandır cevabını aradığım soruların bir çırpıda önüme serilmesi beni felç etmiş gibiydi. Gerçek, içimi kemiren bir hastalık gibi üzerime çöküyordu.

Annem arkamdan bir adım attı ama ben ona bakmadım. Ablamla göz göze geldik.

“Nare...” dedi kısık bir sesle.

Ama cevap veremedim. Sadece başımı hafifçe iki yana salladım. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Yüreğimde bir yumru, göğsümde tarifsiz bir ağırlık vardı. Bunca zaman bildiğimi sandığım gerçekler, aslında baştan sona yalanmış. Ben bu evin çocuğu bile değilmişim. Annemin kollarından koparılıp getirilmiş bir bebekmişim. Ve annem... Benim annem... Öldürülmüş.

Gözlerim yeniden doldu, ayakta bile nasıl durduğumu bilmiyordum. “Nare...” dedi ablam, sıkıca sarıldığında. “Nare...”

Gözlerinde şaşkınlık yoktu. Biliyordu, öyle mi? Abim de mi biliyordu?

“Lütfen bırak,” dedim güçlkle. Bırakmadı. Hafifçe geri çekildim ama beni daha sıkı kavradı. Sonunda dayanamayıp hızla arkamı döndüm ve kapıya yöneldim. Omzumun üzerinden ablama ve Asuman’a baktım. “Kaçırıldığımda... Bu yüzden mi sustunuz? Bu nasıl insanlık? Siz... Sizler nasıl insansınız?”

“Bulalım istedim Nare. Yemin ederim çabaladım. Bulalım, dedim. Bir an bile aklımdan çıkmadın. Nare, ben pişman oldum... Ama... Her şey için çok geç olmuştu.”

“Ablam daha zengin, daha huzurlu bir hayat için susmuş... Ablam... Ben ölürken ne güzel susmuşsunuz... Utanıyorum. Rezilsiniz.” Gözyaşlarımı sildim. “Bir daha sakın karşıma çıkmayın.”

Evden çıktığımda ablam değil, Asuman peşimden geldi. “Nare, bulalım dedim, yemin ederim.”

“Dinlemek istemiyorum yalanlarını.”

“Vicdan azabı çektim. Senin bir suçun yoktu, Nare... Döndün, evine döndün... Tavırlarımın nasıl değiştiğini fark etmedin mi? Değişmek istedim. Gittiğinde neden bilmiyorum, kalbimde bir boşluk oluştu. Gözlerim her yerde seni aradı. Küçük bir çocuğun sürekli şefkat dilenmesine alışmış gibi, her yerde seni aradım. Nare, yalvarırım inan bana. Ben seni kendi kızım-dan ayırırken bile hep ellerim üzerindeymiş. Her gece üzerini örtmeye geldiğimi kendimden bile saklamıştım... Senin bir suçun yoktu ama kendimi buna ikna edemedim...”

Adımlarım yavaşladı. “Sana inanmamı istiyor musun?” diye sordum. “Söylediklerinde samimi misin?”

Asuman gözlerimin içine baktı. Titrek bir nefes aldı, kelimeleri özenle seçmeye çalışıyormuş gibi uzun bir duraksama yaşadı. Sonunda, sesi neredeyse fısıltı kadar düşük çıktı.

“İstiyorum,” dedi kendinden emin sesiyle. “Ne istiyorsan yapmaya hazırım.”

“Neden beni bulmak istemediğini, neden kaçırıldığımı biliyorsun...” Sesim sonlara doğru kısıldı. “Teröristlere yardım ettiğini biliyorsun. Onlarla işbirliği içinde olduğunu biliyorsun. Tüm bu hayatın nasıl var olduğunu biliyorsun. Yardım et, cezasını çeksin.”

Asuman’ın yüzü bir anda soldu. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Gözlerindeki panik, saniyeler içinde tüm bedenine yayıldı. Elleri hafifçe titrerken nefes alış veriş düzeni düzensizleşti.

“Susma!” dedim, öfkemin kontrolümü ele geçirmesine izin vererek. “O adamlara paraları aktardı, bilgi sızdırdı. Onların kök salmasına yardım etti. Sayesinde güçlendiler, onun yüzünden ben...” Boğazıma koca bir yumru oturdu, nefesim kesildi ama durmadım. “Kaçırıldım. Ben öldüm sandım kendimi. Hafızamı kaybettim. Her gün, her saat... Babamın yaptıklarının bedelini ödedim. Düğün günümde avuçlarımdan bıçaklandım. İçeri alan kimdi? Babam... Emre’nin ölümüne sebep olan kimdi? Yine babam... Bu pislik bizi de boğacak, anlasana...”

Asuman’ın gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. “Ben... Ben bilmiyordum, Nare. Yemin ederim bilmiyordum. Başta ne olduğunu bilmiyordum. Sonra anladığımda çok geçti. İçine çekilmiştim, geri dönemiyordum. Tehdit edildim!”

“Ben de tehdit edildim,” diye tısladım, gözlerimi kırpmadan ona bakarken. “Ama ben susmadım.”

Yüzüme baktı, içindeki çöküşü görebiliyordum. Kendi vicdanı tarafından hapsedilmiş gibiydi. Ama bu ona acımam gerektiği anlamına gelmiyordu. Elim cebime atıp telefonumu çıkardım ve ekrana bakarak tek bir cümle kurdum:

“Yardım edecek misin?”

Asuman'ın gözleri ekrana kaydı, parmaklarımın bir numarayı çevirmek için hazır olduğunu gördü. Nefesi kesilirken güçlkle yutkundu ve omuzları düştü. "Ne yapmam gerekiyor?" dedi, sesi neredeyse duyulmazdı. "Ne yapmam gerekiyorsa hazırım."

"Olanları anlatacağsın."

Bu yolun dönüşü yoktu. Bu defa gerçekten hesap verecekti. "Vural'a lazım olan tüm delilleri ve videoları odasındaki gizli yerden çıkarıp getireceksin."

Usulca başını salladı. "Yapacağım."

Vural'ın toplaması gereken tüm eksik belgeleri söyledim. Bazı mesajlaşmalarını okumuştum... "Babam, Mazin tarafından mesajla tehdit edilmiş, onlarla anlaşma yaparken bir video çekilmiş, parayı ödemediği için Mazin onu tehdit etmiş... İfşa edileceğini söylemiş. Asuman... Baban da bu işin içinde. Zaten, babamı bu işlere bulaştıran kişi de... Baban."

Asuman şaşırmadı, *biliyordu*. "Mazin, babamı öldürmekle korkutmuş. Kaçırıldığımda parayı öder sanmış. Ama işler onun istediği gibi gitmemiş. Mazin, babamın sırtını döndüğünü anlayınca beni hedef almış. O gün kaçırılmam bir tesadüf değildi. Sadece bir gözdağı da değildi. Onlar için ben, babamın en zayıf halkasıydım. Ancak bilmiyorlardı... Ben hiçbir şeyinizdim."

Asuman, titreyen elleriyle saçlarını geriye attı. "Elimden ne geliyorsa yapacağım," diye fısıldadı.

Gözlerimi kıstım. "Sadece doğru olanı yapmanı istiyorum."

Omuzları düştü. "Biliyorum," dedi kısık bir sesle. Sonra bana döndü. "Belgelerin hepsini bu gece sana getireceğim. Kasa şifrelerini biliyorum. O bildiğimi bilmiyor."

Bunca yalanın, ihanetin ve kanlı anlaşmaların ardından gerçekten özgür olup olamayacağımı kestiremiyordum. Ama bildiğim tek bir şey vardı: *Bir şeyler değişecekti*.

Asuman'a son bir bakış attım. "Bu sefer gerçekten bir bedel ödenecek, Asuman. Eğer bunu yaparsan, ilk defa doğru bir şey yapmış olacaksın."

Yavaşça başını salladı. "O zaman yapacağım," dedi. Ve ilk defa, sözlerinde gerçek bir kararlılık hissettim. "Senin için yapacağım."

Usulca başımı salladım. "O kötü biri Asuman... Yıllarca seni yiyip bitirmiş, artık gör... Ben gördüm. Böyle bir babayı hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Ne annem varmış ne de babam... Bir tek... *Yüzbaşı* varmış..."

Utançla gözlerini kaçırdı. "Gitmesen olmaz mı?"

"Artık burada kalamam." Güçlkle yutkundum. "Adresi mesaj atacağım."

Asuman başını eğdi. Elini kaldırdı, sanki bir şey yapacakmış gibi, sonra yavaşça geri indirdi. Küçük bir çocuk gibi görünüyordu... Sessiz, çaresiz... Ama bu benim meselem değildi artık.

Derin bir nefes aldım, cebimden telefonumu çıkardım ve ekrana bakarak devam ettim. "Bulman gerekenleri ve adresi mesaj atacağım. Getirdiğinde, Vural'a teslim edeceksin."

Asuman güçlkle başını salladı. "Tamam," dedi kısık bir sesle. "Sen... İyi ol. Lütfen."

İyi olmak. Ne kadar basit ama bir o kadar da ulaşılmaz bir temenniydi... Hiçbir şey söylemeden ona son bir bakış attım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Bundan sonrası sadece bize ait bir yoldu... Bana ve *Yüzbaşı*'na ait, *bizim* yolumuzdu.

Bu gece her şey bitecekti ama önce kırk beş kez beni aramış olan kocamın cevapsız çağrısına dönmem gerekiyordu. Vural'ı aradım, ilk çalışta açtı: "Nare, aklımı kaybedeceğim. Neredesin?"

"Bir oyun oynayalım mı, *Yüzbaşı*?" Gülümsedim. "*Yeniden*

başlamak mümkün, derler... Senden öncesine kadar inanmazdım. Beni bulacağın yeri biliyorsun. İpucu, *Viyana*. Seni orada bekliyor olacağım.”

Vural bir an sessiz kaldı. Nefes alış verişini bile duymuyordum, sanki o an dünyadaki tüm sesler karanlığa gömülmüştü. Delirdiğini göremesem de hissediyordum.

“Nare,” dedi, sesi hem endişeli hem de kesik kesikti. “Nare, gittin sandım... Delirdim... Ben... Delirdim.”

Gülümsedim ama gözlerim dolmuştu. “Beni bulup bulamayacağını görmek istedim, Yüzbaşı.”

“Nare, bu bir oyun değil,” dedi, göremesem de ses tonundan dişlerini sıktağını tahmin edebiliyordum. Her tavrını ezber biliyordum. “Kaçırıldın sandım.”

Başımı hafifçe yana eğdim, sanki beni görebilirmiş gibi. “Seni bekliyor olacağım,” diye fısıldadım. “Buralar sensiz sıkıcı.”

Vural’ın nefesinin hızlandığını duydum. “Sakın bir yere kıpırdama, başımın belası, manyak. Geliyorum.”

Aramayı sonlandırdım.

20

DOSYA

Şekersiz, İmkânsız Bir Aşk Denir

Saatler önce...

Yazardan...

Vural, uyandığında başı çatlayacak kadar ağrıyordu. Gözlerini açmak bile işkenceydi, başının içinde çalan uğultulu bir alarm vardı sanki. Boğazı kurumuş, ağzında acı bir tat kalmıştı. “Nare?” dedi yatakta doğrulmaya çalışırken, hareket ettikçe mi-desinin bulandığını hissediyordu.

“Nare? Neredesin?” Ağır ağır doğruldu, ellerini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturdu. Gecedен kalmaydı. Bunu daha önce de yaşamıştı ama bu defa her şey daha kötüydü.

Etrafa bakındı. Oda karışıktı ama Nare ortalarda yoktu. Yastık boştu. Gözlerini biraz daha açmaya çalıştı. Başını tutarak yataktan kalktı, yalın ayak kapıya yöneldi. Salon sessizdi. Mutfığa baktı, orada da yoktu. Banyoya doğru yürüdü ama içeride kimse yoktu.

İçinde bir sıkıntı belirdi. Birkaç adım geriledi, salona tekrar göz gezdirdi. Nare’nin her sabah masanın üzerine bıraktığı kahve yoktu. Çantası yoktu. Cüzdanı yoktu. Hiçbir şeyi yoktu.

Elini cebine attı, telefonu çıkardı. Çağlar’ı aramak için ekrana baktığında, gözleri kısıldı. Telefonu açtı, birkaç saniye boyunca boş boş baktı.

Sonra hızlıca Çağlar'ı aradı. Telefon çalmaya başlarken, içindeki sıkıntı katlanarak büyüyordu. Çağlar, aramasına cevap vermeyince daha da midesi bulandı. Yukarı kata çıktı, hızla elini yüzünü yıkadı ve koşar adımlarla alt kata inerek mutfaktan bahçeye geçti. Aklını kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Telefonuyla bir kez daha Nare'yi aradı, kapalıydı. Tekrar aradı. Yine kapalıydı.

Aklına gelen ilk ihtimal Nare'nin kaçırılmış olmasıydı.

Bunu düşündükçe daha da delirmiş gibi hissediyordu. Çağlar'ı tekrar aradı, yine yanıt bulamadı. Bir süre sonra Nare'yi tekrar aradı, yine kapalıydı. "Aklımı sikeyim, ne vardı bu kadar içecek? Kaçırılmadıysa da ikinci ihtimal beni gerçekten terk etmesi." Sesli bir nefes bıraktı, sonra da başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Nare, neredesin?"

Artık yaşadıklarını kaldıramadığından mı bilinmez, kendini o kadar pasif hissediyordu ki omuzları çöktü. Yarım saat içinde defalarca kez Nare'ye ulaşmayı denedi, başarılı olamayınca aracın anahtarını aldı ve emniyet binasına doğru yol aldı.

Nare Ahıskalı'dan...

Kar yağıyordu.

İstanbul'a benden öncesinde kar taneleri hiç düşmüş müydü bilmiyorum. Yeni yıla az kalmışken yağan ilk kardı, benim gördüğüm...

*Viyana Kahvesi'*nin önünde oturuyor, ayaklarıma ve yüzüme doğru vuran ısıtıcıyla mayışırken sıcak çikolatamı yudumluyordum. Ellerimi sımsıkı kavradığım kupanın sıcaklığı, içimde

büyüyen soğukluğu eritemiyordu. Kar taneleri usulca yere düşerken, geçmişin gölgesinde sıkışıp kalmıştım.

Gözlerimi kapattım...

Eğer annem ölmeseydi, nasıl bir hayatım olurdu?

Belki bu şehir benim için yabancı olurdu. Samsun'da yaşadım. Orada annemle beraber gezmiş, her köşesinde bir anı bırakmış olurdum. Annemle sabahın erken saatlerinde sahilde yürüyüş yapar, simitçiden yeni çıkmış tazecik simitleri alır ve çay kokan bir evin sıcaklığına dönerdik. Babamı belki tanımadım ama annem her zaman benim yanımda olurdu.

Belki hâlâ çocuk kalabilirdim. İçimdeki o kor, o burukluk, o eksiklik hiç olmazdı. Belki de bir sabah uyanıp, içimdeki bu ağırlık olmadan derin bir nefes alabilirdim. Babamın soğuk, sert dünyasında büyümek zorunda kalmazdım. Bana sevgisini göstermeyi bilmeyen, ilgisini suskunluğa gömen bir annenin gölgesinde var olmaya çalışmazdım.

Annem yaşasaydı, odamın duvarları daha sıcak olurdu. İçinde olduğum ev, bir bina olmaktan çıkıp gerçekten bir *yuva* olurdu. Annem yaşasaydı, yalnızlık nedir bilmezdim.

Ona benzediğimi söylerlerdi. Belki de bir gün, gözlerimin içinde onun sıcaklığını görmekten gurur duyardım. Belki o zaman bu duyguları kendime bu kadar yabancı hissetmezdim.

Kendi hayalimde onu görebiliyordum. Yüzünde bir gülümseme, saçları omuzlarına dökülmüş... Yanımda oturuyor, benimle konuşuyor, sarıp sarmalıyordu. Küçükken yaptığı gibi saçlarımı düzelterip kulağımın arkasına koyuyor, yanağımdan usulca öpüyordu. *"Her şey geçer, Nare,"* diyordu. *"Sen tüm karanlığın ihtiyaç duyduğu o aydınlıksın."*

Ama gerçek dünyada, o yoktu.

Gözlerimi açtım. Kar yağmaya devam ediyordu. Ellerimi

sıktım, bardaktaki sıcak çikolata soğumuştı. Kaç saat burada oturduğumu sayamadım. Kafe bir ara çok yoğun oldu, sesler yükseldi ama kafamdaki gürültü çok daha güçlü olduğundan başka insanlara odaklanmakta başarılı olduğum söylenemezdi. Kafe bugün hafta sonu olduğundan oldukça geç bir saate kadar açık kalacaktı. Vural'ın yetişmesini umuyordum.

Birkaç saat sonra Asuman geldi.

Elinde açık kahverengi dosyayla, kafenin ilk girişinde kısık gözlerle beni aradı. İstedğim belgeleri toplamış mıydı gerçekten? Babamın kirli işlerinin, yıllardır sakladığı gerçeklerin kanıtlarını taşıyor muydu şu an ellerinde?

Bardağı masaya bıraktım, elimin titremesine engel olamadım. O sırada Asuman da beni gördü. Hızlı adımlarla yanıma geldiğinde, üzerindeki kalın kabanı çıkarıp sandalyeye bıraktı. Önüme koyduğu açık kahverengi dosyaya bir anlık çekimle baktım. İçinde ne yazdığını henüz bilmeden bile bir yumru gibi oturdu kalbime.

“Asuman,” dedim ama sesim tuhaf çıkmıştı. “Hepsini buldun mu?” diye sordum, gözlerine doğrudan bakarak. “Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, biliyorsun.” Ses tonum son cümlelere doğru daha da kısıldı. “Babam, tutuklanacak. Fabrikalar bir süre de olsa duracak. Babamın üzerine çok kayıtlı bir durum yok ama ablam ve holding ister istemez etkilenecek.”

“Hepsine hazırız.”

Dosyanın üzerindeki tokayı açtım, içindeki belgeleri çekip önüme serdim. İlk sayfa babamın bir iş toplantısına aitti, altındaki isimler tanıdıktı. Devam ettikçe, yüklü para transferlerine, şirketlerin perde arkasındaki bağlantılarına ulaştım.

O belgelerde, yıllarca hayalini kurduğum ama gerçekte var olmayan bir adamın yüzü vardı. Babam... Hayatı boyunca

beni koruyacağına inandığım, en azından beni sevdiğini düşünmek istediğim adam, işte buradaydı. Bir imza, birkaç satır, bazı şifreli notlar... Ve kanlı bir düzenin içinde, tam da merkezde duruyordu.

Nefes almakta zorlandım. Midem bulandı.

“Bu... Bu kadarı bile yetiyor,” diye fısıldadım. “Vural saatler sonra burada olur. Son uçakla gelmiş olacaktır. Seni görmese daha iyi.” Sadece babamın değil, kendi babasına da ait olan belgeler vardı. Ateşin diğer noktası ona değiyordu.

Asuman başını salladı. “Varsın bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmasın... Sen sadece iyi ol. Adalet yerini bulsun.”

Adalet, annemi öldüren kişi cezasını çektiğinde bulacaktı. Bir sonraki işim de bu olacaktı.

Gözlerimi kapadım, yüzümü avuçlarımın içine gömdüm. Bir yanımda her şeyi bilmek istiyordu, ne kadar iğrenç ve acı verici olursa olsun. Ama diğer yanımda... Hâlâ bir çocuğun umutlarını taşıyordu. Babasını affetmeye hazır, bir bahaneye sığınmaya meyilli o kırık dökük çocuk...

Ama artık biliyordum. Ve bilmek, geri dönülemez bir şeydi.

“Şimdi gitsem iyi olur,” dedi Asuman. “Seni bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum, yüzüm yok. Ama doğum gününe az kaldı. Belki...” İlk kez doğum günümle ilgili konuşuyordu. “Yaşattığım her şey için, özür dilerim Nare. Bundan sonraki hayatında bir *kelebek* kadar özgür olmanı diliyorum. Bir daha bana eskisi gibi bakamayacağını biliyorum. Yine de...”

“Teşekkür ederim,” diyerek böldüm sözlerini. “Hiç değilse, Emre’nin ölümünden yargılanacak ve acı çeken ruhum biraz da olsa rahatlayacak. Bunu benim için değil en çok onun için yapacağım.”

Asuman, oturduğu sandalyeden kalktı ve saniyeler içinde gözlerimin önünden kayboldu.

Kar hâlâ yağıyordu.

Hesabı ödeyip kafeden çıktım. Vural'ı bekliyordum,

Kafeden çıktığım anda buraya doğru hızla gelen tanıdık o gözlerin sahibini gördüm... Buz mavileri, güneş rengi gözlerime değdiğinde adımları çok kısa bir an yavaşladı. Vural'ı gördüğüm an bir çocuk gibi dudaklarımı büzdüm, omuzlarımı düşürdüm. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için hareket edemedim, benim yerime bunu o yapıyordu. Etrafımızdaki insanlar gelip geçerken gökyüzünden düşen kar taneleri bile yavaşladı sanki. Gözyaşlarım buz kesen yanaklarıma sıcaklığını bırakarak çenemin altında kayboldu.

“Çok korktum,” dedi, Vural nefes nefes kalmıştı. “Sana bir şey oldu sandım. Çok korktum. Neden geldin? Nare... Bensiz, buraya neden geldin?”

Konuşamadım. Elimdeki dosyayı ikimizin arasında bıraktım, kollarımı boynuna dolamadan hemen önce ayaklarımın ucunda yükseldim. Yüzümü boynuna gömdüm ve özlediğim kokusunu içime çekerken ağlamaya devam ettim. “Bitsin istedim,” dedim, hıçkırarak ağlıyordum. “Artık hiçbir şey bize dokunmasın.”

“Ne *bitsin*, istedin? Sabahtan beri ne yaptın? Senin için ne kadar endişelendim. Kaç kez aradım. Kaç kez... Nare, anlat artık yoksa ben delireceğim. Biri sana bir şey mi yaptı?”

Hafifçe geri çekildim ve dosyayı ona uzattım. “Burada,” dedim, güçlükle yutkunurken. “Aradığın her şey bu dosyada.”

Vural bir an duraksadı. Ellerimdeki dosyayı fark ettiğinde, her şeyin ağırlığı bir anda ona da vurdu. Âdeta havada donmuştu, o sırada her şeyin gerçekliği gözlerinde belirdi. Yavaşça adımlarım geri çekti ama bakışları dosyadaydı.

ZAMANA KARŞI

Deniz Tekin, Yıldızlar

Yeryüzünden gökyüzüne düşen taneler arasında her şeyin sessizleştiği ve bizi de bir girdap gibi içine çektiğini hissettim. Vural, sadece bir anlığına kalakalmıştı. Ama o an bile, gözlerinde o kadar çok şey vardı ki...

“Ne var dosyada, Nare?” dedi, sesi alçak ve merakla karıştı. Ama yine de bir adım daha atmamıştı. Gözleri dosyanın üzerine odaklanmıştı. Sorularını sormak, onu kontrol etmek yerine, sadece bekliyordu.

Sözlerim, boğazımda takılı kaldı. Ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü bu dosya, aslında hiç açıklamak istemediğim bir dünyayı açıyordu. İçimden, o kadar çok şey geçiyordu ki o an ne yapacağımı bilmiyordum.

“Vural...” dedim, bir kez daha, gözlerimi kaçırarak. “Telefondaki mesajları okudum.” Sesim hafifçe titriyordu ve onu izlemek, meraklı bakışlarını görmek, her şeyden çok daha ağır geldi.

Vural, bir adım daha attı. Sadece bakışlarımla ona yaklaşıldım. Kar taneleri üzerimize düşerken, hissettiklerim bir anda sessizliğe gömüldü. Vural, gözlerimi tam olarak görmek için bi-

raz daha yaklaştı. Ellerim dosyayı sıkıca kavrarken bir an için ne yapacağımı bilemedim.

Bir adım daha attı. Gözlerindeki kararlılık hissettiklerimi çok daha yoğun kılıyordu. “Neyi okudun? Ben bir mesaj görmedim,” dedi, derin bir nefes alarak. “Nare, ne var içinde?”

Ama ona hiçbir şey söyleyemedim. Bakışları içimdeki yarayı acıtıyordu. Dosyayı sıkıca tutarken gözlerine odaklandım. Vural hiçbir şey sormadı. Diğer cebinden çıkardığı telefonda mesajlara girdi, sonra da neyden bahsettiğimi anladı. Sertçe yutkundu.

Ellerimi Vural’a uzattım, ondan uzaklaşmak istemiyordum. Ellerimi sıkıca kavradı.

“Nare,” dedi ellerimi severken. “Sen nasıl? Bu, çok ağır... Sen...”

“Her şey burada... Ses kayıtları, videolar, belgeler... Babam, bu sonu kendi elleriyle hazırladı. Artık yapabilecek bir şeyim yok.” Güçlkle yutkundum. “Emre için. Kendim için. *Senin* için. Kaçırılan diğer insanlar ve bu pisliğin içinde kaybolan herkes için... Vural, her şey bu kadar karmaşıkken seni kaybetmek istemiyorum. Bitsin istedim.” Gözlerim yeniden doldu ama bu kez gözlerimden süzülen yaşlar hıçkırıklara dönüşmeden, yalnızca sessizce akıyordu. Kar, yavaşça üzerimize düşerken, sanki dünyada yalnızca biz kalmıştık. Bir adım daha atarak birbirimize doğru çekildik.

Vural bedenimi daha da sıkı sardı, derin bir nefes çekti. Saçlarımı öperken, “Son nefesimde bile yanımdayım, Nare. Bunu unutma,” dedi. Sözleri, içimdeki fırtınayı biraz olsun dindiriyordu. Ama ne kadar sarılsak da o derin korku hâlâ aramızda geziniyordu. Hep bir şeylerin eksik olacağı hiçbir şeyin geçmeyecek olma ihtimali ve hissi âdeta beni mahvetmişti. Yine de

Vural'ın varlığı, korkularımı biraz daha uzaklaştırıyordu. Birlikte, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyordum.

Sokak lambalarının ışıkları yağın karın içinde parlıyordu. Her biri, kar tanelerinin arasında kaybolan birer küçük yıldız gibi, sanki bizim için bu kadar aydınlıktı. Bugünden sonra bizi bekliyor olan o hayat için...

“Geçmişin izlerinden kaçamayacağız, Nare,” dedi Vural, sesi kararlıydı. “Ne kadar kötü anımız varsa hepsini iyileriyle değiştireceğim. Söz veriyorum, yeniden başlayacağız.” Geçmiş görmelikten gelip geleceği düşündüğümde aklımda bir tek şey vardı: *Vural'la birlikte olmak, ona sarılmak ve her şeyi geride bırakmak...* Sadece biz vardık. Hep biz olacaktık.

Vural'a görevini bitirmesi için bir dosya teslim ettim, o da bana karşılığında filtre kahve ve tatlı ısmarladı. *Viyana Kahvesi*'nde, üst katta, bize ait olduğunu düşündüğüm masada otururken ikimiz de sessizce kahvemizi yudumluyor ve yan yana oturmuş, lapa lapa yağın karı izliyorduk.

“Burnunun ucu kıpkırmızıydı, şimdi daha iyi görünüyorsun,” dedi Vural, burnuma içimi sıcaklık eden bir öpücük bıraktığında. “İstanbul'u özlemişim.”

“Ben de öyle.” Göz ucuyla dosyaya baktım. “Ne zaman teslim edeceksin?”

Vural, “Yarın gece burada olmuş olur,” dedi. “Sabah komutanımın yanına uğrayıp yıllık izne çıktığımı söyleyeceğim.”

“Ve her şey bitmiş olacak, değil mi?”

Alnımla başım arasına öpücük bıraktı. “Bitmiş olacak, sevgilim.”

Dudaklarıma mutluluktan uzak, hüznünlü bir gülümseme yerleşti. “İlk günlerdeki gibi hissettim,” dedim. “Anılar biz istediğimiz sürece zihnimizde yaşar ve ölümsüz kalır değil mi Vural? İyi ki o gün oradaydın. İyi ki beni buldun.”

“Hangi evrende olursak olalım, ben seni yine bulurdum.”
Elimi sıkıca kavradı. “Doğum gününde seni bir yere götürmek istiyorum. Bugünkü gibi bir şey yaşamamak için öncesinde söylüyorum, Nare. Sakın yine ortalıktan birdenbire kaybolayım deme.”

“Nereye gideceğiz? İstanbul’dan uzağa mı?”

“Biraz.”

“Batı’ya mı?”

“Sayılmaz.”

“Yurt dışına mı?”

“Öyle bir şey değil.”

Merakla kıpırdandım. “Ama ben şimdi çok merak ederim.”

“Biraz da sen merak et.”

Vural, oturduğu yerden doğruldu. Ayağa kalktıktan sonra elini bana uzattı. “Hadi, gidiyoruz.”

“Nereye?” diye sormadan edemedim.

“Evimizi özledim, evimize...”

Parmaklarım piyano tuşlarının üzerinde hafifçe süzülürken odada yalnızca piyanodan çıkan ses yankılanıyordu. Loş ışık, ağır kadife perdelerin ardından süzülüp içeriye usulca sokuluyordu. Şöminenin üzerindeki mumlar titrek alevlerle dans ediyor, odanın duvarlarına uzun, kırılğan gölgeler düşürüyordu.

Yanımda Vural vardı. Başını piyanoya yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Parmak uçlarım tuşlara her dokunduğunda, nefes alışlarının ritmini hissedebiliyordum. Sanki bu anı bozacak diye nefesini tutuyordu. Ben de ondan farklı değildim.

Bir süre sadece gözlerinin içine bakarak piyano çaldım.

Düşünmemek için, hissetmemek için... Sonra Vural'ın eli benimkine dokundu. Beni durdurmadı ama varlığını hissettirdi. Soğuk piyano tuşlarının üzerinde parmaklarımız buluştu. İçimdeki melodi sustu, dışımdaki de öyle.

Başımı hafifçe eğip gözlerimi kapattım. Yorgundum. Müziğin içinde kaybolmaktan, sustukça boğulmaktan, en çok da babama söylemek isteyip söyleyemediklerimden...

Ona döndüm ama hiçbir şey söylemedim. Zaten gerek de yoktu. Vural başını eğdi, alnını usulca elimin üzerine yasladı. Aramızdaki sessizlik, kelimelerden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken son kez arkamı döndüm. Sokağın başındaki o genç kıza bugün veda etmiştim. Geçmişim, çocukluğum, ait olduğum her şey işte oradaydı. O eski ev, içindeki anılar, duvarlarına sinmiş sesler, gülüşler ve kavgalar... Hepsi bir daha geri dönmeyeceğim mutlu sonu asla olmayacak olan bir masalın parçaları gibiydi.

Geçmişimden izler taşıyan sokağın başında, kendime bakıyordum. Boğazımda bir düğüm, içimde bir boşluk... *Ama gitmeliyim*, diyordum. Çünkü artık benim tek gerçeğim Vural'dı.

Ayaklarım titreyerek birkaç adım attım, karanlık sokaklara, belirsiz bir geleceğe doğru. Gözyaşlarım durmuyordu ama artık umurumda da değildi. Çünkü bir adım ötemde Vural vardı.

Onu gördüğüm an, dünyanın geri kalanı bulanıklaştı. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde kollarıyla sardı beni, sanki hiç bırakmayacakmış gibi. Sığınacak tek limanım, tutunacak tek dalım oydu artık.

"Nare..." diyen sesi beni hayal dünyasından kopardı; sesi yumuşaktı, içimdeki fırtınayı dindiriyordu. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Biliyordum, artık geriye bakmanın anlamı yoktu. Çünkü benim yolum onunla çizilmişti. "Her şey geçecek. Bir daha böyle ağır hissetmeyeceksin."

“Tek bir şey istiyorum,” dedim. “Tutuklandığı günün gecesi... Birkaç dakika da olsa görebilir miyim?”

Vural, belli belirsiz başını salladı. “Seni çok seviyorum,” dedi, gözyaşlarını silerken. “Nare Ahıskalı.”

Dudaklarımız birbiriyle buluştu, küçük bir nefes aralığı yakaladığımda sözlerine karşılık verdim. “Seni çok seviyorum, Vural Emir Ahıskalı.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikita>

SONDAN BİR ÖNCE

Furkan Halıcı, Baktığın Her Yerdeyim

Yazardan...

Yüzbaşı Vural, abisine dosyayı teslim etmek için bekliyordu. Dosyayı teslim etmek için ise oldukça yanlış bir zamanlama olmuştu. Çağlar, Nare ve Vural'ın geldiğini Cansu'ya ağzından kaçırınca Balım'la beraber soluğu evlerinde almıştı.

Vural belli saatler içinde Ömer'le mesajlaşabildiğinden bu durumu anlatan mesaj gönderse de henüz okunduğuna dair bir bilgi alamamıştı. Şimdi ise tedirgin bir şekilde bekliyor, âdeta ateşin üzerinde oturuyormuşçasına gergindi.

“Akşamdan beri neyin var senin? Sürekli saate ve kapıya bakıp duruyorsun?” diye sordu Cansu. Vural, güçlkle yutkundu. “İyiyim, bir şeyim yok. Yıllık izne çıkmadan önce son bir işim kaldı, onunla alakalı düşünüyorum.”

“Anladım,” dedi Cansu, inandığı pek söylenemezdi ama fazla kurcalamamayı tercih etti. “Balım, uyudu. Alt kattaki odalardan birine yatırayım. Şimdi giderdik de uykusu bölünür, sabaha kadar mızızlanır amcamı istiyorum diye.”

Nare, araya girdi. “Burası sizin de eviniz,” dedi. “Gel, ben sana yardım edeyim.” Nare, Balım'ı kucakladıktan sonra Cansu'yla alt kata, misafir odasına geçtiler. Vural'ın içindeki tedir-

ginlik, gözlerinin derinliklerinde anlık bir huzursuzluk yaratıyordu. Cansu'nun konuşmalarındaki o rahat tavır, sanki her şeyin normal olduğu hissini veriyordu ama Vural biliyordu ki Ömer habersiz bir şekilde eve gelirse, hiçbir şey normal olmayacaktı.

Vural hâlâ odaklanamıyordu. İçindeki gerginlik bir türlü geçmiyordu. Sürekli saate bakıyor, ne zaman Ömer'den bir haber alacağına dair bir bildirim bekliyordu. Saatler geçtikçe, dosyayı teslim etme konusu zihninde dönüp duruyordu.

Vural, mesleğinden gelen soğukkanlılığı ve dikkatini toplama alışkanlıklarıyla bu işi en kısa sürede sonuçlandırmayı kafasında şekillendiriyordu. Ancak bir yandan da Ömer'in ne zaman cevap vereceği endişesi onu rahatsız ediyordu.

Sonra telefonuna beklediği bildirim düştü: *Gergin olduğumu hissediyorum. Sorun yok. C'yi alt kattan uzaklaştır. Piyoano odasındaayım.*

Vural, C'nin kim olduğunu anlamıştı. Dosyayı aldığı gibi alt kata indi. Misafir odası piyoano odasının yanındı. Vural, dosyayı arkasına saklarken kapıyı hafifçe araladı. "Size kahve yaptım, yukarıda," dedi. Nare'yle bu sırada gözleriyle anlaşırmıştı. "Balım'ın yanında kalırım. Uykuya tamamen daldığında çıkarım."

Cansu, usulca başını sallayarak onu onayladı. Nare, Cansu'yla beraber odaya çıktığında Vural da piyoano odasına geçti. Kapıyı kapadı, Ömer'i yaktığı mumların gölgesinde dinlenirken gördü.

"Niye bu kadar geciktin?" diye sordu Vural, piyoano odasının kapısını onun için açık bırakmıştı. "Cansu ve Balım burada, biliyorsun. Bir an önce gitmelisin."

Ömer sessizdi. "Bu kadar kısa bir sürede halledeceğini düşünmedim. Hatay'da, sınırdaydım. Öncesinde de Kahraman-

maraş'a uğradım." Gözlerini yavaşça araladı ve bakışlarını Vural'a dikti. "Balım... Uyudu mu?"

"Uyudu," diye karşılık verdi Vural.

Ömer, oturduğu tekli koltuktan kalktı. "Görev, Kemal Mihmallı tutuklandığında bitmiş olacak. İstedğin gibi, tutuklandığı gece Nare'yle görüştüreceğiz."

Vural, güçlkle yutkundu ve göğsüne oturan yumruyu yok saymaya çalıştı. "Neden Kahramanmaraş'taydın?"

"Benden istediğin şey için."

"Buldun mu?"

Ömer başını salladı. "Buldum. Gittim de. Adres doğru ama... Adam vefat etmiş."

Vural, "Kimden öğrendin?" diye sordu.

"Orada yaşayan bir kadından. Kadına ölmeden önce bir mektup bırakmış, öleli iki ay oluyor. *Bir gün birisi gelir, kızımı sorarsa mektubu ona ver*, demiş. Vasiyet etmiş. Kadın, bana vermedi. Bir kızı bekliyorum, adı Nare'ymiş dedi... Adres bilgilerini sana ayrıca mesaj atacağım. Biletleriniz hazır. Sizi orada karşılayacak olan arabada."

Vural, kontrol ettiği ve üzerine birkaç not bıraktığı dosyayı abisi Ömer'e uzattı. Ömer dosyayı kavradı. "Balım..."

Vural direkt olarak anladı. "Birkaç dakika olabilir..." Gözlerini kaçırıldı. "Kontrol edeyim, gel. Takip et."

Vural, piyano odasından çıktı ve etrafı kolaçan ettikten sonra Ömer'e başıyla *gel* dedi. Ömer, Vural'ı takip etti. Balım'ın uyuduğu odaya girdiğinde Vural, buğulanan gözlerini abisinden kaçırıldı.

Balım'ın uyuduğu yatağın yanına, dizlerinin üzerine çöken Ömer, kızını uyandırmamaya dikkat ederek kokusunu içine çekti. Sonrasında dayanamadı, sarı saçlarından öptü ve hızla

uzaklaştı. Uzaklaşmasaydı, dayanamazdı. Üstelik... Cansu'nun kokusu da kızının üzerindeyken, hiç dayanamazdı.

“Hiç dönmeyecek misin?” diye sordu Vural. “Bitti mi? Ben seni zor buldum, çıkardım o mezardan. Bir daha mı gömeceğim?”

Ömer, bir süre sessiz kaldı. “Beni hiçbir zaman affetmeyin.”

“Bir daha dönmeyecek misin?”

“Diğer görev için yola çıkmış olacağım.”

Vural, başını sallamakla yetindi. “Eyvallah.”

Ömer, Vural'a sarılmak için hareketlendi. Vural, engel olmadı. O da abisine sıkıca sarıldı. Vural, hıçkırarak ağlamamak için dişlerini sıktı. Ömer de farksız sayılmazdı, hıçkırıklarını yuttu. Birbirlerinden ayrıldıklarında Vural, görev telefonunu ona teslim etti. Ömer, son bir kez Balım'a baktı, gözleri Vural'a değmeden, değmeden hızla piyano odasına doğru hareketlendi ve geldiği bahçe kapısından geri döndü.

Vural, abisinin gidişine gözyaşları içinde bakarken, sırtını duvara yaslayarak yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Başını dizlerinin arasına yasladı, bir çocuk gibi sessizce ağladı. Abisinin bir daha gelmeyeceğini kabullenmenin, öldüğünü kabullenmekten daha zor olacağını tahmin etmezdi.

Gözyaşlarını silerken oturduğu yerden kalktı, Balım'ın uyuduğu yatağın bir köşesine bacaklarını dizlerine çekerek uzandı. Balım, amcasının varlığını hissettiğinde ona doğru kıvrıldı. “Amca,” dedi. “Çok güzel bir rüya gördüm.”

Vural, ağlamaklı ses tonuyla, “Ne gördün?” diye sordu.

“Babam buradaydı, saçlarımdan öptü.” Balım, gülümsüyordu. “Seninle de sarıldı. Fotoğraftaki gibi...”

“Gerçek olamayacak kadar güzeldi, değil mi?” diye sordu Vural. “O hep bizimle olacak, bal bebeğim. Hep yanımızda olacak.”

“Babam, bir kahraman mı amca?”

“Kahraman,” dedi Vural. “Bizim için kendini feda eden bir kahraman.”

“Sen de benim kahramanımsın, amca. Seni çok seviyorum.”

Vural, gözyaşları içinde gülümsedi. “Sen de benim her şeyimsin.”

Kemal Mihmalli'nin tutuklandığı sabahın gecesi...
Nare Ahıskalı'dan...

Babam tutuklanmıştı.

Vural, suç dosyasını Ömer'e teslim ettikten iki gün sonra, şafak operasyonuyla diğer suçlular, Asuman'ın babası da evinden ters kelepçe alınmıştı. O gün ne Asuman ne de ablam evde değilmiş, Vural söylemişti. Bunu garipsesem de üzerine düşünememiştim. Abimi aramaya cesaretim yoktu, aynı şekilde Asuman ve ablam için de geçerliydi bu durum. Vural, babamın tutuklandığı sabahın gecesine beni karakola getirmişti ve şu an, görüşmek için bekliyordum.

Bacaklarımı birbirine kenetleyerek oturduğum plastik sandalyede, beklemenin ağırlığını her hücremde hissediyordum. Karakolun floresan ışıkları gözlerimi yoruyor, içerideki keskin kahve ve evrak kokusu mideme hafif bir bulantı veriyordu. İçimde, tarifi zor bir his vardı.

Vural yanımda sessizce duruyordu. Göz ucuyla ona baktım; kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ancak onu tanıyordum. O sessizliğin ardında, beni koruma içgüdüleriyle dolup taşan ama ne diyeceğini bilemeyen bir adam vardı.

Derin bir nefes aldım. Boğazımdaki düğümü çözmeye çalışırken kapının açılma sesiyle irkildim. Bir polis memuru içeriye adım attı ve kısa bir bakıştan sonra bana döndü.

“Hazır mısınız?”

Başımı salladım. Vural, kolunu hafifçe sırtıma koyup bana destek olmak ister gibi arkamdan yürüdü. Koridorda adımlarımız yankılanırken, içimde büyüyen korkuyu bastırmaya çalışıyordum.

Görevli kapıyı açtı, derin bir nefes alıp içeri adım atmadan önce Vural’a döndüm. “Burada bekler misin?” diye sordum kısık bir tonda. Vural, başım sallamakla yetindi. Babam, sesimi duyduğunda başını hafifçe eğdi ve omzunun üzerinden bana baktı. Müdürün odasına girip kapıyı kapattım.

“Şaşırmış görünmüyorsun,” dedi babam, hiçbir şeyden haberi yoktu. “*Biliyordun*, değil mi?”

“Neden görüneyim?” diye sordum buz gibi bir sesle. “Bildiklerimi boş ver. Hatta neden burada olduğunu da... Her şeyi bildiğimi en başından beri biliyorsun, insanın gözlerinin içine baka baka yalan söylemek sende huydur, anlarsın.”

Babam derin bir nefes alırken gözlerini kaçırdı. Onun bu kaçamak bakışları, içimde bir şeyleri daha da derinden kırıyordu.

“Beni burada görmek seni hiç etkilemedi mi?” diye sordu, sesi bir şeyler arıyormuş gibiydi. Gözlerimi kıstım, yüzümdeki donuk ifadeyi bozmamaya çalıştım. “*Beni burada görmek seni hiç etkilemedi mi?*” cümlesi, aklımda tekrar tekrar yankılandı. Oysa sorması gereken şey buydu: *Benim burada olmam, senin hayatını nasıl mahvetti?*

Kollarımı göğsümde kavuşturup derin bir nefes verdim. “Etkiledi,” dedim sonunda. “Ama şaşırtmadı.”

Babamın çenesindeki kas gerildi ancak hiçbir şey söylemedi. O susunca, içimde yıllardır biriktirdiğim öfke, hayal kırıklığı, eksik kalan tüm cümleler birer birer ortaya çıkmaya başladı.

“Kendi hatalarının sonuçlarıyla yüzleştğin için üzgünüm ama buraya gelmeyi *sen* seçtin.” Sesim beklediğimden daha sert çıktı. “Ben değil.”

Gözlerini bana dikti, içinde bir şeyler çatışıyordu. Babam, her zaman güçlü, kontrolü elinde tutan bir adamdı. Ama burada, bu odada, kelepçelerin gölgesinde... İlk kez gerçekten yenilmiş gibi görünüyordu.

Ama bu, benim için bir zafer değildi.

“Ben hiçbir şey yapmadım, Nare.”

Dudaklarımın arasından soğuk, alay dolu bir kıkırtı döküldü. “Asena’ya da mı hiçbir şey yapmadın? *Anneme*? Sen bize birçok şey yaptın. Asıl sorman gereken soru şu... Benim burada olmam, sizin hayatınızı nasıl mahvetti?” Suratı kireç kesti. Her şeyi bildiğimi zaten biliyordu ama artık emindi. “Annemi neden koruyamadın? Onu böylesine yapayalnız bırakırken hiç mi vicdanın sızlamadı? Yapayalnız kalmış... Kuşlarla, çiçeklerle arkadaş olmuş...” Gözyaşlarım önümü görmeme engeldi. Yüzü buğuluydu. “Bana bıraktığı videoları izledim. Sana yazdığı mektupları okudum. Buraya neden girdiğini biliyorsun, istediğin kadar inkâr et... Bir değil, birçok hayatın sebebi oldun.”

Ayağa kalktım. Ellerimi masaya dayayıp ona yaklaştım. “Ben senin yaptıklarının hesabını sormaya gelmedim, baba.” İlk defa ona *baba* derken bu kadar yabancı hissettim. “Biliyorum ki soracak hiçbir şey kalmadı. Senin için üzülüyorum. Asuman için, ablam ve abim için üzülüyorum. Annem için üzülüyorum. Kendime üzülüyorum. Ama senin için değil.”

Gözlerinin içine son bir kez baktım. Sonra arkamı dönüp

kapıya yöneldim. Elimi kapının koluna atmıştım ki arkamdan gelen kısık sesi duydum. “Böyle olsun istemezdim. Pişmanım.” Sessiz kaldım. “Çok pişmanım, Nare.”

“Seni hiçbir zaman affedemem, *affetmem*. Bir daha karşıma çıkma diyeceğim ama uzun yıllar boyunca yaptıklarının bedelini ödeyeceksin zaten. Yıllar sonra bile olsa bu sözümü unutma, karşıma çıkma.”

Kapıyı açtığımda karşımda abimi görmeyi beklemiyordum. Omuzlarım çöktü. “Abişim,” dediğinde gözyaşlarım birbirini takip ederek çeneme kadar kaydı. Yüzü yorgundu, bakışları derindi ama her zamankinden daha tanıdıktı. Onun gözlerinde, kendi içimde tuttuğum fırtınanın yansımasını gördüm. Yorgunluk, kırgınlık...

Ne ben bir şey söyleyebildim ne de o. Birkaç saniye boyunca sadece orada durduk, birbirimize bakıp söylenmemiş tüm kelimeleri sessizlikte taşıyarak...

Abim kollarını açtı, hiçbir şey düşünmeden, hiç tereddüt etmeden ona koştum.

Onun güçlü kolları etrafıma sarıldığında, içimde yıllardır biriktirdiğim her şey boşaldı. Omzuna başımı gömdüm, avuçlarım sırtına sıkıca tutunmuştu. Hıçkırarak ağlarken, “Abi...” dedim. “Biliyordun...” Titreyerek nefes aldım, boğazım yanıyordu ama içimde tuttuğum gözyaşlarına artık engel olamıyordum.

“Ne olursa olsun,” dedi abim titrek bir sesle. “Annelerimiz ayrı olsa da sen benim kardeşimsin. Biricik *trafom*’sun. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

Söyledikleri içimdeki en derin yaraya merhemdi. Çocukluğumdan bu yana bana verdiği en büyük sözlerden biri oldu, her şeyden çok buna inanmak istedim. Beni biraz daha kendi-

ne çekti, sırtımı sıvazlarken nefesi saçlarıma karışıyordu. Tıpkı çocukken korktuğumda yaptığı gibi... O zamanlar da böyle sığınırdım ona. İkimiz de ağlıyorduk. “Annem burada, Züleyha da. Seni bekliyorlar.”

Usulca başımı salladım ve beni onların yanına götürmesine izin verdim. Asuman, gizli tanık olmuştu ve Züleyha, kaçırıldığı süreçte babama dair bildiği her şeyi anlatan kişiydi. Medyaya bakmak bile istemiyordum, etraf çalkalanıyordu.

Asuman, beni gördüğünde hiç beklemeden sarıldı ve ablam da ikimizi birden kollarıyla sardı. Abim, sessizce bizi izliyordu. Ne kadar sürdü bilmiyorum, Vural’ı koridorda gördüğümde kollarımı ayırdım ve hafifçe geri çekildim. “Artık gitmem gerek.”

“Bizimle de mi görüşmeyeceksin?” diye sordu ablam.

“Öyle şey mi olur? Bizim, bizden başka kimimiz var?” diye araya girdi abim. “Nare, biz hep buradayız.”

“Bir süre toparlanmak için uzaklaşacağım, yine geleceğim ama,” diyebilirdim yalnızca. “Kendinize iyi bakın. Abi...”

“Abim, sen merak etme. Toparlanacağız. Sen de kendine dikkat et, tamam mı? Nerede olursan ol, istediğin an gelirim. Hep gelirim.”

Asuman, yüzüme bakamıyordu. Son bir kez abime sarıldım ve yanlarından uzaklaşarak Vural’a doğru ilerledim. Gözyaşların önümü görmeme izin vermiyordu. Vural, bunu tahmin etmiş gibi hızla bana doğru yürüdü ve kolumdan kavradı.

“Hadi, tutun bana,” dedi. “Çıkalım buradan, Nare’m.”

Vural’a tutunurken gözlerim çok kısa bir an ardımda kalan aileme takıldı. Abim, ablam ve Asuman birbirlerine sarılmıştı.

KELEBEK NAR VE YÜZBAŞI

Çağan Şengül, Yokmuş Sevenim Senden Önce

8 Ocak...

Nare ve Vural'ın doğum gününe bir gün kala...

Vural ile havalimanındaydık, akşamın yedisiydi. Son yaşananların üzerinden sonra ilk kez evden dışarı çıkmıştık. Vural'ın beni dış hatlara götürmesini beklerken iç hatlardaki bir uçağa binecek olmamamız sürpriz olmuştu ama... Yine de heyecanla nereye gideceğimizi bekliyordum. Biletlerimizi almak için hareketlendiğimizde, ekranda yazan yazıyı görmemem için beni uzaklaştırmıştı ve bunun bir sürpriz olacağını söyleyip gitmişti. Ben de sürprizini bozmamak için gerçekten de ekrana bakmamıştım.

İçimde garip bir ağırlık vardı; heyecan mı, gerginlik mi, yoksa bilinmezliğin yarattığı boşluk mu, bilmiyordum. Ama elim Vural'ın elinde olduğu sürece daha güçlü hissediyordum.

Yanımda yürürken her zamanki gibi sakindi. Vural'ın adımları net, bakışları kararlıydı. Ben ise sürekli etrafa bakıyor, insan kalabalığında kaybolmamaya çalışıyordum.

Kapıya vardığımızda anons yapıldı: “Uçağa binış başlamıştır.”

Vural, bileti kontrol edip bana döndü. “Hazır mısınız?” diye sordu, sesi yumuşacıktı. “Ben heyecandan yerimde duramıyorum.”

Gözlerimi ona çevirdim. Ne olursa olsun, yanında olduğum sürece hazırdım. Başımı sallayıp hafifçe gülümsedim. “Hazırım. Sen varsan ben hep hazırım.”

Elimi sıktı, ardından güvenliğe doğru ilerledik. Sıraya girip biletlerimizi uzattı. Bu sırada da ekrana bakmamıştım. Görevli biletleri okutup geri verdiğinde, Vural elindeki çantayı düzeltti ve bana kısa bir bakış attı. Uçağa açılan koridora girdiğimizde içimde bir şeyler düğümlendi. Sanki bir eşikten geçiyorduk hem fiziksel hem de duygusal olarak...

Vural, yanımda bir an bile tereddüt etmeden yürümeye devam etti. Ben de onunla ilerlemeye devam ettim. Vural, pilotun konuşmasını duymamam için de kendince bir yöntem bulup kulaklıklarını takmış, kendi şarkılarından açmıştı. Sürprizi pürüzsüz bir şekilde devam ediyordu. Uçak yaklaşık iki saat sonra yeryüzüne indiğinde, “Burada öğrenirim ki nerede olduğumuzu,” dedim ama gözlerime bir bandana takacağını tahmin edemedim. Vural, uçaktan iner inmez gözlerime bandana taktı ve havalimanından çıkıp bizi bekleyen araca geçene kadar da çıkarmama izin vermedi.

Bindiğimiz aracı süren kişi gece on buçuğa doğru köyün girişinde motoru durdurdu. Aracı süren kişiyle beraber indik. “Beni takip edin efendim,” diyerek yol gösterdi ve onu takip etmemizi bekledi. Vural, elimden tutup yürümeye başladığında güçlkle yutkundum.

“Burası neresi?” diye sordum. “Köyde ne işimiz var ki? Uzun da sürdü.”

Vural, “Az kaldı, öğreneceksin,” dedi. Küçük, tek katlı, eski ama bir o kadar da sağlam görünen bir evin önünde durduğumuzda. Pencereleri genişti, sarıya çalan ahşap çerçeveleri biraz yıpranmıştı. Çatısı koyu kırmızı kiremitlerle kaplıydı. Evin alt

katı, depo gibi görünüyordu. Büyük, kahverengi demir bir kapısı vardı, ayrıca yan tarafında birkaç odun ve eski tarım aletleri duruyordu. Pencerenin önünde bir çiçek saksısı vardı, içindeki bitkiler biraz bakımsız kalmış gibiydi ama yine de buraya birinin vakit ayırdığı belliydi.

Kapının hemen önünde küçük bir taş basamak vardı. Kapının tokmağı eskiydi. Etrafıma bakındım; burası, şehrin gürültüsünden çok uzakta, kendi halinde bir köydü. Gökyüzü karanlıktı ancak köy evlerine özgü o huzurlu atmosfer burayı olduğundan daha sıcak gösteriyordu. Vural'a döndüm. O, hâlâ sessizce beni izliyordu. Gözlerinde bir şey vardı, hafif bir tebessüm ve içinde derin bir anlam saklıymış gibi bana bakıyordu.

"Nare..." dedi yabancı bir ses. "Komutan sözünü tutmuş! Kızı gerçekten de getirttirmiş!" Komutan diye bahsettiği kişi Vural mıydı? "Ömer Komutan sözünü tutmuş!"

Ömer... Ömer Komutan mı?

Vural, "Getirdi..." diye yanıtladı.

Elini tuttum ve kendime doğru çektim. "Bu kız kim? Beni nereye getirdin?"

"Sana ilk kez vereceğim doğum günü hediyesi eşsiz olmalıydı." Gözleri buğulanmıştı ama neden? "Nare, ben seni... Annene getirdim... Keşke, canlı kanlı karşında olmasını da sağlayabilseydim ama..." Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "İyi ki doğdun, Nare Ahıskalı."

Görevi bir şartla kabul etmişti, şartı da abisinden annemi bulmasıydı... Bu gerçek miydi? Beni... Annemin mezarının olduğu şehre mi getirmişti? Gerçekten de annemi bulmuş muydu?

"Anneme mi kavuşturdun beni?" diye sordum, sesimi bulabildiğimde. Evin önündeki kız heyecanla bize bakıyordu.

Vural'ın elini bıraktım ve ona doğru yürüdüm. "Siz annemi tanıyor muydunuz?"

"Ben senin üvey teyzenim," dediğinde güçlkle yutkundum. "Nare, babam çok acı ve vicdan azabı çekti, iki ay önce de öldü... Vasiyeti, sana yazdığı mektubu vermemdi. Allah Ömer Komutan'dan razı olsun, seni buraya getirtti..."

Elime sıkıştırılmış mektupla otururken Vural, "Çayını iç de boğazından sıcak bir şey geçsin," dedi. Çaydan birkaç yudum aldım ve karşımadaki, sobanın hemen yanındaki koltukta oturan kıza baktım. Düşündüğümünden çok daha gençti. En fazla yirmi iki yaşlarında olmalıydı. Bu beni şaşırttı çünkü *teyze* sözcüğü, zihnimde daha yaşlı birini canlandırmama neden olmuştu. Ama o... Çok gençti.

Yüzü inceydi, neredeyse kemikli denecek kadar keskin hatlara sahipti. Elmacıkkemikleri hafifçe çıkıktı, cildi güneşin altında fazla kalmış gibi bronzlaşmış ancak aynı zamanda solgundu. Dudakları dolgun ama rengi uçuktu. Burnu düz ve hafifçe yukarı kalkıktı. Kaşları doğal hâlinde bırakılmış, hafif dağınık ama ciddi ifadesini belirginleştiriyordu.

En dikkat çeken yer gözleriydi. Ela gözleri, ışığın geliş açısına göre bazen yeşile, bazen de bal rengine dönüyordu. Anneminkine ne kadar da çok benziyordu... O gözlerde, yaşıyla çelişen bir yorgunluk vardı. Saçları koyu kahverengiydi, omuzlarına kadar uzanıyordu, gelişigüzel toplanmıştı ama birkaç tel yüzüne düşmüştü.

Onu incelerken bir an kendimi anneme bakıyormuş gibi hissettim. Aramızdaki bağın farkına varmak, beni derin bir

boşluğa sürükledi. Çünkü karşımda hem tanıdık hem de tamamen yabancı bir yüz vardı.

“Babam buraya geldikten bir sene sonra annemle evlenmiş. Ben ve buradakiler onu *Mehmet* olarak biliyoruz ama buraya gelmeden önce kullandığı ismi Fikret’miş. Annemi geçen yıl kalp krizinden kaybettim, bu yıl da annemin senesi dolmadan babamı... Ölmeden önce bana bir mektup bıraktı. *Biri sana biri de Nare’ye*, dedi... *Nare kim*, dedim. *Torunum*, dedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Bana bıraktığı mektupta buraya gelmeden önce kızını öldürdüğünü, torununu annesiz bıraktığını yazmış. İki aydır burada ve diğer yerlerde yaşayan kaç Nare varsa evine gittim... Jandarmaya ihbarda bulundum. Seni aradım. Ömer Komutan da babamı araştırdığında benim Nare diye bir kızı sordurduğumu öğrenmiş. Bana verdiği mektupta, kızının gömülü olduğu mezarlığın yeri, numarası ve kendinde olan fotoğrafları var. Babam, her ne kadar böylesine cani biri de olsa... Bana iyi davrandı. Anneme iyi davrandı. Adından başka bir şey yoktu elimde, yine de vazgeçmedim... Babam, kötülük etmişti ama gözlerinde bu kötülüğün vicdan azabını da hep taşıdı sanki... Ne zaman ona baksam hep uzaklara dalıyordu. Nare, ben ne diyeceğimi bilmiyorum... Çok şaşkınım...”

Vural’a döndüm. “Mezarlığı da buldun mu gerçekten?”

Vural, usulca başını salladı. “Buldum.”

“Güneş doğduğunda... Gidebilir miyiz?”

Vural, “Gideriz. Buraya yirmi dakika uzaklıkta, bir çınar ağacının altında... Deden, anneni buraya gömdükten sonra teslim olmuş,” dedi.

Sözleri zihnimde yankılanırken bacaklarımın titrediğini hissettim. Göğsüme bir ağırlık oturdu, nefes almam zorlaştı. Annemin gerçekten de bir mezarı vardı. Yıllarca boşlukta sal-

lanan, bilinmezliğin içinde kaybolmuş bir hikâyenin artık bir son noktası vardı. Genç kıza döndüm, gözlerim nemliydi ama ağlayamıyordum. “Senin ismin ne?”

“Ayla,” dedi.

“Ayla... Ne diyeceğimi bilmiyorum... Teşekkür ederim...”

Mektubu açmaya cesaretim yoktu. “Sizin için bir şeyler hazırladım. Açsınızdır.” Aç değiliz dememizi beklemeden yerinden doğruldu, yanımızdan ayrıldı uzun bir zaman geçmeden elinde yemeklerle tekrar geldi. Yemeği sobada ısıttıktan sonra sofraya dizdiği kâselere yeşil fasulye sulusu ve pilav koydu. Vural’la sofraya geçtik ve zor da olsa bir şeyler atıştırdım. Kendimi yemek zorunda hissettim çünkü kız gözleri parlayarak beni izliyordu. Gerçekten de babasını çok seviyordu; vasiyetini gerçekleştirdiği için mutluydu, mektubu okusam da okumasam da bana ulaştırdığı için kendini huzurlu hissediyordu. Dedem belki anneme iyi bir baba olamamıştı ama Ayla için elinden geleni yapmıştı.

Sabaha karşı...

Motorun durmasıyla birlikte içimdeki garip his iyice yayıldı. Aracın kapısını açarken parmaklarımın titrediğini fark ettim ama bu titremenin sebebi soğuk değildi. Yüreğimin içinde büyüyen, adı konulmamış bir duyguydu.

Ayla, ön koltuktan hızla indi. Vural ise önce bana döndü, bakışlarıyla iyi olup olmadığımı kontrol etmek ister gibi birkaç saniye yüzüme baktı. Sonra elini uzattı. “İyi misin?”

Belli belirsiz başımı sallayarak elini tuttum ve sonra birlikte araçtan indik.

Burası köyden uzak, geniş bir araziydi. Toprak, yağmur yemiş gibi hafif yumuşaktı. Uzun, kuru otlar rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Güneş doğmak üzereydi. Biraz yürüdükten sonra koca çınar ağacına doğru yaklaşmaya başladık. Dalları gökyüzüne doğru uzanmış, kökleri toprağa sıkı sıkıya sarılmıştı. Zamana meydan okuyan bir yalnızlıkla burada duruyordu. Hemen altında *mezar taşı* duruyordu. Mezar taşının arka kısmı ağaca dönüktü. *Biz Allah'tan geldik ve yine O'na döneceğiz*, yazıyordu.

Kalbim, göğüs kafesimi zorlarcasına atmaya başladı. Ayaklarım bir an ilerlemek istemedi ama Vural'ın elini daha sıkı tuttum. Bir adım... Sonra bir adım daha...

Ayla, birkaç adım önde durdu. "Burası," dedi alçak bir sesle. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim. Yıllardır eksikliğini hissettiğim o boşluk, tam önümdeydi. Mezarın ön kısmına geçtiğimde annemin yalnızca adını gördüm. Ne doğum tarihi yazıyordu ne de ölüm... Ellerimi avuçlarıma bastırdım, nefesim düzensizleşti. Dizlerimin bağı çözüldü ve toprağın üzerine eğildim. Mezar taşına uzandım, parmaklarımı sert ve soğuk yüzeyinde gezdirdim. Harfleri yavaşça okudum:

"ASENA,

Dünyanın en güzel annesi... Nare'nin annesi..."

"Anne, ben geldim." Sesim titriyordu. "Anne..." Gözyaşlarımı durduramıyordum. Tuzlu su dudaklarımda acı bir tat bırakırken buruk bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. "Beni kaybettiğin yaşta, seni buldum..." Mezar taşını öptüm. "Anne, *Kelebek Nare'n* geldi... Çok güzel bir kız olabildim mi bilmiyorum ama beni görebilmen için elimden ne geliyorsa inan bana yapardım."

Avucumun içinde duran mektubu yırtarak açtım ve sesli bir şekilde okumaya başladım:

Bu satırları yazarken vicdanımın ağırlığı altında eziliyorum. Ellerim titriyor, kalem tutmaya bile layık olmadığımı biliyorum. Ama yine de yazıyorum çünkü konuşmaya yüzüm yok. Belki bu satırlar, senden kopardığım hayatın sessiz çığlığı olur. Belki de affedilmeyecek günahımı biraz olsun taşıyabilirim.

Sana baba olamadım. Seni koruyamadım, sevemedim, yaşatamadım. Sana en büyük zararı veren adam ben oldum. Oysaki ilk kez kucağıma aldığımda ne kadar küçüktün. Avuçlarıma sığan o minicik ellerin, benim ellerime güvenerek tutunmuştu. Sen bana bakarken gözlerinde sonsuz bir güven vardı. O güveni yıkan da ben oldum.

Zihnimde, o lanetli gece durmaksızın tekrar ediyor. Öfkem, gururum, içimde büyüüttüğüm o karanlık, beni bir canavara çevirdi. Seni hayattan koparan ellerim bu satırları yazarken titriyor. Gözlerin gözlerimin önünden gitmiyor, sesin kulaklarımda çınlıyor.

Bana baba diyen sesi sonsuza kadar susturdum. Bir insan, kendi evladına bunu nasıl yapabilir? Kendi kanını nasıl silip atabilir? Kalbim nasıl oldu da böylesine kinle dolup taşı?

Şimdi günler, geceler boyu kendime soruyorum: Cezam nedir? Ölmek mi, yoksa senin yokluğunda, her nefesimde o anı tekrar tekrar yaşamak mı? Biliyorum, hiçbir ceza, işlediğim günahı affettirmez. Hiçbir acı, senin kaybının karşılığı olamaz.

Ama ben, ömrümün sonuna kadar bu yükü taşımaya mahkûmum. Kendimden utanıyorum.

Beni affetme, kızım. Affedilmeye layık değilim.

Sana dair son dileğim, başka bir dünyada ışıklar içinde olman... Benden uzakta, bebeğinle mutlu olman...

Baban.

Vural, iki mum koyduğu doğum günü pastasını gözlerimin göreceği yere doğru bıraktığında gözyaşlarını elimi tersiyle sildim ve başımı kaldırdım. O da ağlıyordu. “İyi ki doğdun, Kelebek Nare. Bundan sonra annen ve ben, geriye kalan tüm doğum günlerinde yanında olacağız ve her şeyi telafi edeceğiz.”

Yavaşça başımı salladım. “Bana bir söz vermiştin, *bir sonraki doğum gününde yanında olacağım ve beraber kutluyor olacağız* diye... Hayatımın dönüm noktasıydı, beni bulman. Ben de seninle kendimi değil, annemin kaybettiği o kızı buldum.” Çömeldiğim yerden doğruldum ve Vural’a sarılmak için hareketlendim. Vural, bir elini belime sararken diğeri elini de saçlarıma kaydırđı. Ayaklarımdan ucunda yükseldim ve ellerimi boynuna sardım.

Her ne kadar beni göz önüne alsa da bugün yalnızca benim değil, Vural’ın da doğum günüydü. “İyi ki doğdun, Vural Emir... İyi ki doğdun da buldun beni,” diye fısıldadım.

Göz ucuyla pastaya baktım, mumlar sönmüştü.

SON

Binbaşı, koltukta oturan kızı Duru'yu kollarının arasına aldı. Duru, koltuğun bir ucunda durmuş, annesini ve henüz iki hafta önce doğmuş olan kardeşini izliyordu.

"Niye uyuyamadın bakalım sen?"

Küçük kız, esnedi ve omuzlarını silkerek, "İşte," dedi.

Binbaşı, "Annen bugün çok yorgun," dedi, göz ucuyla eşine baktığında yorgunluktan uyuyakaldığını gördü. İkinci bebekleri erkekti, iki haftalıktı. Güzel eşi günlerdir yorgundu ve bu yüzden kendinden geçmişçesine uyuyordu.

"Baba, kardeşim çok güzel, çok tatlı." Duru, pusetinde uyuyor olan minik bedene hayranlıkla bakıyordu. Gözlerinde merak ve yoğun bir sevgi vardı. Binbaşı kızının saçlarını nazikçe okşarken gülümsedi.

"Evet, çok güzel," diye mırıldandı. "Tıpkı senin gibi."

Küçük kız gülümsedi ama sonra kaşlarını hafifçe çatı. "Ama çok küçük ya. Baksana, minicik elleri ve gözleri var. Hem çok uyuyor. Hem de bazen pis pis kokuyor. Ne zaman benimle oynayacak?"

Binbaşı hafifçe güldü. "Biraz büyümesi lazım sanki. Biliyor musun? Kardeşine ablalık yaparsan, senden öğreneceği çok şey olacak. Böylece hemencecik büyüyecek."

Küçük kız heyecanla başını salladı. "Ona resim yapmayı öğretirim! Sonra oyuncaklarımla oynarız. Birlikte şarkı söyleriz. Annemin cübbesini giyinir, avukatçılık oynarız... Baba, ben de annem gibi avukat olmak istiyorum..."

Binbaşı, kızını sıkıca kollarının arasına aldı. Şefkat dolu bakışları uyuyor olan eşine kaydı.

Evin içinde huzurlu bir sessizlik vardı.

“Anneyi uyandırmayalım...” Bu sırada kadın gözlerini açmış ve bebekleriyle ilgilenen eşine dudaklarında buruk bir gülümsemeyle bakmıştı. “Gel, kucağıma... Sana masal okuyayım...”

“Çağlar amcamın oğluna okuduğu gibi oku ama...” diye sözlerini devam ettirdi Duru. “Demirhan amca ve Bahar ablanın ikiz bebekleri mi olacaktı, baba? Kız mıydı erkek miydi?”

Binbaşı kıkırdarak gülümsedi. “Tüm ailenin dedikodusunu bu gece mi yapacağız? Kime çektin sen?”

Duru gülümsedi. “Tabii ki Balım ablama ve Derin halama!” Duru, gülümserken bıcır bıcır konuşmaya devam etti. “Sen de dedeme çekmişsin, baba. Kızınca aynen onun gibi bakıyorsun.”

Gelecekte bir gün...

“Peki... Bu fotoğraftaki kim? Annene çok benziyor.”

Duru, anne ve babasına ait olan diğer albümden bakışlarını kaydırды ve mavi gözlerini açarak Doğu'ya baktı. “Anneannem.”

Doğu, kafası karışmış gibi Duru'ya bakıyordu. “Ama senin anneannen Asuman değil mi? Sen ona da anneanne diyorsun.”

“Evet, Asuman da ikinci anneannem çünkü. Ben onu çok seviyorum. Her geldiğinde bana hediye getiriyor. Annemle teyzem konuşurken duymuştum, annem bana hamile kaldığında zor bir dönemden geçmiş. Babam da görevdeymiş. Anneannem onu hiç yalnız bırakmamış.”

Arkadaşı Doğu, Çağlar Komutan'ın oğluydu. Babasına çok benziyordu. Gülümsedi. “Ne kadar şanslısın, Duru. İki tane anneannen var.”

"Evet ama keşke Asena anneannem de hayatta olsaydı. Annem doğduktan sonra ölmüş. Asuman büyütmüş annemi. Biz annemin her doğum gününde onu ziyarete gidiyoruz."

Doğu, Vural amcası ve Nare yengesinin düğün fotoğraflarına bakarken konuşmaya devam etti. "Bir sonraki gidişinizde bana da söyler misin? Ben de gelmek istiyorum."

"Ama çok uzak. Uçakla iki saat. Orada bir de Ayla teyze var. Çok tatlı biri. Her gittiğimde bana tavuklarını sevdiriyor." Duru, yeni albümden Ayla teyzesiyle olan fotoğraflarını buldu. "Bak! Bu Ayla teyze."

"Baya da güzelmış," dedi Doğu, gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler belli oluyordu. "Ali Emir uyanmış mıdır? Bebek sevmek için geldik ama hep uyuyor. Bize bakmıyor ki."

Duru, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Küçükmüş, o yüzden. Oyun oynarsak büyürmüş ama hiç uyanmıyor ki. Doğu, biliyor musun? Dün gece babam bana çok güzel bir masal anlattı."

Doğu merakla Duru'ya döndü. Hafif dalgalı kestane rengi saçları, ela gözleri vardı. Ela gözleri annesi Meryem'den, gamzeleri ve saç rengi de babasındandı. "Nasıl bir masaldı?"

"İki geyik kardeşin masalı..."

Bu sırada Binbaşı, kızının odasına doğru ilerliyordu. Eşi çocuklar için kurabiye ve süt hazırlamıştı. Binbaşı, kızının söylediklerini duyduğunda adımlarını yavaşlattı ve dinlemeye başladı.

"Geyik kardeşler mi?" Doğu daha da meraklanmıştı. "Geyik kardeşlere ne olmuş ki?"

"İki geyik kardeş bir gün ailelerinden ayrılmışlar. Büyük geyik kardeş evlenmiş, bir tane de bebek geyik olmuş. Büyük geyik kardeş, yemek bulmak için ailesinin yanından ayrılmış ve ailesini küçük geyik kardeşe emanet etmiş. Küçük kardeş beklemiş. Beklemiş ama büyük geyik kardeş hiç dönmemiş," diye başladı masalı anlatmaya.

Duru, yavaşça yutkundu ve babasının diğer söylediklerini hatırlamaya çalışırken kolyesine dokundu. Parmaklarını kolyesinin üzerinde gezdirdi. Buz mavi kelebek, pencereden ışık vurdukça hafifçe parlıyordu. Kanatlarının kenarında ince, gümüş renkli desenler vardı ve tam ortasında minik, saydam bir taş duruyordu. Kelebeğin arkasına, küçük ve zarif harflerle Duru yazılmıştı. Bu kolye, Duru için çok özel bir anlam taşıyordu çünkü annesi, ilk doğum gününde kızına özel olarak tasarlatmıştı.

“Sonra... Bir gün dönmüş... Yaralı haldeymiş. Uzun yıllarca evinin yolunu aramış ama bulamamış. Küçük geyik ilk başta inanamamış ama sonra kardeşini hemen tanımış.”

Duru, kolyesini okşarken babası ve annesinin sesi kulaklarında yankılandı: “Bu kolyeyi ne zaman takarsan, unutma... Biz her zaman senin yanındayız.”

Düşüncelerinden sıyrılarak masala geri döndü. Doğu, heyecanla gözlerini ona dikmişti.

“Sonra ne olmuş?” diye sordu Doğu, yerinde hafifçe kıpırdanarak.

Duru derin bir nefes aldı. “Küçük geyik kardeş, büyük kardeşinin başına gelenleri öğrendiğinde çok üzülmüş. Onu iyileştirmek için elinden geleni yapmış. Ona en sevdiği yaprakları getirmiş, ona yaslanarak uyumuş. Onu hiç yalnız bırakmamış.”

Doğu’nun yüzü ciddileşti. “Peki, sonra? İyileşmiş mi?”

Tam o sırada kapı hafifçe aralandı. Binbaşı, kızının anlattıklarını sessizce dinlemekten vazgeçip odaya girmişti. Elinde Duru’nun en sevdiği kurabiyelerden ve iki bardak süt vardı.

“Evet, iyileşmiş! Ama aradan çok zaman geçtiği için, evi eskisi gibi değilmiş. Ormanda her şey değişmiş. Ama küçük kardeşi hiç değişmemiş. Büyük geyik kardeş, onu bıraktığı gibi bulmuş. Ve o gün anlamış ki... Asıl ev, taşlar, ağaçlar değilmiş. Asıl ev, ailesi-

nin olduğu yermiş." Duru dudaklarını bükerek masalın sonunu getirmeye hazırlandı. "Ama bir zaman sonra büyük geyik tekrardan gitmek zorunda kalmış. Küçük geyik gitmemesi için her şeyi yapmaya hazırmış ama büyük geyik kardeş gitmeye mecburmuş."

Bir süre Doğu da Duru da sessiz kaldı.

"Sonunda kavuşamamışlar mı?" diye sordu Doğu.

"Küçük geyik, büyük geyiğı bir daha hiç görememiş ama babamın söylediğine göre... Onu hep uzaktan izlemiş. Korumuş."

Doğu, gözlerini kocaman açtı. "Ama bu çok üzücü!" dedi, sesi biraz alçalmıştı.

Duru, parmaklarını kolyesinde gezdirdi. Buz mavisi kelebeğin soğuk yüzeyi, avucunun içinde ılık bir his bırakıyordu. "Babam dedi ki... Bazen sevdiklerimiz yanımızda olmaz ama bu, bizi unuttukları anlamına gelmez. Belki onları göremeyiz ama onlar hep oradadır."

Doğu, bir an sessiz kaldı. Sonra, "Senin baban çok güzel masallar anlatıyor," dedi, gözlerinde bir parıltıyla. "Ben de babama söyleyeyim de böyle güzel masallar anlatsın."

Binbaşı, kızına ve Doğu'ya baktı. Gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. "Biliyor musunuz?" diye söze başladı. "Bence küçük geyik de büyüdüğünde bunu anlamıştır. Çünkü bazen sevgi, yan yana olmak değil... Uzakta da olsa birbirini hiç unutmamaktır."

Duru ve Doğu, sessizce bu sözleri düşündü. Sonra Doğu, birden toparlandı ve gülümseyerek Duru'ya döndü. "Bence büyük geyik, küçük geyiğı izlerken gurur duymuştur."

Duru hafifçe başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Tam o sırada, içeriden Ali Emir'in hafif bir mızızızlanma sesi geldi. Doğu hızla ayağa kalktı. "Bence artık bizimle vakit geçirmeye hazır!" dedi ve hızla odaya doğru koştu.

Duru da arkasından giderken, son bir kez kolyesine dokundu. İçinden bir fısıltı geçti:

"Asıl eu, ailesinin olduğu yermiş."

Ve bazen, aile sadece yan yana olmaktan ibaret değildi. Bazen bir hatıra, bir masal, bazen de buz mavisi bir kolyeydi...

Gelecekte bir gün...

Genç kadın, Emir Ali'nin kısa siyah saçlarını avucunun içiyle severken minik yanaklarına yumuşacık bir öpücük bıraktı. Bebeğinin karnını doyurduktan sonra, uyuyakalmış olan eşi ve kızının yanına doğru ilerledi. Masal kitabını alıp üzerlerini örttü, ardından önce kızı Duru'yu, sonra da eşini öptü... Duru babasının göğsüne başını yaslarken bir eliyle de parmaklarını kavramıştı. Binbaşı, başını hafifçe yana yatırmış, uykuya teslim olmuştu. Genç kadın, içini saran huzurla gülümsedi.

Birkaç hafta önce evin içinde bebek ağlamaları, uykusuz geceler ve tatlı bir telaş hâkimken bile bu kadar mutlu hissedebileceğini düşünmemişti. Ama şimdi, sevdiklerinin yanındaydı ve her şey yolundaydı.

Kızının babası, eşinin varlığını hissettiğinde gözlerini hafifçe araladı. Uykulu ses tonuyla, "Yanımıza gelsene, seni çok özledim," diye mırıldandı. Genç kadın, eşinin istediği gibi göğsünün boşta kalan kısmına başını yasladı. Binbaşı, eşinin alnı ve saçları arasına minik öpücükler bıraktı. Genç kadın, "Yine cübbemi giyerek uyumuş. Geleceğin avukatını yetiştiriyoruz," dedi fısıltıyla.

Binbaşı, başını usulca salladı ve buz mavi gözlerini, eşinin güneş rengi gözlerine çevirdi. "Tıpkı senin gibi; adaletli, merhametli, dürüst bir avukat olacaksa... Neden olmasın?"

Genç kadın gülümsedi. "Seni çok seviyorum, Yüzbaşı."

Binbaşı, küçük bir kahkaha attı. “Yüzbaşı değil, öğretemedim... Geçtik orayı.”

Genç kadın omuz silkti. “Alıştığım, bildiğim neyse o... Benim için hep öyle kalacaksın... Kelebek Nar’ın Yüzbaşı Vural’ı...”

Binbaşı, eşinin güzel yüzüne öpücükler bırakmadan önce fışıldadı:

“Seni ben daha çok seviyorum, fındıki fıstıki.”

MUTLU SON’SUZ

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram’dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

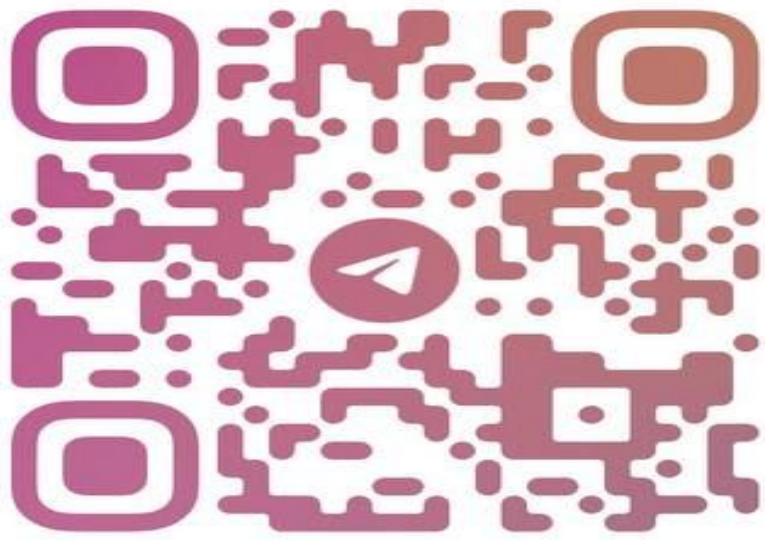
"Yerden başlamak mümkün." diye aktığım bu yolda
dini bir tez bile bırakmayan saygılı okuyucularımla; her kelimemde
her satırımda varlığımı hissettim. Bu hikâyeye sizinle ortak korduz.
Bir yazarın en büyük arzusu okuyucularının kalbinde iz
bırakmak, zaman zaman ise hatırlanmaktır. VURGUN bitirdiğim ilk seri
kitabım bu yezden çok duygusal olmakla birlikte azıcık da
barışım. Çok zor bir dönemde geçerken Yüzbörü Ural ısıkları
aydınlatıcı oldu. Bir gün o karanlıktan aydınlığa çıkacağımı biliyordum
ve şimdi o aydınlığı yazarken veda ediyorum. Bu süreçte beni hep
desteklediğiniz ve yanında olduğunuz için teşekkür ederim anne, baba
ve abi. Siz olmasaydınız ben de buna yolu gelmez, ekşik büyütürdüm.
Kitap sürecinde yanında olan; Aysegül, Yasemin, Hatice, Nurdan arkadaşlarıma
çok teşekkür ederim. Kitabı bıraktığımdan bu yana benimle olan, sabırla
bekleyen Fatma'ya ve Hilal'e de ayrıca teşekkür ederim. En barmdan
beni destekleri ekşik etmeyen ve Vberi izleyen Biserio Nuri'a, tüm bu süreci
akıllıca geçirmemi sağlayan Zekal'e de çok teşekkür ediyorum. Bu kitabı aize
ulaştırmam için örnek uyarı herkese teşekkürler!

Ben ötek saygılı hayat arkadaşım V.E'ye, nisanım ve çok yakın
bir zamanda evlenecek olduğum müstakbel eşime teşekkür ederim.

İyi ki varsınız.
Sevgilerle.

BURGIN SARIDOĞAN

@AYISIGIKITAP